Frank Herbert
Bill Ransom

PANDORA

Incidentul Iisus

(Titlul original: The Jesus Incident

Există o poartă spre tărâmul imaginaţiei, prin care trebuie să intri înainte de a deveni conştient. Cheile cu care o deschizi sunt simboluri. Poţi lua idei cu tine, când păşeşti dincolo de poartă, dar trebuie să le treci sub formă de simboluri.

— **Raja Flattery,**
Preot-psihiatru

"TIC."

Un sunet clar, metalic. Îl auzi foarte bine.

Încă o dată: "Tic."

Deschise ochii şi fu răsplătit cu un întuneric deplin, o lipsă totală de semnal... sau senzori care să detecteze energia radiantă.

Sunt orb?

"Tic"

Nu putea localiza cu precizie sursa, dar era dincolo... în afara lui. Simţea aerul rece în gât şi în plămâni. Însă corpul îi era cald. Stătea nemişcat, întins pe o suprafaţă moale. Respira. Ceva îi gâdila nasul, un vag miros de... piper?

"Tic."

Îşi drese vocea:

— E cineva acolo?

Nu primi nici un răspuns. Cuvintele îi răneau gâtul.

Ce caut eu aici?

Materialul moale de sub el se plia după umeri, pentru a-i sprijini ceafa şi capul. Îi înfăşura şoldurile şi picioarele. I se părea ceva cunoscut, îi trezea în minte asocieri îndepărtate, dar nu reuşea să le fixeze, dispăreau repede. Era... oare ce era? Simţea că ar fi trebuit să ştie despre un astfel de material.

În definitiv, eu...

"Tic."

Panica puse ghearele pe el.

Cine sunt eu?

Răspunsul se prelinse încet, ca o picătură topită dintr-un bloc de gheaţă. Toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le ştie se aflau acolo, prizoniere în blocul de gheaţă.

Sunt Raja Flattery.

Gheaţa se topea eliberând o cascadă de amintiri.

Sunt Preot-psihiatru pe "Pământeanul", *o Navă a Neantului. Noi... noi...*

Unele amintiri rămâneau îngheţate.

Încercă să se ridice, dar fu oprit de curelele aplicate peste piept, braţe şi picioare. Simţi conectori cuplaţi la încheieturile mâinilor.

Sunt într-o celulă de hibernare!

Nu-şi amintea să fi făcut pregătiri pentru hibernare. Probabil că memoria se topea mai încet decât carnea. Interesant. Însă amintirile veneau totuşi. Cele care se prelingeau acum erau reci, şi profund neliniştitoare.

Am ratat.

Baza Lunară mi-a ordonat să distrug nava; putea deveni o ameninţare pentru omenire şi nu trebuia lăsată liberă să hoină-rească prin spaţiu. Trebuia să trimit capsula-mesaj înapoi la Baza Lunară... şi să distrug nava pe care ne aflam.

Ceva l-a împiedicat să... ceva...

Îşi aminti despre proiect.

Proiectul Conştiinţa.

El, Raja Flattery, avusese un rol esenţial în acel proiect. Preot-psihiatru. Făcuse parte din echipaj.

Echipajul Ombilical.

Nu zăbovi mult asupra simbolului din această denumire. Echipajul clonat avea sarcini importante. *Lon* era al doilea lor nume. Lon însemna *clon,* aşa cum Mac însemna *fiul lui.* Întreg

echipajul era constituit din cloni. Pioni de sacrificiu trimişi departe, într-un spaţiu izolat, să rezolve problema creerii unei conştiinţe artificiale.

Misiune periculoasă. Foarte periculoasă. De-a lungul vremii, conştiinţa artificială se întorsese mereu împotriva creatorilor ei, cu o violenţă feroce. Mulţi pieriseră în agonie, chiar şi dintre cei ne-clonaţi.

Nimeni nu ştie de ce.

Dar directorii proiectului de la Baza Lunară nu vroiau să cedeze. Mereu şi mereu, trimiteau în spaţiu acelaşi echipaj clonat. Trăsăturile fiecăruia apăreau şi dispăreau rapid din mintea lui Flattery, pe măsură ce îşi amintea numele: un Gerrill Timberlake, un John Bickel, un Prue Weygand...

Raja Flattery... Raja Lon *Flattery.*

Îşi privi faţa într-o oglindă imaginară: păr blond, trăsături aspre... expresie arogantă.

Navele Neantului plecau mereu... Cărau cu ele *Coloni* clonaţi, bănci de gene în celule de hibernare. Carne ieftină, sacrificată în zone îndepărtate, pentru ca originalele să nu păţească nimic rău. Carne ieftină care să adune informaţii pentru originale. Fiecare nouă expediţie aducea o fărâmă în plus de informaţie pentru echipajul ombilical (mereu la pândă) şi pentru cei închişi în celulele de hibernare...

...*Aşa cum sunt eu închis acum.*

Coloni, animale, plante... fiecare Navă a Neantului avea la bord tot ceea ce era necesar pentru a crea un nou Pământ. Aceasta era momeala care îi împingea mereu mai departe. Iar nava... dacă nu reuşea să creeze conştiinţa artificială, trebuia distrusă. Baza Lunară ştia că navele şi clonii nu costau aproape nimic în locurile în care materia primă şi energia se găseau din abundenţă. Luna era un astfel de loc.

"Tic."

Cine mă scoate din hibernare?

Şi de ce?

Încercă să-şi extindă sfera de conştienţă în întunericul absolut.

Cine? De ce?

Ştia că nu reuşise să distrugă nava. Aceasta căpătase conştiinţă folosindu-l ca model pe Bickel.

Nu am reuşit să distrug nava. Ceva m-a împiedicat să...

Nava!

Amintirile continuau să i se prelingă în minte. Reuşiseră să creeze o conştiinţă artificială care să conducă nava prin spaţiu... iar aceasta îi propulsase departe, în sistemul Tau Ceti.

Unde nu se aflau planete capabile să adăpostească viaţa umană.

Probele luate de Baza Lunară dovediseră acest lucru, cu mult timp înainte. În sistemul Tau Ceti nu se aflau planete locuibile. Aceasta era una dintre interdicţiile născute în cadrul proiectului. Nici o Navă a Neantului nu avea voie să aleagă drumul spre sanctuarul Tau Ceti. Baza Lunară nu putea permite acest lucru. Ar fi fost prea tentant pentru echipajul clonat. Să ne creăm proprii noştri înlocuitori, să le permitem descendenţilor noştri să descopere Tau Ceti... Şi să lăsăm baltă Proiectul Conştiinţa! Dacă întreg echipajul ar fi fost de acord cu această idee, Preotul-psihiatru era însărcinat să le explice motivele pentru care dorinţa lor era irealizabilă... şi să stea cu degetul pe butonul de *distrugere,* gata să apese.

Indiferent de rezultat: meci câştigat, pierdut, sau remiză... pe toţi ne aştepta moartea.

Doar Preotul-psihiatru ştia acest lucru. Seriile de Nave ale Neantului şi echipajele lor clonate aveau o singură misiune: să facă rost de informaţii şi să le trimită la Baza Lunară.

Nava.

Desigur, asta era explicaţia. Creaseră şi altceva decât conştiinţă în computer şi în sistemul său asociat, pe care Bickel îl poreclise "Bivolul". Creaseră Nava. Iar Nava se năpustise în spaţiu, cu o viteză uluitoare.

Destinaţia: Tau Ceti.

Computerul primise această comandă. Iar acolo unde nu se afla nici o planetă locuibilă, Nava crease una: o planetă paradisiacă, un Pământ idealizat, ieşit din cele mai frumoase vise ale omenirii. Nava făcuse acest lucru, însă după aceea venise cu o poruncă terifiantă:

"Trebuie să decideţi asupra modului în care Mă veţi Adora!"

Nava îşi asumase calitatea de Dumnezeu sau Satană. Flattery nu era sigur care anume. Însă îi simţise forţa paralizantă, chiar înainte ca porunca să fie repetată.

"Cum Mă veţi Adora? Trebuie să vă hotărâţi!"

Eşec.

Nu aveau cum îndeplini porunca Navei. Însă se puteau teme. Învăţaseră din plin ce era aceea frică.

"Tic."

Acum recunoştea sunetul: temporizatorul de dehibernare măsura perioada rămasă până la instaurarea deplină a vieţii.

Dar cine pornise acest proces?

— Cine este acolo?

Îi răspunseră tăcerea şi întunericul impenetrabil.

Flattery se simţea singur. Un fior rece şi dureros puse stăpânire pe carnea sa, semn că senzaţiile pielii reveneau la normal.

Cineva din echipaj îi prevenise, cu câteva clipe înainte să apese pe butonul care declanşa conştiinţa artificială. Flattery îşi aducea aminte de avertisment, dar nu şi a cui fusese vocea.

"Trebuie să existe un prag al conştiinţei, dincolo de care o fiinţă conştientă îşi asumă însuşiri de Dumnezeu."

Indiferent cine o fi fost, spusese un adevăr.

Cine mă scoate din hibernare, şi de ce?

— Cineva este acolo! Cine este?

Cuvintele îi răneau în continuare gâtlejul, iar mintea nu îi funcţiona perfect... blocul de gheaţă nu se topise complet, împiedicându-l să-şi amintească totul.

— Răspunde! Cine este acolo?

Ştia că era cineva. Simţea o prezenţă cunoscută, familiară. Era prezenţa...

Navei!

— În regulă, Navă! M-am trezit.

— Aşa crezi tu.

Vocea aceea aspră nu avea nimic omenesc în ea. Era mult prea bine controlată. Cea mai uşoară nuanţă, orice inflexiune, orice modulare, inspira o perfecţiune pe care fiinţele umane nu o puteau atinge. Însă îi spunea, o dată în plus, că el, Flattery, se afla la cheremul Navei. O rotiţă neînsemnată în angrenajul acestei Forţe Infinite. Pe care el o ajutase să se lanseze într-un univers incredibil. Odată cu acest gând, în minte i se strecurară spaime trecute şi fu cuprins de frica a ceea ce i-ar putea face Nava ca urmare a neputinţei sale de a o satisface. Imaginile Iadului îl chinuiau insuportabil...

Am ratat... Am ratat... Am ratat...

Sfântul Augustin a ştiut să pună corect întrebarea: libertatea vine din incertitudine, sau din posibilitatea de a alege?" Ţineţi cont că mecanica cuantică garantează incertitudinea.

— **Raja Flattery,**
Cartea Navei

ÎN MOD NORMAL, Morgan Oakes îşi căra frustrările şi furiile din timpul nopţii în lungi plimbări prin coridoarele navei, încotro îl duceau paşii.

De data asta, nu! îşi spuse.

Se aşeză şi sorbi dintr-un pahar cu vin astringent. Amar, dar spăla gustul rămas de pe urma glumei idioate pe care i-o făcuse nava. Îl ceruse, şi îl primise imediat; ţinând cont că traversau o perioadă dificilă cu aprovizionarea, acesta era un semn al puterii sale. Prima sticlă din primul lot. Oare ce vor spune cei de jos când le va ordona să îmbunătăţească vinul?

Într-un gest ale cărui semnificaţii se pierdeau în negura vremurilor, Oakes ridică paharul: *Confuzia să pună stăpânire pe tine, Navă!*

Vinul era prea aspru. Îl puse deoparte.

Oakes îşi dădea seama ce impresie jalnică făcea, tremurând şi privind fix com-consola de lângă canapeaua preferată. Comandă sistemului de iluminare să ofere o lumină ceva mai puternică.

O dată în plus, nava îl convinsese că programul ei se ducea de râpă. Senilitatea va pune stăpânire pe ea. El era Preotul-psihiatru, iar nava încercase să-l otrăvească! Au fost câţiva care au supt de la *ţâţa navei* — nu des, nu mult, dar se mai întâmplase. Chiar şi el primise o dată favorul acesta, înainte să devină PP; încă îşi mai aducea aminte de gust — delicios! Aducea puţin cu chestia aia pe care Lewis o crease jos, la sol, şi îi dăduse numele de "potol". O tentativă de a imita elixirul. Scump, potolul ăsta. O extravaganţă. Şi în nici un caz nu e elixir.

Privi ecranul bombat al consolei. Se vedea ca într-o oglindă, doar că imaginea era mult mai mică: un bărbat supraponderal, cu umeri largi, îmbrăcat în salopetă de lucru. Datorită luminii din

cameră, salopeta avea o culoare incertă, uşor cenuşie. Trăsăturile feţei erau ferme, autoritare: bărbie puternică, gură largă, nas încovoiat, sprâncene dese, şi un pic de argint pe la tâmple. Duse degetele la tâmple. Reflexia mult micşorată datorată ecranului îi amplifica sentimentul că Nava, prin modul în care se purtase cu el, îl făcuse mic, insignifiant. Reflexia îl punea faţă în faţă cu propriile temeri.

Nu mă las eu păcălit de o maşină blestemată!

Îşi aduse aminte de o altă ocazie când avusese motiv să se teamă. Nava refuzase de multe ori să-i dea să sugă, aşa că era pregătit să înţeleagă noul mesaj. Se oprise împreună cu Jesus Lewis lângă un şir de *ţâţe,* pe coridor.

Lewis se amuzase pe socoteala lui:

— Nu-ţi mai pierde timpul cu chestii din astea. Nava n-o să ne dea să sugem.

Oakes se enervase:

— Pierderea timpului este unul dintre privilegiile mele. Să nu mai uiţi asta!

Îşi suflecase mâneca şi îşi introdusese braţul gol în receptacol. Senzorul îl zgâriase, încercând să se adapteze braţului. Simţise cum nasul din inox adulmecă o venă potrivită. O înţepătură ca de ţânţar, pentru test, apoi senzorul se retrăsese.

Unele dintre *ţâţe* scoteau la iveală tuburi pentru supt, însă aceasta fusese programată să umple paharul din spatele unui panou cu elixir, măsurat şi pregătit conform gusturilor şi necesităţilor sale.

Panoul care bloca accesul la pahar se dăduse la o parte!

Oakes zâmbise spre un Lewis cuprins de uluire.

— Bun! îşi aminti Oakes propriile sale vorbe. Nava îşi dă seama, în sfârşit, cine-i şeful aici.

Şi odată cu asta, dăduse pe gât conţinutul.

Oribil!

Trupul îi fusese cuprins de spasme; vomase. Respira în reprize scurte, disperate, iar sudoarea i se prelingea pe salopetă.

Totul se termină la fel de brusc precum începuse. Lewis stătea lângă el, cu o expresie tâmpă şi uimită, privind la mizeria împrăştiată pe jos. Oakes se murdărise şi pe încălţări.

— Ai fost martor, gâfâise Oakes. Ai văzut cum a încercat să mă omoare?

— Calmează-te, Morgan, făcuse Lewis. Probabil că nu este

decât o defecţiune. Chem imediat un med-teh pentru tine, şi un robox ca să repare... lucrul ăsta.

— Tu vrei să mă enervezi? Doar ştii foarte bine că sunt medic. N-am nevoie de un med-teh care să se fâţâie în jurul meu.

Oakes se străduia să ţină materialul salopetei cât mai departe de trupul său.

— Atunci hai să ne întoarcem în cabina ta. Să-ţi facem nişte analize şi...

Lewis tăcuse brusc, privind peste umărul lui Oakes.

— Morgan, ai chemat tu o echipă de intervenţie?

Oakes se întoarse ca să vadă ce anume atrăsese atenţia lui Lewis şi văzu una dintre unităţile robox ale navei, o carapace din bronz cu diametrul de un metru, cu tot felul de scule periculoase prinse în braţele telescopice. Înainta pe coridor apropiindu-se de ei, clătinându-se ca beată.

— Nu ţi se pare că e ceva în neregulă cu chestia asta? murmurase Lewis.

— Cred că a fost trimisă aici să ne atace, răspunsese Oakes.

Apoi, apucându-l pe Lewis de braţ:

— Să ne cărăm de-aici... Încet, fără mişcări bruşte.

Se depărtaseră de *ţâţe,* privind cu atenţie ochiul electronic al roboxului şi braţele cu scule mişcându-se ameninţător.

— Nu se opreşte.

Oakes vorbise în şoaptă şi în voce se făcuseră simţiţi fiori reci de teamă. Roboxul depăşise şirul de *ţâţe* fără a se opri.

— Cred că ar fi cazul s-o luăm la goană, spusese Lewis.

Îl împinse pe Oakes în faţă, şi alergară printr-un coridor care ducea la Secţia Medicală. Nu priviră înapoi decât după ce se adăpostiseră în cabina lui Oakes.

Ha! făcu Oakes în sinea sa, amintindu-şi. Întâmplarea asta îl speriase până şi pe Lewis. Se grăbise să plece jos, la sol — pentru a urgenta construcţia Fortului, locul care le va oferi adăpost, izolare şi independenţă faţă de maşina asta blestemată.

Nava ne-a controlat prea mult timp vieţile!

Undeva în gâtlej, Oakes simţea încă gustul amar. Acum, Lewis tăiase posibilitatea de comunicare directă... era *incommunicado.* Îşi trimitea notele prin curier. Foarte enervant.

Al naibii Lewis!

Oakes aruncă o privire împrejur, prin camera scufundată în penumbră. Nava se afla de partea întunecată a planetei, şi

aproape tot echipajul naviga pe mările somnului. Tăcere. Doar din când în când se auzea câte un clic sau un zumzăit al sistemului de climatizare.

Oare când au să înnebunească de tot sistemele Navei?

Nava, îşi aminti el.

Nava era un concept, o teologie falsă, un basm strecurat într-o poveste născocită pe care doar un idiot o putea crede.

Este o minciună prin care controlăm şi suntem controlaţi.

Încercă să se relaxeze cufundându-se în pernele groase. Încă o dată îşi aduse aminte de mesajul pe care lingăii lui Lewis i-l băgaseră pe gât. Era simplu, fără ocolişuri, şi ameninţător.

"Nava ne informează că va trimite la sol (1) un Preot-psihiatru specialist în comunicare. Motivul: respectivul PP va demara un proiect pentru comunicarea cu electroalgele. Nu am alte informaţii despre acest PP, dar trebuie să fie unul nou, din celulele de hibernare."

Oakes mototoli mesajul în mâini.

Comunitatea lor nu putea tolera decât un singur PP. Prin asta, nava îi trimitea încă un mesaj subtil. *Poţi fi înlocuit.*

Bănuise tot timpul că în rezervele de hibernare ale navei se aflau şi alţi Preoţi-psihiatri. Habar n-avea unde se ascundeau acele rezerve. Nava asta blestemată avea o arhitectură cumplit de încurcată, cu secţiuni secrete şi anexe puse la întâmplare; cu coridoare secrete, care nu duceau nicăieri.

Colonia reuşise să măsoare dimensiunea navei, atunci când aceasta eclipsase unul dintre cei doi sori, navigând pe o orbită de joasă altitudine. Avea cam cincizeci şi opt de kilometri în lungime... Spaţiu suficient. Puteai ascunde aproape orice.

Însă acum avem o planetă sub noi: Pandora.

Planeta!

Privi hârtia mototolită în mână. *De ce un mesaj scris?* El şi cu Lewis aveau o modalitate secretă de comunicare, infailibilă... singurii doi Navigatori care îşi puteau permite acest lucru. De aceea aveau încredere unul în celălalt.

Chiar am încredere în Lewis?

Pentru a cincea oară de când primise mesajul, Oakes porni modulatorul alfa care activa o pilulă micuţă, fixată undeva în ceafă. Nu se stricase nimic la ea. Simţi unda care făcea legătura între capsula computerului şi nervii săi auditivi. Imaginaţia îi stimula o senzaţie stranie, de ecran gol, de revenire din vis.

Undeva la sol, transmisia în bandă îngustă ar fi trebuit să-l prevină pe Lewis că Oakes dorea să-i vorbească. Însă Lewis nu răspundea.

Vreo defecţiune în echipament?

Oakes ştia bine că nu asta era problema. El însuşi implantase cealaltă pilulă în ceafa lui Lewis şi făcuse conexiunile neuronale.

Şi l-am supravegheat pe Lewis în timp ce-mi implanta pilula.

Oare nu cumva şi-a băgat nasul blestemata asta de navă?

Oakes privi împrejur, la schimbările minuţioase pe care le efectuase în cabină. Nava se afla peste tot, desigur. Toate componentele navei se aflau *în* navă. Totuşi, cabina asta avusese întotdeauna ceva special, deosebit... chiar şi înainte să facă el modificări. Era cabina unui Preot-psihiatru.

Restul echipajului trăia simplu, fără pretenţii. Dormeau în hamace, iar legănările blânde ale navei le aducea somnul. Multe dintre hamace erau prevăzute cu saltele, sau perne, pentru ocaziile când bărbaţii se întâlneau cu femeile. Puteai face dragoste pe ele, te puteai relaxa, scăpând de presiunea cu care coridoarele din plastoţel îţi agresau psihicul făcându-te uneori să simţi că-ţi pierzi suflul.

Reproducerea, totuşi... asta intra sub controlul cel mai strict al Navei. Fiecare Bebeluş Natural trebuia să se nască pe navă, sub supravegherea unei echipe de specialişti în obstetrică — afurisiţii *Natali,* cu aerul lor de superioritate. Oare nava le vorbea? Îi hrănea? Nu spuneau niciodată.

Oakes se gândi la creşele de pe navă. Deşi confortabile în raport cu standardele restului cabinelor, nu se asemănau nici pe departe cu cabina sa. Unii preferau foarte mult Catedrala Copacilor — sub tufişuri umbroase, cu iarbă proaspătă. Oakes zâmbi. Cabina sa, totuşi... era de-a dreptul luxoasă. Femeilor li se tăia răsuflarea când intrau pentru prima oară, remarcând cât era de vastă. Plecând de la cabina unui PP, locuinţa lui Oakes acaparase spaţiul a cinci cabine.

Iar blestemata de navă nu se amestecase niciodată.

Acest loc era un simbol al puterii. Era un afrodisiac care rareori dădea greş. De asemenea, scotea în evidenţă minciuna *Navei.*

Aceia dintre noi care văd minciuna, controlează. Aceia care

nu o văd... nu controlează.

Se simţea un pic ameţit. Efectul vinului pandoran, gândi el. Îi şerpuia prin vene şi fierbea în conştiinţă. Dar nici măcar vinul nu-i putea aduce somnul. La început, aroma sa specială şi căldura confortabilă promiseseră să taie din tăria îndoielilor care-l făceau să cutreiere coridoarele noaptea. Nu dormea decât trei sau patru ore pe ciclu... oare de când dura asta? De *annos... annos...*

Oakes scutură din cap pentru a-l limpezi şi simţi tremurul fălcilor. Gras. Nu fusese niciodată suplu. Nu fusese niciodată ales pentru reproducere.

Totuşi, Emond Kingston m-a ales pe mine să-i urmez în funcţie. Primul PP din istorie care nu a fost ales de blestemata de navă.

Avea să fie înlocuit de acest nou PP pe care nava hotărâse să-l trimită la sol?

Oftă.

Mai târziu puţin, îşi dădu seama că trupul i se înmuiase şi devenise greu.

Capul este prea mult solicitat, trupul prea neputincios.

Însă nu dusese niciodată lipsă de partenere, când avusese chef. Bătu cu palma pernele de lângă el, amintindu-şi.

Am cincizeci de ani, sunt gras şi rânced, gândi el. *Ce-am să fac de-acum încolo?*

Substanţa veşnică a universului, lipsită de caracteristici, care impregnează totul... acesta este vidul. Nu este nici obiect, nici simţuri. Este împărăţia iluziilor.

— **Kerro Panille,**
Buddha şi Avata

GRUPUL ERA FORMAT din oameni foarte diferiţi ca înfăţişare. Mergeau greu, târându-şi picioarele prin terenul deşertic, printre movile de culoare neagră. Lumina roşie-portocalie a unui singur soare cădea oblic pe ei, desenând umbre purpurii pe nisipul aspru şi pietre. Rafale de vânt hoinare ridicau ici şi colo coloane

de praf; le priveau cu mare atenţie şi suspiciune. Din când în când, le ieşeau în cale plante cu un aspect noduros, îndesat, cu frunze argintii, strălucitoare. Grupul le ocolea cu mare grijă.

Oamenii aceştia prezentau doar vagi asemănări cu strămoşii lor umani. Majoritatea îşi îndreptau atenţia spre un tovarăş înalt, probabil şeful lor, deşi nu mergea în frunte. Avea braţe lungi şi subţiri, de culoare cenuşie, şi o căpăţâna îngustă, împodobită cu o claie blondă, singurele fire de păr de pe trupul său suplu. Ochii aurii se găseau adăpostiţi în două umflături osoase la nivelul tâmplelor; nu avea nas, iar gura era marcată de un mic cerc roşu. Nu se vedeau urechi, însă petele maronii de pe piele marcau locul în care ar fi trebuit să se afle. Braţele se terminau cu mâini subţiri. Fiecare mână avea patru degete, trei cu şase articulaţii şi al patrulea, gros, în partea opusă acestora. Pe pieptul lipsit de păr era tatuat, cu verde, numele *Theriex.*

Alături de înaltul Theriex mergea împiedicat o siluetă palidă, gheboasă. Capul umflat se sprijinea direct pe trup; nu avea gât. Ochii mici, roşii, nu puteau privi decât în direcţia în care era îndreptat trupul. Lângă ochi, foarte aproape, se afla o gaură umedă care fremăta la fiecare respiraţie. Urechile erau fante deschise jos, în partea laterală a capului. Braţele grase şi moi se terminau cu două labe cărnoase, fără degete. Picioarele erau ca două tuburi: nu aveau nici genunchi, nici labe.

Fiecare avea particularităţile sale. Erau capete cu mulţi ochi, altele cu nici unul. Nări mari, conice, urechi imense, picioare de dansator sau ca nişte buturugi. Erau patruzeci şi unu cu toţii, şi se îngrămădeau, ca o turmă. O masă de carne relativ compactă, în sălbăticia Pandorei. Unii se agăţau de ceilalţi, împiedicându-se şi croindu-şi cu greu drumul prin deşert. Alţii păstrau o oarecare distanţă. Conversaţiile erau rare — o grohăială, un murmur înăbuşit; din când în când, îi adresau lui Theriex o întrebare plângăcioasă.

— Unde ne putem ascunde, Theriex? Cine să ne primească?

— Dacă am putea ajunge la celălalt ocean..., spuse Theriex. Avata...

— Avata. Da, Avata.

Parcă rosteau o rugăciune. Se auzi o voce puternică:

— Adevăratul Om, Adevăratul Avata.

Apoi o altă voce:

— Ther, spune-ne povestea lui Avata.

Ther nu scoase o vorbă până nu îi auzi pe toţi rugându-se:
— Da, Ther, spune-ne povestea... povestea, povestea...
Theriex ridică mâna subţire, ca o frânghie, cerând tăcere. Apoi începu:
— Când Avata vorbeşte de început, Avata vorbeşte de piatră şi înrudirea cu piatra. Înainte de piatră a fost oceanul, oceanul furios, agitat, şi sferele de lumină care îl făceau să clocotească. Clocotul şi răcirea au făcut să apară lunile: dinţii oceanului furios. Ziua, toate lucrurile se agitau în apa fierbinte, iar noaptea cădeau la fundul oceanului, adunându-se, odihnindu-se.
Theriex avea o voce ascuţită, şuierătoare, care se impunea peste zgomotele paşilor târşiţi. Vorbea într-un ritm straniu, care se potrivea cu mersul lor.
— Astrele şi-au încetinit vârtejul, iar oceanele s-au răcit. Cei câţiva care s-au alăturat au rămas uniţi. Avata ştie asta pentru că aşa este, dar primul cuvânt al lui Avata a fost piatră.
— Piatră, piatră, reluară în cor tovarăşii săi.
— În agitaţie nu exista creştere, spuse Theriex. Înainte de piatră, Avata a obosit, şi Avata era mulţi, şi Avata văzuse doar oceanul.
— Trebuie să găsim oceanul lui Avata...
— Dar să te prinzi de o piatră, spuse Theriex, să te înfăşori strâns în jurul ei şi să stai nemişcat, acesta este un vis nou şi o viaţă nouă... să nu mai fii aruncat de colo-colo, mereu la cheremul neobositei luni. Atunci a avut un punct de sprijin, şi în noua încredere pe care i-a dat-o piatra, a venit spirala puterii, şi aerul, oferit de ocean.
Theriex dădu capul pe spate pentru a privi albastrul metalic al cerului. Merse câţiva paşi fără a scoate o vorbă, apoi reluă:
— Spirala puterii, atingerea! În acea zi, Avata a capturat fulgerul, s-a înfăşurat strâns în jurul pietrei, aşteptând timp de secole în tăcere, întuneric, şi teamă. Apoi, prima scânteie a apărut în noaptea înfricoşătoare: "Piatra!".
Încă o dată, ceilalţi reluară în cor:
— Piatra! Piatra! Piatra!
— Spirala puterii! repetă Theriex. Avata a cunoscut piatra înainte de a se cunoaşte pe Sine; şi a doua scânteie a izbucnit: *Eu!* Apoi a treia, cea mai puternică dintre toate: *Eu! Nu piatra!*
— Nu piatra, nu piatra, reluară ceilalţi.
— Originea este mereu cu noi, spuse Theriex, aşa cum este

cu ceea ce noi *nu* suntem. Noi existăm în reflexie. Sinele se cunoaşte prin ceilalţi. Acolo unde nu este decât unul singur, nu este nimic altceva. Din neant nu poate veni reflexia Sinelui; nu vine nimic. Dar pentru Avata a fost piatra, şi din cauză că a fost piatra, ceva s-a întors spre el, şi acel ceva a fost Sinele. Astfel, finitul devine infinit. Unul nu este. Dar noi suntem legaţi unii de alţii în infinit, în substanţa din care se naşte toată materia. Fie ca piatra lui Avata să vă ofere sprijin şi echilibru în oceanul agitat!

Theriex tăcu, şi grupul îşi târî o vreme paşii în linişte, fără ca nimeni să se mai plângă. Totuşi, rafalele de vânt aduceau un miros de acid, şi unul cu simţul mirosului mai dezvoltat îi avertiză:

— Se apropie Tentaculele Nervoase!

Un fior trecu printre ei şi măriră pasul. Cei de la margine scrutau deşertul cu o precauţie sporită.

În fruntea grupului mergea o siluetă acoperită cu blană neagră, având trunchiul lung, picioare scurte, butucănoase, terminate cu labe rotunde şi plate. Braţele erau subţiri şi se mişcau ca nişte şerpi. Mâinile se terminau cu două degete musculoase, lungi şi răsucite, ca şi cum erau destinate a ajunge în tot felul de locuri ciudate. Urechile mari ţâşneau de sub blana rară şi se mişcau în toate direcţiile. Ţeasta plată era acoperită cu o părere de blană neagră. Ochii albaştri, cu pleoape grele, ieşeau mult în afară. Erau sticloşi şi păreau că privesc pierduţi în depărtare.

Deşertul din jurul lor, până la piscurile îndepărtate, zăcea într-o absolută nemişcare. Singurele pete de culoare le dădeau doar bolovanii negri şi plantele cu frunze tari care-şi făceau adaptarea fototropică la schimbarea nuanţelor de culoare împrăştiate de soarele roşu.

Urechile siluetei din fruntea grupului se întinseră deodată, apoi se curbară formând o cupolă îndreptată spre piscurile din faţă.

Din acea direcţie se auzi un strigăt strident, înfiorător. Grupul se opri ca un singur organism, aşteptând cu teamă. Strigătul fusese cumplit de puternic, dacă ajunsese până la ei.

Din grup se auzi o voce aproape isterică:

— Nu avem arme!

— Pietre, spuse Theriex arătând cu braţul spre bolovanii ne-

gri din jurul lor.

— Sunt prea mari, nu putem să aruncăm cu ele, explică cineva.

— Pietrele lui Avata, spuse Theriex.

Vocea avea tonul cu care le spusese tovarăşilor săi povestea lui Avata.

— Nu vă apropiaţi de plante, îi preveni cineva.

Avertismentul era inutil. Ştiau cu toţii despre plante — majoritatea veninoase, capabile să taie carnea moale. Trei pieriseră deja prinşi de plante.

Strigătul acela sfredeli din nou aerul.

— Pietrele, repetă Theriex.

Încet-încet, grupul se împrăştie, îndreptându-se spre bolovani. Se culcară pe suprafaţa lor neagră, ţinându-i strâns în braţe. Majoritatea îşi lipiră feţele de bolovani.

— Îi văd, spuse Theriex. Glugile Nemiloase.

Întoarseră cu toţii privirile spre direcţia în care arăta Theriex.

— Piatra, visul vieţii, spuse Theriex. Să te prinzi de piatră, să te înfăşori strâns în jurul ei, şi să stai nemişcat.

În timp ce vorbea, continua să privească peste întinderea deşertului, la cele nouă forme negre care repezeau înspre ei. Glugile Nemiloase, da, miriapozi, cu glugi în loc de guri. Glugile se retraseră, dezvelind dinţii masivi şi veninoşi. Se deplasau cu o viteză paralizantă.

— Ar fi trebuit să ne încercăm şansele la Fort, împreună cu ceilalţi, zbieră cineva.

— Fii blestemat, Jesus Lewis! strigă un altul. Fii blestemat!

Acestea fură ultimele cuvinte coerente ale grupului; Glugile Nemiloase se năpustiră în viteză asupra siluetelor împrăştiate. Dinţii muşcară, ghearele sfâşiară. Atacul fu distrugător. Glugile se retraseră, Nemiloşii loviră. Victimele nu avură nici o şansă. Unii încercară să fugă, fiind tăiaţi în două. Alţii încercară să alerge în jurul bolovanilor, dar fură atacaţi de doi demoni simultan. Totul se termină în câteva clipe, după care cei nouă Nemiloşi se puseră pe mâncat. Alte creaturi îşi făcură apariţia de după pietre, pentru a lua parte la ospăţ. Plantele din apropiere sugeau lichidul roşu împrăştiat pe sol.

În timp ce Nemiloşii se hrăneau, mişcări imperceptibile schimbară panorama la orizont. Baloane portocalii mari se ridicară din spatele stâncilor, plutind spre Nemiloşi, folosindu-se de

curenţii de aer. Târau după ele tentacule lungi şi subţiri, care din când în când atingeau deşertul, stârnind praful. Nemiloşii le văzură, dar nu dădură semne de teamă.

În partea de sus a baloanelor apărură creste unduitoare, folosindu-se de vânt pentru a controla direcţia de înaintare. Acum se auzea un sunet şuierător, precum vântul prin pânzele corăbiilor, însoţit de un zornăit metalic.

Când baloanele portocalii ajunseră la câţiva kilometri depărtare, unul dintre Nemiloşi lătră un avertisment. Privea nu la baloane, ci la un roi de tentacule subţiri aflat undeva la cincizeci de metri de ei. Dinspre ghem venea un puternic miros de acid. Ca unul, cei nouă Nemiloşi se întoarseră şi o rupseră la fugă. Alergând prin deşert, cel care se hrănise cu Theriex scoase un sunet strident, apoi strigă foarte clar:

— Theriex!

O mişcare greşită aleasă la întâmplare în desfăşurarea planului poate schimba complet structura teoretică a jocului.

— **Cuvintele lui Bickel,**
Arhivele Navei

OAKES SE PLIMBA NERVOS prin cabină. Trecuseră câteva ore din ciclul nocturn. Făcuse câteva încercări de a stabili contactul cu Lewis, prin sistemul lor de comunicaţie implantat. Eşec clar!

Să fie ceva în neregulă la Fort?

Lui Oakes nu prea-i venea să creadă. În acea bază de la Dragonul Negru fuseseră folosite cele mai bune materiale. Lewis fusese deosebit de exigent, supraveghease cu mare atenţie construcţia, şi nu lăsase loc pentru nici o eroare. Fortul trebuia să fie impenetrabil la orice agresiune care putea veni de pe Pandora sau din partea Navigatorilor... orice agresiune, cu excepţia...

Oakes se opri, privind ţintă pereţii din plastoţel.

Fortul de pe Pandora chiar îi izola de Navă?

Vinul băut mai devreme începea să-i aducă o stare de relaxare, ştergându-i gustul amar de pe limbă. Cabina asta părea

ca o celulă care îl izola faţă de navă. Şi ce dacă nava asta blestemată trimitea un alt PP acolo jos? N-are decât. Oricine ar fi, va primi ceea ce i se cuvine.

Îşi odihni trupul pe o canapea şi încercă să uite ultima umilinţă. Închise ochii şi alunecă într-un semi-vis, înapoi, spre începuturile sale.

Nu chiar. Nu chiar la început.

Exista un hiatus, şi nu-i plăcea să recunoască asta. Erau lucruri pe care nu şi le amintea. Îndoielile încercau, nepoftite, să i se strecoare în suflet. Atenţia îi fu atrasă de semnalul emis prin pilula din ceafă. Trimise un impuls nervos să decupleze contactul.

Lewis n-are decât să mai fiarbă!

Scoase un oftat adânc. *Nu... Începutul, nu.* Erau lucruri în legătură cu începutul său, pe care documentele nu le dezvăluiau. Nava, cu toată puterea ei de zeu, nu vroia sau *nu putea* să-i dea lui Morgan Oakes toate amintirile. Iar un PP ar fi trebuit să aibă acces la orice. La orice!

La orice în afară de originea aceea îndepărtată, undeva pe Pământ... pe îndepărtatul Pământ... de mult dispărutul Pământ.

Ştia că avea şase ani atunci când începuseră să i se cristalizeze primele amintiri vizuale. Ştia chiar şi anul... 6001 de la naşterea Divinului Imhotep.

Primăvara. Da, era primăvară, şi trăia în chiar centrul puterii, în Aegipt... În frumosul oraş Heliopolis. De la Graniţele Bretone până la Ţinuturile Indului se întindea pacea Graeco-Romană, hrănită de generozitatea Nilului şi întărită de mercenarii Aegiptului. Doar pe tărâmurile Chinului şi pe continentele de la Est de Chin, dincolo de Marea Nesiană, naţiunile se războiau deschis. Da... primăvară... trăise cu părinţii săi în Heliopolis. Amândoi părinţii erau în misiune. Aflase asta din arhive. Erau cei mai buni geneticieni din Imperiu. Lucrau la un proiect care avea să schimbe complet viaţa tânărului Morgan. Pregăteau o călătorie spre stele. I-au spus-o. Dar mult mai târziu, iar el nu a mai avut posibilitatea să se opună.

Îşi aducea aminte de un bărbat, un negru. Îi făcea plăcere să şi-l închipuie ca pe unul dintre preoţii misterioşi ai Aegiptului, văzuţi în fiecare săptămână la video. Bărbatul trecea în fiecare zi pe lângă casa lor. Unde se ducea, şi de ce mergea mereu într-un singur sens, Morgan n-a aflat niciodată.

Gardul care împrejmuia locuinţa părinţilor săi era mult mai înalt decât bărbatul negru. Era o reţea din oţel dur, care în partea de sus se curba în afară. În fiecare după-amiază, Morgan îl privea trecând şi se întreba cum de ajunsese să capete culoare neagră. Nu şi-a întrebat părinţii, avea ambiţia să afle singur.

Într-o dimineaţă, devreme, tatăl său a spus:

— Soarele se transformă în novă.

Nu a uitat niciodată cuvintele acelea teribile, deşi pe atunci habar n-avea ce însemnau.

— Până acum s-a menţinut calmul, dar Imperiul Roman nu are cum să ascundă căldura. Rugăminţile preoţilor lui Ra nu vor ajuta cu nimic.

— *Căldură?* a strigat mama sa. În căldură poţi trăi, te poţi descurca, dar *asta...*

A făcut un semn cu mâna spre fereastră:

— ... e ca şi cum am fi la un pas de flăcările iadului.

Deci aşa, gândise el, *omul ăsta este negru din cauza soarelui.*

Înainte să împlinească zece ani a aflat că omul care trecea pe lângă casa lor era negru din naştere. Totuşi, Morgan se încăpăţâna să le spună colegilor de la creşă că de fapt *soarele* fusese de vină. Îi plăcea jocul acesta straniu, să spui un neadevăr apoi să-i convingi pe ceilalţi că este adevărat.

Ah, atracţia jocului, chiar şi atunci!

Oakes îşi potrivi perna la spate. De ce-i venise în minte omul negru, tocmai acum? Din cauza unui lucru ciudat, aparent neimportant, dar care l-a tulburat şi i s-a fixat în memorie.

M-a atins.

Oakes nu-şi amintea să fi fost atins până în acel moment decât de părinţii săi. În acea zi fierbinte, stătea afară, pe o treaptă, la adăpostul umbrei oferite de acoperiş; primea în spate curentul de aer trimis de ventilator, plasat în cadrul uşii. Omul a trecut pe lângă casă, ca de obicei, apoi s-a oprit şi s-a întors. Băiatul l-a privit, curios, prin plasa de oţel, iar bărbatul l-a cercetat cu atenţie, ca şi cum atunci l-ar fi observat pentru prima oară.

Oakes îşi aduse aminte că inima i-a tresărit în piept, şi a avut senzaţia că ceva se întinde în el, mult, mult, ca o praştie.

Bărbatul a privit în jur, apoi spre gard. Următorul lucru de

care şi-a dat seama Oakes a fost că bărbatul sărise gardul, şi se îndrepta spre el. S-a oprit, a întins o mână şovăielnică, şi a atins obrazul puştiului. Oakes a întins şi el mâna, curios, atingând pielea neagră de pe braţul bărbatului.

— N-ai mai văzut puştani până acum? l-a întrebat el pe bărbatul negru.

Pe faţa neagră a apărut un zâmbet larg.

— Ba da, a spus bărbatul, dar nu ca tine.

Apoi, ca din pământ, a răsărit un soldat de pază şi l-a luat pe bărbat de acolo. Un alt soldat l-a tras pe băiat înăuntru şi l-a chemat pe tată. Îşi aduse aminte ca taică-său se înfuriase rău. Dar cel mai bine îşi amintea ochii aceia holbaţi, privirea uimită a negrului, care de atunci n-a mai trecut niciodată pe lângă casa lor. Oakes s-a simţit important atunci, puternic, ca o fiinţă pe care toată lumea o respectă şi o protejează. Dintotdeauna fusese o persoană ce nu putea fi trecută cu vederea.

De ce-mi vine în minte bărbatul acela?

Avea impresia că de la o vreme, în orele sale de odihnă, nu făcea decât să-şi pună întrebări. Întrebările duceau la alte întrebări, până când ajungea mereu, inevitabil, la singura întrebare pe care ezita să o pună în lumina conştiinţei.

O rosti cu voce tare, o gustă cu limba, ca pe un vin îndelung aşteptat.

— Şi dacă nava asta *este* Dumnezeu?

Hibernarea umană este faţă de hibernarea animală tot aşa cum este hibernarea animală faţă de starea constantă de veghe. Datorită încetinirii proceselor vieţii, hibernarea se apropie de staza absolută. Este mai aproape de moarte decât de viaţă.

— **Dicţionarul Ştiinţei,**
Ediţia cu nr. 101

RAJA FLATTERY ZĂCEA MUT în celula de hibernare, încercând să-şi stăpânească teroarea.

Nava face cu mine ce vrea.

Valuri opace îi creau confuzie în amintiri, dar ştia câteva lucruri. Aproape că le putea proiecta în întunericul de abanos din jur.

Am fost Preot-psihiatru pe Nava Neantului Pământeanul.

Aveam misiunea să producem inteligenţa artificială. Foarte periculoasă, chestia asta.

Şi au produs... ceva. Acel ceva a fost Nava, o *fiinţă* cu puteri aparent infinite.

Dumnezeu sau Satană?

Flattery nu ştia. Dar Nava crease o planetă paradisiacă pentru încărcătura sa de cloni, după care introdusese un concept nou: Adorarea Navei. Le-a cerut clonilor umani să decidă asupra modului în care vor Adora Nava.

Un nou eşec.

Poate din cauza că erau cloni, cu toţii? Nu erau decât... "piese de rezervă". Ştiuseră asta încă din primele momente conştiente, în copilărie, pe Baza Lunară.

Un nou val de frică se prăvăli asupra lui.

Trebuie să fiu ferm, îşi spuse Flattery. *Orice ar fi puterea asta, Dumnezeu sau Satană, trebuie să găsesc în mine fermitatea, altfel nu voi avea nici o şansă în faţa ei.*

— Atâta vreme cât te crezi neajutorat, rămâi neajutorat, chiar dacă eşti ferm, spuse Nava.

— Deci îmi poţi citi chiar şi gândurile.

— *Să citesc?* Cuvântul nu este deloc potrivit.

Vocea Navei venea din întuneric. Îi transmitea o stare de îngrijorare, vagă, ceţoasă, pe care nu o putea pătrunde. De fiecare dată când îi vorbea Nava, se simţea un nimic, un fir de praf. Încercă să lupte împotriva senzaţiei grele de subjugare, dar fiecare gând îi amplifica sentimentul că este prizonier şi dispensabil.

Ce putea face un simplu om împotriva unei puteri ca Nava?

Totuşi, avea câteva întrebări în minte. Ştia că, uneori, Nava răspundea dacă era întrebată.

— De cât timp stau în celula de hibernare?

— Chiar dacă ţi-aş spune, pentru tine nu ar avea nici o semnificaţie.

— Încearcă-mă.

— Te încerc.

— Spune-mi de cât timp stau în celula de hibernare.

Încă nu îi ieşiseră toate cuvintele din gură, când îl cuprinse panica. Nu te adresezi în felul acesta lui Dumnezeu... nici Satanei.

— De ce nu, Raj?

Vocea Navei căpătase o nuanţă de camaraderie, dar modularea fusese atât de precisă, încât simţi cum carnea i se înfioară.

— Din cauză că... din cauză că...

— Din cauza a ceea ce ţi-aş putea face?

— Da.

— Ah, Raj, când ai să te trezeşti?

— *Sunt* treaz.

— Aşa crezi tu, dar nu are importanţă. După modul în care percepi tu timpul, te afli în celula de hibernare de *foarte* multă vreme.

— De câtă vreme?

Simţea că răspunsul era deosebit de important; trebuia să afle.

— Ar trebui să înţelegi câte ceva despre cicluri, Raj. Pământul şi-a încheiat existenţa. Apoi a fost din nou creat, la Comanda Mea. Mereu şi mereu.

— De mai multe ori... de fiecare dată la fel?

— În cele mai multe cazuri.

Flattery simţi adevărul ineluctabil. În el se născu ţipătul, care îi sfâşie carnea, eliberându-se:

— De ce?

— Nu poţi înţelege.

— Toată durerea şi...

— Şi bucuria, Raj. Nu uita bucuria.

— Dar... Încă o dată, şi încă o dată...

— Aşa cum te delectezi de mai multe ori cu o melodie sau cu înregistrarea holografică a unei piese de teatru, Raj. Aşa cum Baza Lunară relua Proiectul Conştiinţa, obţinând de fiecare dată ceva în plus.

— De ce m-ai scos din hibernare?

— Raj, tu eşti un instrument favorit.

— Dar Bickel...

— Aaah, Bickel! Da, el Mi-a dat geniul lui. A fost cutia neagră prin care aţi ajuns la Mine. Însă prietenia înseamnă ceva mai mult, Raj. Tu eşti prietenul Meu cel mai bun.

— Te-aş fi distrus, Nava, dacă aş fi putut.

— Nu înţelegi ce înseamnă prietenia!
— Deci eu sunt un... instrument. Sunt şi eu o... reluare?
— Nu, Raj. Nu.
Câtă tristeţe în vocea aceea teribilă!
— Instrumentele *cântă.*
— Şi pentru ce Ţi-aş permite să cânţi prin mine?
— Bine! Foarte bine, Raj!
— Ce răspuns este ăsta?
— Este o confirmare. Eşti, într-adevăr, prietenul Meu cel mai bun. Instrumentul Meu favorit.
— Nu cred că am să înţeleg vreodată chestia asta.
— Probabil din cauză că îţi place piesa.
Flattery pufni; nu reuşise să se abţină.
— Râsul ţi se potriveşte, Raj.
Râsul? Nu-şi amintea să fi râs, poate doar să se fi luat singur în derâdere. Însă acum îşi aducea aminte cum intrase în hibernare. Nu o singură dată, ci de mai multe ori, nici nu îndrăznea să numere. Fuseseră şi alte treziri... alte jocuri... da, alte eşecuri. Sesiza, totuşi, că Nava era amuzată. Ştia că va trebui să dea replica.
— Ce jucăm de data asta?
— Cererea mea a rămas nesatisfăcută, Raj. Oamenii nu se pot hotărî cum să Mă Adore. Din cauza asta, acum nu mai sunt oameni.
Simţi cum fiorul rece pune stăpânire pe trupul său.
— Nu mai sunt... Ce ai făcut?
— Pământul a dispărut în vârtejul cosmic, Raj. Toate Pământurile au dispărut. Este mult de atunci, îţi aminteşti? Acum sunt doar Navigatorii... şi cu tine.
— Eu, un om?
— Tu *eşti* materialul original.
— Un clon, simplă carne de tun, să fie material original?
— Cam aşa ceva.
— Ce sunt Navigatorii?
— Sunt supravieţuitorii pieselor celor mai recente... diferă un pic faţă de Pământenii pe care ţi-i aminteşti tu.
— Nu sunt oameni?
— Sunt compatibili cu tine.
— În ce sens sunt diferiţi?
— Au experienţe ancestrale asemănătoare cu ale tale, însă

au fost aduşi în diferite momente ale dezvoltării lor sociale.

Flattery nu se consideră pe deplin lămurit, dar hotărî să nu insiste... deocamdată. Acum vroia să se agaţe de alt fir.

— Cum adică au fost *aduşi?*

— Au fost... salvaţi. În fiecare moment, soarele lor urma să se transforme în novă.

— Pentru că aşa ai aranjat Tu?

— Au fost pregătiţi cu cea mai mare atenţie pentru sosirea ta, Raj.

— Cum au fost pregătiţi?

— Au un Preot-psihiatru care îi învaţă să urască. Îl au pe Sy Murdoch care şi-a învăţat bine lecţia. Au o femeie pe nume Hamill a cărei extraordinară putere nu o bănuieşte nimeni. Au un bătrân pe nume Ferry care crede că orice poate fi cumpărat. O au pe Waela, care merită cea mai mare atenţie. Au un tânăr poet, Kerro Panille, şi o au pe Hali Eckel, care crede că îl doreşte pe Kerro. Au cloni pregătiţi pentru îndeletnicirile cele mai stranii. Cunosc foamea, frica, bucuria...

— Şi zici că *asta* se cheamă pregătire?

— Da. Se cheamă şi implicare.

— Asta vrei de la mine.

— Implicarea. Da.

— Dă-mi un motiv care să mă oblige să merg acolo.

— Într-o problemă ca asta, Eu nu oblig.

Nu era un răspuns edificator, dar Flattery ştia că n-avea ce face, trebuia să îl accepte.

— Deci va trebui să merg. Unde şi cum?

— Jos, sub noi, se află o planetă. Majoritatea Navigatorilor locuiesc acolo... Coloni.

— Şi trebuie să se hotărască în ce mod Te vor Adora?

— Nu ţi-ai pierdut perspicacitatea, Raj.

— Ei cum au hotărât?

— Nu i-am întrebat. Asta, sper, va fi sarcina ta.

Flattery tresări. Ştia jocul *ăsta.* Refuzul urla în el, plin de furie, gata să iasă afară şi să atragă represaliile cele mai dure ale Navei. Dar era ceva în discuţia asta care îl făcu să ţină gura închisă.

— Ce se întâmplă dacă nu vor reuşi?

— Voi *distruge...* înregistrarea.

Înfige-ţi călcâiele puternice
Adânc în pământ.
Unde merge pământul?
— **Kerro Panille,**
Poeme Alese

KERRO PANILLE puse capăt ultimei lecţii referitoare la geologia Pandorei, şi decuplă holo-proiectorul. Trecuse binişor de ora celei de-a doua mese, însă nu-i era foame. În micuţa încăpere de studiu, mirosea a aer închis. Asta îl surprinse, dar apoi îşi dădu seama că închisese ermetic poarta secretă prin care se ajungea aici, lăsând aerisirea doar pe seama unui orificiu practicat în podea. *M-am aşezat pe gura de aerisire din podea.*

Îi veni să râdă. Se ridică în picioare şi se întinse pentru a-şi dezmorţi oasele. Apoi recapitulă ceea ce învăţase. Visuri despre pământ adevărat, mări adevărate, aer adevărat... şi le imaginase de atâtea ori, încât acum se temea ca nu cumva realitatea să îl dezamăgească. Ştia despre sine că nu era un novice în construirea imaginilor în minte... dar realitatea îl dezamăgise de multe ori.

În astfel de momente simţea că nu are numai douăzeci de *annos,* ci considerabil mai mult. Pentru a se asigura, căută o suprafaţă lucioasă care să-i reflecte trăsăturile feţei. Găsi una pe uşă, lustruită de propria-i mână, la nenumăratele intrări în cabina de studiu.

Da... pielea închisă la culoare îşi păstrase netezimea tinereţii. Firele negre şi tari ale bărbii se curbau în jurul gurii. Era o gură cam mare, trebuia să recunoască. Nasul... ca de pirat. Puţini Navigatori ştiau că demult, cândva, existaseră piraţi.

Totuşi, ochii păreau mai bătrâni. Oricine putea remarca asta.

Nava mi-a făcut-o. Nu... Dădu din cap. Trebuia să fie sincer. *Lucrul acesta care există între mine şi Navă...* el *este motivul pentru care ochii mei par bătrâni.*

Fiecare realitate ascundea alte realităţi. Ceea ce făcuse din el un poet îl îndemna să sape sub fiecare suprafaţă, ca un copil care răsfoieşte pagini pline cu hieroglife, deşi ştie că nu va

înţelege nimic. Chiar şi atunci când realitatea era de natură să dezamăgească, trebuia să o caute.

Puterea dezamăgirii.

Puterea asta nu avea nimic cu comun frustrarea. În ea se regăseau capacitatea de a te aduna, gândi, şi acţiona din nou, mereu. Îl obliga să se asculte pe sine însuşi, la fel cum îi asculta pe ceilalţi.

Kerro ştia ce gândeau despre el majoritatea Navigatorilor.

Erau convinşi că putea auzi orice conversaţie dintr-o încăpere aglomerată, că nici un gest, oricât de mic, nu-i scăpa. Din când în când era adevărat ce gândeau ei, însă concluziile le păstra pentru sine. Astfel, foarte puţini se simţeau deranjaţi de această însuşire a lui. Nicăieri nu puteai găsi un confident mai bun decât Kerro Panille. Nu dorea decât să asculte, să înveţe. Nu dorea decât ca poemele lui să reflecte ordinea.

Singura care conta cu adevărat era ordinea. Minunata ordine izvorâtă din cea mai profundă inspiraţie. Totuşi... Nava oferea imaginea unei nesfârşite dezordini. Dorise să afle care era forma Navei. Îi ceruse mai demult, să i-o arate. O singură dată. O dorinţă ciudată... se aşteptase la un refuz. Însă Nava îl luase într-un tur vizual, prin senzorii interni, prin ochii echipelor robox pentru intervenţie. Chiar şi prin ochii navetelor care zburau între Navă şi Pandora.

Din exterior, Nava avea un aspect de-a dreptul derutant. Protuberanţe care bălăngăneau aparent fără scop, aripi şi alte suprafeţe asemănătoare. Printre ele străluceau luminiţe. Din când în când se puteau zări oameni la lucru, în spatele diafragmelor punctelor de acces. Grădini hidroponice, îi explicase Nava.

Nava se întindea aproape cincizeci şi opt de kilometri în lungime. Însă avea tot felul de forme bizare, umflate, întortocheate. Destinaţia lor era imposibil de ghicit. Navetele intrau şi ieşeau prin tuburi subţiri, lungi, dispuse aiurea. Spaţiile hidroponice erau îngrămădite unul peste altul, ieşind în afară ca nişte plante sălbatice, născute din spori aberanţi.

Panille ştia că Nava fusese odată netedă şi regulată; o formă de proiectil, cu trei aripi subţiri la mijloc. Aripile se prelungeau mult în spate, formând un tripod pentru aterizare. Acum, după nenumăraţi eoni, forma netedă fusese ascunsă. Era numită "inima", şi putea fi zărită uneori, în trecere... un înveliş gros, cu

porţi ermetice, cu hublouri care se loveau de barierele inexpresive ale noii construcţii.

În interiorul Navei, dezordinea era la fel de mare. Senzorii vizuali îi arătau grămezile de vieţi adormite în nişele de hibernare. La cererea lui, Nava îi dăduse coordonatele respective, însă nu-i spuneau nimic. Numere şi glife. Urmărise mişcările agile ale unităţilor robox pe coridoarele unde nu se găsea aer şi afară, pe învelişul exterior. Acolo, în umbra protuberanţelor haotice, privise cum se fac reparaţiile, modificările; privise chiar cum se începe o nouă construcţie.

După aceea se aşezase, dezamăgit. Îşi dăduse seama că Nava spiona totul. Nimic din ce făceau Navigatorii nu putea fi ascuns Navei. Gândul acesta aprinsese un sentiment trecător de revoltă, urmat imediat de o stare de amuzament.

Eu sunt în Navă, al Navei. Într-un sens mai profund, pot spune că sunt Nava.

— Kerro!

Vocea care veni prin com-consola de lângă aparatul holografic îl făcu să tresară. Cum reuşise să-l găsească?

— Da, Hali?

— Unde eşti?

Ahh, nu ea îl găsise, ci un program de căutare.

— Studiez, spuse el.

— Te poţi plimba puţin cu mine? Sunt de-a dreptul sfârşită.

— Unde?

— Ce-ai zice de arboretul de lângă cedri?

— Lasă-mi câteva minute să termin ce am început aici, şi vin să ne întâlnim.

— Sper că nu te deranjez.

Nu-i scăpă sfiala din vocea ei.

— Nu, chiar aveam nevoie de o pauză.

— Ne vedem la ieşirea din Arhive.

Auzi clicul care marca încheierea convorbirii şi rămase cu privirea pierdută în consolă.

De unde ştia că studiez în secţiunea Arhive?

Chiar şi cu un program de căutare, nu putea fi localizat cu precizie.

Sunt chiar atât de predictibil?

Îşi luă agenda de note şi recorderul, ieşind pe uşa. O sigilă, apoi îşi dădu drumul să alunece prin zona în care era stocat

software-ul, spre cel mai apropiat culoar. Hali Ekel îl aştepta la intrare, lângă uşa de acces. Îl întâmpină făcându-i semn cu mâna. Un gest plin de nonşalanţă.

— Salut.

Cele mai multe gânduri ale lui nu plecaseră încă din încăperea de studiu. Clipi prosteşte, admirând — ca de obicei — frumuseţea perfectă a lui Ekel. În momente ca acesta — când dădea brusc peste ea, pe neaşteptate, la intrarea în vreun coridor — rămânea buimăcit.

Trusa medicală de prim ajutor prinsă de şoldul ei nu era de natură să le împiedice apropierea. Ea era med-teh, iar el înţelegea că meseria ei era viaţa şi supravieţuirea.

Întunericul misterios din ochii ei, părul negru şi des, tenul lucios, închis la culoare şi cald al pielii îl atrăgeau mereu, chiar şi într-o încăpere aglomerată. Erau din aceeaşi rasă, Naţiunea Nesiană, selectaţi pentru puterea lor, instinctul de supravieţuire, şi aspiraţia spre stele. Mulţi îi considerau frate şi soră; o greşeală cu atât mai mare cu cât pe navă nu se cunoştea să fi existat vreodată fraţi. Desigur, în celulele de hibernare existau fraţi, dar aceştia nu umblau niciodată împreună.

În spatele ochilor îi străluciră versuri dintr-un poem, unul din multele pe care ea le trezise în el. Poemele acestea le ţinea însă secrete, pentru sine.

Oh, minunată stea întunecată,
Oricât de puţină lumină aş avea, ia-o!
Împleteşte-ţi degetele subţiri cu ale mele.
Simţi curgerea?

Gândul de a înregistra aceste versuri fu devansat de un altul, şi anume că ea nu ar fi avut cum să ajungă aici atât de repede. Prin apropiere nu exista nici o staţie de apel.

— Unde erai când ai luat legătura cu mine?

— În Secţia Medicală.

Privi în lungul coridorului. Secţia Medicală se afla la o distanţă de cel puţin zece minute.

— Dar cum ai...

— Am înregistrat conversaţia şi am programat-o să aibă loc cu o întârziere de zece minute.

— Dar...

— Vezi cât de standard eşti atunci când vorbeşti prin staţie? Eu înregistrez replicile din conversaţia pe care o voi avea cu tine, apoi le transmit. Conversaţia pare foarte normală.

— Dar...

Kerro privi la poarta de acces în magazia de software.

— Aaa, când nimeni nu te poate găsi, este clar că eşti pe acolo, pe undeva.

Hali arătă cu degetul înspre magazia de software.

— Hmm.

O luă de mână şi se îndreptară spre vest.

— De ce eşti atât de îngândurat? îl întrebă ea. Credeam că ai să te amuzi, sau ai să fii surprins, sau... sau ai să râzi, ceva de genul ăsta.

— Îmi pare rău. În ultima vreme, mă deranjează că sunt aşa. Niciodată nu-mi fac timp pentru oameni, niciodată nu găsesc... cuvântul potrivit la momentul potrivit.

— Pentru un poet, mi se pare că eşti prea auto-critic.

— Este mult mai uşor să organizezi personaje pe o pagină sau pe un dispozitiv holografic decât să îţi organizezi propria viaţa. "Propria viaţă"! Oare de ce vorbesc astfel?

Ea îşi strecură braţul în jurul taliei lui, îmbrăţişându-l din mers. Kerro zâmbi. Brusc, ajunseră în Catedrala Copacilor. Erau în plin ciclu diurn, razele soarelui Rega pătrundeau prin filtrele de protecţie. Tot ce era verde căpăta nuanţe calme de albastru. Kerro inspiră adânc aerul oxigenat. Auzi păsări ciripind dincolo de un filtru sonic, în tufişurile dese din stânga. Printre copaci, puteau fi zărite şi alte cupluri. Locul acesta era ideal pentru întâlnirile de dragoste.

Hali îşi scoase trusa medicală, apoi îl trase în jos, lângă ea, la umbra unui cedru. Covorul de iarbă era mătăsos şi cald, aerul umed. Razele soarelui îi orbeau printre ramuri. Se lăsară pe spate, umăr lângă umăr.

— Mmmmmm, făcu Hali arcuindu-se. Miroase atât de *fru-mos!*

— Miroase? *Cine* miroase.

— Haide, termină.

Se întoarse spre el:

— Ştii clar la ce mă refer... la aer, la muşchi, la resturile de mâncare care ţi-au rămas în barbă.

Îşi plimbă mâna peste barba lui, pieptănând cu degetele

firele groase.

— Eşti singurul Navigator cu barbă.

— Da, mi s-a spus.

— Îţi place?

— Nu ştiu.

Întinse mâna, plimbându-şi degetul pe conturul unui fir metalic în formă de inel care perfora nara stângă a lui Hali.

— Tradiţiile sunt ciudate. De unde ai inelul ăsta?

— L-a scăpat un robox.

— L-a scăpat? făcu el surprins.

— Da, şi eu m-am mirat. De obicei, nu lasă nimic în urmă. Ăsta repara senzorul exterior al unui centru medical, imediat lângă Secţia Comportamente. Am văzut firul căzând şi l-am ridicat. A fost ca şi cum găsisem o comoară deosebită. Doar Nava ştie ce fac ei cu toate nimicurile pe care le găsesc.

Îl prinse cu mâna pe după gât, sărutându-l. Apoi se trase deodată în lateral.

Kerro se ridică în capul oaselor:

— Îţi mulţumesc, dar...

— De fiecare dată spui: "Îţi mulţumesc, dar..."

Era furioasă, luptându-se să domolească aspectele fizice ale pasiunii fierbinţi ce o cuprinsese.

— Nu sunt pregătit, spuse el simţindu-se parcă vinovat. Nu ştiu de ce, şi te asigur că nu mă joc cu tine. Mereu mă simt atras să mai întârzii un pic, ca şi cum asta mi-ar da sentimentul că ceea ce fac este corect.

— Ce crezi că ar putea fi mai corect? Am fost selectaţi pentru împerechere *după* ce ne cunoscuserăm de atâta vreme. Nu suntem străini.

Nu-i venea să o privească în ochi.

— Ştiu... oricare două persoane de sex opus de la bordul Navei pot face dragoste, dar...

— Dar!

Hali se răsuci brusc, privind spre baza copacului sub care îşi găsiseră adăpost.

— Am putea fi un cuplu adevărat, am putea face dragoste. Gândeşte-te! Un cuplu din... cât? Două mii? Am putea face chiar şi un copil.

— Nu e ce crezi. Este...

— Şi eşti mereu atât de prins de istorie, de tradiţie, dai

exemple despre tipare sociale şi lingvistice. De ce nu vezi că...

Kerro se apropie de ea, îi acoperi gura cu degetele pentru a o face să tacă, apoi o sărută cu blândeţe pe obraz.

— Dragă Hali, pentru că nu pot. Pentru mine, relaţia de cuplu în cadrul Navei va trebui să fie o dăruire atât de profundă încât pur şi simplu să mă pierd în dăruire.

Hali se trase într-o parte, ridicând capul pentru a-l privi. Ochii îi străluceau:

— De unde îţi vin ideile astea?

— Vin din modul meu de viaţă şi din ceea ce învăţ.

— Nava te învaţă?

— Nava nu îmi refuză ceea ce vreau să aflu.

Hali privi posomorâtă la vegetaţia de sub picioare şi spuse încet, de-abia auzit:

— Nava nu ar vorbi cu mine.

— Dacă ştii să pui corect întrebarea, Nava îţi va răspunde întotdeauna, spuse el.

Apoi exprimă un gând pe care-l simţise venind:

— Şi trebuie să ştii să asculţi.

— Mi-ai mai zis asta, dar nu mi-ai explicat *cum* să fac.

Simţi clar invidia din vocea ei. Hotărî că nu-i putea răspunde decât într-un singur fel.

— Am să-ţi spun o poezie.

Îşi drese glasul şi începu:

Albastrul
ne învaţă ce înseamnă albastru.

Ea se încruntă, concentrându-se asupra vorbelor lui. Apoi dădu din cap.

— Nu te înţeleg, aşa cum nu înţeleg nici Nava. Merg la Adorare; spun rugăciuni; fac ce porunceşte Nava...

Îi aruncă o privire:

— Nu te-am văzut niciodată la Adorare.

— Nava este prietena mea, spuse el.

Curiozitatea reuşi să învingă invidia:

— Ce te învaţă Nava?

— Prea multe lucruri; nu se pot spune aici.

— Spune-mi măcar unul, unul singur!

Kerro dădu din cap:

— Bine. Au existat multe planete şi mulţi oameni. Limbajul şi cronicile istorice pe care le-au ţinut urzesc parcă o ţesătură magică. Cuvintele lor îmi cântă. Nici nu trebuie să înţelegi cuvintele, le auzi cântând.

— Nava îţi dă cuvinte şi tu nu le înţelegi? făcu ea plină de uimire.

— Da, atunci când cer cuvinte originale.

— Dar pentru ce vrei cuvinte pe care nu le înţelegi?

— Pentru a-i învia pe oamenii aceia, pentru a mă face una cu ei. Nu să *intru în stăpânirea* lor, ci să *devin una cu ei,* măcar pentru o clipă sau două.

Se întoarse spre ea:

— Nu ţi-ai dorit niciodată să sapi în pământul străvechi, ca să găseşti oameni de a căror existenţă nimeni nu are habar?

— Ce să găsesc? *Oase?*

— Nu! Inimi, suflete.

Hali dădu încetişor din cap.

— Kerro, nu te înţeleg deloc. Dar te iubesc.

Da, gândi el, *iubirea nu are nevoie să înţeleagă. Ea ştie asta, dar refuză să accepte.*

Îşi aminti cuvintele unui vechi poem pământean: "Iubirea nu este o consolare, este o lumină." Gândul, poemul despre viaţă, *asta* este o consolare. *Îi voi vorbi despre iubire,* gândi el, *dar nu acum.*

De ce sunteţi voi oamenii atât de dispuşi să căraţi în spate povara trecutului?

— **Kerro Panille,**
Întrebările lui Avata

LUI SY MURDOCH nu-i plăcea deloc să se apropie de perimetrul Coloniei, chiar dacă se afla la adăpostul barierei de crioţel a Laboratorului Unu. Creaturile de pe planeta asta aveau talentul de a penetra impenetrabilul, înfrângând chiar şi apărările cele mai atent pregătite.

Însă Lewis avea nevoie ca un om de încredere să stea la

postul acesta de observaţie atunci când aerostatele se vor întâlni pe câmpie, aşa cum era cazul în dimineaţa asta. Era cel mai misterios aspect al comportamentului lor, iar în ultima vreme Lewis cerea răspunsuri... fără îndoială, la întrebări puse de Şef.

Oftă. Când privea afară, la suprafaţa Pandorei, nu mai încăpea nici o îndoială că reprezenta un pericol sigur.

Se scărpină absent la cotul stâng. Privind la lumina de afară, îşi putea vedea imaginea reflectată de plaz: un bărbat masiv cu păr castaniu, ochi albaştri, şi un ten deschis la culoare pe care-l spăla mereu cu mare meticulozitate.

Punctul de supraveghere nu era cel mai bun posibil, nu atât de bun ca posturile din exterior, conduse de cei mai rapizi şi mai buni membri ai Coloniei. Dar Murdoch se ştia foarte competent. Era o persoană indispensabilă, iar acest loc servea scopurilor lui Lewis. Bariera de crioţel, deşi filtra aproape o pătrime din intensitatea luminoasă, restrângea suprafaţa pe care trebuiau să o supravegheze.

Oare ce făceau acolo blestematele de pungi cu gaz?

Murdoch se ghemui în spatele unei camere video montată pe o platformă pivotantă. Degetele sale scurte şi îndesate atinseră comenzile, cerând aparatului să se focalizeze pe aerostate. Mai mult de o sută pluteau deasupra câmpiei, la vreo şase kilometri depărtare.

În grămadă se aflau câţiva monştri impunători, de culoare portocalie. Murdoch alese unul dintre cei mai mari, pentru o observare mai atentă. Explica tot ceea ce vedea, pentru ca vorbele să-i fie înregistrate cu ajutorul unui recorder montat la nivelul gâtului. Aerostatul cel mare părea să aibă cel puţin cincizeci de metri în diametru. Sfera era aplatizată în partea superioară, formând, dacă se putea spune aşa, un fel de bază pentru membrana încreţită cu ajutorul căreia monstrul îşi putea controla direcţia. Tentacule lungi şi subţiri atârnau pe sol. Se încurcaseră într-un bolovan mare pe care-l târau, împrăştiind praf şi pietricele mai mici.

Nu erau nori, iar pe cer strălucea un singur soare. Arunca asupra deşertului o lumină aurie, tăioasă, scoţând în evidenţă orice cută sau contracţie a balonului. Murdoch reuşi să distingă dedesubt un fel de plasă, formată prin întrepătrunderea unor tentacule mai micuţe. Acolo se vânzolea ceva. Nu-şi putea da

seama ce anume căra aerostatul, dar cu siguranţă era viu şi încerca să scape.

Celelalte aerostate se aranjară într-o linie curbă, care brăzda deşertul în diagonală faţă de postul de observaţie al lui Murdoch. Aerostatul cel mare ancoră în capătul apropiat. Prizonierul aflat între tentacule continua să se agite cu disperare.

Oare ce capturase blestemata de creatură? În nici un caz nu putea fi vreun Colonist!

Murdoch reglă obiectivul pentru a avea în imagine tot grupul şi văzu că se concentrau asupra unor creaturi, o turmă eterogenă împrăştiată în deşert. Linia de aerostate se îndreptă spre animalele ghemuite, care aşteptau ca hipnotizate. Încercă să le identifice: Glugi Nemiloase, Gheare Năpraznice, Aripi Plate, Fusuri, Burlane, Lipitori... demoni. Toate reprezentau un pericol mortal pentru Colonişti.

Dar, după cum se putea vedea, nu şi pentru aerostate.

Murdoch observă că toate aerostatele purtau bolovani ca balast. Cele din segmentul central al arcului renunţară deodată la bolovani. Pungile săltară uşor şi tentaculele se întinseră spre a apuca demonii ghemuiţi la sol. Creaturile prinse începură să se zbată, dar nu încercară să muşte sau să atace.

În acel moment, aproape toate aerostatele aruncară balastul, ridicându-se în aer. Cele câteva care îşi păstrară balastul se îndepărtară de echipa de vânătoare, aparent în căutarea altor prăzi. Punga monstruoasă pe care Murdoch o studiase puţin mai devreme rămase cu grupul de cercetare. Încă o dată, mări imaginea obiectivului, concentrându-se asupra plasei de tentacule de sub aerostat. Acum nu mai mişca nimic. Brusc, tentaculele se desfăşurară, lăsând prada să cadă.

Murdoch începu să dicteze în recorderul de la gât:

— Animalul cel mare a eliberat prada. Încă nu-mi dau seama ce a fost, dar pare disecată, o masă mare şi neagră de... Dumnezeule! A fost o Glugă Nemiloasă! Aerostatul cel mare avea în plasă o Glugă Nemiloasă!

Rămăşiţele Glugii Nemiloase se prăbuşiră ridicând o trombă de praf.

Aerostatul cel mare coti brusc spre stânga şi balastul său lovi un alt mare bolovan aflat la sol. Ţâşniră scântei. Murdoch zări o săgeată de foc ridicându-se înspre aerostat, care explodă

împrăştiind o lumină galbenă şi orbitoare. Peste tot pluteau zdrenţe din pielea portocalie şi nori de praf albastru.

Explozia provocă o agitaţie cumplită în deşert. Celelalte aerostate îşi eliberară prăzile, înălţându-se în aer. Demonii se împrăştiară, unii repezindu-se să prindă rămăşiţele aerostatului explodat. Creaturile mai încete, ca Fusurile, se târau spre zdrenţele de piele portocalie.

După ce totul luă sfârşit, demonii dispărură în fugă sau se îngropară în vizuini, după cum era obiceiul fiecăruia.

Murdoch înregistră toate acestea.

După aceea, cercetă încă o dată deşertul. Aerostatele plecaseră în zbor. Nu mai rămăsese nici un demon. Sigilă postul de observaţie, transmise să vină cineva pentru a-l înlocui, apoi se îndreptă spre Laboratorul Unu şi Grădină. Mergând prin pasajul cel mai sigur, luminat din plin, se gândi la ceea ce văzuse şi înregistrase. Imaginile video vor ajunge la Lewis şi mai târziu la Oakes. Lewis va prelucra observaţiile verbale, adăugând propriile comentarii.

Oare ce am văzut şi înregistrat acolo?

Murdoch se străduia din greu, dar nu reuşea, să înţeleagă comportamentul creaturilor pandorane.

Lewis are dreptate. Ar trebui pur şi simplu să le exterminăm.

Gândindu-se la Lewis, Murdoch îşi aduse aminte de problema urgentă de la Fort. Din cauza ei, Lewis era inaccesibil. Oare cât va mai dura? Poate că Lewis murise. Nimeni nu era imun la pericolele Pandorei... nici măcar Lewis. Dacă murise...

Murdoch încercă să se închipuie învestit cu noi puteri, ridicat la un rang superior... omul lui Oakes. Dar imaginile refuzară sa se formeze.

Şi zeii îşi fac planuri.

— **Morgan Oakes,**

Jurnale

VREME ÎNDELUNGATĂ, Panille rămase în Catedrala Copacilor,

întins lângă Hali, privind cum lumina filtrată desena cercuri în aerul de deasupra cedrului. Ştia că Hali se considera jignită şi se întrebă: *De ce nu mă simt vinovat?* Apoi oftă. Nu avea nici un rost să se prefacă; aşa trebuia el să fie.

Hali vorbi prima, cu o voce înceată, ezitantă.

— Nu s-a schimbat nimic, nu-i aşa?

— Dacă vorbeşti despre un lucru, nu înseamnă neapărat că îl şi schimbi, spuse el. De ce vrei... să reluăm discuţia despre sex?

— Poate doream să fim puţin împreună, nu?

Era gata să dea în lacrimi. Kerro vorbi cu blândeţe, atent să nu o rănească şi mai tare.

— Sunt mereu cu tine, Hali.

O prinse de mână. Vârfurile degetelor se atinseră. El mâna stângă, ea mâna dreaptă.

— Poftim. Ne atingem, nu?

Ea încuviinţă, ca un copil gata să izbucnească.

— Care suntem *noi,* şi care este materia trupului nostru?

— Nu...

El îşi depărtă vârfurile degetelor cu un centimetru.

— Toţi atomii dintre noi oscilează cu viteze incredibile. Se lovesc unul de altul şi se împrăştie în toate direcţiile.

Agită un deget prin aer, atent să nu o atingă.

— În felul acesta, ating un atom; el se ciocneşte de altul; acela se loveşte de altul, şi tot aşa până când...

Cu o mişcare lină, îi atinse din nou vârfurile degetelor:

— ... până când ne atingem şi nu ne mai despărţim niciodată.

— Astea nu sunt decât cuvinte!

Hali îşi retrase mâna.

— Ştii foarte bine că sunt mai mult decât simple cuvinte, *Med-teh* Hali Ekel. Noi schimbăm permanent atomi cu universul, cu atmosfera, cu hrana. Schimbăm atomi între noi. Nu ne putem despărţi.

— Dar eu nu vreau *orice fel* de atomi!

— Posibilităţile tale de alegere sunt mai mari decât crezi, iubită Hali.

Ea îl privi cu coada ochiului.

— Îmi spui astea doar ca să mă bine dispui?

— Nu, vorbesc serios. Ori de câte ori înţeleg ceva îţi spun, nu?

— Crezi?

— Întotdeauna, Hali. Am să compun un poem, ca să-ţi dovedesc.

Îi mângâie uşor inelul de la nas:

— Un poem despre ăsta.

— De ce-mi spui poemele tale? De obicei le ţii pe benzi, sau le stochezi pe cărţile alea ciudate ale tale, pline de hieroglife.

— Este singurul mod în care te-aş putea satisface.

— Bine, spune-mi poemul.

El o atinse pe obraz, lângă inel, şi recită:

Cu inelele delicate ale zeilor
în nasurile noastre
nu putem scurma în grădina lor.

Ea se holbă la el, nedumerită:

— Nu înţeleg.

— Un vechi obicei, pe Pământ. Fermierii băgau inele în râtul porcilor ca să-i împiedice să strice glia. Porcii săpau cu nasul la fel de bine ca şi cu picioarele. Oamenii spuneau că porcii "scurmă".

— Adică mă compari cu o scroafă.

— Asta-i tot ce-ai înţeles din poem?

Ea zâmbi, apoi oftă, mai mult pentru sine decât pentru Kerro.

— Suntem o pereche nemaipomenită… poetul şi scroafa!

El o privi fix, ochi în ochi. Fără să ştie de ce, începură amândoi să chicotească, apoi să râdă tare.

Kerro se lăsă pe spate:

— Ahh, Hali, eşti exact ce îmi trebuie.

— M-am gândit că ai nevoie de un pic de relaxare. Ce studiezi, de eşti aşa retras?

— Am scurmat în "electroalge", spuse el trecându-şi mâna peste păr şi prinzând între degete o rămurică moartă.

— Iarba aia de mare care face atâtea probleme Coloniei? Dar ce te interesează pe tine?

— Mereu sunt surprins când stau să mă gândesc cât de multe mă interesează, dar chestia asta mă atrage în mod deosebit. Algele, sau cel puţin o parte din ele, se pare că sunt conştiente.

— Adică gândesc?
— Mai mult decât atât... probabil mult mai mult.
— De ce nu ni s-a dat de ştire?
— Nu ştiu sigur. Eu am dat din întâmplare peste unele informaţii, după care am început să adun piesele şi să le pun cap la cap. Am găsit un raport făcut de câteva echipe trimise să studieze algele.
— Şi cum ai dat peste raport?
— Ei bine... cred că majoritatea Navigatorilor nu au acces la el. Însă când e vorba de mine, Nava rareori îmi refuză cunoaşterea.
— Tu şi Nava!
— Hali...
— Da, bine. Şi ce se află în raportul ăsta?
— Algele se pare că au un limbaj, transmis prin intermediul luminii, dar deocamdată nu îl putem înţelege. În plus, nu am reuşit să-mi dau seama dacă există în momentul de faţă un proiect care să studieze şi să ia legătura cu algele, ceea ce mi se pare deosebit de suspect.
— Dar n-ai spus că Nava...
— Nava mă trimite la Cartierul General al Coloniei sau la PP, dar nu am primit răspuns la întrebări.
— Nu-mi spui ceva nou. *Majoritatea* întrebărilor adresate lor nu primesc răspuns.
— Şi tu ai avut probleme cu ei?
— Nu cine ştie ce, dar Secţia Medicală nu a primit nici o explicaţie cu privire la selectarea genelor.
— Selectarea genelor? Foarte interesant.
— Oakes este o persoană ciudată şi foarte retrasă.
— Şi cu altcineva dintre şefi nu ai putut discuta?
— Cu Lewis? făcu ea pe un ton ironic.
Kerro căzu pe gânduri, scărpinându-şi obrazul.
— Electroalgele şi selectarea genelor. Hali, eu nu ştiu nimic despre selectarea genelor... dintotdeauna mi s-a părut ceva dubios. Dar algele...
Hali îl întrerupse, emoţionată:
— Creatura asta ar putea avea suflet... şi ar putea Adora Nava.
— Suflet? Poate. Însă după ca am văzut raportul, m-am gândit: "Da! Din cauza asta ne-a adus Nava pe Pandora."

— Şi dacă Oakes ştie că din cauza electroalgelor suntem noi aici?

Panille nega cu o mişcare a capului.

Hali îl prinse de braţ:

— Gândeşte-te de câte ori Oakes s-a răstit la noi, numindu-ne prizonieri ai Navei. Ne spune adesea că Nava nu ne va lăsa să plecăm. De ce nu ne spune motivul pentru care Nava ne-a adus aici?

— Poate că nu-l ştie.

— Ohh, ba da, îl ştie.

— Bine, şi ce putem face noi?

Hali vorbi înainte să gândească:

— Nu putem face nimic dacă nu mergem jos.

El îşi trase braţul de lângă ea, şi îşi înfipse degetele în pământ.

— Ce ştim noi despre viaţa de-acolo?

— Ce ştim noi despre viaţa de aici?

— Hali, ai merge cu mine în Colonie?

— Ştii că aş merge, dar...

— Atunci hai să cerem...

— Nu mă vor lăsa. Criza de hrană de la sol a atins o fază critică; sunt probleme cu sănătatea. Acum avem mai mult de muncă, tocmai pentru că au trimis jos unii dintre cei mai buni specialişti ai noştri.

— Probabil imaginaţia noastră zămisleşte monştri ce nu există în realitate; totuşi, aş vrea să văd electroalgele cu ochii mei.

Trusa medicală începu să scoată un bâzâit ascuţit. Hali nu se despărţea niciodată de ea. Apăsă tasta de răspuns.

— Hali...

Se auzi un huruit, apoi un ţiuit. Dintr-o dată, totul reveni la normal:

— Scuză-mă că am întrerupt. Sunt Winslow Ferry. Hali, cine este cu tine, Kerro Panille?

Hali îşi stăpâni râsul. Nătărăul ăsta cu ifose nu putea face nici măcar un simplu apel fără să se împiedice de ceva. Kerro era surprins de remarca celuilalt. De unde ştia Ferry că Hali era cu cineva? Îi spionase? Mulţi bănuiau că senzorii şi echipamentele de comunicaţie portabile fuseseră adaptate pentru a spiona, însă aceasta era prima dovadă directă. Luă trusa medicală din mâinile lui Hali.

— Sunt Kerro Panille.

— Aaa, Kerro. Am rugămintea ca până într-o oră să vii în biroul meu. Avem o misiune pentru tine.

— O misiune?

Nu primi răspuns. Celălalt întrerupsese legătura.

— Despre ce crezi că este vorba? îl întrebă Hali.

Kerro rupse o pagină albă din carnetul de notiţe, scrise ceva cu stylusul, apoi arătă cu degetul spre trusa medicală: "Ne spiona conversaţia."

Ea rămase cu ochii pironiţi asupra paginii.

— Nu e ciudat? spuse Kerro. Până acum, n-am mai avut nici o misiune... cu excepţia unor studii pe care mi le-a cerut Nava.

Hali luă stylusul din mâna lui, scriind: "Ai grijă. Dacă ei nu vor să se ştie că iarba de mare gândeşte, s-ar putea să fii în primejdie."

Kerro se ridică în picioare, şterse cuvintele de pe pagină, apoi o puse la loc în carnetul de notiţe.

— Cred că cel mai bine ar fi să mă îndrept spre biroul lui Ferry, să aflu despre ce anume este vorba.

Aproape tot drumul de întoarcere îl parcurseră în tăcere, atenţi mereu la fiecare senzor din cale şi la trusa medicală prinsă de şoldul lui Hali. În apropierea Secţiei Medicale, Hali îl opri.

— Kerro, învaţă-mă să vorbesc cu Nava.

— Nu pot.

— Dar...

— Este ceva care poate fi asemănat cu genotipul, sau cu culoarea. Foarte puţini se bucură de această şansă.

— Decizia aparţine Navei?

— Cam la fel procedezi şi tu, dacă stai să te gândeşti. Răspunzi oricui doreşte să stea de vorbă cu tine?

— Da, ştiu că Nava este foarte ocupată cu...

— Nu cred că are legătură. Nava ori îţi vorbeşte, ori nu.

Hali se gândi puţin, dădu din cap, şi spuse:

— Kerro, tu într-adevăr vorbeşti cu Nava?

Invidia din vocea ei era evidentă.

— Ştii că nu te mint, Hali. De ce vrei să vorbeşti cu Nava?

— Am dorinţa ca Nava să-mi *răspundă.* Nu să primesc comenzi prin vocodere, ci...

— Te gândeşti la un fel de enciclopedie fără limite?

— Şi la asta, dar nu numai. Nava îţi vorbeşte prin codere?
— Nu prea des.
— Şi cum este atunci când...?
— Este ca o voce foarte clară în capul meu, un pic mai clară decât propria conştiinţă.
— Da?
Părea dezamăgită.
— La ce te aşteptai? Surle şi trâmbiţe?
— Eu nici măcar nu ştiu ce sunet are propria mea conştiinţă!
— Stai şi ascultă.
O mângâie cu un deget pe inelul de la nas, o sărută în grabă, frăţeşte, apoi dispăru printr-o poartă în zona biroului lui Ferry.

Fricoşii sunt adesea posesorii celei mai periculoase dintre puteri. Devin demoni atunci când văd viaţa pulsând peste tot în jurul lor. Văzând puterea dar şi slăbiciunea, ei se concentrează doar asupra slăbiciunii.

— ***Cuvintele Navei***

WINSLOW FERRY stătea în biroul slab luminat, fără să-şi dea seama de haosul din jur — grămezile de benzi şi soft-uri, hainele murdare, cutiile şi sticlele goale, hârtiile mâzgălite. Avusese o zi lungă şi tensionată, iar locul mirosea a urină, vin trezit şi transpiraţie. Întreaga sa atenţie era concentrată asupra ecranului din colţul panoului de comunicaţie. Îşi aplecă faţa umedă de sudoare spre imaginea lui Panille, care mergea prin culoar împreună cu tipa aia mlădioasă şi suculentă, Hali Ekel.
O şuviţă de păr gri îi căzu pe ochiul drept. O dădu la o parte cu mâna brăzdată de vene groase. Ochii săi palizi străluceau în lumina aruncată de instrumente.
Privi cu lăcomie trupul graţios al lui Hali trecând prin porţile care făceau legătura între coridoare. Însă mirosul care îl înconjura aici, în birou, aparţinea lui Rachel. Erau momente când Rachel Demarest îi părea alcătuită doar din oase şi articulaţii, o femeie dură, care a cunoscut multă tăvăleală la viaţa ei. Îşi aduse aminte, amuzat, de gemetele ei pline de extaz. În visele

ambiţioase ale lui Rachel intra şi el, pentru că îl dorea, chiar dacă era un sac plin de zbârcituri cenuşii, cu respiraţie urât mirositoare. Rachel îşi dorea puterea, ca şi Ferry de altfel. Erau foarte potriviţi unul pentru altul, şi se păcăleau schimbând informaţii contra băutură, vin contra o noapte petrecută împreună la căldurică. Jocul acesta, trocul pe care-l făceau, îi scutea de neplăcerile unei iubiri capricioase.

În acest moment, Rachel dormea în cabina lui, visându-se Preşedinta unui nou Consiliu care să-i smulgă puterea lui Oakes, să obţină independenţa Coloniei.

Iar Ferry stătea la consolă, pe jumătate beat, visând la Hali Ekel.

Înainte să comute pe alt senzor-spion, prelungi aşteptarea până ce nu mai reuşi să desluşească detaliile coapselor zvelte ale lui Hali, vizibile prin costumul strâmt pe corp. Ce coapse delicioase! Schimbând senzorul pentru a primi o imagine din faţă, uită să schimbe focalizarea. Cei doi se pierdeau într-o ceaţă, şi ajungeau acum la limita de sensibilitate a senzorului. Manevră panicat comenzile, dar îi pierdu.

— La naiba! şopti el.

Mâinile bătrâne, de chirurg, tremurau ca un wihi pus la prăjit.

Atinse ecranul pentru a se calma, apoi îşi plimbă mâna peste imaginea lui Hali care dispărea neclar în umbra Catedralei Copacilor.

— Bucuraţi-vă, bucuraţi-vă, dragii mei!

Vorbea cu voce tare, dar cuvintele îi erau atenuate de dezordinea din jur. Toată lumea ştia pentru ce se duceau cuplurile în Catedrala Copacilor. Verifică să vadă dacă echipamentul holografic era reglat pe poziţia de înregistrare, dacă nivelul sunetului era satisfăcător. Lewis şi Oakes şi-ar dori să vadă asta, iar Ferry estima că va face o copie şi pentru el.

— Bagă-i-o, tinere! Bagă-i-o!

Simţi o efervescenţă plăcută în pântece, intră în erecţie, şi se întrebă dacă n-ar putea trage o fugă până la Rachel Demarest.

"Află ceva despre poetul acela", îi ordonase Lewis. Apoi îi trimisese prin Rachel cinci litri din noul vin Pandoran — un dar cu dublu efect. Unele dintre sticlele goale zăceau printre modulele învălmăşite ale Biocomputerului. Altă sticlă goală stătea pe podeaua cabinei sale, momentan ocupată de Rachel. Rachel era

un clon (unul dintre cei mai buni), şi preţuia vinul mai mult decât pe Ferry. Iar Ferry o preţuia pe Rachel mai mult decât pe Ekel.

Privi atingerile delicate dintre Panille şi Ekel, imaginându-şi că le primeşte sau le dă el însuşi.

Cine ştie, poate cu puţin vin... gândi el. Aruncă o privire lacomă înspre umflăturile costumului ei, acolo unde sfârcurile sânilor făceau presiuni să iasă afară. Îşi dădu frâu liber imaginaţiei, uitând de conversaţia dintre cei doi.

N-are de gând să i-o tragă?

Se părea că nu. Panille nu reacţiona aşa cum se cuvenea. *Trebuia să le fi spus mai devreme că Panille are o misiune la sol.* Anunţul acesta era întotdeauna un stimulent bun pentru sex. "Draga mea, în curând am să plec jos, la sol. Ştii ce pericole sunt acolo?"

— Hai băiete, curaj, bagă-i-o!

Ar fi vrut s-o vadă pe Hali dezbrăcându-se. Ar fi vrut ca ea să dorească un chirurg bătrân tot aşa cum îl dorea pe Panille, cu aceeaşi înflăcărare oglindită în ochi.

Aruncă o privire spre Panille. Acesta stătea întins, cu faţa în sus.

— Deci vrei să ştii mai multe despre alge, bolborosi el. Foarte bine băiete, ai să afli curând. Iar ţie, Hali...

Mângâie ecranul cu degete lipicioase:

— ... poate că Lewis va avea grijă să ţi se dea o misiune aici, la Clasificare şi Prelucrarea Datelor. Daaa.

Daaa fusese o horcăială printre dinţii îngălbeniţi.

Brusc, conversaţia de pe ecran îl scoase din visuri. Auzise corect, nu încăpea nici o îndoială. Panille îi spusese lui Ekel că algele erau conştiente.

— Blestematule! urlă el spre ecran.

Continuă să-i spioneze, înjurând pe acelaşi ton.

Da, Panille i se confesa lui Hali. Strica totul!

Panille urma să meargă jos. Va fi eliminat. Ferry era sigur că din cauza algelor. Ordinele de la sol fuseseră date de Lewis sau de Oakes. Sosiseră imediat ce îşi dăduseră seama că Panille îşi băgase nasul printre rapoartele referitoare la alge. Panille aflase şi urmărea ceva, dar putea fi oprit. Era discret, nu vorbea mult, şi putea fi înlăturat în linişte. Singurul motiv logic pentru amânarea trimiterii lui pe planetă era probabil ordinul lui Lewis:

"Află ceva despre el".

Ei bine... ordinele spuneau că amânarea lua sfârşit dacă Panille începea să vorbească prea mult.

— Da, dar nenorocitul *a vorbit cu ea, i-a spus!*

Ferry inspiră adânc, încercând să se calmeze. Deschise ultima sticlă de vin, sticla specială pe care i-ar fi oferit-o — chiar dacă numai în imaginaţie — lui Ekel. Nu avea nici cheia, nici codul, nici pregătirea necesară pentru a modifica holo-înregistrarea, ştergând orice dovadă că Ekel aflase şi ea despre alge.

Luă o înghiţitură zdravănă, apoi lovi o tastă de apel. Tasta avea codul lui Hali.

— Hali...

Aruncă sticla în celălalt capăt al biroului, cu furie, apoi îşi pierdu echilibrul, căzând peste consolă şi întrerupând legătura. Se redresă, calmându-şi vocea, şi făcu din nou apelul.

— Scuză-mă că am întrerupt. Sunt Winslow Ferry. Hali, cine este cu tine, Kerro Panille?

Ce savuros era gustul numelui ei pe limbă, ce plăcută era atingerea, chiar şi prin cuvinte.

Ea râse de el!

Ferry nu-şi aminti când întrerupsese convorbirea, ordonându-i lui Panille să vină la el în birou. Nu ştia decât că o făcuse.

Hali râsese de el... şi aflase despre alge. Când Lewis o să vadă holo-înregistrarea asta (şi o va face, cu siguranţă), va râde şi el. O făcea foarte adesea.

Dar numai bătrânul Ferry îi face mereu rost de ceea ce are nevoie!

Da... mereu. Când nimeni nu mai reuşea să se descurce, Winslow găsea pe cineva care ştia de cineva care ştia ceva, şi care putea fi cumpărat. Lui Lewis n-o să-i pese prea mult că Hali a râs de un bătrân amărât. O clipă de amuzament, şi cu asta basta, însă îi va păsa mult că a aflat despre alge. Ferry era sigur că Hali va primi o misiune. Însă în nici un caz la Clasificare şi Prelucrarea Datelor.

O birocraţie bună este cel mai perfect instrument de oprimare inventat vreodată.

— **Jesus Lewis,**
Jurnalele lui Oakes

CÂND REGA se ascunse în spatele munţilor din vest, Waela TaoLini se răsuci spre orizontul din sud, pentru a privi sfera roşu-portocalie a lui Alki, la prima apariţie în acest ciclu diurn. Waela stătea de pază în postul de observaţie, plasat într-o zonă stâncoasă. În ultima oră omorâse doar trei demoni, şi se părea că până la sfârşitul misiunii mai avea de verificat doar starea acelei dâre roşiatice, înspre sud, unde cu două cicluri diurne în urmă prăjiseră un roi de Tentacule Nervoase. Locul arăta ca şi cum fusese sterilizat, deşi din direcţia aceea venea un slab miros de acid. Ghearele Năpraznice se aflau deja pe pata roşie, înfulecând Tentaculele. Miriapodele acelea micuţe şi bulboase nu s-ar fi aventurat niciodată prin preajma unui nucleu *viu* de Tentacule.

Waela stătea de obicei în picioare, atentă. Pe această zonă stâncoasă nu se simţea expusă unui pericol deosebit. Undeva la stânga avea o trapă de intrare în caz de urgenţă, care se continua cu un tobogan. Un senzor deasupra trapei de intrare o supraveghea în permanenţă. În plus, avea la ea un aruncător de flăcări şi un pistol laser. Dar, cel mai important lucru, era sigură pe reflexele ei. Antrenată în condiţiile dure ale Pandorei, putea face faţă oricărui pericol... cu excepţia unui atac în masă.

Invazia Tentaculelor Nervoase fusese oprită.

Waela se aşeză pe vine şi îşi aruncă ochii peste deşertul sudic, spre pantele muntoase din depărtare. Impulsionată din subconştient, privirea ei aluneca spre stânga, dreapta; se ridică în picioare, se roti, repetând procedura. Se mişca permanent, după un tipar aleator.

"Încearcă să priveşti în toate direcţiile, în acelaşi timp." Ăsta era lucrul cel mai important în misiunile de supraveghere.

Costumul galben fosforescent se umezise de transpiraţie. Era înaltă şi zveltă. Ştia că acest lucru constituia un avantaj în mediul Pandoran. În misiunile de patrulare, se înălţa cât putea. Cu alte ocazii, îşi trăgea umerii în jos, încercând să pară mai scundă. Bărbaţilor nu le plăceau femeile mai înalte decât ei. Trebuia să fie mereu atentă la modul în care îşi folosea capaci-tăţile deosebite. Pielea ei se putea modifica într-o paletă largă

de culori, de la albastru la portocaliu, în funcţie de starea sufletească. Sistemul acesta nu se afla sub un control conştient. În acest moment, acele părţi din piele expuse vederii aveau o culoare roz-pal, trădând o teamă bine ţinută în frâu. Părul negru fusese tuns scurt, până la nivelul gâtului. Ochii cafenii erau puternic machiaţi. Iar nasul era subţirel şi simpatic, asortându-se cu bărbia lată şi buzele pline.

"Waela, tu eşti parcă încarnarea în formă umană a unui cameleon", îi spusese odată unul dintre prietenii ei. Însă prietenul acela era mort acum, înecat undeva în încâlceala de alge.

Oftă.

— Rrrrrssss!

Se întoarse în direcţia sunetului şi, din reflex, ucise cu pistolul laser două Aripi Plate, creaturi miriapode, lungi de aproximativ zece centimetri. Şi *foarte veninoase!*

Alki se afla acum la patru diametre deasupra orizontului din sud, lungind umbrele spre nord şi colorând marea îndepărtată dinspre vest cu reflexe purpurii.

Waelei îi plăcea acest post de observaţie, pentru vederea pe care o oferea asupra mării. Era cel mai înalt amplasament legat cu Colonia. Îi spunea simplu: "Vârful".

Un şir de aerostate apăru pe cer, venind dinspre ţărmul mării. Se putea aprecia că erau uriaşe. Ca mulţi alţi Navigatori-colonişti, studiase şi ea cu multă atenţie viaţa de pe această planetă, comparând observaţiile cu rapoartele aflate în Navă. Aerostatele semănau, într-adevăr, cu aeronavele de război portugheze. Erau creaturi mari şi portocalii născute în mare. Folosindu-se de tentaculele negre ca de un stabilizator, aerostatul îşi putea orienta membrana largă din partea de sus a balonului, navigând cu ajutorul vântului. Se mişcau cu o precizie uimitoare, de obicei în grupuri de douăzeci sau mai mulţi. Waela era printre cei care susţineau că aceste creaturi domoale erau înzestrate cu o oarecare inteligenţă.

Aerostatele erau o mare pacoste, într-adevăr. Pluteau cu ajutorul hidrogenului. Acest lucru, conjugat cu frecventele descărcări electrice din atmosfera Pandorei, făcea din aerostate adevărate bombe. La fel ca şi algele, nu erau comestibili. Chiar şi simpla lor atingere declanşa efecte mentale stranii — isterie şi, uneori, chiar convulsii. Ordinele spuneau clar: trebuiau distruse dacă încercau să se apropie de Colonie.

Sesiză un Fus urcând Vârful târâş, în stânga ei. Era dintre cei mari. Estimă că avea cinci kilograme, la fel cu cel mai mare specimen întâlnit până atunci. Din cauza densităţii mari şi a aspectului bombat, era singura creatură lentă de pe Pandora. Waela nu se grăbi. Orice prilej de studiu al predatorilor pandorani trebuia folosit la maximum. Avea o culoare gri spre negru, la fel ca şi rocile, şi o lungime de aproximativ treizeci de centimetri, fără a lua în considerare coada fusiformă. Primii Colonişti care întâlniseră Fusuri fuseseră prinşi în capcana aburului lipicios împrăştiat de acea coadă.

Waela îşi muşcă buza de jos, privind apropierea Fusului. Nu încăpea nici un dubiu, fusese văzută. Ceaţa lipicioasă aruncată de Fus, asemănătoare unei plase, avea un ciudat efect paralizant. Vietatea prinsă în capcană devenea imobilă, dar rămânea în continuare trează. Fusul, după ce îşi paraliza victima, putea suge viaţa din ea, într-un ritm lent şi agonizant.

— Suficient de aproape, şopti Waela.

Creatura se oprise la cinci metri mai jos, şi încerca să facă o întoarcere, pentru a se putea folosi de coada fusiformă. Aruncătorul de flăcări trimise un jet roşiatic, incinerând Fusul. Rămăşiţele se prăvăliră la vale.

Alki urcase la opt diametre deasupra orizontului. Misiunea era pe sfârşite. I se ordonase să aprecieze dacă activitatea predatorilor mobili era periculoasă. Toţi ştiau motivul pentru care existau misiunile de supraveghere în afara barierelor Coloniei. Fiinţa umană îmbrăcată într-un costum galben fosforescent atrăgea predatorii.

"Suntem trimişi ca momeală", spusese unul dintre prietenii ei.

Waelei nu-i plăceau aceste misiuni, însă era conştientă că într-un asemenea loc, plin de capcane, toţi trebuiau să se expună pericolului în mod egal. Acesta era liantul social al Coloniei. Însă, deşi primea raţii suplimentare de hrană, era împotriva misiunilor de supraveghere.

Din punctul ei de vedere, existau alte primejdii, mult mai importante, şi vedea în această misiune o tentativă periculoasă de a schimba priorităţile Coloniei. Locul ei nu era aici, ea trebuia să studieze algele. Ca unic supravieţuitor al primelor echipe de cercetare, era cea mai potrivită pentru selectarea şi formarea unei noi echipe.

Oare se încearcă renunţarea la cercetarea noastră?

Zvonurile circulau neîngrădite. Nu aveau la dispoziţie suficiente materiale şi energie pentru construirea unor submersibile suficient de rezistente. Nu aveau la dispoziţie dirijabile suficiente. Acestea rămâneau cel mai sigur transport pentru săparea şi amenajarea avanposturilor şi, din cauză că fuseseră construite să semene cu aerostatele, nu primeau atenţie din partea predatorilor. Aerostatele nu erau atacate de demoni.

Da, aceste argumente aveau sens. Proiectul algelor afecta proiectul de cultură acvatică, şi hrana era puţină. Totuşi, ideea exterminării i se părea născută din ignoranţă, şi periculoasă.

Avem nevoie de mai multe informaţii.

Distruse aproape cu nonşalanţă o Glugă Nemiloasă, remarcând că, în ultimele douăzeci de zile, era prima care dădea târcoale Vârfului.

Algele trebuiesc studiate. Trebuie să învăţăm.

Ce aflaseră despre alge, după pierderea atâtor vieţi, şi după nenumărate scufundări frustrante?

Licurici în noaptea mării, le denumise cineva.

Din tulpinile gigantice ale algelor ieşeau noduli, iar aceşti noduli străluceau într-un milion de culori aprinse. Era de acord cu toţi cei care le văzuseră şi apucaseră să facă un raport: nodulii vibrau şi străluceau, creând o simfonie hipnotică. Luminile *puteau,* doar *puteau,* fi o formă de comunicare. Se părea că în jocul de lumini *exista* un scop, se puteau distinge tipare.

Algele cuceriseră toate mările planetei, cu excepţia unor micuţe zone de apă numite "lagune". Pe o planetă cu doar două porţiuni de uscat importante, răspândirea era impresionantă.

Încă o dată, se întoarse la inevitabila întrebare: ce ştiau ei cu adevărat despre alge?

Sunt conştiente, gândesc.

Era sigură de acest lucru. Provocarea o ţinea ca pe jar; nu crezuse că imaginaţia i-ar putea fi stârnită într-o asemenea măsură. Bineînţeles, nu era singura în această situaţie. În Colonie se formaseră două tabere. Iar argumentele în favoarea exterminării nu puteau fi trecute cu vederea.

Algele sunt comestibile?

Nu. Aduceau o stare de dezorientare, de natură halucinogenă. Chimiştii Coloniei se chinuiau încă să descopere cauza aces-

tui efect.

Aici se asemănau cu aerostatele. Substanţa respectivă fusese poreclită "fraggo", deoarece "fragmenta psihicul". Waela îşi spunea că algele trebuiau păstrate pentru studiu, fie şi numai pentru acest motiv.

Încă o dată, fu obligată să ucidă o Glugă Nemiloasă. Silueta neagră şi longilină se rostogoli pe panta Vârfului, împrăştiind peste tot sânge de culoare verde.

Cam mulţi demoni, gândi ea.

Examină atent împrejurimile, încercând să descopere vreo mişcare printre bolovanii de jos. Nimic. Când schimbul ei îşi făcu apariţia prin trapă, o găsi făcând acelaşi lucru. Îl recunoscu imediat pe Scott Burik, care în schimbul de noapte repara dirijabile. Un bărbat mic de înălţime, cu trăsături prematur îmbătrânite; dar era la fel de agil şi priceput ca toţi ceilalţi Colonişti, cercetând deja zona din jur. Waela îi povesti despre cele două Glugi Nemiloase, în timp ce trecea peste sterilizator.

— Odihnă plăcută, îi ură el.

Ea se strecură prin trapă, o auzi trântindu-se, apoi se lăsă să alunece în jos, spre camera de raport, unde notă numărul creaturilor ucise şi făcu un rezumat al ACE — Activitatea Curentă în Exterior.

Camera de raport avea pereţi galben-pal şi un singur pupitru pentru comunicaţii. Ferestrele lipseau cu desăvârşire. În spatele pupitrului stătea Ary Arenson, un tip blond cu ochi gri, expresie imobilă, ca tăiată în piatră. Toată lumea spunea despre el că lucra pentru Jesus Lewis. Zvonul o făcea pe Waela să îl trateze cu mare atenţie. Oamenii care nu îl plăceau pe Lewis păţeau lucruri dintre cele mai stranii.

Acum era obosită, ca întotdeauna după misiunea de supraveghere: o senzaţie de sfârşeală, de parcă ar fi fost victima unui Fus. Trebuia să răspundă la întrebările de rutină, iar asta o plictisea la culme.

— Da, zona Tentaculelor Nervoase pare sterilizată.

La sfârşit, Arenson îi înmână o bucăţică mică de hârtie maronie, cu sigla Coloniei. Mesajul o făcu să se simtă brusc revigorată. Îl citi dintr-o singură privire:

"Prezintă-te la Hangarul Principal. Echipa de cercetare a algelor va primi o nouă misiune."

În timp ce ea citea, privirea lui Arenson fu atrasă de ceea ce

se petrecea pe ecranul monitorului. Pe faţa aparent imobilă apăru un zâmbet chinuit.

— Schimbul tău...

Arătă cu bărbia în sus, spre Vârf:

— ... a păţit-o. O Glugă Nemiloasă i-a mâncat maţele. Stai un pic aici, până trimitem pe cineva în locul sărmanului Burik.

Poezia, la fel ca şi conştiinţa, lasă deoparte elementele nesemnificative.

— **Raja Flattery,**
Arhivele Navei

AVERTISMENTUL NAVEI, cum că acesta putea fi sfârşitul omenirii, îl lăsă pe Flattery cu o senzaţie de gol pe dinăuntru.

Privea fix întunericul din jur, încercând să-şi găsească liniştea. Nava chiar avea de gând să şteargă... Înregistrarea? Ce înţelegea Nava prin înregistrare?

Ultima şansă.

Sentimentul care însoţise acest răspuns îl lămuri pe Flattery că se simţea puternic legat de seminţia sa. Gândul că într-un viitor îndepărtat puteau exista şi alţi oameni care să se bucure de viaţă tot aşa cum se bucurase el... acest gând îl umplea cu o caldă senzaţie de iubire pentru toţi descendenţii săi.

— Vorbeşti serios? Asta este ultima noastră şansă?

— Da, oricât de mult M-ar durea.

Răspunsul Navei nu îl surprinse. Cuvintele ieşeau prin el, sfâşiindu-l:

— Dar de ce nu ne spui chiar Tu cum să... ?

— Raj! De ce vrei să-Mi dai Mie liberul tău arbitru?

— Ai primi?

— Crede-Mă, Raj, sunt locuri unde nici Dumnezeu, nici Omul, nu îndrăznesc să intervină.

— Şi vrei ca eu să merg acolo jos, pe planetă, să le pun întrebările Tale, şi să-i ajut să-Ţi satisfacă cererea?

— Ai face-o?

— Sunt în măsură să refuz?

— Vreau să alegi liber, Raj, nu să te simţi constrâns, sau să laşi decizia pe seama şansei. Accepţi?

Flattery se gândi puţin. Era liber să refuze. De ce nu? Ce datora el acestor... acestor... Navigatori, acestor *înregistrări?* Însă erau suficient de umani încât să se poată considera înrudit cu ei. *Umani.* Şi continua să simtă durerea gândindu-se la un univers lipsit de oameni.

O ultimă şansă pentru omenire? Ar putea fi interesant... jocul. Sau ar putea fi una dintre păcălelile Navei.

— Oare nu cumva este o simplă iluzie, Navă?

— Nu. Carnea există pentru a simţi lucrurile pe care *trebuie* să le simtă. Pentru a se îndoi de orice în afară de asta.

— Eu ori cred totul, ori nu cred nimic.

— Fie. Vrei să joci, în ciuda îndoielilor tale?

— Dar Tu îmi vei spune mai multe despre joc?

— Dacă pui întrebări corecte.

— Ce rol trebuie să joc?

— Aaahhhh...

Un oftat plin de graţie şi beatitudine.

— Tu vei fi exemplul viu al provocării.

Flattery cunoştea rolul ăsta. Exemplul viu al provocării. Îi faci pe oameni să găsească tot ce-i mai bun în ei, calităţi pe care nici măcar nu bănuie că le posedă. Însă unii vor fi distruşi de această încercare. Amintindu-şi de durerea distrugerii, dorea ca deciziile lui să ajute, dar nu îndrăznea să întrebe direct. Poate dacă ar afla mai multe despre planurile Navei...

— Jocul are cumva reguli pe care mi le-ai ascuns? Pe care nu vrei să mi le amintesc?

— Raj!

Jignirea era evidentă. Curgea prin el de parcă trupul îi era o placă găurită sub o cascadă fierbinte. Apoi vocea Navei se îmblânzi:

— Nu îţi fur amintirile, Raj.

— Atunci înseamnă că sunt ceva *diferit,* un factor nou în acest joc. Ce altceva este diferit?

— Locul examenului posedă un element nou atât de profund încât s-ar putea să nu faci faţă testului, Raj.

Multele implicaţii ale acestui răspuns îl umplură de nedumerire. Deci erau lucruri pe care nici măcar o fiinţă atotputernică nu le cunoştea. Şi Dumnezeu sau Satana puteau

învăţa, la rândul lor.
Apoi, Nava îl înfricoşă comentând gândul lui nerostit.
— Dată fiind minunata şi periculoasa condiţie pe care tu o numeşti Timp, puterea poate fi o slăbiciune.
— Şi care este *diferenţa profundă* care mă va supune testului?
— Va trebui să descoperi singur acest element al jocului.
Flattery înţelese regula jocului: Decizia trebuia să-i aparţină.
Nu trebuia să fie constrângere. Era diferenţa între libera alegere şi şansă. Era diferenţa dintre precizia unei holo-înregistrări şi o piesă nouă, unde domina liberul arbitru. Miza: încă o şansă pentru omenire. *Manualul Preotului-psihiatru* spunea: "Dumnezeu nu joacă zaruri cu Omul." Evident, cineva se înşelase.
— Foarte bine, Navă. Mă voi aventura în acest joc.
— Excelent! Să ştii, Raj, că zarurile, odată aruncate, nimic din exterior nu le va influenţa căderea.
Modul în care fusese formulată această promisiune i se părea interesant, dar gândi că nu avea rost să caute şi alte implicaţii.
— Unde vom juca? întrebă el.
— Pe această planetă, pe care, dintr-o mică frivolitate, am denumit-o Pandora.
— Cutia Pandorei este deja deschisă, presupun.
— Într-adevăr. Au fost eliberate toate relele care pot aduce nenorocire Omenirii.
— Am acceptat cererea Ta. Acum ce urmează?
În loc de răspuns, Flattery simţi deblocarea lacătelor, şi îndepărtarea elementelor de prindere. Lumina străluci în jurul său şi îşi dădu seama că se afla într-unul dintre laboratoarele de dehibernare. Panica îl cuprinse din nou. Se ridică în picioare şi privi în jur. Trecuse atâta timp şi... şi *laboratorul* ăsta nu se schimbase deloc. Dar, desigur, Nava era infinită, şi avea o putere nelimitată. Nimic nu era imposibil pentru Ea, nici măcar lucrurile de dincolo de Timp.
Cu o singură excepţie. Nu-i făcuse pe oameni să se decidă asupra modului Adorare.
Dacă dăm greş şi de data asta?
Nava chiar va şterge *înregistrarea?* Simţea până în măruntaie: Nava îi va şterge. Gata cu omenirea... pentru totdeauna.

Nava îşi va vedea de alte distracţii.

Dacă dăm greş, ne vom usca fără a înflori, fără a ne putea trimite sămânţa spre Infinit. Evoluţia omenirii se va opri aici.

M-am schimbat în celula de hibernare? În tot acest timp...

Ieşi din cochilie şi merse până la o oglindă montată pe unul dintre pereţii curbaţi ai laboratorului. Trupul gol era neschimbat faţă de ultima oară când îl văzuse. Faţa îşi păstrase aerul de detaşare ironică, o expresie pe care adesea ceilalţi o credeau calculată. Ochii căprui şi sprâncenele negre ridicate în sus îi fuseseră de ajutor, dar îi făcuseră şi necazuri. Ceva în psihicul oamenilor le spunea că astfel de trăsături aparţineau doar creaturilor superioare. Însă superioritatea putea fi şi o povară insuportabilă.

— Ahhh, ai sesizat un adevăr, şopti Nava.

Flattery înghiţi în sec. Oglinda îi spunea că trupul nu îi îmbătrânise. Timpul? Începea să întrezărească ce anume voise Nava să spună prin "lungime de Timp nesemnificativă". Celulele de hibernare menţineau carnea în stază, la adăpost de scurgerea Timpului. Nici vorbă de îmbătrânire. Dar cu mintea ce se întâmplase? Ce se întâmpla cu acea proiecţie pentru care creierul nu era decât un corespondent fizic? Simţea că ceva se maturizase în conştiinţa sa.

— Sunt pregătit. Cum cobor pe Pandora?

Nava vorbea printr-un vocoder plasat deasupra oglinzii.

— Am pregătit mai multe posibilităţi de transport.

— Deci mă trimiţi pe Pandora. Eu mă duc la ei şi le zic: "Salut, sunt Raja Flattery. Am venit cu nişte probleme nasoale pentru voi."

— Raj, nu-ţi stă deloc bine când eşti obraznic.

— Îţi simt nemulţumirea.

— Ai început deja să regreţi decizia pe care ai luat-o, Raj?

— Îmi mai poţi spune ceva despre problemele existente pe Pandora?

— Problema lor cea mai urgentă este contactul cu o inteligenţa nonumanoidă. Cu electroalgele.

— Periculoase?

— Aşa cred ei. Electroalgele sunt foarte aproape de Infinit, iar oamenii se tem...

— Oamenii se tem de spaţiile deschise, fără limite. Oamenii se tem de propria lor inteligenţă, pentru că şi ea este aproape

de Infinit.
— Concluzia ta Mă încântă, Raj!
Flattery se trezi inundat de un val de bucurie. Era atât de masiv şi puternic încât simţi că s-ar fi putut dizolva în el. Ştia că senzaţia aceea nu pornea din el, şi dispariţia ei îl lăsă epuizat, transparent.
Închise ochii, apoi duse palmele către ei, apăsând puternic. Ce lucru îngrozitor fusese bucuria aceea! Pentru că atunci când se sfârşea... atunci când se sfârşea...
— Să nu-mi mai faci asta, decât dacă vrei să mă omori, şopti el.
— Tu alegi.
Cât de îndepărtate şi reci sunaseră vorbele Navei!
— Vreau să fiu om! Asta a fost menirea mea!
— Dacă ăsta este jocul pe care vrei să-l joci...
Flattery sesiză dezamăgirea Navei şi reveni la întrebări.
— Navigatorii au reuşit să comunice cu inteligenţa nonumanoidă, cu electroalgele?
— Nu. Au studiat-o, dar nu o înţeleg.
Flattery îşi îndepărtă mâinile de la ochi.
— Au auzit vreodată de Raja Flattery?
— În istoria pe care le-am predat-o există acest personaj.
— Atunci ar fi mai bine să mă prezint cu un alt nume.
Cugetă câteva momente, apoi spuse:
— Mă voi numi Raja Toma.
— Excelent. Toma pentru îndoielile tale, iar Raja pentru origini.
— Raja Toma, expert în comunicare... cel mai bun prieten al Navei. Pornesc la drum, indiferent dacă sunt sau nu pregătit.
— Da, este un joc. Un joc. Şi... Raj?
— Ce-i?
— Pentru o fiinţă infinită, Timpul aduce plictiseală. Eu nu pot tolera Timpul decât între anumite limite.
— Cât Timp ne dai pentru a ne decide în ce fel vom Adora?
— Vei afla la momentul potrivit. Şi încă un lucru...
— Da?
— Să nu te simţi jignit dacă din când în când am să te numesc Diavolul Meu.
Trecură câteva momente până ce Flattery îşi recăpătă vocea.

— Şi ce pot eu să fac? Mă poţi numi în orice fel doreşti.

— Nu ţi-am cerut decât să nu te simţi jignit.

— Desigur! Iar eu sunt Regele Canute, ordonând mareei să se retragă!

Nu primi nici un răspuns şi se întrebă dacă trebuia să-şi găsească singur drumul spre planeta numită Pandora. Însă Nava îi vorbi:

— Acum te vom îmbrăca într-o costumaţie adecvată, Raj. Navigatorii sunt conduşi de un nou Preot-psihiatru. Îi spun PP, iar atunci când îi supără, îi spun Şeful. Te poţi aştepta ca în curând Şeful să te cheme la el.

Probabil că imobilitatea lucrurilor care ne înconjoară le este impusă lor tocmai de convingerea noastră că ele sunt ceea ce sunt şi nu altceva, şi de imobilitatea concepţiilor în ceea ce le priveşte.

— **Marcel Proust,**
Arhivele Navei

OAKES ÎŞI STUDIE imaginea reflectată în com-consola aflată lângă cotul său. Ecranul curbat făcea ca imaginea să pară diminuată.

Redusă.

Era foarte iritat. Habar n-avea ce îi pregătea nava.

Înghiţi în sec.

Nu ştia cât timp stătuse acolo, hipnotizat de imaginea reflectată. Era în continuare noapte. Pe măsuţa joasă din faţă avea un pahar cu vin pandoran. Nu îl băuse pe tot. Privi în sus, apoi în jur. Cabina sa luxoasă rămăsese un loc slab iluminat, plin de umbre, însă ceva se schimbase. Simţea schimbarea. Ceva... Cineva supraveghea...

Nava refuza să vorbească cu el, îi refuza elixirul. Însă el putea primi mesaje... multe mesaje.

Schimbarea.

Întrebarea aceea nerostită care îi plutea în minte schimbase ceva în atmosfera cabinei. Simţi furnicături pe piele, sângele

pulsându-i puternic în regiunea tâmplelor.

Şi dacă programele navei vor înceta să mai funcţioneze?

Imaginea de pe ecranul gol nu îi dădea nici un răspuns. Nu îi arăta decât propriile trăsături, şi începu să se simtă mândru de ceea ce vedea acolo. Nu era gras... nu, nici vorbă. Era un bărbat matur, la jumătatea vieţii. Şeful. Firele argintii de la tâmple îi dădeau demnitate şi importanţă. Şi cu toate că era... *plinuţ,* pielea rămăsese netedă şi luminoasă, mărturie a grijii pe care o acorda păstrării înfăţişării tinereşti.

Femeilor le plăcea asta.

Şi dacă nava este Nava... dacă este într-adevăr Dumnezeu?

Simţea aer murdar în plămâni, şi îşi dădu seama că respira într-un ritm prea rapid.

Îndoieli.

Blestemata de navă nu avea de gând să răspundă îndoielilor sale. Niciodată nu o făcuse. Nu vroia să vorbească cu el; nu vroia să îl hrănească. Trebuia să se hrănească singur, din grădinile hidroponice. Acestea erau limitate. Cât de mult se putea baza pe ele? Nu era suficientă hrană pentru toată lumea. Gândul acesta îi aduse foamea în măruntaie.

Privi la paharul cu vin, încă neterminat — chihlimbar închis la culoare. Pe interior, paharul părea uleios. Dedesubt căzuseră câteva picături; o pată pe suprafaţa maronie.

Eu sunt PP-ul.

Un PP trebuia să creadă în Nava. În felul său cinic, bătrânul Kingston insistase asupra acestui lucru.

Eu nu cred.

Din cauza asta fusese trimis pe planetă un nou PP?

Scrâşni din dinţi.

Am să-l omor pe ticălos!

Vorbi cu voce tare, atent la ecourile reflectate de pereţi.

— Ai auzit, Navă? Am să-l omor pe ticălos!

Deşi nu era foarte convins, Oakes se aştepta să primească un răspuns la această blasfemie. Se trezi ţinându-şi răsuflarea, ascultând cu atenţie umbrele din colţurile cabinei.

Cum să verifici că ceva este dumnezeiesc?

Cum să faci deosebirea dintre un fenomen mecanic — un fel de şmecherie tehnologică, cu oglinzi — şi un... un miracol?

Dacă Dumnezeu nu juca zaruri, aşa cum li se spusese mereu Preoţilor-psihiatri, atunci ce juca? Probabil că zarurile erau o

chestie mult prea neinteresantă. Ce trebuia să rişti, ce provocare trebuia să lansezi pentru a-l scoate din muţenie sau reverie... din adăpost?

Era o problemă stupefiantă — să-l provoci pe Dumnezeu la propriul Său joc?

Oakes dădu din cap pentru sine.

Miracolul se află, poate, în joc. Miracolul Conştiinţei? Nu era nici o şmecherie să faci o maşină să se auto-programeze, să se auto-perpetueze. Este adevărat, cu multe dificultăţi, şi costuri inimaginabile...

Nu chiar inimaginabile, se corectă el.

Scutură din cap, pentru a ieşi din starea de semi-reverie.

Dacă oamenii au făcut-o, atunci este imaginabil, tangibil, şi întrucâtva explicabil. Zeii au şi ei lumile lor în care se manifestă.

Întrebarea era: *care* lumi? Dacă puteai defini lumile acelea, limitele lor, atunci ai putea cunoaşte limitele zeilor. Deci, ce îi limitează? Se gândi la energie. Energia continua să fie o funcţie de masă şi viteză. Chiar şi un zeu trebuia să fie undeva la numitor, depinzând de calitatea acelei mase, de cantitate, de viteză...

Lumea zeilor nu este decât o altă expansiune a limitelor. Chiar dacă puterea noastră de pătrundere este limitată, asta nu înseamnă că infinitul se află "dincolo".

Ca Preot, fusese întotdeauna influenţat de pregătirea de om de ştiinţă şi medic. Ştia că, pentru verificarea corectă a ipotezelor, nu trebuia să limitezi experimentul. Nici să presupui că ceea ce îţi doreşti este obligatoriu adevărat.

Nu informaţiile erau importante, ci doar *ceea ce făceai cu ele.* Orice rege sau împărat trebuia să ştie lucrul acesta. Până şi maestrul lui de teologie fusese de acord.

"Pune-le pe seama lui Dumnezeu. Este pentru binele lor. Orice miracol, oricât de mic, pune-l pe seama lui Dumnezeu; nu ai nevoie să muţi munţii din loc. Dacă eşti suficient de priceput, oamenii vor muta munţii în locul tău, în numele lui Dumnezeu."

Aaa, da. Astea fuseseră vorbele lui Edmond Kingston, un adevărat Preot-psihiatru, format după cele mai vechi tradiţii ale navei, dar totuşi un cinic.

Oakes oftă din rărunchi. Pe atunci, zilele erau liniştite; domneau toleranţa şi siguranţa. Maşinăria monstruoasă din jurul lor

funcţiona ca unsă. Dumnezeu era departe, iar majoritatea Navigatorilor stăteau în celulele de hibernare.

Da, însă asta fusese înainte de Pandora. Kingston a avut ghinion, nava i-a plasat pe orbită în jurul planetei. Sărmanul Edmond a murit la a patra încercare de stabilire a unei baze. Nimic n-a mai rămas din el, nici o urmă, nici o celulă. A intrat în eternitate. Iar Morgan Oakes a fost al doilea Preot cinic care a preluat povara conducerii Navei.

Primul PP care nu a fost ales de nava asta blestemată!

Cu excepţia... da, mai era şi noul PP, îşi aminti el, *omul ăsta fără nume, trimis la sol pentru a discuta cu legumele alea nenorocite... cu electroalgele.*

Nu va fi succesorul meu!

Un conducător avea la dispoziţie multe modalităţi pentru a trage de timp în favoarea sa. *De exemplu, acum întârzia să pună în aplicare cererea navei de a-l trimite jos pe poetul ăla... cum-îl-cheamă... Panille.*

Ce interes avea nava să trimită jos un poet? Avea vreo legătură cu noul PP? O picătură de transpiraţie i se scurse pe pleoapa dreaptă, intrându-i în ochi.

Deveni conştient că respira din ce în ce mai greu. *Atac de inimă?* Se sculă de pe divan. *Am nevoie de ajutor.* Durerea îi cuprinsese tot pieptul. Blestem! Avea prea multe planuri neterminate. Nu putea părăsi scena în felul ăsta. *Nu acum!* Se îndreptă împleticindu-se spre uşă, însă elementul de blocare refuză să se învârtă sub degetele sale. Totuşi, aerul era mai rece în zona asta, şi auzi din ce în ce mai distinct un şuierat slab dinspre valva de egalizare a presiunilor, plasată deasupra uşii. *Diferenţă de presiune?* Cum era posibil? Mediul ambiental era controlat de navă. Oricine ştia asta.

— Ce vrei să faci, monstru mecanic blestemat? şopti el. Încerci să mă omori?

Începea să respire mai uşor. Îşi sprijini capul pe metalul rece al uşii, şi inspiră adânc de câteva ori. Durerea din piept începea să cedeze. Încercă să rotească din nou mecanismul de blocare, şi de data aceasta reuşi. Însă nu deschise uşa. Ştia că simptomele acestea erau specifice asfixiei... sau anxietăţii.

Asfixie?

Deschise uşa şi trase cu ochiul. Culoarul era pustiu, cufundat în lumina slabă de noapte, albastru-violet. Închise brusc uşa, se

întoarse spre interiorul cabinei, şi rămase cu privirea pironită în gol.

Alt mesaj din partea navei? Trebuie să plece jos cât mai curând... imediat ce Lewis va fi capabil să îi asigure o şedere lipsită de primejdii.

Lewis, pregăteşte mai repede Fortul!

Oare nava chiar vroia să îl omoare? O putea face fără mari probleme. Va trebui să fie foarte circumspect, foarte atent. Şi va trebui să pregătească un succesor.

Dacă mor, vor rămâne prea multe lucruri neterminate.

Nu pot lăsa pe seama navei alegerea succesorului meu.

Chiar dacă îl omora, blestemata de navă nu trebuia să-l înfrângă.

A trecut multă vreme. Poate că programul original al navei a luat sfârşit.

Şi dacă Pandora era locul unui lung proces de deteriorare? Puii de pasăre erau împinşi puţin câte puţin spre marginea cuibului, câte un milimetru de fiecare dată.

Privirea sa culegea detaliile cabinei: dispozitive de sporire a plăcerii erotice, montate pe pereţi, panouri de comandă, divane opulente...

Cine se va muta aici în locul meu?

Se gândise să-l aleagă pe Lewis, în caz că se dovedea apt. Lewis era foarte bun pentru cercetări de laborator, se descurca de minune. Dar din punct de vedere politic, era cam şters. Un om devotat.

Devotat. Este un vasal, şi face ceea ce i se spune.

Se îndreptă spre divanul său favorit, cu perne moi de culoare cafenie. Se aşeză, îndesându-şi pernele sub şale. Ce-i păsa lui de Lewis? Bucata asta de carne ce-şi spunea Oakes va fi moartă în momentul instalării următorului Preot. Sau poate că se va afla într-o celulă de hibernare, dependentă de sistemele navei. Şi poate că nu e o idee chiar atât de bună să-l tentezi pe Lewis cu prea multă putere. La urma urmelor, moartea era specialitatea lui Jesus Lewis.

"Nu, nu," îi spusese Lewis într-o discuţie particulară, "nu este moarte... eu le dau viaţă. *Eu* le dau *viaţă.* Sunt cloni prelucraţi, Doctore, cloni-P. Ţine minte asta. Dacă le dau viaţă, dintr-un motiv oarecare, le dau din viaţa mea."

"Nu vreau să mai aud." Dăduse iritat din mână, făcându-i

semn să plece.

"Cum vrei," spusese Lewis, "dar să ştii că asta nu schimbă realitatea. Fac ceea ce trebuie să fac. Şi o fac pentru tine..."

Da, Lewis era un om strălucit. Descoperise noi şi utile metode de manipulare genetică, prin cercetarea electroalgelor, acea specie perfidă a Pandorei. Şi îi costase foarte scump.

Un succesor? Dacă ar fi fost să facă o alegere *corectă,* dacă ar fi crezut într-adevăr în evoluţia şi în caracterul divin al Navei, dacă ar fi exclus maşinaţiunile politice, la cine s-ar fi oprit?

Legata Hamill.

Numele venise prea repede, luându-i prin surprindere. Ca şi cum nu îl gândise el. Da, era adevărat. Dacă ar fi crezut sincer în Navă, ar fi ales-o pe Legata. Oricine putea ajunge Preot-psihiatru, chiar şi o femeie. Calităţile ei diplomatice nu puteau fi puse la îndoială.

Un mucalit zisese odată că Legata îţi putea spune să te duci în iad, iar tu să aştepţi cu nerăbdare plecarea.

Oakes împinse pernele într-o parte şi se ridică în picioare. Se simţea îndemnat să iasă în culoarele slab luminate... În acel labirint al labirinturilor care pentru ei toţi însemna viaţa: nava.

Oare nava chiar încercase să-l asfixieze? Sau fusese un accident?

Imediat cum vine ciclul diurn, înainte de orice altceva, am să-mi fac un control medical.

Mecanismul de blocare era mai rece decât înainte. Uşa ovală se deschise fără zgomot, lăsând să pătrundă încă o dată lumina albastru-violet de pe culoar.

Navă blestemată!

Ieşi pe culoar. Imediat după primul colţ întâlni câţiva oameni de la Secţia Comportamente. Nu-i luă în seamă. Complexul Biocomputerelor, Laboratorul Vitro, Genetica... toate făceau parte din rutina lui zilnică, nesesizate de conştienţa nocturnă.

Unde mergem în noaptea asta?

Îşi lăsă picioarele să găsească singure drumul; remarcă într-un târziu că plimbarea îl dusese departe, înspre periferie. Se aventurase prin labirinturile navei, rătăcind prin pasaje, sesizând zgomote misterioase şi mirosuri stranii. Niciodată nu ajunsese atât de departe.

Oakes intui că se îndrepta spre un pericol, dar nu se putea opri, deşi neliniştea din el creştea cu fiecare pas. Nava îl putea

ucide în orice moment, oriunde s-ar fi aflat în interiorul ei. Conştientiza mereu un lucru: sunt Morgan Oakes, PP. Detractorii îmi spun "Şeful", însă eu sunt singura persoană de aici (cu excepţia, poate, a lui Lewis) care înţelege că nava *nu* face anumite lucruri.

Suntem doi printre atâţia. Câţi?

Nu se făcuse nici un recensământ. Computerele refuzau să dea informaţii în acest sens, iar încercările de contabilizare manuală dădeau rezultate atât de diferite încât erau inutile.

Încă o maşinaţiune a navei.

Tot o maşinaţiune era şi intenţia de a trimite un poet pe planetă. Acum îşi amintise întregul nume: Kerro Panille. Ce rost avea să trimiţi un poet să cerceteze algele?

Dacă am putea mânca algele fără să suferim efecte hipnotice!

Prea mulţi oameni de hrănit. Prea mulţi.

Oakes estimă că erau zece mii de persoane pe navă, şi încă de zece ori pe atâta la sol (fără a lua în considerare clonii). Însă numărul nu avea importanţă, *el* era singurul care îşi dădea seama cât de puţin ştiau oamenii lui despre intenţiile şi manevrele navei.

Oamenii lui!

Lui Oakes îi convenea situaţia asta, amintindu-şi comentariul cinic al mentorului său, Edmond Kingston, în care vorbea despre necesitatea de a limita conştiinţa oamenilor: "Iluzia deţinerii cunoaşterii este aproape tot atât de utilă ca şi cunoaşterea însăşi."

Din studiile sale politice, Oakes ştia că acesta fusese cuvântul de ordine pentru politicienii din multe civilizaţii, chiar dacă arhivele navei nu erau întotdeauna clare, şi chiar dacă nu credea pe deplin în versiunea navei despre istorie. Adesea era foarte dificil să faci distincţia între istoria adevărată şi născocirile fanteziei. Dar din vechile lucrări literare şi din faptul că momentele la care fuseseră scrise erau absolut incompatibile — din unele indicii interioare şi bazându-se pe intuiţie — Oakes dedusese că existau alte lumi, şi alţi oameni... sau *existaseră.*

Poate că nava avea nenumărate crime pe conştiinţă. *Dacă* avea conştiinţă.

Aşa cum Eu sunt creaţia voastră, voi sunteţi creaţia Mea. Voi sunteţi sateliţii Mei iar Eu sunt al vostru. Personajele interpretate de voi sunt personificările Mele. La atingerea Infinitului, fuzionăm în UNUL.

— Raja Flattery,
Cartea Navei

DIN MOMENTUL în care explodase primul bocaport al Fortului, Jesus Lewis se ţinea foarte aproape de garda sa de corp, Illuyank. Hotărârea fusese doar în parte conştientă. Chiar şi în cele mai nefericite împrejurări, Illuyank inspira încredere. Era un bărbat masiv, musculos, cu ten închis la culoare, păr negru buclat, şi o faţă ca tăiată în piatră pe care se distingeau trei dungi tatuate deasupra sprâncenei stângi. Trei dungi — Illuyank ieşise de trei ori din perimetrul Coloniei, gol puşcă, înarmat doar cu inteligenţă şi rezistenţă fizică, "alergând P-ul" pentru un pariu sau o întâlnire.

Ca să-şi încerce norocul, spuseseră unii. Acum, după ce bocaportul sărise în aer, toţi aveau nevoie de noroc. Unii dintre ei de-abia se treziseră şi încă nu mâncaseră prima masă.

— Clonii au pus mâna pe o puşcă laser! strigă Illuyank.

Ochii săi negri şi limpezi scrutau zona.

— Este periculos. Habar n-au cum să o folosească.

Cei doi stăteau pe un culoar ce făcea legătura între locuinţele clonilor şi un semicerc de trape care duceau spre inima Fortului. În spatele lor se îngrămădise un grup confuz de supravieţuitori. Chiar şi în acest moment de pericol, Lewis ştia ce impresie le făcea celorlalţi. Era un bărbat scund, subţire în toate aspectele — păr galben spălăcit, subţire şi rar, gură subţire, bărbie îngustă accentuată de o gropiţă adâncă, nas subţire şi ochi întunecaţi, care priveau prin fanta îngustă a pleoapelor, părând să nu reflecte lumina. Lângă el, Illuyank era exact contrariul.

Amândoi încercau să ajungă cu privirea până în inima Fortului.

Amândoi se întrebau dacă inima Fortului era suficient de

sigură.

Având în vedere situaţia, Lewis dezactivase pilula de comunicaţie înfundată în ceafa refuzând să răspundă la apelurile insistente ale lui Oakes.

Nu se ştie cine ne poate spiona conversaţia!

În ultima vreme primise unele indicii neliniştitoare cum că linia lor de comunicare privată nu era chiar atât de sigură pe cât speraseră. Până acum, Oakes trebuie să fi primit vestea despre noul PP. Discuţiile despre asta şi despre posibilele intruziuni în sistemul lor privat de comunicare vor trebui să mai aştepte.

Oakes va trebui să aibă răbdare.

La primul semn de pericol, Lewis apăsase un buton de alarmă pentru a-l avertiza pe Murdoch, care se afla în Colonie. Dar nu avea certitudinea că semnalul ajunsese la destinaţie. Nu avusese timp să primească OK-ul. Imediat după aceea întregul Fort trecuse pe energia de avarie. Lewis nu putea şti care sisteme mai funcţionau şi care nu.

Cloni blestemaţi!

Un şuier lung se auzi dinspre locuinţele clonilor. Illuyank se trânti la podea. Ceilalţi fură împroşcaţi cu fragmente din zidul de trecere.

— Spuneai că habar n-au cum să folosească o puşcă laser! strigă Lewis.

Arătă cu degetul spre o gaură largă în perete. Illuyank se ridică în picioare şi îl împinse spre ceilalţi, care se aflau lângă semicercul de trape.

— Tunelul! strigă Illuyank.

Unul dintre supravieţuitori manevră mecanismul şi deschise calea spre un tunel luminat doar de sursele de avarie.

Lewis alerga orbeşte pe urmele lui Illuyank, auzindu-i pe ceilalţi urlând în spate. Illuyank strigă spre el:

— Nu se pricep să o folosească, şi asta îi face periculoşi!

Ajunseră la intersecţia cu un pasaj lateral. Pentru mai multă siguranţă, Illuyank trecu de pasaj aruncându-se la podea şi rostogolindu-se, trăgând o scurtă salvă cu aruncătorul de flăcări.

— Pot distruge orice, oriunde!

Lewis trecu de pasaj privind în jos, şi văzu cu coada ochiului câteva cadavre arzând.

În curând îşi dădu seama încotro se îndrepta Illuyank şi aprecie înţelepciunea deciziei. Făcură la stânga într-un alt pasaj,

apoi la dreapta, şi se treziră în coridoarele neterminate din spatele Fortului. Trecură pe lângă faleza din piatră, intrând în micuţa Cameră a Instalaţiilor care dădea înspre plajă. Prin fereastra din plasmasticlă se puteau vedea marea, o parte din interiorul Fortului, şi colţul în care clădirea clonilor se unea cu Fortul.

Câţiva reuşiseră să ţină pasul cu ei. Intrară şi închiseră uşa, activând mecanismul de blocare. Lewis îi trecu repede în revistă — cincisprezece oameni, din care numai şase făceau parte din echipa iniţială. Ceilalţi, pe care Murdoch îi considerase a fi de încredere, nu fuseseră încă testaţi.

Illuyank se îndreptă spre încâlceala de sisteme de comandă aflate la baza falezei. Pe una dintre plăcuţe ieşea în evidenţă schema Fortului. Se aplecă deasupra ei, studiind-o. Lewis îşi dădu acum seama că Illuyank era singurul supravieţuitor al misiunii lui Kingston, care avusese drept obiectiv zona de mlaştini şi stânci numită Dragonul Negru.

— Aşa a fost şi cu Kingston? întrebă Lewis.

Illuyank trasa un circuit imaginar pe placă, cu degetul său butucănos. Lewis se forţase să-şi păstreze vocea calmă.

— Când oamenii lui au murit, Kingston a început să plângă. S-a ascuns la adăpostul bolovanilor. Dar Tentaculele Nervoase l-au prins repede. I-am prăjit imediat, pe toţi.

I-am prăjit imediat, pe toţi! Lewis tresări, cutremurat de eufemism. Îşi imagină căpăţâna carbonizată a lui Kingston, rânjind grotesc.

— Spune-ne ce să facem.

Spre propria sa surprindere, Lewis îşi controlă foarte bine teama.

— Bun.

Pentru prima oară, Illuyank îl privea drept în ochi.

— Bun. Armele noastre sunt astea, continuă el arătând spre butoanele şi comenzile din jurul lor. De aici, putem controla orice circuit, gaz sau lichid.

Lewis îl prinse de umăr, arătând spre un panou de un metru pătrat, undeva în lateral.

— Da, făcu şovăielnic Illuyank.

— Altfel, suntem orbi, spuse Lewis.

Drept răspuns, Illuyank formă un cod la consola de sub panou. Panoul gol se dădu înapoi, dezvăluind patru mici moni-

toare.

— Senzori, spuse unul din spatele lor.

— Ochi şi urechi, spuse Lewis fără a-şi lua privirea de pe Illuyank.

Expresia de pe figura bărbatului negru nu se schimbase, însă şopti spre Lewis:

— Va trebui de asemenea să vedem şi să auzim ce le facem ăstora.

Lewis înghiţi în sec şi auzi nişte pocnituri înfundate în uşă.

— Vor să intre! behăi o voce din spate.

Lewis şi Illuyank inspectară monitoarele. Pe unul se vedeau dărâmăturile fostelor cazemate ale clonilor. Cineva mâzgălise pe ziduri cu vopsea galbenă ultimul îndemn la luptă al clonilor: *MI-E FOAME ACUM!* Pe un monitor alăturat se zărea curtea. O ceată de mutanţi umani — cloni-P, cu toţii — căutau peste tot pietre şi bucăţi de sticlă... orice putea fi folosit drept armă.

— Fii cu ochii pe ei, şopti Illuyank. Nu ne pot face nimic rău cu ce au ei la îndemână, însă sângele împrăştiat peste tot va atrage demonii. Perimetrul este plin de breşe. Dacă demonii dau năvală, primele victime vor fi ăştia din curte.

Lewis dădu din cap. Îi auzi pe ceilalţi dându-se aproape, pentru a vedea mai bine.

Încă o dată, se auziră lovituri în uşă.

Lewis îi aruncă lui Illuyank o privire întrebătoare.

— Aruncă cu pietre, răspunse Illuyank. Dacă găsim puşca laser, scăpăm imediat de ei. Între timp, fii cu ochii pe cei din curte. Sângele...

Monitorul din stânga-jos furniza imagini cu cantina clonilor... trape de siguranţă distruse şi deschise larg... agitaţia clonilor din acea zonă... Imaginea pieri deodată.

— A căzut senzorul din cantina clonilor, spuse Lewis.

— Mâncarea îi va ţine acolo o vreme, spuse Illuyank.

Încerca să inspecteze Fortul prin monitorul rămas. Prinse o imagine a curţii, văzută din alt unghi, apoi ruina unei porţiuni din zidul perimetrului, distrusă de o puşcă laser... cloni îmbulzindu-se să pătrundă prin breşă. Lewis îi izgonise afară din Fort, şi asta declanşase revolta.

Trebuie să facem o selecţie, gândi Lewis. *Hrana nu ne mai ajunge.*

Îşi îndreptă atenţia spre monitorul care prezenta curtea.

Da... acolo era mult sânge. Asta îi aduse aminte că şi el era rănit destul de serios. Banda se sintoepidermă oprise hemoragia, dar tăieturile începură să-l doară. Nici una nu era uşoară. Chiar şi Illuyank sângera uşor deasupra urechii, de la o lovitură de piatră.

— Aşa, spuse Illuyank.

În acelaşi timp se auziră din nou bufnete şi agitaţie în preajma uşii. Monitorul pe care-l folosea Illuyank în acest moment arăta imagini de pe culoarul ce pornea din uşă. Era plin cu cloni: trupuri acoperite cu blană, membre de nerecunoscut, capete cu formă ciudată. Imediat lângă uşă, doi dintre clonii cei mai puternici încercau să manevreze un cutter, însă erau împiedicaţi de presiunea celor din spate.

— Cu asta au să intre aici, garantat, spuse cineva. Suntem terminaţi.

Illuyank se întoarse spre ei şi lătră câteva ordine, arătând cu degetul, dând din mână, până când toţi cincisprezece căpătară ceva de făcut în Camera Instalaţiilor — de manevrat o valvă, de acţionat un buton; nici unul nu rămase fără preocupare.

Lewis apăsă o combinaţie de taste pentru a obţine sunet în monitoare. Se auzi o hărmălaie confuză.

Illuyank făcu semn unui om aflat în partea cealaltă a camerei, la comanda valvelor:

— Umple rezervoarele de apă sărată până la nivelul doi! Vom inunda pasajul exterior.

Omul manevră comenzile, murmurând încet şi urmărind evoluţia situaţiei.

Illuyank îl prinse pe Lewis de cot, arătând spre monitorul care prezenta curtea. Clonii de acolo erau în alertă maximă, atenţi nu la senzor ci la un segment distrus al perimetrului. Dintr-o dată, ca un singur organism, aruncară pietrele şi bucăţile de sticlă, urlând cu disperare. Dispărură cu toţii în fugă.

— Tentacule Nervoase, murmură Illuyank.

Lewis le zări, o învălmăşeală de forme asemănătoare viermilor, de culoare deschisă, apărând pe deasupra dărâmăturilor. Aproape că putea simţi mirosul şi gustul de acid ars. Ordinul veni imediat:

— Etanşează.

— Nu se poate, începu o voce timidă undeva la marginea camerei. Unii dintre oamenii noştri mai sunt încă acolo. Dacă

etanşăm... dacă... atunci...

— Atunci vor muri cu toţii, termină Lewis fraza. Perimetrul este plin de breşe. Tentaculele Nervoase sunt în curte. Dacă nu etanşăm, vom muri şi noi. Etanşează!

Se îndreptă spre panoul de comandă a valvelor, şi formă codul. Luminiţele de deasupra panoului indicau închiderea valvei dorite. Îi auzi pe ceilalţi executând ordinele. Vocea lui Illuyank lansă calm o nouă comandă:

— Verificaţi stâlpii exteriori.

Din nou activitate susţinută.

Lewis aruncă o privire spre imaginea curţii. Un clon intrase în zona de acţiune a senzorului, împiedicându-se, urlând şi lovindu-se peste ochi cu cioturile ce ţineau loc de mâini. Căzu şi rămase întins la sol, zvârcolindu-se în agonie. Un abur de umbre îl înghiţi pe loc. Curtea se umplu cu cloni alergând cuprinşi de panică, urmăriţi de creaturi asemănătoare ţiparilor. Cineva vomită într-un colţ al camerei.

— Au ajuns în pasaj, spuse Illuyank.

Arătă spre senzorul care lua imagini din coridorul de lângă uşă. Nivelul apei sărate creştea în pasaj; la suprafaţă plutea o masă de Tentacule Nervoase.

Lewis privi îngrozit spre uşă. Ceea ce se vedea pe monitor se întâmpla imediat în afara camerei!

Apa sărată se oprise mai jos de plafon, însă acoperise cutterul.

Clonii se agitau în apă, acoperiţi de Tentaculele Nervoase. Însă pe suprafaţa apei pluteau şi câteva Tentacule Nervoase. Iar în dreptul cutterului, în spaţiul strâmt de deasupra apei, se formase un norişor de gaz cenuşiu. Tentaculele Nervoase mureau la atingerea gazului.

Lewis îşi simţi mintea sărind de la o idee la alta. Idee: *apă sărată.* Idee: *scurt-circuit electric.*

— Clor, şopti el.

Apoi, mai tare:

— Clor!

— Poftim? făcu nedumerit Illuyank.

Lewis arătă spre monitor:

— Clorul ucide Tentaculele Nervoase!

— Ce-i aia clor?

— Un gaz care apare atunci când provoci o descărcare elec-

trică în soluţie sărată de clorură de sodiu.

— Dar...

— Clorul ucide Tentaculele Nervoase!

Lewis privi prin bariera de plaz. Putea zări un colţ din cazematele clonilor şi marea.

— Pompele funcţionează?

Bărbatul de la consola pompelor inspectă afişajele:

— Majoritatea.

— Să vedem unde punem apa de mare, spuse Lewis. Trebuie să transferăm apa de aici într-un container mare, după care să provocăm o descărcare electrică.

— Purificarea apei, spuse Illuyank. Sistemul de purificare a apei. De acolo se poate pompa aproape peste tot.

— Mai aşteaptă puţin, spuse Lewis. Trebuie să atragem cât mai multe Tentacule Nervoase; ca să le putem distruge mai uşor.

Privi evacuarea apei din pasaj, apoi spuse:

— În ordine, hai să scăpăm de ele.

O dată în plus, Illuyank studie schemele, dând ordine peste umăr. Supravieţuitorii din Camera Instalaţiilor se conformară.

Lewis îşi fixă atenţia asupra monitoarelor. Pasajul exterior era calm acum... câţiva cloni-P plutind la suprafaţa apei, şi printre ei multe Tentacule Nervoase moarte. Căută un alt senzor pentru monitorul cantinei, apoi descoperi hala de antrenament, lângă laboratoarele de clonare. Era plină ochi cu cloni-P cuprinşi de panică; printre ei, ici şi colo, câţiva dintre oamenii săi, pe care momentul etanşării îi prinsese afară. Multe dintre figuri nu puteau fi recunoscute, însă culorile uniformelor erau simplu de identificat. Pieriră unul câte unul, scuipând o spumă rozalie. Ultimele lor priviri se îndreptară spre senzor.

Imediat după aceea, dintr-un pasaj deschis îşi făcu apariţia un nor de gaz, de culoare lăptoasă, plutind deasupra scenei, înceţoşând-o.

— Priveşte-le ochii, spuse Illuyank. Dacă nu distrugem toate Tentaculele Nervoase, primul lucru spre care au să se îndrepte vor fi ochii.

În Camera Instalaţiilor se aşternu liniştea; fiecare supravieţuitor îşi asculta răsuflarea. Plăcerea de a fi încă în viaţă îi făcea să transpire. Ochii celor de afară, morţi, îi invita la reflecţii asupra propriului sfârşit.

Lewis se aplecă spre marginea consolei, simţind metalul rece sub degete. Celelalte monitoare arătau gazul lăptos ridicându-se prin Fort. Câţiva senzori video din exteriorul perimetrului supravieţuiseră, furnizând imagini. Gazul se răspândise în afara Fortului, în spaţiul liber. Illuyank cerceta întreaga zonă, comutând de la un senzor la altul.

Cineva din spate scoase un oftat din rărunchi. Lewis îl imită.

— Clor, murmură Illuyank.

— Acum vom putea steriliza toate cuiburile de Tentacule Nervoase, spuse Lewis. Dacă am fi ştiut...

— Ce mod groaznic de a afla! spuse o voce de lângă ei.

— Va fi o aşteptare lungă, spuse un altul.

— Altă cale nu există, spuse Illuyank. Gândeşte-te cât de mult trăieşti dacă aştepţi mereu.

O afirmaţie aproape iluminatoare. Lewis nu se aşteptase la ceva atât de profund din partea lui Illuyank. Dar asta însemna de asemenea că Illuyank va trebui să primească nişte misiuni în Colonie. Văzuse prea multe, înţelesese prea multe. Aşa ceva nu putea fi permis. Însă deocamdată trebuiau să iasă de aici. Iar asta nu se putea face decât trecând prin zonele deschise ale Fortului, contaminate de Tentaculele Nervoase. Clorul va face posibil acest lucru... Însă după o perioadă de timp.

— Îi putem trimite un mesaj lui Murdoch? întrebă Lewis.

— Doar prin transmiţătorul de rezervă, spuse Illuyank.

— Trimite semnalul de avarie. Nimeni să nu apară aici până când nu facem curăţenie. Nu e cazul să vadă şi altcineva ce s-a întâmplat aici...

Lewis îi aruncă lui Illuyank o privire plină de semnificaţii.

Illuyank aprobă cu o mişcare a capului, şi îi dădu lui Lewis exact răspunsul de care avea nevoie:

— Totuşi, cineva trebuie să meargă până la Colonie, să se asigure că au înţeles ordinele.

— Iar tu eşti cel mai potrivit, spuse Lewis. Ai grijă să nu dea *ei* lămuriri Şefului. Asta cade în sarcina mea.

— În regulă.

— Să le spui exact strictul necesar, nimic mai mult. Şi... cât timp vei fi acolo, plimbă-te prin Colonie. Comportă-te normal. Acceptă misiunile obişnuite...

— Şi voi încerca să aflu dacă a cineva a scăpat vreo vorbă despre toate astea, spuse Illuyank privind monitoarele.

— Bravo. Eşti bun, spuse Lewis.
Apoi, în sinea sa: *prea bun.*

Aşa cum un tehnician învaţă să se folosească de scule, tu poţi învăţa să te foloseşti de ceilalţi oameni pentru a obţine ceea ce îţi doreşti. Această capacitate se amplifică atunci când poţi crea persoana adecvată scopului dorit.

— **Morgan Oakes,**
Jurnale

LEGATA HAMILL ştia că solul planetei va fi în cele din urmă casa lor permanentă, însă nu îi plăceau misiunile acestea de curier în care o trimitea Oakes. Totuşi, nu putea nega: îi confereau un fel de putere. Paşaportul (adesea o simplă privire din partea santinelei) îi permitea să intre oriunde. Era un braţ al lui Morgan Oakes. Ştia ce vedeau ei atunci când o priveau: o femeie scundă cu piele albă şi părul de abanos, o siluetă plină de feminitate, voluptoasă. Vedeau o femeie dorită de Şef. Din acest motiv, era puternică şi periculoasă.

Fiecare inspecţie a ei crea tensiuni.

De data aceasta trebuia să inspecteze Laboratorul Unu al Coloniei. Totul trebuia înregistrat pe holovideo, pentru ca Oakes să aibă acces la orice informaţie.

"Penetrează," spusese Oakes.

Modul în care pronunţase Oakes "penetrează" îi trezise sentimente erotice.

Nu mai pătrunsese până acum în profunzimea Laboratorului Unu, şi asta îi aţâţa curiozitatea. Lewis avea aici un lingău de încredere, Sy Murdoch. Trebuia să-l întâlnească pe Murdoch. De obicei, Lewis putea fi găsit în preajma laboratorului; aici se putea intra printr-o trapă cu un triplu mecanism de securitate, aflată la capătul unui lung tunel. De data asta, nu. *Lewis era incommunicado.* Un mod ciudat de a formula realitatea; şi, fără îndoială, Oakes se va enerva foarte tare.

"Află unde este şi ce face!"

Coborî pe planetă cu o navetă. La aterizare, ambii sori stră-

luceau pe cer. Fusese mobilizată o impresionantă forţă de securitate. De la complexul de aterizare, fusese luată pe sus şi îmbrâncită într-un vehicul ce o adusese până la tunel. Personalul Coloniei era grăbit şi iritat — se auzeau zvonuri că nenumăraţii demoni ai Pandorei le făceau probleme la perimetru.

Tresări, înfiorată. Orice gând la predatorii care populau ţinuturile de dincolo de barierele Coloniei îi dădeau fiori de nelinişte.

După deblocarea ultimului mecanism de siguranţă, fu întâmpinată de însuşi Murdoch, în zona puternic luminată şi agitată aflată la intrarea în laborator. Era un bărbat îndesat, cu ten deschis şi ochi albaştri, păr castaniu tuns scurt. Degete scurte şi butucănoase, unghii tăiate cu grijă. Întotdeauna părea proaspăt spălat.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă el.

Femeii îi plăcu energia concentrată în întrebare. Spunea clar: *Avem multă treabă aici. Ce vrea Oakes să ştie?* Foarte bine, îi plăcea conversaţia directă:

— Unde-i Lewis?

Murdoch privi în jur pentru a vedea dacă nu cumva trăgea cineva cu urechea. Nu văzu pe nimeni, şi spuse:

— La Fort.

— De ce nu răspunde la apelurile noastre?

— Nu ştiu.

— Care a fost ultimul lui mesaj?

— Codul de avarie. Se opresc toate transporturile. Nici o navetă nu are voie să aterizeze la Fort. Aşteptăm semnalul de liber acces.

Legata absorbi informaţiile ca o sugativă. *Avarie.* Ce se întâmplase dincolo de ape, la Fort?

— De ce nu a fost informat şi Doctor Oakes?

— Semnalul codat cerea maximă discreţie.

Desigur. Mesajele care purtau această restricţie nu căpătau permisiunea de a fi transmise dinspre Colonie spre Nava. Dar asta se întâmplase cu două cicluri diurne în urmă. Intui încă o restricţie în mesajul de la Fort, o restricţie a lui Lewis de care nu aveau cunoştinţă decât lingăii lui. Era inutil să o caute, dar îi simţea prezenţa.

— N-ai trimis o aeronavă de cercetare?

— Nu.

Şi asta era interzis. Păcat... foarte păcat. Bine, atunci va trebui să continue cu restul îndatoririlor pe care le mai avea.

— Am venit să inspectez laboratorul.

— Ştiu.

Murdoch o studiase cu atenţie. Ordinele transmise de Şef erau foarte clare. Legata trebuia să intre peste tot, cu excepţia Camerei Interzise. Acolo va avea acces mai târziu... ca toţi cei de-aici, de altfel. Era o fiinţă adorabilă: o Venus în miniatură, cu faţă de păpuşă şi ochi verzi. Pe deasupra, după toate aparenţele, era şi deşteaptă.

— Dacă ştii, să-i dăm drumul, spuse ea.

— Pe aici.

O conduse printr-un pasaj aflat între cuve supraetajate, pline cu mătci de cloni. Ajunseră în secţiunea de Micro-Prelucrare.

La început, interesul Legatei era pur intelectual... ştia asta, şi se simţea în siguranţă. La un moment dat, Murdoch chiar îi prinse mâna, conducând-o printre rânduri de containere destinate unor aplicaţii speciale. Murdoch îşi cânta cu atâta înflăcărare rapsodia despre echipamente şi metode încât atingerea lui nu o deranjă. La urma urmelor, era pur clinică. Sau neintenţionată. Oricum, nu pornise din afecţiune; de asta era sigură.

Însă Murdoch cunoştea foarte bine Laboratorul Unu, probabil tot atât de bine ca şi Lewis. Iar ea nu mai intrase atât de adânc în acest laborator.

— ... dar am acceptat toate astea, spunea Murdoch.

Ea nu fusese atentă, se concentrase mai mult asupra unui foetus incomplet, cu proporţii ciudate, plutind în spatele unui ecran din plaz transparent. Spuse, privindu-l pe Murdoch:

— Ce anume ai acceptat? Scuză-mă, eram... adică, sunt atâtea de văzut aici!

— Kilometri de plastoţel, containere şi lichide, pseudo-trupuri, pseudo-minţi...

Murdoch dădu plictisit din mână. Era într-o pasă foarte proastă, iar asta o deranja. Îşi reprimă întrebarea referitoare la foetusul straniu.

— Deci ai acceptat, spuse ea. Şi?

— Noi *naştem* aici. Concepem oameni, hrănim foetusuri, îi extragem... unii dintre ei îi trimitem pe navă, pentru pregătire... Nu ţi se pare ciudat că nu putem aranja şi naşteri *naturale* aici,

la sol?

— Deciziile Navei sunt motivate, pentru binele…

— … Navigatorilor de pretutindeni. Ştiu. Am auzit asta tot atât de des ca şi tine. Dar *nu* Nava a luat hotărârea asta. Nimeni — nici măcar tu, cel mai bun Inspector Tehnic pe care-l avem, aşa mi s-a spus — nu poate găsi documentul în care Nava a cerut ca toate naşterile să aibă loc la bordul ei. Nu există un asemenea document.

Fără să-şi dea seama cum, Legata trase concluzia că Murdoch repetase cuvânt cu cuvânt vorbele lui Lewis. Nu era stilul lui Murdoch să vorbească astfel. Şi pentru ce trebuise să audă tocmai ea una ca asta? Sau făcea parte din planurile lui Oakes de a scăpa de Natali, forţa obstetrică de pe navă?

— Noi trebuie să Adorăm Nava, spuse ea. Şi cum poţi Adora mai frumos decât oferindu-i copiii? Este şi foarte logic…

— Da, este logic, fu el de acord. Dar *nu* este un ordin direct. Şi astfel, mare parte din munca noastră în Laboratorul Unu este restricţionată în mod inutil. De ce? Am putea…

— Pune stăpânire pe această lume? Morgan spune că oricum o puteţi face.

Aşa, îi dăduse ceva să mestece. *Morgan,* nu Şeful, şi nici Doctor Oakes.

Murdoch dădu drumul mâinii micuţe şi orgoliul îi pieri din obraji.

Ştie că suntem înregistraţi pe holovideo, gândi ea, *şi în felul acesta i-am stricat rolul pe care-l juca.*

Apoi îi trecu prin minte că Murdoch juca de fapt pentru un alt public: pentru Oakes. Dacă situaţia de la Fort se va dovedi fatală pentru Lewis… da, atunci va fi nevoie de un înlocuitor. Şi-l imagină pe Oakes spionând cu ajutorul vreunui scanner aflat pe navă. Însă îşi dorea ca Murdoch să se mai frământe puţin. Îl prinse de mână şi spuse:

— Aş vrea să văd Grădina.

Vorbele ei fuseseră adevărate doar pe jumătate. Văzuse dosarele pe care Oakes le ţinea încuiate, la adăpost de priviri indiscrete… Întreaga selecţie de cloni-P produşi în diverse scopuri aici, pe planetă — tot felul de scopuri, după câte îşi putea da seama. Foarte puţini oameni de pe Navă — cel mult o duzină — erau la curent cu producerea clonilor. Iar aici, în Colonie, Laboratorul Unu era un complex de sine stătător, separat de

restul clădirilor; destinaţia sa era învăluită de mister.

Laboratorul Unu.

Dacă erau întrebaţi ce se petrecea în Laboratorul Unu, oamenii spuneau de obicei: "Doar Nava ştie." Sau începeau să debiteze nişte basme copilăreşti cu genii gheboase încercând să penetreze esenţa vieţii.

Legata ştia că Oakes şi Lewis încurajau misterul şi adesea contribuiau la răspândirea zvonurilor. Ca urmare, acest loc căpătase o aură înspăimântătoare, iar de curând începuseră să se audă pe la colţuri şoapte despre cantitatea disproporţionată de hrană alocată acestui Laborator Unu. Coloniştii, la fel ca şi Navigatorii, îşi închipuiau că încredinţarea unei misiuni aici însemna dispariţia pentru totdeauna. Toţi lucrătorii se mutau în locuinţele complexului şi, cu foarte puţine excepţii, nu se mai întorceau pe navă sau în Colonie.

Aceste gânduri o lăsară cu un sentiment de incertitudine neliniştitoare şi trebui să îşi aducă aminte: *Nu am fost repartizată aici.* Nu, aşa ceva nu se va întâmpla, atâta timp cât Oakes o dorea despuiată pe canapeaua sa... ca să o *penetreze.*

Inspiră o porţie zdravănă de aer cald. Ca în toate clădirile Coloniei, temperatura şi umiditatea erau identice cu cele ale Navei. Aici în Laborator, totuşi, carnea ei suferi o înfiorare stranie; i se făcu pielea găină, simţi junghiuri în stomac şi înţepături dureroase acolo unde sfârcurile împungeau costumul. Începu să vorbească repede, pentru a-şi disimula agitaţia lăuntrică.

— Oamenii din echipa ta par atât de bătrâni!

— Mulţi dintre ei au venit aici de la-nceput.

Eschiva din tonul vocii sale nu rămase neremarcată, însă Legata decise să nu forţeze. Mai bine să-l ia cu binişorul.

— Dar... arată *mult* mai bătrâni. Ce...

— Avem o rată a mortalităţii mai mare decât a Coloniei, o întrerupse Murdoch. Ştiai asta?

Ea dădu din cap. Era o minciună; clar că era o minciună.

— Suntem plasaţi aici, la perimetru, continuă Murdoch. Noi nu beneficiem de protecţia de care se bucură ceilalţi. Tentaculele Nervoase sunt foarte mari şi agresive.

Braţele ei fură parcurse de un fior necontrolat. *Tentaculele Nervoase!* Dintre toate creaturile Pandorei, cei mai temuţi erau viermii aceia fulgerător de rapizi. Înaintau mâncând încet, agonizant de încet, prin canalele nervoase umane până

ajungeau la creier, unde se izolau şi începeau să se reproducă.

— Groaznic, făcu Murdoch observându-i reacţia. Şi, desigur, munca pe care o facem aici... dar cu asta am fost de acord încă de la bun început. Printre ceilalţi oameni de pe planetă, aceştia sunt ca nişte martiri, s-au dedicat muncii pe care o depun.

Legata privi printre câteva containere de plasmasticlă, spre un grup de muncitori dedicaţi — figuri inexpresive, cu buze subţiri ca aţa. Majoritatea feţelor erau ridate şi obosite, lipsite de culoare. Nimeni nu glumea; nici măcar un hohot nervos nu spărgea monotonia. Nu se auzeau decât clinchetele instrumentelor, zumzetul uneltelor... şi distanţa dureroasă care separa un suflet de altul.

Murdoch îi oferi un zâmbet, prin surprindere:

— Dar vroiai să vezi Grădina.

Se întoarse şi îi făcu semn cu mâna:

— Pe aici.

O conduse printr-un alt sistem de trape, numai că acestea erau duble. Ajunseră într-o zonă ce părea destinată pregătirii tinerilor cloni-P. Erau câţiva pe lângă intrare, însă se traseră repede înapoi la apariţia lui Murdoch.

Le este teamă, gândi Legata.

În capătul îndepărtat al zonei de pregătire se afla o barieră circulară, şi remarcă încă o trapă de intrare.

— Ce-i acolo? întrebă ea arătând cu capul.

— Nu vom putea merge astăzi acolo, spuse Murdoch, din cauză că facem sterilizarea.

— Da? Dar ce este acolo?

— Păi... este centrul Grădinii. Eu îi spun Camera Florilor.

Murdoch se întoarse spre un grup de cloni-P aflaţi în apropiere:

— Uite, aici avem câteva dintre tinerele produse ale Camerei Florilor. Ei...

— Are cumva şi un alt nume? întrebă ea.

Nu îi plăceau răspunsurile lui. Erau prea evazive. Minţea.

Murdoch o privi drept în ochi şi Legata se simţi ameninţată de strălucirea lor agresivă. Se vedeau sentimentele de vinovăţie... conştiinţa murdărită, vinovată.

— Unii o mai numesc Camera Ţipetelor, spuse el.

Camera Ţipetelor?

— Şi nu putem intra?

— Nu... nu astăzi. Poate te programezi pentru altă dată?
Legata reuşi să-şi stăpânească o tresărire. Ce privire avea, ce strălucire posesivă în ochi!
— Am să mă întorc, pentru a-ţi vedea... Camera Florilor, spuse ea. Altă dată.
— Da. Sunt sigur.

De la tine, Avata află despre un mare poet şi filozof care a spus: "Nu vei şti ce înseamnă să fii om până nu întâlneşti o inteligenţă nonumanoidă."
Nici Avata nu ştia cum este să fii Avata.
Adevărat, şi frumos. Dar într-o traducere, se pierde tocmai poezia. De aceea, vă permitem să spuneţi acestui loc Pandora, iar pe noi să ne numiţi Avata. Totuşi, primii dintre semenii voştri ne-au denumit plante. Am explorat în profunzimile istoriei voastre, şi am simţit teamă. Voi înghiţiţi plantele; folosiţi energia acumulată de alţii. Cu voi, ceilalţi pier. Cu Avata, ceilalţi trăiesc. Avata foloseşte mineralele, roca, marea, sorii... şi cu ele întreţine viaţa. Cu roca, Avata calmează marea şi potoleşte turbulenţa moştenită de la rotirea sorilor şi lunilor.
Cunoscându-i pe oameni, Avata îşi aminteşte totul. Este bine să-ţi aminteşti, deci Avata îşi aminteşte. Noi ne hrănim cu istoria noastră, o mâncăm, deci nu se pierde. Suntem o singură limbă şi o singură minte; vârtejul ignoranţei nu ne poate fura unul de lângă celălalt, nu ne poate desprinde din încleştarea cu care am prins roca, nu ne poate desprinde de firmamentul care ţine marea în jurul nostru şi ne spală cu valuri. Totul este aşa cum am vrut noi să facem.
Noi umplem marea şi o calmăm cu trupul nostru. Creaturile apei îşi găsesc refugiu în umbra noastră, se hrănesc în lumina noastră. Respiră elixirul pe care îl eliminăm noi. Se luptă între ele pentru a pune stăpânire pe excreţiile noastre. Ele uită de noi în frământările lor; le privim cum cresc, strălucesc în apa mării ca astrele, şi dispar în depărtarea nopţii.
Marea ne hrăneşte; ne curăţă pe dinăuntru şi pe dinafară şi o primim cu drag. Roca este puterea lui Avata; la fel cum creşte roca, creşte şi adăpostul nostru. Roca este liantul lui

Avata, stabilitatea şi sângele. Astfel, Avata impune calmul şi ordinea în mare, domolind spasmele valurilor. Fără Avata, marea îşi strigă furia în rocă şi gheaţă; biciuieşte cu vântul delirului fierbinte. Fără Avata, furia mării va îneca acest glob în întuneric, lăsându-i doar un subţire orizont alb de moarte.

Totul este astfel din cauză că aşa facem noi — Avata: barometrul vieţii.

Atom lângă atom, până la moleculă; moleculă lângă moleculă, până la lanţ, şi lanţul se înfăşoară în jurul splendorii luminii; apoi celulă lângă celulă, până la blastulă, cili, tentacule. Din nemişcare înfloreşte mişcarea vieţii.

Avata absoarbe misteriosul suflu al mării şi se naşte în lumea norilor şi a munţilor, în lumea în care stelele păşesc cu teamă. Avata pluteşte în înalturi împreună cu suflul mării pentru a găsi ţinutul în care străluceşte scânteia vieţii. Acolo, Avata se dăruie iubirii, apoi revine în mare. Cercul este complet, dar în acelaşi timp neterminat.

Avata hrăneşte şi este hrănit. Avata este adăpostit şi adăposteşte, mănâncă şi este mâncat, iubeşte şi este iubit. Calea lui Avata este creşterea. În creştere se află viaţa. Aşa cum moartea sălăşuieşte în nemişcare, Avata aspiră spre menţinerea creşterii, echilibrarea fluxurilor. Avata trăieşte.

Totul este astfel din cauză că aşa face Avata.

Dacă ştii toate astea despre inteligenţa nonuma-noidă, dar ţi se pare în continuare străină, atunci nu ştii ce înseamnă să fii om.

— **Kerro Panille,**
Avata, Traduceri

Vi se spune Proiectul Conştiinţa, dar adevăratul vostru scop este să exploraţi dincolo de arhetipul omenirii. În mod inevitabil, veţi întreba: conştienţa este oare doar o formă mai specială de halucinaţie? Prin asta, va creşte sau va scădea nivelul conştiinţei? Pericolul scăderii ei este că ajungi la o soluţie militară: eşti obligat să acţionezi.

— **Misiunea Iniţială a Preotului-psihiatru**

ÎN PLIMBĂRILE NOCTURNE prin navă, lui Oakes îi plăcea să nu aibă o ţintă anume. Vroia să scape de personalitatea PP-ului. Muncise din greu ca să rămână un simplu nume, atât pe navă cât şi la sol. Puţini îl văzuseră vreodată la faţă, şi majoritatea îndatoririlor sale oficiale erau îndeplinite prin intermediul câtorva lachei de încredere: Adorarea de rutină din capelele coridoarelor, alocarea de alimente pentru cei de la sol şi un minimum de ajutor la multele funcţii pe care nava le executa fără intervenţie umană. Autoritatea unui PP era neînsemnată. Însă el dorea mai mult.

Kingston spusese odată: "Avem prea mult timp neocupat. Nu ne dovedim utili, şi din cauza asta putem da de necaz."

În hoinăreala asta nocturnă, amintirea lui Kingston îl însoţise neobişnuit de mult. Pasajele exterioare, plafoanele şi zidurile coridoarelor erau punctate de senzori: ochi şi urechi. Se înşiruiau în faţă şi în spate ca nişte vectori, lucind slab în lumina albastru-închis a nopţii.

Nici acum nu primise veşti de la Lewis. Foarte enervant! Raportul preliminar al Legatei lăsase prea multe întrebări fără răspuns. Ce făcea Lewis, vroia să dea o lovitură de unul singur? Imposibil! Nu avea curaj pentru o asemenea acţiune. Era eternul maşinist din spatele scenei. Nu putea fi un actor.

Deci, ce anume se întâmplase?

Simţea că este asaltat de prea multe probleme, şi nu ştia dacă le va putea face faţă. Trebuia să-l trimită pe poetul asta, Kerro Panille, la sol. Nu mai putea întârzia mult. Şi noul PP scos din celula de hibernare! Amândoi, poetul şi PP-ul, trebuiau îngrămădiţi în aceeaşi cutie şi supravegheaţi cu mare atenţie. În curând va sosi vremea iniţierii unui proiect de eradicare a algelor. Cei de pe planetă erau deja prea înfometaţi, şi puteau începe oricând să caute ţapi ispăşitori.

Şi incidentul acela tulburător, cu aerul din cabină. Încercase nava să-l asfixieze? Sau să-l otrăvească?

Dădu colţul şi se trezi într-un coridor lung. Pe pereţi erau desenate săgeţi verzi iridescente, spunându-i că se îndepărta de centrul navei. Senzorii din plafon erau ca nişte puncte aliniate, unindu-se în depărtare.

Spre deosebire de alte daţi, acum remarcă activarea fiecărui senzor pe măsură ce se apropia de el. Fiecare ochi mecanic îi urmărea cu exactitate pasul şi, când se apropia de limitele zonei sale de sensibilitate, următorul ochi îşi rotea pupila uriaşă pentru a-l lua în primire. Desigur, aprecia această supraveghere atentă, dar îl călca pe nervi gândul că o posibilă inteligenţă răuvoitoare îl privea din spatele unui scut nevăzut.

Nu auzise niciodată ca un senzor să se defecteze. Dacă încercai să te legi de unul însemna să ai de-a face cu o unitate robox — un sistem de intervenţie şi protecţie unitar, care nu avea nici un pic de consideraţie faţă de viaţa şi integritatea altor creaturi — cu excepţia Navei, desigur.

Nu Nava, ci nava!

Atâţia ani de programare, de pregătire... nici măcar el nu scăpase de amprenta lor. Cum să te aştepţi la aşa ceva din partea unora cu voinţă mai slabă, cu mai puţină inteligenţă?

Oftă. Oamenii se schimbau greu. Simţea însă că dacă dovedea suficientă inteligenţă putea transforma orice în avantajul lui. Chiar şi o unealtă periculoasă, cum era Lewis.

Atenţia îi fu atrasă de o altă pereche de senzori, aflaţi de data aceasta în exteriorul Punţilor pentru Docare. Era linişte acolo, şi persista mirosul acela ciudat, datorat nenumăraţilor oameni care dormeau. În timpul nopţii Coloniei (care uneori coincidea cu cea a Navei, dar cel mai adesea nu), nu funcţiona nici măcar linia de transport. Toată industria din timpul zilei era abandonată pe timpul nopţii, când dormeau cu toţii.

Cu excepţia a două locuri, totuşi: întreţinerea vieţii şi agraria.

Oakes se opri, şi cercetă şirul de senzori. Doar el, dintre toţi Navigatorii, era capabil să îi aprecieze la justa valoare. Avea acces la toate mişcările pe care aceştia le înregistrau. Toate detaliile vieţii de pe navă îi stăteau la dispoziţie, îi aparţineau. Şi avusese grijă să echipeze colonia de la sol în mod similar. Vigilenţa navei era şi a lui.

Cu cât ştim mai mult, cu atât suntem mai puternici în opţiunile noastre.

Aşa îi spusese Kingston, în perioada pregătirii.

Am fost un material uman brut, neprelucrat, dar extrem de bun pentru şlefuire!

Kingston fusese aproape un maestru al controlului. Aproape.

Iar controlul era o funcţie cu opţiuni decisive. În unele situaţii, Kingston refuzase anumite opţiuni.

Eu nu refuz.

Opţiunile se năşteau din informaţii. Învăţase bine lecţia asta.

Dar cum poţi şti dinainte rezultatul fiecărei opţiuni?

Oakes dădu din cap şi îşi reluă plimbarea. Senzaţia că se îndrepta spre noi primejdii îl apăsa puternic pe piept. Însă doar moartea îl mai putea opri acum. Picioarele îl conduseră spre un pasaj care dădea într-un agrarium. Chiar dacă nu ar fi recunoscut urmele largi ale cărucioarelor ducând spre o trapă automată, mirosul de *verde* din pasaj era inconfundabil. Trecu de locul unde se opreau urmele, prin trapă, şi se trezi într-un spaţiu slab luminat, uriaş. Imensitatea acestuia aproape că îl înspăimânta.

Şi aici era noapte. Plantele aveau nevoie de un ciclu zi-noapte. Lângă el, spre stânga, se afla un perete luminat din interior, având desenată o hartă pe fond galben. Harta îi arăta locul în care se afla şi cele mai bune trasee de ieşire. Se putea vedea şi agrarium-ul. Cele mai mari extruziuni ale navei erau destinate producerii hranei, însă de mulţi ani nu mai intrase într-unul din aceste lăcaşuri. Nu mai fusese de la prima încercare de colonizare a continentului Dragonul Negru, cu mult înainte de a se forma primul aşezământ întărit al Coloniei pe Ou.

Prima mare greşeală a lui Kingston.

Oakes se apropie de hartă, conştient de mişcările care aveau loc în depărtare, însă mult mai atras de simbolurile sesizate. Nu era pregătit pentru ceea ce îi spunea harta. Agrarium-ul în care intrase era aproape tot atât de spaţios ca şi centrul navei. Se extindea spre exterior ca un evantai, având-şi rădăcinile în carcasa originală. Costurile — aprobate de el — pentru întreţinerea navei şi a Coloniei, căpătau aici o nouă realitate. Nota explicativă din partea de jos a hărţii era ca un semn de exclamare.

În timp ce privea harta, lucrătorii din schimbul de noapte întrerupseră activitatea, pregătindu-se pentru Adorarea de dinaintea mesei. Acţionaseră la unison, fără să primească vreun semn sau comandă. Gesturile şi expresiile lor nu trădau nici un fel de nemulţumire. Se deplasară cu toţii spre locurile de Adorare.

Ei chiar cred! gândi Oakes. *Ei chiar cred că nava este Dumnezeu!*

Supraveghetorul schimbului conducea ritualul de rugăciuni. Tristeţea îl năpădi dintr-o dată pe Oakes, atât de brusc încât aproape că îi dădură lacrimile. Îi invidia pentru credinţa lor, pentru liniştea pe care le-o dădea ritualul. Lui, ritualul îi provoca o imensă plictiseală.

Supraveghetorul era un bărbat îndesat şi crăcănat, murdar pe mâini şi genunchi. Acum dirija Imnul Creşterii Certe.

— Iată stratul de pământ, spuse el aruncând pe podea o bucăţică de pământ.

— Şi sămânţa adormită în el, răspunse corul ridicând farfuriile şi punându-le apoi din nou jos.

— Iată apa, spuse el lăsând să cadă câteva picături din carafa sa.

— Şi trezirea pe care o aduce cu ea, se ridică vocea corului.

— Iată lumina, spuse el ridicând privirea spre panourile care răspândeau lumina ultravioletă.

— Şi viaţa care înfloreşte datorită ei, spuseră muncitorii ridicând mâinile cu palmele în sus.

— Iată plinătatea bobului şi grosimea frunzei, spuse el luând cu lingura din cazanul comun şi punând conţinutul în farfuria celui din stânga sa.

— Şi sămânţa vieţii plantată în noi, spuseră ei.

Fiecare lucrător lua cu lingura din propria farfurie şi punea conţinutul în farfuria celui din stânga.

— Iată Nava şi hrana dată de Navă, spuse supraveghetorul. Apoi se aşeză.

— Şi bucuria de a o împărţi cu ceilalţi, spuseră ei aşezându-se pentru a mânca.

Oakes plecă de acolo. Nimeni nu-l băgase în seamă.

Bucuria de a împărţi împreună! pufni el. Dacă am fi mai puţini şi am avea mai multă haleală, asta da, ar fi o bucurie!

Merse pe lângă peretele exterior al învelişului navei. La doar câţiva metri depărtare, de cealaltă parte, se afla spaţiul nemărginit. Gândurile îi alergau rapid prin minte.

Agrarium-ul putea hrăni treizeci de mii de oameni. În loc să numere oamenii, putea număra agrarium-urile, şi face apoi socoteala! Ştia că transporturile spre planetă asigurau optzeci la sută din necesităţile Coloniei. Asta era cheia spre aflarea cifrelor adevărate! Cum de nu-şi dăduse seama până acum?

Deşi era mândru de descoperirea făcută, Oakes ştia că nava

va împiedica orice încercare în direcţia asta. Blestemata de navă nu vroia să se afle numărul oamenilor pe care îi întreţinea. Bloca orice încercare de recensământ; ascundea celulele de hibernare, şi te zăpăcea cu tot felul de coridoare inutile.

Scotea din hibernare un PP fără nume şi anunţa un nou proiect pe planetă. Proiect asupra căruia el, Oakes, nu mai avea nici o autoritate.

Foarte bine... pe planetă se întâmplau multe accidente. Chiar şi preţiosul PP trimis de *Navă* se putea întâlni acolo cu fatalitatea.

Nici o nenorocire! Noul PP era probabil un clon. Oakes văzuse arhivele cele mai vechi: Clonii erau accesorii, simplă recuzită. Asta o spusese cineva care semnase cu iniţialele MH. Şi declaraţia avea o foarte pregnantă aură de autoritate. Clonii erau recuzită.

Un cuvânt de lămurire asupra programelor noastre genetice. Atunci când mărim viteza de creştere, ne străduim în acelaşi timp să creem anumite tipuri de decizii. Viteza desparte, crează opţiuni mentale şi consideraţii pe termen lung. Totul devine decizia momentului.

— Jesus Lewis,
Directive privitoare la clonii-P

DUPĂ CE ACOPERISERĂ spărturile din perimetrul Fortului cu dispozitive temporare de etanşare, Lewis supravegheasc zilnic modul în care se făcea curăţirea interiorului. Era o muncă lungă şi grea; munceau şi noaptea, folosind lumina de avarie, întregul Fort puţea a clor, atât de puternic încât în anumite porţiuni erau obligaţi să poarte filtre şi echipamente portabile pentru respiraţie.

Dimineaţa spălau curtea de mai multe ori cu clor, înainte de a avea curajul să se apropie de cadavre. Chiar şi aşa, improvizaseră în grabă nişte fălci mecanice, le montaseră pe

echipamentul mobil, şi cu ele înlăturau cadavrele.
Peste tot era clor. Inevitabil, se alegeau cu arsuri pe piele, pe îmbrăcăminte, iar asta îngreuna şi mai mult munca.
La Sub-Nivelul Patru, dădură peste o surpriză plăcută: douăzeci şi nouă de cloni plus cinci Naturali, blocaţi într-o magazie, fără lumină. Toţi înfometaţi, însetaţi şi îngroziţi. Magazia adăpostea încărcături de rezervă pentru aruncătoarele de flăcări; Lewis avea astfel posibilitatea ca, la sterilizarea finală, pe lângă clor, să adauge şi focul.
Se miră că cei cinci muncitori nu fuseseră atacaţi de clonii-P. Apoi află că muncitorii dăduseră alarma în momentul atacului Tentaculelor Nervoase şi îi conduseseră pe cloni la adăpost. În timpul acestei lungi izolări, între clonii-P şi Naturali se dezvoltase un sentiment de camaraderie. De altfel, se putea remarca în timpul evacuării — clonii ajutându-i pe Naturali şi vice versa. Chestia asta era foarte periculoasă. Se folosi de toată fermitatea şi autoritatea pentru a-i separa; clonii fură trimişi la munca dificilă a curăţării terenului din interiorul perimetrului, iar Naturalii primiră sarcinile obişnuite, acelea de supraveghere.
Însă văzu ceva care îl deranjă în mod deosebit: un gardian de încredere, Pattersing, se dădea pe lângă o gingaşă femelă clon-P, provenită din ultimele experienţe. Era înaltă şi făcută după standardele umane, cu piele de culoare cafeniu-deschis, şi ochi mari. Seria respectivă prezenta un defect, având oase fragile, şi Lewis era hotărât să o abandoneze — numai că acum, femela aceasta era unul dintre puţinele exemplare ale încrucişării între genele umane şi cele Pandorane.
Probabil că Patterson manifesta doar grijă faţă de exemplarele valoroase. Ştia, desigur, cât de fragile erau oasele acestei serii. Da... asta trebuia să fie.
Lewis era satisfăcut să remarce cloni-P mult mai reuşiţi, care includeau material genetic local. Nu va fi nevoie să se treacă iarăşi prin acel program de cercetare lung, lent şi costisitor. Dezastrul de la Fort nu fusese total.
O stare de euforie puse stăpânire pe el. Sterilizaseră Fortul, iar acum aveau o nouă şi eficientă armă împotriva Tentaculelor Nervoase.
— Bine măcar că am rezolvat problema hranei, îi spuse lui Illuyank.
Illuyank îi aruncă o privire lungă, penetrantă. Lui Lewis nu îi

plăcu.

— Dacă numărăm şi clonii-P, nu am mai rămas decât cincizeci, spuse Illuyank.

— Dar am salvat tot ceea ce era esenţial în proiect, spuse Lewis.

Prea târziu! Îşi dădu seama că vorbise prea mult. Illuyank era foarte inteligent, se dovedise capabil să tragă concluzii corecte dintr-un minimum de informaţii.

Asta e... Illuyank va pleca în Colonie. Murdoch va avea grijă de el.

— Oamenii trebuiesc înlocuiţi, au nevoie de odihnă, insistă Illuyank.

— Am credinţa că acest test ne-a făcut mai puternici, spuse Lewis.

Apoi îl trimise pe Illuyank să facă o sterilizare completă a Fortului — fiecare colţişor, fiecare hală, să nu fie omis nici un petic — cu clor şi/sau foc. Se mişcau încet prin pasaje, prin zonele deschise. Înaintarea lor era marcată de şuierul flăcărilor şi de valurile puternice de apă cu clor. Lewis ordonă o sterilizare finală cu gaz de clor, deschizând toate valvele, toate trapele din Fort. Apoi făcură o ultimă inspecţie generală, cu senzorii video.

Curat. Când totul luă sfârşit, pompară reziduul de clor pe terenul din vecinătatea perimetrului. Norii de clor împânziră stâncile şi dealurile pe lângă care se adăpostiseră clonii după ce fuseseră alungaţi din Fort.

Inevitabil, o parte din clor trecu de faleză şi atinse marea, provocând o retragere violentă a algelor din golf. O haită de aerostate fu trezită din nemişcare. Aerostatele plutiră la distanţă de Fort, deasupra colinelor din jur, spectatori, în timp ce Lewis şi slabele lui ajutoare sterilizau Fortul.

Ceva mai târziu, Lewis intră într-un vehicul blindat pentru a conduce echipa de sterilizare a zonei din exterior, luându-i pe Illuyank ca şofer. La un moment dat, îi ordonă lui Illuyank să oprească şi să închidă vehiculul, pentru a studia şirul de aerostate aflate în depărtare. Totul era ca o scenă, văzută prin bariera groasă de plasmasticlă a camionului. Uriaşele pungi portocalii pluteau într-o linişte deconcertantă. Tentaculele negre şi lungi, încolăcite în jurul stâncilor de pe coline le serveau ca ancore. Formau o linie misterioasă la aproximativ trei kilometri depărtare, umplându-i pe Lewis de teamă şi furie.

— Va trebui să eliminăm creaturile alea blestemate! spuse el. Sunt nişte bombe plutitoare.

— Cred că sunt mai mult decât atât, spuse Illuyank.

Unul dintre clonii supravieţuitori folosi acest moment pentru a se debarasa de raniţa cu clor. Se întoarse cu faţa spre şirul de aerostate, desfăcu larg braţele cioturoase şi strigă cu voce tare:

— Avata! Avata! Avata!

— Luaţi-l pe dementul ăsta de aici şi închideţi-l! ordonă Lewis.

Illuyank transmise ordinul mai departe, prin difuzoarele vehicolului. Doi supraveghetori se grăbiră sa execute ordinul.

Lewis privea mârâind. *Avata* — ăsta fusese celălalt strigăt de revoltă al clonilor. *Avata* şi *Ne e foame acum!*

Dacă clonul de acolo n-ar fi făcut parte din ultimele încrucişări genetice, foarte valoroase, Lewis ar fi ordonat să fie ucis pe loc. Stupidă creatură!

Îşi spuse că va trebui să impună noi măsuri de precauţie. Reguli mult mai aspre cu privire la comportamentul clonilor. Oakes va trebui şi el implicat în deciziile astea. Vor inspecta Colonia şi Nava — ca să aducă mai mulţi cloni, mai mulţi muncitori, mai multe gărzi, mai mulţi supraveghetori. Murdoch şi Camera Ţipetelor vor avea mult de lucru. Foarte mult de lucru. Da... ce să-i faci! Grădinăritul fusese întotdeauna o afacere brutală: scoate buruienile, ucide dăunătorii, elimină molimele. Scopul special al Laboratorului Unu era corect formulat: Grădina. Producea flori pentru Pandora.

— Am folosit clor, şi totul pare curat, spuse Illuyank.

— Să ne întoarcem, spuse Lewis.

Apoi:

— Când ajungi în Colonie, ai grijă să nu scapi nici o vorbă despre clor.

— Am înţeles.

Lewis se cufundă în gânduri. Sosise momentul să hotărască ce îi va spune lui Oakes, pentru ca dezastrul ăsta să fie transformat într-o importantă victorie.

Clonii sunt recuzită, şi cu asta-basta!

— **Morgan Hempstead,**
Directorul Bazei Lunare

— MULŢUMESC că ai răspuns invitaţiei mele.

Toma îl privea cu atenţie pe vorbitor. Era surprins: ce senzaţie de pericol stârniseră nişte simple cuvinte! Acesta era Morgan Oakes, Preotul-psihiatru — PP-ul, Şeful?

Pe Navă era după-amiază. Toma nu ieşise de multă vreme din celula de hibernare, nu se simţea complet treaz şi nici foarte obişnuit cu carnea sa îndelung adormită.

Acum nu mai sunt Raja Flattery. Sunt Raja Toma.

Nu exista nici o breşă în noua lui imagine, mai ales în privinţa asta.

— Ţi-am studiat dosarul, Raja Toma, spuse Oakes.

Toma încuviinţă. Ce minciună! Tensiunea din vocea celuilalt era prea evidentă. Oare Oakes nu-şi dădea seama cât de mult se trăda, mai ales în faţa cuiva cu simţuri bine antrenate? Din câte cuvinte scotea omul ăsta, nu puteai crede nici unul! Era neatent... foarte neatent.

Probabil că nu mai există alţi oameni cu simţuri antrenate pentru a-l testa.

— Am răspuns unei somaţii, nu unei invitaţi, spuse Toma.

Aşa! Cam aşa ar fi răspuns un Raja Toma.

Oakes zâmbi discret şi bătu cu palma un dosar subţire, pe care-l ţinea în poală. Un dosar? Greu de crezut. Toma ştia că era în interesul Navei să ascundă adevărata identitate a actorului din această piesă.

Toma! Sunt Toma! Aruncă o privire în celula unde fusese *invitat* de Oakes. Într-un târziu îşi dădu seama că pe vremuri fusese o cabină de locuit. Oakes dărâmase nişte pereţi, pentru a o extinde. Apoi, recunoscând un motiv decorativ mistic între două draperii roşii, suferi unul dintre cele mai puternice şocuri de când se trezise.

Asta a fost cabina mea!

Era evident că Nava se extinsese fantastic de mult faţă de zilele când, ca Navă a Neantului, adăpostea doar câteva mii de oameni în hibernare şi un echipaj-ombilical minim. Schimbările remarcate în drumul până la cabina aceasta dădeau de înţeles că în spatele lor se aflau alte schimbări, mai profunde. Ce se

întâmplase cu Nava?

Această cabină extinsă dovedea mult prost gust. Spaţiul sugera un lux exagerat şi desfrâu, cu draperii exotice, covoare portocalii groase, şi divane lascive. Cu excepţia unei mici holoproiecţii aflată în stânga lui Oakes, servosistemele cabinei fuseseră disimulate.

Oakes îi lăsă vizitatorului timp din belşug pentru a studia încăperea. Concomitent, încerca să-şi răspundă la câteva întrebări. Ce intenţie avea Nava cu acest străin misterios? întrebarea era întipărită clar pe figura lui Oakes.

Toma fu atras de proiecţia computerizată, aflată în acel moment în holofocus. Era o proiecţie tri-dimensională, cu ceva foarte familiar: o navă orbitând în jurul unei planete, colorată în verde, portocaliu şi negru. Doar sistemul planetar era necunoscut; avea doi sori şi câţiva sateliţi naturali. Şi, privind evoluţia lentă a navei pe orbită, avu un straniu sentiment de déjà-vu. Se mişca într-o navă aflată în mişcare, într-un univers aflat în mişcare... şi totul se mai întâmplase şi înainte.

Reluare?

Nava spusese că nu, dar... Toma alungă îndoielile, păstrându-le pentru mai târziu. Nu avea nevoie să i se spună că planeta aflată în holofocus era Pandora, iar proiecţia respectivă era versiunea în timp real a poziţiei Navei în sistemul Pandorei. Unele lucruri nu se schimbau; trecerea timpului nu avea efect asupra lor. Bickel studiase cândva o astfel de proiecţie pe Nava Neantului *Pământeanul.*

Morgan Oakes stătea pe un divan moale, tapiţat cu catifea ruginie, în timp ce Raja Toma rămăsese în picioare. O sugestie grosolană a poziţiei lor într-o ierarhie pe care Toma nu o analizase încă.

— Mi s-a spus că eşti Preot-psihiatru, spuse Oakes.

Apoi, în gândul său: *Omul ăsta nu răspunde numelui său într-o manieră obişnuită.*

— Da, aceasta a fost pregătirea mea.

— Expert în comunicare?

Toma dădu din umeri.

— Aahhh, da, spuse Oakes încântat de sine. Rămâne să demonstrezi cât de expert eşti. Spune-mi de ce l-ai cerut pe poet.

— Nava l-a cerut pe poet.

— Aşa spui tu.

Oakes tăcu după această provocare.

Toma îşi întoarse din nou privirea spre el. Era masiv-spre--gras, cu ten închis la culoare, şi răspândea un vag miros de parfum. Părul presărat cu fire argintii fusese pieptănat înspre înainte, pentru a ascunde un început de chelie. Nas ascuţit cu nări dilatate, gură subţire înclinată spre o grimasă aspră ce se întindea pe aproape toată lăţimea feţei; bărbie largă cu gropiţă. Ochii de culoare albastru deschis dominau cu autoritate această figură de Navigator care altfel nu avea nimic deosebit. Cercetători, sfredelitori, încercând mereu să penetreze suprafaţa asupra căreia se opreau. Toma văzuse astfel de ochi la oameni care purtau diagnosticul de psihopaţi.

— Eşti mulţumit de ceea ce vezi? întrebă Oakes.

Din nou, Toma dădu din umeri.

Lui Oakes nu-i plăcu acest răspuns.

— Ce-ai văzut la mine de simţi nevoia să mă cercetezi atât de intens?

Toma îl privi ţintă. Caracterul era uşor de recunoscut, iar prenumele spunea aproape totul. Oakes ar fi trebuit să aibă Lon ca nume de mijloc. Dacă ar fi fost un clon şi nu un supravieţuitor "rejucat" salvat de pe o planetă muribundă... da, ăsta ar fi un indiciu interesant despre modul în care Nava desfăşura acest joc mortal. Oakes avea o asemănare mai mult decât întâmplătoare cu Morgan Hempstead, de mult dispărutul director al Bazei Lunare. În plus, *mai era şi numele.*

— Eram foarte curios să văd cum arată Şeful, spuse Toma.

Găsi un scaun în faţa lui Oakes şi se aşeză fără a mai aştepta invitaţie.

Oakes se încruntă. Ştia cum i se spunea — şi pe nava, şi la sol — dar politeţea (şi diplomaţia) impunea ca în această cameră să nu se folosească termenul respectiv. Totuşi, deocamdată să nu grăbim declanşarea conflictului. Acest Raja Toma avea prea multe mistere. Tip aristocratic, cu aerul acela de sunt-mai-bun-ca-tine!

— Şi eu sunt curios să ştiu mai multe despre tine, spuse Oakes.

— Sunt un slujitor al Navei.

— Dar ce anume trebuie să faci?

— Mi s-a spus că aveţi o problemă de comunicare pe Pandora — ceva în legătură cu o inteligenţă nonumanoidă.

— Ce interesant! Şi ce aptitudini speciale ai pentru a putea rezolva problema?

— Nava gândeşte că eu sunt cel mai potrivit pentru această treabă.

— Nu sunt de acord ca procesele navei să fie denumite *gândire.* De altfel, cui îi pasă ce părere are un sistem făcut din piese electronice? Eu prefer judecata umană.

Oakes îl privi cu mare atenţie pe Toma. Cum va reacţiona la această blasfemie directă? Cine era în realitate omul ăsta? Nu puteai avea încredere că blestemata de navă va juca corect. Un singur lucru merita crezut: nava nu era un zeu. Era puternică, desigur, dar avea limite ce trebuiau explorate.

— În sfârşit, intenţionez să mă ocup de problemă, spuse Toma.

— Dacă accept eu.

— Asta este între tine şi Navă, spuse Toma. Eu sunt foarte mulţumit să ascult de sugestia Navei.

— Mă simt jignit...

Oakes făcu o pauză, şi se lăsă pe spate înfundându-se în perne:

— ... când te referi la construcţia asta mecanică...

Făcu un gest cu mâna, indicând prezenţa Navei peste tot în jurul lor:

— ... spunându-i Navă. Ştii, implicaţiile...

Lăsă fraza în suspensie.

— Ai scos vreun ordin care să interzică Adorarea Navei? întrebă Toma.

I se părea o idee interesantă. Oare cum ar reacţiona Nava?

— Am făcut unele compromisuri cu monstruozitatea asta fizică pe care oamenii au scăpat-o de sub control, spuse Oakes. Ne tolerăm unul pe altul. Ai un nume interesant, ştiai?

— Familia mea l-a purtat... o perioadă foarte îndelungată.

— Ai familie?

— Mai corect ar trebui spus că am *avut* o familie.

— Ciudat. Te luasem drept clon.

— Da, iată o chestiune filozofică foarte interesantă, spuse Toma. Oare clonii au familii?

— Eşti clon?

— Ce importanţă are?

— N-are nici o importanţă. Aşa cum văd eu lucrurile, nu eşti

decât o altă maşinaţie a navei. Te voi tolera... deocamdată.

Făcu un gest cu mâna, concediindu-l.

Însă Toma nu era pregătit să plece:

— Şi tu ai nume deosebit de interesant.

Oakes se întorsese spre proiecţia holografică de lângă el. Şovăi, privindu-l cu coada ochiului fără a întoarce capul. Gestul spunea clar: *Mai eşti încă aici?* Însă ochii lui trădau altceva. Îi fusese trezit interesul.

— Da?

— Semeni extraordinar de mult cu Morgan Hempstead, şi am remarcat că ai acelaşi nume.

— Cine a fost Morgan Hempstead?

— Ne-am întrebat adesea dacă directorul Bazei Lunare nu şi-a prevăzut un clon pentru el însuşi. Eşti cumva acel clon?

— Eu nu sunt clon! Şi ce este Baza Lunară?

Toma tăcu din gură, amintindu-şi ce îi spusese Nava. Aceşti supravieţuitori rejucaţi fuseseră aleşi în diferite etape ale evoluţiei umane. Asemănarea, chiar şi în nume, putea fi o coincidenţă. Proveneau dintr-o perioadă de dinaintea călătoriilor spaţiale? Nava era prima lor experienţă în multele dimensiuni ale universului?

— Ţi-am pus o întrebare!

Oakes era furios, şi nici nu încerca să-şi ascundă starea.

— Baza Lunară a fost sediul proiectului care a creat Nava.

— Satelitul Pământului? Pământul *meu?*

Oakes se împunse cu degetul în piept. Şi începu să se gândească la această revelaţie.

— Nu te-ai întrebat niciodată de unde a apărut Nava? întrebă Toma.

— Ba chiar de foarte multe ori. Dar nu mi-a trecut niciodată prin cap că ne-am făcut-o cu mâna noastră.

Toma îşi amintea acum mai multe din relatările Navei, şi extrase câteva fragmente:

— Unii oameni trebuiau salvaţi. Soarele se transforma în novă. A fost nevoie de un efort gigantic.

— Aşa ni s-a spus şi nouă, dar cu mult mai târziu. Pe mine mă interesează foarte mult cum a putut fi păstrat secretul unei Baze Lunare.

— Dacă pe vapor ai o singură barcă de salvare, ce faci? Le spui tuturor unde se află?

Toma se simţi mândru de această minciună iscusită. Era exact genul de minciună pe care Oakes ar fi crezut-o fără rezerve.

Oakes aprobă în sinea sa:

— Da... desigur.

Aruncă o privire spre com-consolă, apoi se răsuci ca să capete o poziţie cât mai confortabilă. Toma minţea, evident. Interesantă minciună, totuşi. Toată lumea ştia că nava aterizase în Aegypt. Puteau fi două nave? Cine ştie...? Poate că au fost mai multe aterizări.

Toma se ridică în picioare:

— Unde găsesc un mijloc de transport spre Pandora?

— Nu găseşti nicăieri... până nu îmi spui mai multe despre Baza Lunară. Fă-te comod.

Arătă spre scaunul de pe care Toma tocmai se ridicase.

Toma trebui să se supună. Se aşeză pe scaun. *Ce urzeală complicată ţesem,* gândi el. *Adevărul este mult mai simplu.* Dar lui Oakes nu i se putea spune adevărul... nu, nu încă. Va trebui găsit momentul — şi locul — potrivit pentru ca Nava să-i ia comanda. Navigatorii merseseră foarte departe în jocul acesta al Adorării. Vor trebui scuturaţi bine, înainte să poată conştientiza *adevărata* cerinţă a Navei.

Toma închise ochii şi se gândi câteva momente, apoi îi deschise, începând să relateze evenimentele de la Baza Lunară aşa cum le cunoştea el. Faptele erau denaturate doar atât cât să dea iluzia că Baza Lunară fusese un proiect despre care Pământul lui Oakes nu ştia nimic.

Oakes îl oprea din când în când, insistând asupra unor anumite detalii.

— Eraţi cloni? Cu toţii?

— Da.

Oakes nu reuşi să-şi ascundă încântarea:

— De ce?

— Era cert faptul că unii dintre noi vor pieri. Clonarea mărea şansele de succes ale proiectului. Erau selectaţi cei mai buni oameni... fiecare grup beneficia de date suplimentare faţă de cel anterior.

— Ăsta era singurul motiv?

— Directivele Bazei Lunare defineau clonii ca fiind recuzită. Puteai face orice cu ei. Cu Naturalii — oameni născuţi pe cale

naturală — trebuia să te porţi foarte atent.

Oakes rumegă puţin cele auzite, în timp ce un zâmbet fragil îi crăpă faţa. Apoi:

— Continuă.

Toma se conformă, întrebându-se ce găsea Oakes atât de satisfăcător.

Oakes ridică dintr-o dată mâna, oprind relatările. Detaliile mărunte nu prezentau un interes imediat. Imaginea în ansamblul ei îi ajungea, oferindu-i mesajul pe care şi-l dorise. Clonii erau recuzită. Exista un precedent. Iar acum cunoştea numele din spatele acelor iniţiale: MH — Morgan Hempstead! Se hotărî să caute şi alte puncte slabe la acest Raja Toma.

— Spui că Raja este un nume *de familie.* Eşti cumva... ăăh... rudă cu acel Raja Flattery menţionat în ceea ce se numeşte *istoria* noastră?

— Rudă îndepărtată.

Şi Toma gândi: *Este adevărat. Suntem rude îndepărtate. Ne desparte timpul. A fost odată un bărbat numit Raja Flattery...* dar asta s-a întâmplat într-un alt eon.

Deja se simţea puternic ancorat în identitatea lui Raja Toma. Într-un fel, rolul acesta i se potrivea mai bine decât cel de Flattery.

Dintotdeauna am fost omul care se îndoieşte. Eşecurile mele au fost eşecurile îndoielilor. Oi fi eu provocarea vie a Navei, dar am libertate în alegerea metodelor.

Oakes îşi drese vocea:

— Acest schimb de informaţii mi s-a părut deosebit de edificator şi satisfăcător.

Toma se ridică din nou în picioare. Nu-i plăcea atitudinea acestui om, care credea că oamenii aveau valoare numai în măsura în care îi erau lui folositori.

Morgan. Trebuie să fie un clon al lui Hempstead. Trebuie!

— Acum voi pleca, spuse Toma.

Era suficientă provocarea? Studie figura lui Oakes încercând să descopere un răspuns negativ. Oakes era doar amuzat.

— Da, Raja *Lon* Toma. Pleacă. Pandora te va întâmpina cu braţele deschise. Probabil că vei supravieţui acestei întâmpinări. .. o vreme.

De-abia mult mai târziu, când aştepta să se îmbarce pe mijlocul de transport ce avea să-l ducă la sol, Toma se întrebă de

unde şi cum obţinuse Oakes acele mobile luxoase pentru cabina sa extinsă.

De la Navă?

Mintea cedează, voinţa preia controlul.

— **Kerro Panille,**

Poeme Alese

PANILLE IEŞI NĂUC şi teribil de tulburat din biroul lui Ferry.

Pe planetă!

Ştia care era impresia lui Hali despre bătrânul Ferry: un tâmpit împiedicat; însă bătrânul îşi arătase o cu totul altă faţă. Păruse viclean şi răzbunător, stăpânit de conflicte nerezolvate. Dar chiar şi aşa, mesajul fusese clar.

Plec pe planetă!

Nu avea timp de pierdut — ordinele îi cereau să se prezinte în mai puţin de o oră la Puntea Cincizeci. Totul era acum subordonat rasului orar al Coloniei. Aici, pe Navă, se aflau în ultimul sfert de zi, însă în Colonie curând vor apare zorile. Navetele Navei făceau tot posibilul pentru a ateriza în primele ore ale dimineţii — în acea perioadă, aerostatele aveau cea mai slabă activitate.

Aerostate... zori... pământ...

Simple cuvinte, dar îi induceau o stare nouă. Gata cu halele şi coridoarele Navei!

Toate implicaţiile acestei schimbări dădură năvală peste el. Putea vedea şi *atinge* electroalgele. Putea verifica singur comportamentul acestei inteligenţe nonumanoide.

Dintr-o dată, dori să împartă acest entuziasm cu cineva.

Privi în jur la coridoarele anoste ale Secţiei Medicale — câţiva med-tehnicieni grăbiţi cu treburi. Nici una dintre figuri nu aparţinea unei fiinţe apropiate sufleteşte.

Silueta lui Hali nu apărea nicăieri printre aceşti trecători impersonali. Nu zărea decât freamătul şi agitaţia proprii Secţiei Medicale.

Se îndreptă spre coridoarele principale. Îl deranja luminăţia

puternică. Era într-un contrast dureros cu cea din biroul lui Ferry — cu dezodinea, cu mirosul de umezeală. Ferry îşi ţinea biroul în prea mult întuneric.

Probabil încearcă să ascundă dezordinea chiar de sine însuşi.

Apoi îi veni ideea că mintea lui Ferry era probabil ca şi biroul — vagă şi dezordonată.

Un biet bătrân confuz.

La primul coridor principal, Panille făcu la stânga spre cabina sa. Nu avea timp să o caute pe Hali pentru a împărtăşi cu ea sentimentele acestei schimbări neaşteptate. Asta va rămâne pe mai târziu — la prima revenire pe Navă, pentru odihnă şi recuperare. Atunci va avea considerabil mai multe lucruri de împărtăşit.

În cabină, îşi îndesă lucrurile în valiză. Nu ştia prea bine ce anume trebuia să ia cu el. Habar n-avea când se va întoarce. Recorderul şi casete de rezervă; câteva suveniruri... haine... carneţele şi un stylus de rezervă. Şi reţeaua de argint, desigur. Întinse reţeaua pentru a o examina — un cadou de la Navă, din argint flexibil, şi suficient de mare pentru a-i acoperi capul.

Zâmbi, împachetând reţeaua şi legând-o cu propriile ei curele. Rareori refuza Nava să-i răspundă la vreo întrebare; refuzul semnala un defect în întrebare. Dar ziua în care primise această reţea fusese memorabilă, având în vedere refuzurile şi răspunsurile evazive.

Curiozitate nestăpânită — caracteristica esenţială a poetului; Nava ştia, desigur, acest lucru. Fusese la Terminalul de Instructaj, şi întrebase:

— Vorbeşte-mi despre Pandora.

Tăcere.

Nava vroia o întrebare concretă.

— Care este creatura cea mai periculoasă de pe Pandora?

Nava îi arătă imaginea aproximativă a unei siluete umane.

Panille se enervase:

— De ce nu îmi satisfaci curiozitatea?

— Ai fost ales pentru această pregătire mai specială tocmai din cauza curiozităţii tale.

— Nu din cauză că sunt poet?

— De ce ai devenit poet?

Panille îşi aminti cum se holbase la propria imagine reflec-

tată în display-ul monitorului, acolo unde Nava îi dezvăluia simbolurile.

— Cuvintele tale îţi sunt unelte, dar asta nu e deajuns, spusese Nava. De aceea există poeţi.

Panille continuase să se holbeze la imaginea sa, prins de ideea că era o reflecţie, însă suprapusă peste simbolurile Navei. *Sunt şi eu un simbol?* Înfăţişarea sa era şocantă şi ştia asta: singurul Navigator care purta păr lung şi barbă. Ca de obicei, părul era pieptănat spre spate şi strâns la nivelul cefei cu un inel de aur. Aşa arătau şi imaginile poeţilor prezentaţi în hologramele istorice.

— Navă, Tu scrii poeziile mele?

— Mi-ai pus o întrebare Zen: "Cum ştiu că eu sunt eu?" O întrebare fără sens. Tu, ca poet, ar trebui să ştii.

— Trebuie să fiu sigur că poezia este a mea!

— Chiar crezi că aş încerca să îţi influenţez poezia?

— Trebuie să fiu sigur.

— Foarte bine. Îţi dau un scut care te va izola de Mine. Când îl vei purta, gândurile vor fi doar ale tale.

— Cum pot fi sigur de asta?

— Încearcă.

Reţeaua de argint apăruse prin fanta pneumatică aflată în partea laterală a monitorului. Cu degete tremurânde, Panille deschise cutia rotundă, cercetă conţinutul, şi îşi puse reţeaua pe cap, îndesându-şi sub ea părul negru şi lung. Imediat, simţi o tăcere neobişnuită în cap. La început înfricoşătoare, apoi deosebit de interesantă.

Sunt singur! Cu adevărat singur!

Cuvintele care ieşiseră din el după aceea avuseseră o energie superioară, un ritm a cărui forţă sugestivă îi atinsese pe colegii săi Navigatori, provocându-le efecte ciudate. Unul dintre fizicieni refuzase cu încăpăţânare să-i citească sau să-i asculte poeziile.

— Îmi suceşti minţile! ţipase bătrânul.

Panille chicoti aducându-şi aminte, apoi îndesă pacheţelul argintiu în valiză.

Întrebare Zen?

Scutură din cap; nu avea acum timp pentru astfel de gânduri.

După ce umplu valiza, decise că rezolvase problema baga-

jelor. Îşi luă valiza şi plecă, străduindu-se să nu privească în urmă. Cabina reprezenta trecutul — un loc în care parcursese perioade de scris frenetic; în care făcuse adânci şi neliniştitoare incursiuni în propriul sine. Petrecuse multe nopţi albe aici, şi într-o vreme se obişnuise să se plimbe pe coridoare, căutând suflul răcoros al vreunui ventilator. În acea vreme simţise Nava ca deosebit de fierbinte şi necomunicativă.

Însă de fapt eu eram acela; eu eram cel necomunicativ.

Ajuns la Puntea Cincizeci, i se spuse să aştepte într-o nişă fără scaun: un spaţiu micuţ cu pereţi de metal. Nici măcar nu se putea aşeza pe podea. Erau două trape: una prin care intrase, şi cealaltă pe peretele opus. Senzorii video sclipeau, aţintindu-l de deasupra trapelor. Ştia că era supravegheat.

De ce? L-am supărat pe Şef?

Aşteptarea îl umplea de nervi.

De ce mi-au spus să mă prezint urgent aici, dacă mă lasă să aştept?

Era ca în perioada aceea îndepărtată, când mama sa îl dusese la Navigatori. Avea cinci ani. Mama îl dusese de mână, pe scară, până la Recepţia Navei. Atunci habar n-avea ce însemna *Nava,* însă intuia ce urma să se întâmple cu el, pentru că mama îi explicase cu cea mai mare seriozitate.

Îşi amintea bine acea zi — o zi de primăvară… peste tot, verdele frunzelor şi miresme de sol umed. Deşi trecuseră multe zile de atunci, nu i se şterseseră din memorie. Purta pe umăr un săculeţ de bumbac cu lucruri pe care mama le împachetase pentru el.

Coborî privirea spre valiza în care îngrămădise lucruri necesare şederii pe planetă. Mult mai rezistentă… mai încăpătoare.

Conţinutul săculeţului de bumbac din acea îndepărtată zi fusese limitat la patru kilograme — maximum admis la Primire. Cele mai multe erau haine pe care mama le confecţionase singură pentru el. Mai avea şi acum săculeţul de culoarea chihlimbarului… şi patru fotografii primitive — una cu tatăl pe care nu-l văzuse niciodată în carne şi oase, fiind omorât într-un accident de pescuit. Fusese un bărbat cu părul roşcat, piele închisă la culoare, şi un zâmbet care supravieţuise pentru a-l îmbrăţişa pe fiul său. În altă fotografie era mama, fără zâmbet şi fără vlagă, dar cu nişte ochi încă superbi; în a treia fotografie erau părinţii tatălui său, două figuri încordate care priveau

direct în lentilele aparatului; şi o fotografie puţin mai mare, unde era înfăţişat "conacul familiei", un petic de pământ pe un petic de planetă, dispărută cu multă vreme în urmă, când Soarele se transformase în novă.

Nu supravieţuiseră decât fotografiile, îngrămădite laolaltă cu celelalte amintiri în săculeţul chihlimbariu, băgat la rândul lui în valiză. După ce Navigatorii îl aduseseră la viaţă, găsise toate acestea păstrate într-un compartiment al celulei de hibernare.

— Vreau ca fiul meu să trăiască, spusese mama sa dându-l pe mâna Navigatorilor. Aţi refuzat să ne luaţi pe amândoi, ca familie, atunci luaţi-l pe el!

Ameninţarea din vocea ei fusese evidentă. Era disperată, şi cine ştie ce putea face! În acele zile pline de violenţă, erau mulţi oameni disperaţi, şi se întâmplau tot felul de lucruri disperate. Navigatorii păruseră mai degrabă amuzaţi decât speriaţi, dar îl acceptaseră pe tânărul Kerro şi îl trimiseseră la hibernare.

— Kerro a fost numele tatălui *meu,* spusese ea lungind r-urile**.** Aşa se pronunţă. Era un amestec de portughez şi samoan, un bărbat superb. Mama mea era slută şi a fugit cu alt bărbat, însă tatăl meu a fost întotdeauna superb. L-a mâncat un rechin.

Panille ştia că şi tatăl său fusese pescar. Îl chema Arlo. Poporul său scăpase fugind din Galia până în Insulele Chin-ului, unde marea îi proteja acum de persecuţie.

Cât de mult a trecut de atunci? se întrebă el.

Ştia că hibernarea oprea timpul cărnii, însă era ceva care continua să meargă mai departe, fără să se oprească... *Eternitatea.* Aceasta era lumânarea poetului. Cei ce-l făceau acum să aştepte habar n-aveau cum putea regla poetul flacăra lumânării. Ştia că era testat, însă Navigatorii din spatele senzorilor nu cunoşteau testele la care îl supusese deja Nava.

Panille îndulci aşteptarea amintindu-şi un astfel de test. La momentul respectiv, nu ştiuse că era un test; de-abia mai târziu îşi dăduse seama. Avea şaisprezece ani şi era mândru de capacitatea sa de a stârni emoţii cu ajutorul cuvintelor. În cabina secretă din spatele Arhivelor, Panille activase com-consola pentru o şedinţă de studiu — pentru a-şi explora propria curiozitate.

Conversaţia o începuse Nava, ceea ce era neobişnuit. În mod normal, Nava doar răspundea întrebărilor sale. Primele cuvinte îl făcuseră să tresară.

— Crezi că eşti Dumnezeu, aşa cum au crezut şi alţi poeţi?

Panille stătu puţin pe gânduri.

— Dumnezeu este întregul univers. Eu fac parte din acest univers.

— Un răspuns înţelept. Eşti cel mai înţelept poet din experienţa Mea.

Panille păstră tăcerea, nedumerit şi foarte atent. Ştia că Nava nu oferea niciodată răspunsuri sau laude simple.

Răspunsul Navei fusese, încă o dată, neaşteptat:

— De ce nu porţi reţeaua de argint?

— Acum nu compun poezii.

Apoi, din nou la subiectul iniţial:

— De ce există Dumnezeu?

Răspunsul îi răsări imediat în cap. La fel apăreau multe din versurile poeziilor:

— Pentru informaţii, nu pentru decizii.

— Dumnezeu nu poate lua decizii?

— Dumnezeu este sursa informaţiilor, nu a deciziilor. Deciziile aparţin oamenilor. Dacă Dumnezeu ia o decizie, atunci este o decizie omenească.

Nava *se simţise* entuziasmată. În orice caz, aşa apreciase Kerro prin prisma a ceea ce sesizase el. Nava îi trimitea informaţiile într-o anumită formă, şi era o formă pe care doar un poet o putea recunoaşte. Fusese antrenat, sensibilizat să pună corect întrebările... chiar şi atunci când se întreba pe sine.

Aşteptând la Puntea Cincizeci, întrebările se ciocniră de el, însă nu îi plăceau unele dintre răspunsurile sugerate.

De ce îl făceau să aştepte? Era o atitudine grosolană. Şi pentru ce avea Colonia nevoie de un poet? Pentru comunicare? Sau temerile lui Hali erau întemeiate?

Trapa din faţă se întredeschise cu un slab şuier, şi o voce strigă la el:

— Grăbeşte-te!

Panille recunoscu vocea şi încercă să nu-şi trădeze surprinderea. Intră într-o cameră de recepţie şi auzi trapa închizându-se ermetic în urma sa. *Automat.* Şi, desigur, acolo se afla împiedicatul Doctor Winslow Ferry.

În urma recentei analize asupra lui Ferry, Panille încercă să-l privească cu simpatie. Însă era o încercare grea. Camera semăna cu toate celelalte: două trape în pereţii de metal, instru-

mentele în panouri, fără hublouri. Camera era blocată de o barieră joasă şi de o com-consolă, în spatele căreia stătea Ferry. O altă barieră bloca drumul spre trapa din peretele îndepărtat.

Panille avu impresia că Ferry era prea bătrân pentru ceea ce făcea. Avea ochi apoşi, cenuşii, plini de o falsă plictiseală, obraji buhăiţi... Respiraţia îi duhnea a apă de gură. Iar vocea era plină de viclenie:

— Văd că ţi-ai adus propriul recorder.

Apăsă câteva taste care îl ecranară de la brâu în jos. Apoi privi la valiza de pe umărul lui Panille:

— Ce altceva ai mai luat cu tine?

— Lucruri personale, îmbrăcăminte... câteva amintiri.

— Hrrmmm.

Ferry mai notă ceva apoi spuse:

— Ia să vedem!

Neîncrederea din vocea bătrânului îl şocă pe Panille. Puse valiza pe tejgheaua plată de lângă consolă, apoi îl privi pe Ferry cum îi cotrobăie prin lucruri. Nu-i plăcea deloc că lucrurile personale erau atinse de un străin. După un timp, deveni evident că Ferry căuta obiecte ce puteau servi ca armă. Deci zvonurile erau adevărate! Oamenii din preajma lui Oakes se temeau pentru propria lor piele!

Ferry ridică reţeaua flexibila din argint, legată în curele:

— Ce-i ăsta?

— O folosesc atunci când scriu poezii. Nava mi-a oferit-o.

Ferry o puse cu grijă pe tejghea şi reluă examinarea atentă a bagajelor. Unele piese de îmbrăcăminte le trecea sub o lentilă specială şi studia detaliile cu un scanner ale cărui ecrane împiedicau pe alţii să vadă ceea ce vedea el. Din când în când, mergea la consolă şi nota ceva.

Panille privi spre reţeaua de argint. Ce avea Ferry de gând cu ea? Nu i-o putea confisca!

Ferry vorbi peste umăr, examinând îmbrăcămintea.

— Crezi că nava este Dumnezeu?

Cum adică, "nava"? Vorbele îl surprinseră pe Panille:

— Eu... da.

Îşi aminti de conversaţia pe care o avusese cu Nava pe marginea acestui subiect. Şi acela fusese un test. Nava era Dumnezeu şi Dumnezeu era Nava. Nava putea face lucruri de care carnea muritoare era incapabilă... atâta vreme cât

rămânea carne muritoare. Dimensiunile normale ale spaţiului se dizolvau în faţa Navei. Timpul nu supunea Nava nici unor restricţii.

Şi eu sunt Dumnezeu, Doctore Winslow Ferry. Dar nu sunt Nava... Sau sunt? Dar tu, dragă Doctore, ce eşti?

Ştia fără nici un dubiu care era originea întrebării lui Ferry. Caracterul divin al Navei rămânea pentru mulţi o întrebare deschisă. Existase o vreme când Nava fusese navă, desigur. Toţi aflau asta citind istoria. Pe vremuri, Nava fusese un vehicul pentru inteligenţele muritoare. Nava existase în dimensiunile limitate pe care le putea sesiza orice om şi avusese o destinaţie. Avusese şi o perioadă de nebunie şi violenţă. Apoi... nava întâlnise Sfântul Vid, acel rezervor de haos pe care trebuiau să-l înfrunte toate fiinţele.

Istoria Navei era plină de călătorii şi aluzii la o planetă paradisiacă care aştepta — undeva — omenirea.

Însă Ferry se dăduse de gol ca făcând parte dintre sceptici, dintre cei care puneau la îndoială istoria prezentată de Navă. Aceste îndoieli prindeau rădăcini, pentru că Nava nu le cenzura. Singura dată când Panille se referise la îndoieli, Nava răspunsese clar şi cu un stil care era de natură a inspira orice poet.

— Care este scopul îndoielilor, Panille?

— Să verifice datele.

— Şi poţi verifica adevărurile istorice cu îndoielile tale?

Avusese nevoie de timp pentru gândire. Panille răspunse după câteva lungi momente:

— Tu eşti singura mea sursă.

— Ţi-am oferit vreodată date false?

— Nu am descoperit nimic fals.

— Asta ţi-a înnăbuşit îndoielile?

— Nu.

— Şi atunci, ce poţi face cu îndoielile?

Răspunsul cerea multă atenţie, şi mai mult timp de gândire:

— Le-am pus deoparte, până când va sosi momentul să le testez.

— Situaţia asta schimbă relaţiile cu Mine?

— Relaţiile se schimbă mereu.

— Aaahhhh, ce mult îmi place compania poeţilor!

Panille fu scos brusc din amintiri. Îşi dădu seama că Ferry i

se adresase de mai multe ori.

— Te-am întrebat "Ce-i asta?"

Panille privi obiectul din mâna lui Ferry.

— A fost pieptenul mamei mele.

— Din ce material este făcut?

— Din carapace de broască ţestoasă. Au existat pe Pământ.

Lăcomia sclipea în ochii lui Ferry:

— Habar n-am de aşa ceva.

— Este o amintire de la mama, unul dintre puţinele lucruri care mi-au mai rămas de la ea. Dacă mi-l iei, am să depun Navei o plângere oficială.

Ferry îşi trădă furia imensă. Miji ochii. Mâinile îi tremurau pe piepten. Însă privirea i se îndreptă spre reţeaua de argint. Ştia ce se spunea despre acest poet; vorbea cu nava în liniştea nopţii, iar nava îi răspundea.

Încă o dată, Ferry notă ceva în spatele ecranului com-consolei, apoi rosti una dintre cele mai lungi cuvântări ale sale.

— Vei merge la sol, unde vei lua legătura cu Waela TaoLini. Este exact ceea ce meriţi. Vei găsi o navetă aşteptând la Puntea Cincizeci-B. Te îmbarci în ea. Jos, te întâlneşti cu Waela.

Panille îşi îndesă lucrurile înapoi în valiză, în timp ce Ferry îl privea amuzat. *Mi-a luat ceva în timp ce visam cu ochii deschişi?* se întrebă Panille. Ar fi preferat ca omul din faţa sa să fie mai degrabă furios decât amuzat, însă nu mai avea cum să scoată totul din valiză pentru a verifica. Nu mai avea cum. Ce s-a întâmplat cu oamenii din preajma lui Oakes? Panille nu mai văzuse vreodată la un Navigator atâta minciună şi lăcomie. Şi mirosul care îi ieşea din gură! Flori moarte. Închise valiza.

— Pleacă, eşti aşteptat, spuse Ferry. Nu mai pierde timpul.

Panille auzi încă o dată trapa deschizându-se în spatele său.

Până la ieşirea din cameră, simţi tot timpul privirea lui Ferry aţintită în spinare.

Waela TaoLini? Nu auzise niciodată de ea. Apoi: *Exact ceea ce merit?*

Aveţi grijă, căci eu nu am teamă, deci sunt puternic. Voi sta la pândă cu şiretenia unui şarpe, şi voi muşca cu veninul lui.

Veţi regreta injuriile pe care mi le adresaţi.
— **Cuvintele Monstrului lui Frankenstein,**
Arhivele Navei

OAKES stătea în umbră, privind înregistrarea holografică. Era nervos şi iritat. Pe unde umbla Lewis?

În spatele său, uşor spre dreapta, stătea în picioare Legata Hamill. Lumina slabă şi difuză a proiectorului le accentua trăsăturile. Amândoi priveau cu încordare acţiunea care se desfăşura în holofocus.

Scena prezenta pasajul principal din spatele Punţii Nouăsprezece, care ducea spre una dintre Catedralele Copacilor. Kerro Panille însoţit de Hali Ekel se îndrepta spre un senzor. Pe fundalul încadrat de capătul pasajului, se putea zări Catedrala Copacilor. Ekel îşi purta trusa medicală pe umăr; cureaua de prindere a trusei o ţinea neglijent în mâna dreaptă. Panille avea un recorder la şold şi o gentuţă din care ieşeau carneţelul şi un stylus. Era îmbrăcat cu o salopetă albă, care îi scotea în evidenţă părul lung şi barba. Părul, legat cu un inel de aur, era pieptănat astfel încât vârful cozii să-i cadă pe piept, în partea stângă. În picioare avea cizme.

Oakes studia cu atenţie fiecare detaliu.

— Ăsta-i tânărul din raportul lui Ferry?

— Da.

Vocea Legatei, plină, de contralto, îi distrase atenţia, şi clipi de câteva ori. Între timp, Panille şi Ekel intraseră în zona de sensibilitate a altui senzor. Unghiul de vedere se modifică.

— Par un pic nervoşi, spuse el. Aş vrea să ştiu ce au scris pe carneţel.

— Cuvinte de dragoste.

— De ce să le scrie când...

— Este poet.

— Dar ea nu este. Mai mult, *el* rezistă agresiunilor *ei* sexuale. Chiar că nu-l înţeleg. Pare foarte... pneumatică şi bună la pat.

— Vrei să-l arestăm şi să-i examinăm carneţelul?

— Nu. Trebuie să acţionăm discret, cu multă fineţe. La naiba! *Unde* este Lewis?

— Nu se poate lua legătura cu el.

— La naiba!

— Asistenţii lui spun că este ocupat cu o problemă deosebită.

Oakes dădu din cap. *Problemă deosebită.* Acesta era codul lor privat pentru ceva care nu se putea discuta deschis. Nu se ştie cine poate trage cu urechea. Deci pilulele din ceafă nu mai erau imune la spionaj?

Panille şi Ekel se opriseră lângă trapa care ducea de la biroul lui Ferry la Secţia Medicală.

Oakes se strădui să-şi aducă aminte de câte ori îl văzuse pe acest tânăr. Panille nu suscitase prea mult interes până nu dăduse de bănuit că putea vorbi cu nava. Apoi venise acel ordin al navei ca Panille să fie trimis pe planetă!

Ce interes are nava să-l trimită pe planetă?

Un poet! La ce putea fi bun un poet? Oakes era acum sigur: nu credea că Panille vorbea cu nava.

Însă nava, probabil chiar şi acel Raja Toma, îl doreau pe Panille la sol.

De ce?

Întoarse întrebarea pe toate părţile, dar nu găsi nici un răspuns.

— Eşti sigură că cererea referitoare la Panille a venit din partea navei? întrebă el.

— Au trecut şase cicluri diurne de la cerere... şi mie nu mi s-a părut o cerere; mi s-a părut un ordin.

— Însă a venit din partea navei, eşti sigură?

— Foarte sigură.

Iritarea din vocea ei era gata-gata să dea în nesubordonare:

— Am folosit codul tău şi am făcut o verificare completă. Totul e aşa cum îţi spun.

Oakes oftă.

De ce Panille?

Poate că poetul ar fi meritat ceva mai multă atenţie. Era unul dintre Pământenii originari. *Trebuie să sap mai adânc în trecutul lui. Aşa am să fac.*

Scena din holofocus îi prezenta pe Ekel şi pe Panille despărţindu-se. Panille se întoarse şi-i văzură spatele — un spate lat şi musculos, aprecie Legata. Îi atrase lui Oakes atenţia asupra acestui lucru.

— Îl găseşti atrăgător, Legata?
— N-am făcut decât să remarc că nu este un prăpădit.
— Mmmm.
Oakes era puternic conştient de mirosul îmbătător ce venea dinspre Legata. Avea un corp superb proporţionat pe care însă nu i-l oferise până acum. Nu-i nimic. Oakes ştia să fie răbdător. Răbdător şi insistent.
Panille intra pe uşa biroului lui Ferry. Oakes lovi o tastă pentru a opri derularea, lăsând lumina aparatului să strălucească în continuare. Nu vroia să mai vadă încă o dată scena aia cu Ferry. Bătrân prost şi împiedicat!
Oakes o privi pe Legata, întorcând cât mai puţin capul. Superbă. Legata îşi punea foarte adesea o mască insipidă, însă Oakes ştia să vadă valoarea constantă a muncii sale. Puţini oameni erau la curent că femeia aceasta avea o forţă terifiantă, de mutant. Sub pielea aceea gingaşă şi caldă se ascundea o musculatură extraordinară. Ideea aceasta îl excita. Era peste tot cunoscută ca o fanatică a istoriei, care adesea se ruga de Arhive să-i dea nişte modele pentru a le transpune în îmbrăcămintea sa. În momentul de faţă, purta o togă scurtă care lăsa expus vederii cea mai mare parte din sânul drept. Materialul subţire şi uşor atârna de vârful sfârcului, gata să cadă. Oakes simţi chiar şi acolo pulsaţia forţei ei.
Îşi bate joc de mine?
— Spune-mi de ce vrea nava să trimită un poet la sol, făcu el.
— Vom aştepta şi vom vedea.
— Să facem nişte presupuneri.
— Ar putea fi un lucru foarte simplu şi sincer — comunicarea cu electro...
— Nimic din ceea ce face nava nu este simplu şi sincer! Şi mai scuteşte-mă cu termenii ăştia pompoşi. Sunt alge, simple alge. O belea cumplită, pe deasupra.
Legata îşi drese vocea, primul semn de nervozitate pe care Oakes îl sesizase la ea. Îi plăcea asta. Da... În curând va fi pregătită pentru Camera Ţipetelor.
— Mai este acel Toma, spuse ea, poate că el...
— *Tu* nu ai voie să-l întrebi despre Panille.
Legata era uluită:
— Te-au satisfăcut răspunsurile lui?

— Sunt satisfăcut că este prea tare pentru tine, nu ţi-l pot lăsa pe mâna.

— Cred că eşti prea suspicios, spuse ea.

— Cu nava asta, niciodată nu poţi fi prea suspicios. Bănuieşti totul, dar ştii că mai e ceva ce îţi scapă.

— Dar nu sunt decât doi...

— A fost ordinul navei.

Oakes făcu o pauză lungă, timp în care continuă să o privească.

— Aşa ai spus: *ordin.* E adevărat?

— Da.

— Ai vreun indiciu, oricât de vag, că Toma — şi nu nava — ar fi venit cu ideea sta?

— Nu există decât un ordin, cel al Navei, care cere adăugarea acestui... acestui Panille la lista personalului Coloniei.

— De ce ai ezitat la numele lui?

— Am avut un lapsus!

Acum se enervase. Oakes era foarte satisfăcut. Această Legata Hamill avea potenţial. Însă va trebui să o dezveţe de obiceiul ăsta de a spune *Navă,* în loc de *navă.*

— Nu-l găseşti atrăgător?

— Nu în mod deosebit.

Dar frământa cu degetele un colţ al togii.

— Şi nu există nici o înregistrare a conversaţiei dintre Toma şi navă?

— Nimic.

— Nu ţi se pare ciudat?

— Ce vrei să spui?

— Toma a venit din celula de hibernare. Cine a dat ordinul? Cine l-a instruit?

— Nu există nici o înregistrare în acest sens.

— Cum de nu există nici o înregistrare a unui eveniment despre care ştim sigur că a avut loc?

Acum teama dădea târcoale pe la marginea furiei:

— Nu ştiu!

— Nu te-am avertizat că trebuie să suspectezi totul?

— Ba da! Mi-ai spus că trebuie să suspectez pe toată lumea!

— Bine... foarte bine.

Oakes se întoarse cu faţa spre holofocus.

— Acum pleacă şi mai caută. Probabil că ţi-a scăpat ceva.

— Ştii cumva ce anume mi-a scăpat?
— Asta *tu* trebuie să afli, draga mea!
Ascultă foşnetul togii, în timp ce Legata se grăbea să dispară din cameră. O scurtă fulgerare de lumină la deschiderea uşii, apoi din nou penumbră. Plecase.
Oakes renunţă la înregistrare, trecând la ceea ce se petrecea în momentul respectiv, şi desemnă senzorii care să urmărească drumul Legatei. Trecu de la un senzor la altul, privind-o, până ce Legata se aşeză la postul de comandă al Arhivelor, cerând informaţia pe care o dorea. Oakes verifică: ceruse toate mesajele dintre navă şi Pandora, toate datele despre Raja Toma şi Kerro Panille. Nu o uitase nici pe Hali Ekel.
Bine.
Următorul pas al Legatei va fi să se folosească de câţiva dintre oamenii lui Lewis pentru o supraveghere eficientă. Oakes ştia că Legata trecuse o dată prin toate informaţiile Arhivei, însă acum va căuta cu şi mai multă atenţie, căutând coduri sau alte subterfugii. Cel puţin, asta spera el că era intenţia ei. Daca secretul se afla acolo, Legata îl va afla. Trebuia provocată, aţâţată, îmboldită.
Să suspecteze orice şi pe oricine.
Opri holografii şi se încruntă în întuneric. Curând, foarte curând, va pleca pentru totdeauna la sol. Nu se va mai reîntoarce în spaţiul periculos al navei. Pandora era foarte primejdioasă, dar avea nevoie de o vizuină proprie, un sălaş unde să nu fie supravegheat de navă tot timpul, cu o promptitudine terifiantă. *Monstrul ăsta mecanic!* Ştia că îi urmărea toate mişcările. *Asta aş face şi eu.*
Unii credeau că influenţa navei se extindea mult dincolo de limitele ei. Dar Fortul va rezolva totul. În caz că Lewis nu îl înşeală. Nu... nici o şansă. Tăcerea asta prelungită a lui Lewis trebuia să aibă drept cauză o problemă internă cu clonii. În caz de dezastru, aveau la dispoziţie canale cu adevărat sigure. Nici unul dintre acestea nu fusese activat. La Fort se petrecea cu totul altceva. *Poate că Lewis îmi pregăteşte o surpriză plăcută. Ar fi în firea lui.*
Oakes zâmbi în sinea sa, savurând intimitatea acestor gânduri ascunse. *Habar n-ai ce planuri am, Monstru Mecanic.*
Te-am inclus în planurile mele.
Avea planuri şi pentru Pandora, planuri măreţe. Dar nava nu

făcea parte din ele. Alte planuri cu Legata. În curând va trebui să meargă în Camera Ţipetelor. Da. Atunci va avea mai multă încredere în ea.

Nostalgia reprezintă o iluzie interesantă. Prin nostalgie, oamenii îşi doresc lucruri care nu s-au întâmplat niciodată. Aici intervine memoria pozitivă. În câteva generaţii, memoria pozitivă tinde să elimine din ce în ce mai mult ceea ce a existat în realitate, remodelând totul spre o esenţă a dorinţelor obsedante.

— ***Cuvintele Navei***

PENTRU PRIMA OARĂ, Waela se gândea să refuze o misiune. Nu de frică — fusese singura care supravieţuise în acele submersibile de cercetare şi considera în continuare că acest proiect trebuie să meargă mai departe, cu orice preţ. Instinctul îi spunea că electroalgele reprezentau factorul cel mai important din viaţa Coloniei. Supravieţuirea.

Am fost acolo jos şi am supravieţuit. Eu ar trebui să conduc noua echipă de cercetare.

Gândul acesta pusese stăpânire pe ea. Se apropia împreună cu Toma de activitatea desfăşurată în jurul noului submersibil. Toma făcea presiuni ca submersibilul să fie terminat cât mai curând.

Bărbatul acesta o îngrijora. La prima vedere, părea un tip destul de drăguţ; dar mai departe... cine ştie? Mintea lui părea să cutreiere aiurea.

De-abia a ieşit din celula de hibernare, nu a acumulat suficientă experienţă pentru a se putea descurca aici.

Se opriră la câţiva metri de perimetrul de lucru. Waela studie forma care lua naştere sub luminile strălucitoare. Toată această energie... toţi aceşti lucrători! Erau ca nişte insecte micuţe căţărate pe un ou uriaş. Încercă să pătrundă sensul acestei construcţii. *Avea* un anume sens... dar ce rost avea miezul transparent din plaz? Întotdeauna se folosiseră de plasmasticlă în construirea submersibilelor, dar acest miez detaşabil construit

în întregime din plaz era o concepţie nouă. Ştia că avea să se facă aglomeraţie acolo, iar acest lucru nu-i prea convenea.

De ce Toma? De ce l-au pus pe el şef?

Îşi aminti plimbarea lor printre clădiri, până la hangarul dirijabilelor. Fusese prea ocupat să-i dea *ei* ordine, ca să mai vadă umbra unei Glugi Nemiloase năpustindu-se printre santinele. Waela prăjise demonul într-o fracţiune de secundă, trăgând de la şold — şi imediat începu să tremure dându-şi seama că fusese gata-gata să-şi lase acasă pistolul laser. Perimetrul se presupunea că este sigur, păzit de cele mai bune santinele.

Toma de-abia observase.

— Rapizi drăcuşorii ăştia, spuse el calm. Apropo, din echipa noastră va face parte şi un poet, trimis de Navă.

— Un *poet?* Dar avem nevoie de...

— Îl vom accepta, pentru că ni-l trimite Nava.

— Dar noi am cerut...

— *Ştiu* ce am cerut!

Dădea impresia că-şi suprimă propriile presimţiri rele.

— Bine, dar avem în continuare nevoie de un inginer de sistem pentru..., începu ea.

— Vreau să-l seduci pe acest poet.

Waelei nu-i venea să creadă că auzise bine.

— Când te superi, pielea ta este un adevărat curcubeu, spuse Toma. Consideră că ai primit o misiune. Am văzut o hologramă a poetului. Este destul de atrăgător în...

— Trupul meu îmi aparţine! spuse ea privindu-l crunt. Şi nimeni... nici tu, nici Oakes, nici Nava, nu îmi spune mie pe cine să las sau nu să pătrundă în trupul meu.

Fu surprinsă să-l vadă cu mâinile ridicate, zâmbind. Îşi dădu seama că aţintise instinctiv pistolul laser între ochii lui. Cu aceeaşi căutătură cruntă, îl coborî băgându-l în teacă.

— Îmi pare rău, spuse ea.

Îşi reluară plimbarea spre hangar.

— Cât de importantă este pentru tine echipa de cercetare a electroalgelor? întrebă el deodată.

Ştia asta foarte bine! Toată lumea o ştia. De când coborâse pe planetă, Toma dăduse dovadă de capacităţi deosebite în descoperirea informaţiilor de importanţă critică.

Înseamnă totul pentru mine.

Toma începu să vorbească. Vroia să afle dacă Panille venise de bună voie. Lucra oare pentru Oakes sau pentru Lewis, pe care oamenii îl menţionau cu atâta frică în glas? Cine? Cine? Îndoieli — o cascadă de îndoieli.

Dar ca să afle toate astea, ce nevoie avea să-l seducă pe Panille? Răspunsul primit de la Toma nu îi oferi satisfacţie.

— Trebuie să penetrezi dincolo de toate barierele lui Panille, dincolo de toate măştile.

La naiba!

— Cât de important este acest proiect pentru tine? insistă Toma.

— Este vital... nu doar pentru mine, ci pentru întreaga Colonie.

— Bineînţeles că este. Iată de ce trebuie să-l seduci pe poet. Dacă participă ca membru activ al acestei bizare echipe, trebuie să ştim cât mai multe despre el.

— Şi să-l avem cu ceva la mână!

— Altfel nu se poate.

— Cercetează-i dosarele şi află dacă preferă femeile. Nu am de gând să...

— Asta nu este problema mea, şi ştii foarte bine! Dacă vrei să rămâi în echipă, va trebui să execuţi ordinele pe care ţi le dau!

— Nici măcar nu pot pune la îndoială înţelepciunea ordinelor tale?

— *Nava* m-a trimis. Nu există o altă autoritate deasupra ei. Şi pentru ca acest proiect să reuşească, trebuie să aflu nişte lucruri.

Ea nu putea nega intensitatea trăirilor lui, dar...

— Waela, ai dreptate când spui că proiectul este vital. Nu ne putem juca cu timpul tot aşa cum ne jucăm aici cu cuvintele.

— Dar eu n-am nici un cuvânt de spus? N-am nici un drept?

Era gata-gata să dea în lacrimi, dar nu-i păsa.

— Ai un...

— Eu am supravieţuit! I-am privit pe toţi murind! Pe toţi! Asta îmi dă dreptul să îmi exprim părerea despre echipă.

Toma sesizase înroşirea puternică a pielii Waelei. Îi simţea cu intensitate prezenţa. Ce fiinţă promptă şi receptivă! Se simţi încolţit de sentimente pe care nu le mai trăise de foarte mulţi eoni.

Au trecut secole de atunci!

Vorbi cu blândeţe:

— Ne consultăm, şi împărtăşim toate informaţiile pe care le primim. Dar deciziile hotărâtoare sunt ale mele, şi nu se discută. Dacă s-ar fi procedat aşa de la început, proiectul nu s-ar fi aflat acum în faza asta nenorocită.

Waela apăsă câteva taste descuind poarta hangarului şi păşiră înăuntru, în luminile puternice şi activitatea susţinută, în zgomot şi miros de torţe. Waela îi puse o mână pe braţ, oprindu-l. Părea atât de subţire şi vânos!

— Explică-mi şi mie, cum va reuşi misiunea noastră, dacă-l seduc pe poetul ăsta?

— Ţi-am spus. Trebuie să ajungi la esenţa lui.

Waela privi activitatea din hală:

— Crezi că înlocuirea plastoţelului cu plaz...

— Asta nu este singura modificare.

Coborî privirea spre ea:

— Vom ajunge acolo pe calea aerului.

— Ce...

Apoi zări cabluri groase urcând printre panourile de iluminare, sus, în umbrele plafonului hangarului. Acolo se putea distinge o parte dintr-un gigantic dirijabil. Submersibilul urma să fie ataşat de un dirijabil, în locul obişnuitelor nacele blindate.

— Dar de ce...

— Deoarece algele ne-au sugrumat toate submersibilele.

Ea îşi aminti cum scăpase dintr-un submersibil sortit pieirii — algele agitate de lângă ţărm, capsula de salvare, înotul disperat spre stânci şi miraculosul plonjon al unui dirijabil de patrulare care o smulsese din ghearele vânătorilor.

Ca şi cum îi citise gândurile, Toma spuse:

— Ai văzut tu însăţi. La prima noastră întrunire, ziceai că algele parcă ar fi conştiente.

— *Sunt* conştiente.

— Acele submersibile n-au fost doar deteriorate. Au fost pur şi simplu prinse şi distruse.

Ea se gândi puţin. Toate misiunile pierdute care apucaseră să transmită ceva demonstrau că fuseseră distruse la scurt timp după ce culeseseră câteva eşantioane de alge.

Oare algele au crezut că le atacăm?

Raţionamentul îi spunea că da, era posibil. *Dacă algele sunt*

conştiente... Da, ar avea o matrice senzorială externă care să reacţioneze la durere. Nu era o agitaţie oarbă, ci un răspuns conştient.

Toma vorbi cu o voce plată:

— Algele nu sunt legume insensibile.

— Eu am spus mereu că ar trebui să încercăm să comunicăm cu ele.

— Aşa vom face.

— Şi atunci, ce importanţă are dacă plonjăm de sus sau dacă ne scufundăm pornind de lângă ţărm? Tot acolo ajungem.

— Ne vom scufunda prin lagună.

Toma se apropie de construcţie, aplecându-se pentru a inspecta un şir de suduri.

— Bună treabă, murmură el. Bună treabă.

Sudurile erau aproape invizibile. Când miezul va fi gata, ocupanţii vor avea vizibilitate perfectă în toate direcţiile.

— Lagună? întrebă Waela făcând un pas înapoi.

— Da. Nu aşa aţi numit coloanele acelea verticale de apă deschisă?

— Ba da, dar...

— Vom fi înconjuraţi de alge, practic neajutoraţi dacă vor dori să ne atace. Dar nu ne vom atinge de ele. Submersibilul a fost proiectat astfel încât să redea jocul de lumini al algelor — să înregistreze succesiunea lor şi să le redea întocmai.

Da, era o idee bună.

— Ne putem apropia de o zonă cu alge fără a intra în contact fizic cu ele, continuă Toma. După cum ai văzut, dacă pornim de pe ţărm, acest lucru este imposibil. Nu există suficient spaţiu între şirurile de alge.

Ea aprobă încet din cap. Avea multe nelămuriri cu privire la acest plan, dar în general îl înţelegea.

— Submersibilele sunt prea puţin manevrabile, spuse el, dar nu avem altceva la dispoziţie. Trebuie să găsim o porţiune de apă liberă suficient de largă, plonjăm în ea, şi ancorăm. Apoi ieşim şi studiem algele.

Părea primejdios, dar posibil. Şi ideea de a reda algelor propriile lumini era deosebită: văzuse ea însăşi acele tipare, uneori repetitive. Oare aşa comunicau algele?

Poate că Toma a fost într-adevăr ales de Navă.

Îl auzi murmurând ceva. Dintre toţi cunoscuţii ei, Toma era

singurul care vorbea aproape mereu cu sine însuşi. În mijlocul conversaţiei, începea dintr-o dată să vorbească încet, apoi din nou tare. Nu puteai fi niciodată sigur dacă îşi rostea gândurile sau vorbea cu tine.

— Ce spui?

— Plaz-ul. Nu este tot atât de rezistent ca şi plastoţelul. Trebuie să construim înăuntru o structură de rezistenţă. Spaţiul va fi mai strâmt decât ne-am aşteptat.

Se duse într-un grup de muncitori pentru a discuta cu supraveghetorul lor. O conversaţie înăbuşită, din care nu prindea decât câteva fragmente:

— ... după care, dacă pui câteva grinzi la... şi aş vrea... acolo unde...

Toma se întoarse deodată lângă ea:

— Proiectul meu nu este cel mai bun posibil, dar cred că ne va satisface.

Deci face şi el greşeli, dar nu le ascunde.

Auzise câteva discuţii printre lucrători. Îl admirau pe Toma. Bărbatul acesta avea cunoştinţe în aproape toate domeniile — sudura plaz-ului, proiectarea comenzilor... Se pricepea la toate.

Dar nu cunoştea perfect nici una?

Simţea că Toma era greu de manevrat: *un duşman de temut, un prieten care nu poate fi citit ca o carte deschisă, care te înşeală atunci când are nevoie.*

Concluzia aceasta îi crescu tulburarea. Ştia că l-ar putea place pe Toma, însă avea presimţiri rele referitoare la echipă... şi deocamdată nici măcar nu era o echipă.

Iar submersibilul va fi aglomerat, chiar dacă ne vom urca doar trei în el.

Închise ochii.

Să-i spun?

Nu spusese nimănui, nici la raport, nici în conversaţiile amicale. Algele aveau o influenţă neobişnuită asupra ei. Un lucru care s-a întâmplat imediat ce submersibilul a început să se strecoare printre giganticele tulpini şi tentacule: o excitaţie sexuală uneori imposibil de controlat. De fapt, o absurditate. Găsise o modalitate de echilibrare: respiraţii profunde şi dese; însă era o chestie supărătoare şi uneori îi diminua randamentul. Însă când totuşi se întâmpla asta, şocul reuşea să înlăture efectul.

Vechii ei colegi de echipă crezuseră că respiraţiile dese re-

prezentau o reacţie la teamă, un mod de a trece peste teroarea pe care o simţeau cu toţii. Dar acum erau morţi, cu toţii — nu mai rămăsese nici unul căruia să i se destăinuie.

Apropierea, influenţa sexuală stranie pe care i-o dădea acest proiect — necunoscutul din Toma — toate acestea o frustrau. Se gândise să ia Anti pentru a elimina tensiunile sexuale, dar Anti o moleşeau şi îi încetineau reflexele. Nu îşi putea permite aşa ceva, dacă vroia să trăiască pe această lume.

Toma stătea lângă ea, observând în tăcere cum se muncea la proiect. Aproape că îl vedea făcând remarci mentale despre schimbările necesare. În capul lui se roteau tot felul de mecanisme.

— De ce eu? murmură ea.

— Ce? făcu el.

— De ce eu? De ce să mă ocup tocmai eu de poet?

— Ţi-am spus ce...

— Există femei bine plătite ca să facă exact ce vrei tu...

— Nu vreau să plătesc pe nimeni. Chestia asta ţine de proiect, iar proiectul este vital. *Tu* ai spus-o. Aşa că îţi vei îndeplini misiunea.

Ea îi întoarse spatele.

Toma oftă. Această Waela TaoLini era o fiinţă extraordinară. Nu îi plăcea deloc că îi ceruse să facă una ca asta, dar era singura în care putea avea încredere. Iar proiectul era vital şi pentru ea. Panille aducea prea multe întrebări fără răspuns. Cuvintele Navei fuseseră simple şi clare: "Va veni un poet...", nu "Am numit un poet..." sau "Am dat unui poet o misiune..."

Va veni...

Pentru cine lucra Panille? întrebări... Dubii... Dubii...

Trebuie să ştiu.

Din modul în care îi curgea sângele în vine, ştia deja că Waela îi va îndeplini ordinele şi că el se va cufunda într-o tristeţe pe care aproape o uitase.

— Prostănacule, se apostrofă el în sinea sa.

— Ce?

Waela se întorsese spre el, şi putea zări pe faţa ei că acceptase misiunea, fiind hotărâtă să o ducă la bun sfârşit.

— Nimic.

Ea îl privi în ochi, apoi spuse:

— Depinde cât de mult îmi place poetul.

Cu aceasta, se întoarse şi părăsi hangarul cu o iuţeală specific pandorană.

Religiile încep acolo unde oamenii caută să influenţeze un zeu. Ţapul ispăşitor şi Mântuitorul Christic provin din aceeaşi veche matriţă — omul supus unui univers impredictibil (sau rege impredictibil) căutând să scape de vinovăţia care atrage urgia celor atotputernici.

— **Raja Flattery**
Cartea Navei

DIN NOU, pilula de comunicaţie implantată în ceafa lui Oakes se dovedea inutilă. Statice sau mute, imagini răvăşite se suprapuneau peste visele lui din starea de veghe — nimic altceva. Ar fi vrut să-şi poată băga degetele în ceafa şi să smulgă pilula de acolo.

De ce ordonase Lewis să nu aibă loc nici un contact fizic cu Fortul? Oakes era iritat de propria sa neputinţă de a face prea multă vâlvă. Adevăratul scop al Fortului trebuia să rămână un secret pentru majoritatea Navigatorilor. Despre Fort trebuia să se ştie că este doar o bază pentru explorarea Dragonului Negru. Nu îndrăznea să contramandeze ordinul prin care izolase Fortul. Prea mulţi ar vedea atunci care era adevărata dimensiune a acelui loc.

Lewis nu-mi poate face una ca asta.

Oakes străbătu cu paşi apăsaţi cabina, dorindu-şi să fie şi mai extinsă. Ar fi vrut să-şi poarte frustrările într-o plimbare, dar pe navă era zi, şi ştia că imediat ce va ieşi din acest sanctuar al sau va fi asaltat din toate părţile şi obligat să ia tot felul de decizii. Zvonurile umblau bezmetice prin toată nava. Mulţi îi remarcaseră tulburarea. Situaţia asta nu mai putea continua multă vreme.

M-aş duce chiar eu jos... numai că...

Nu, până nu-mi pregăteşte Lewis venirea, este prea periculos.

Scutură din cap. Se considera prea preţios pentru a-şi risca

tocmai acum pielea pe planetă.

La naiba, Lewis! Ai putea să-mi trimiţi totuşi nişte mesaje...

Oakes începuse să creadă din ce în ce mai mult că Lewis fusese implicat într-o urgenţă de gradul zero. Şi anume trădarea! Nu... trebuia totuşi să fie o urgenţă obişnuită. Lewis nu era un conducător. Mai exista şi posibilitatea să fi intervenit o ameninţare majoră chiar din partea planetei.

Pandora.

În multe privinţe, Pandora era un adversar mai imediat şi mai periculos decât nava.

Oakes privi spre holofocusul de lângă canapea. O atingere a butoanelor ar aduce imediat imagini ale planetei. La ce i-ar folosi? Încercase o explorare a ţărmului Dragonului Negru, folosindu-se de senzorii din spaţiu. Erau prea mulţi nori... prea puţine detalii.

Putea identifica golful stâncos în care fusese construit Fortul, putea zări chiar nişte reflexii strălucitoare în timpul ciclului diurn, când pe cer apăreau Alki sau Rega.

Inspiră adânc, pentru a se calma. Nu se va lăsa învins de planeta asta.

Îmi aparţii, Pandora!

Aşa cum îi spusese Legatei, orice era posibil acolo jos. Realitatea putea depăşi imaginaţia.

Îşi examină mâinile, şi începu să-şi frece pielea din dreptul buricului. Era hotărât ca niciodată, în nici o împrejurare, să nu mai muncească pe suprafaţa unei planete. Mai ales dacă planeta îi aparţinea. Era un lucru foarte normal.

Nava m-a obligat să fiu ceea ce sunt.

Oakes simţea că ştie mai bine decât oricine natura proceselor de condiţionare folosite de navă — diferenţele faţă de ceea ce fuseseră atunci când trăiseră liberi, risipiţi pe suprafaţa Pământului.

Este strivirea oamenilor... prea mulţi oameni strânşi unul lângă altul.

Aglomerarea din navă fusese transferată pe planetă. Acest gen de viaţă cerea adaptări speciale. Toţi Navigatorii se degradaseră astfel până în ultimul hal. Se drogau, jucau la noroc — riscau totul... chiar şi propriile vieţi. Parcurgeau perimetrul Coloniei în pielea goală, doar cu nişte sandale în picioare. Şi pentru ce? Pentru un pariu! O provocare! Pentru a se ascunde

de propriul lor sine. În lungile sale plimbări prin navă, Oakes ştia ce era în mintea celorlalţi. Ca majoritatea Navigatorilor, se putea retrage în adâncurile minţii sale, pentru a putea găsi intimitate, plăcere, pentru a putea trăi.

În aceste vremuri de foamete, capacitatea de izolare îi fusese deosebit de folositoare. Oakes ştia că este... *cel mai greu* om de pe navă. Ştia că mulţi îl invidiau şi cereau furioşi explicaţii, dar chiar şi aşa, nimeni nu îl privea direct în ochi cu astfel de gânduri pe faţă.

Da, îi cunosc pe oamenii ăştia. Au nevoie de mine.

Sub tutela lui Edmond Kingston, studiase bine latura psihiatrică a specialităţii sale — grămezi de înregistrări făcute de-a lungul a generaţii întregi... poate chiar eoni. Felul în care nava îi băgase şi îi scosese din hibernare rămăsese însă un secret.

Faptul că nu ştia cât timp trecuse cu adevărat îl deranja pe Oakes. Traducerea înregistrărilor era însoţită de multe anomalii. Scuza cea mai frecventă care se aducea navei era că "Nava încercase să salveze cât mai mulţi oameni posibil." Oakes nu credea aşa ceva. Traducerile sugerau prea multe alte explicaţii. *Traduceri?* Nava controla chiar şi traducerile. Cereai unui computer să transforme neînţelesul în ceva care să poată fi înţeles. Însă lingviştii arătaseră că printre limbajele descoperite în Arhive se aflau unele care existaseră într-un univers propriu — fără începuturi, fără continuare.

Ce s-a întâmplat cu oamenii care au moştenit acele bogate limbaje?

Eu nu ştiu nici măcar ce s-a întâmplat cu noi.

Totuşi, amintirile din copilărie îi mai spuneau câte ceva. În comparaţie cu Pământenii adevăraţi luaţi de navă, Navigatorii erau mutanţi — toţi, cloni şi Naturali deopotrivă. Mutanţi. Mintea celor care se aflau pe navă, într-un spaţiu foarte restrâns, striviţi între Adorare şi panică, devenea un loc în care trebuia să trăieşti foarte repede. Aveau prea puţine proprietăţi despre care puteau spune că sunt ale lor. Navigatorii se obişnuiseră să personalizeze tot ceea ce le oferea nava. Simplitatea funcţională nu era însoţită de obligaţiile şi sensul restricţiilor presupuse de simplitatea arbitrară. Fiecare sculă, fiecare farfurie sau lingură sau beţigaş, fiecare cabină, purta într-o mică măsură semnătura proprietarului.

Cabina mea nu este decât o manifestare mai pregnantă a

acestui lucru.

De asemenea, mintea era un adăpost pentru intimitate, un ultim loc în care te puteai odihni, încercând să găseşti un pic de ordine în acest univers bezmetic.

Doar PP-ul era deasupra tuturor acestor lucruri; chiar şi atunci când se implica, era deasupra. Oakes simţea că uneori, oamenii din jurul lui îşi trădau prin comportament cele mai intime gânduri.

Dar Raja Toma? El este tot PP şi m-a studiat cu atenţie... cam în acelaşi mod în care îi studiez eu pe ceilalţi.

Oakes îşi dădu seama că devenise neglijent. De la moartea bătrânului Kingston, se considerase imun la privirile sfredelitoare ale altora, singurul capabil să sesizeze psihicul unui Navigator. Era periculos ca şi altcineva să deţină aceeaşi armă. Încă un motiv pentru care acest Raja Toma trebuia eliminat. Deveni conştient că umblase înainte şi înapoi în cabină — spre mandală, înapoi la com-consolă, încă o dată spre mandală... Când îşi dădu seama, era în faţa com-consolei. Întinse mâna spre taste şi aduse în holofocus o scenă din Agrarium-ul D-9. Rămase cu privirea aţintită spre grupurile de muncitori, apoi spre lumina albastru-violetă care îi făcea pe aceşti oameni să se deosebească de ceilalţi, să aibă o lume a lor.

Da... dacă ar putea obţine independenţa faţă de navă, ar începe cu hrana şi cultivarea vieţii. Containerele cu axolotl, laboratoarele cu cloni, biocomputerul — toate nu erau decât jucării ceva mai sofisticate în mâna celor bine hrăniţi, bine adăpostiţi şi bine îmbrăcaţi.

Hrăneşte oamenii şi după aia cere-le virtute.

Fusese o voce veche, dintr-o înregistrare folosită pe vremea pregătirii. O voce înţeleaptă, realistă. Vocea unui supravieţuitor.

Oakes continuă să-i privească pe muncitori. Îngrijeau plantele cu o atenţie desăvârşită, cu un respect deosebit, pe care nu îl sesizase decât la Navigatorii mai bătrâni în timpul Adorării Navei.

Munca acestor lucrători în Agrarium era ca un fel de Adorare.

Adorare!

Era amuzat de gândul că Adorarea se redusese la îngrijirea atentă a unor plante în agrarium. Ce privelişte minunată pentru ochii unui zeu! O ceată de cerşetori smiorcăiţi! Care zeu ar fi stat să-i asculte cerşind? Dacă ar fi fost o urmă de subjugare,

supunere... arunci da, ar fi putut înţelege, dar... asta? Asta aducea a cu totul altceva.

Cineva trebuie să fie şeful, iar ceilalţi au nevoie să li se aducă aminte de acest lucru, din când în când. Altfel, cum poţi organiza totul pentru o funcţionare perfectă?

Ceva în el îi spunea că programele navei se deteriorau. Toate probleme erau aruncate pe umerii PP-ului.

Uite la lucrătorii ăia!

Ştia că ei nu aveau timp să-şi facă ordine în propria lor viaţă. Când? După lucru? Trupul era atunci obosit şi mintea învăluită într-un fel de reverie din care erau excluse gândurile pentru binele tuturor.

Binele tuturor — asta este sarcina mea.

Îi eliberase de chinul deciziilor pentru care nu erau suficient de bine informaţi, nu erau suficient de puternici, şi nici suficient de inteligenţi. PP-ul le făcuse cadou posibilitatea de a pierde timpul, sau a-l folosi după cum vroiau ei, pentru recreere.

Recreere. Re-creere.

Asociaţia de cuvinte îi trecu prin minte ca fulgerul. Re-creerea era acolo unde creau noul, unde toată munca lor devenea realitate, unde *trăiau.* Privi în jos, spre holofocus, la muncitorii din agrarium. Se simţi dirijorul unei complicate partituri muzicale. Îşi notă în minte să folosească această analogie la următoarea şedinţă generală.

Dirijorul unei simfonii.

Îi plăcea ideea asta. Era hrană pentru minte. Nava avea astfel de gânduri? Dintr-o dată simţi un fel de afinitate cu nava, duşmanul său.

Ce hrană suntem noi, care merităm respect şi atenţie? Ce mană cerească? Ar putea nava...?

Reveria sa fu spulberată de un şuier brusc. Cineva deschise-se uşa cabinei.

Cine a îndrăznit....?

Uşa fu trântită de perete şi îşi făcu apariţia Lewis, care o închise la loc, activând mecanismul de siguranţă. Respira greu şi, în loc de obişnuitele haine de lucru maronii, purta acum o salopetă nouă, de culoare verde-închis.

— Lewis!

Oakes era de-a dreptul încântat... apoi se îngrozi. Când Lewis se întoarse cu faţa spre el, văzu că avea numeroşi plasturi

aplicaţi în grabă, pentru a acoperi tăieturile şi vânătăile. Şi şchiopăta.

Raţiunea te pregăteşte să intri în curentul şansei şi să-ţi foloseşti voinţa. Te foloseşti de raţiune pentru a modula voinţa. Gândirea este jocul prezentului. Te concentrezi în raţiune, un centru de convecţie pentru curentul în care trecutul pregăteşte viitorul. Este un act de echilibrare.

— **Kerro Panille,**
Argumentările lui Avata

HALI EKEL, mişcându-se cu graţia ei obişnuită şi sigură, sări pentru a prinde bara care o ridica spre trapa din tavan, poartă de acces spre Arhive. Trusa medicală, prinsă cu curele de umăr, i se lovi de coapse. Descoperise cu mai puţin de o oră în urmă că Panille fusese trimis pe planetă. Plecase fără să-şi ia rămas-bun, fără să-i trimită un bileţel... sau un poem.

Nu zic că era obligat s-o facă!

Deschise trapa şi se ridică în mâini, ajungând în tunelul de serviciu.

Refuză să facă dragoste cu mine...

Încercă să dea deoparte gândurile acestea. Însă o durea că plecase fără să o anunţe. Se maturizaseră împreună, în aceeaşi creşă, aveau aceeaşi vârstă (cu diferenţă de câteva zile) şi rămăseseră prieteni. Ea auzise poveştile lui despre Pământ, iar el le auzise pe ale ei. Hali ştia foarte bine care-i erau sentimentele, şi nu se putea înşela. Din punctul ei de vedere, Kerro era cel mai atrăgător mascul de pe Navă.

De ce era întotdeauna atât de distant?

Se ghemui pentru a deschide poarta ovală a tunelului. Tunelul avea un diametru maxim de o sută şaizeci de centimetri, cu opt centimetri mai puţin decât înălţimea ei. Însă Hali se obişnuise cu aceste scurtături foarte puţin cunoscute de ceilalţi.

Doar nu sunt urâtă!

Ştia că salopeta scotea în evidenţă o siluetă feminină superbă. Pielea era închisă la culoare, ochii căprui. Părul negru îl

purta tuns scurt, ca toţi tehnicienii. Toţi medicii-tehnicieni îşi dădeau foarte bine seama de avantajele sanitare ale părului tuns scurt. Asta nu însemna că şi-ar fi dorit să-l vadă pe Kerro tuns scurt şi fără barbă. Găsea că aşa este mai sexy. Iar el nu avea de înfruntat probleme medicale.

Poarta Arhivelor era închisă, dar Hali memorase codul de acces şi nu-i trebuiră decât câteva secunde pentru a debloca mecanismul. Nava bâzâi spre ea din interiorul unui senzor video. Tocmai se aplecase şi pătrunsese în sala de soft-uri.

— Hali, ce vrei să faci?

Se opri, uluită. *O voce!* Toată lumea cunoştea vocea plată, metalică a Navei, modul prin care se realizau contactele necesare, însă aceasta avea ceva diferit... era o voce rezonantă, plină de accente emoţionale. Şi Nava i se adresase folosindu-i numele!

— Ăăăă... vreau o staţie de citire. Întotdeauna există una aici, liberă.

— Te porţi foarte neobişnuit, Hali.

— Am greşit cu ceva?

Degetele ei puternice se străduiau să închidă poarta, apoi ezită, temându-se că jignise Nava.

Însă Nava îi vorbea! Îi vorbea cu adevărat!

— Unii ar crede că acţiunile tale sunt greşite.

— Mă grăbeam. Nimeni nu vrea să-mi spună de ce a fost trimis Kerro pe planetă.

— De ce nu te-ai gândit să Mă întrebi?

— Eram...

Aruncă o privire prin pasajul îngust dintre rafturile rotative cu discuri, spre staţia de citire. Era neocupată, aşa cum se aşteptase.

Însă Nava nu se mulţumi cu răspunsul:

— Eu nu sunt mai departe de tine decât cea mai apropiată com-consolă, sau cel mai apropiat monitor.

Hali aruncă o privire spre sfera portocalie a senzorului video. Era o sferă compactă, o pupilă ciclopică înconjurată de o grilă metalică, prin care ieşea vocea Navei. Nava era supărată pe ea? Controlul perfect al acelei voci cumplite o umplea de fiori.

— Nu M-am supărat pe tine. Nu ţi-am sugerat decât că ar trebui să ai mai multă încredere în Mine. Mă interesează ce se întâmplă cu tine.

— Eu... am încredere în Tine, Navă. Te Ador. Ştii foarte bine asta. Numai că nu mi-am închipuit niciodată că îmi vei vorbi astfel.

— Aşa cum vorbesc cu Kerro Panille? Eşti geloasă, Hali.

Era prea sinceră pentru a nega acest lucru, însă nu reuşi să scoată nici un cuvânt. Dădu din cap.

— Hali, du-te la tastatura aflată în capătul acestui coridor. Mergi cu cursorul roşu până în colţul din dreapta-sus, şi deschide uşa din spatele acelei staţii.

— U...Uşa?

— Vei găsi o cameră ascunsă, cu o altă staţie de studiu, pe care Kerro Panille o folosea adesea. O poţi folosi tu acum.

Uluită şi temătoare, Hali se conformă.

Tastatura, împreună cu întregul birou, alunecară într-o parte, dând la iveală o deschidere. Se aplecă pentru a intra, descoperind o cameră micuţă cu o canapea de culoare galbenă. Lumina verde-palid venea dinspre iluminatoarele disimulate în colţurile camerei. Găsi o consolă spaţioasă cu monitor şi tastatură, şi un holofocus obişnuit pe podea. Cunoştea bine această dotare — un mic laborator de studiu, despre a cărui existenţă nu ştiuse însă până acum. Era mai mic decât toate celelalte pe care le frecventase.

Auzi uşa închizându-se în urma ei, însă se simţea deosebit de protejată în intimitatea camerei. Kerro o folosise şi el. Nava era preocupată de soarta ei. Nările ei sensibile detectară parfumul inconfundabil al cărnii lui Kerro. Îşi frecă inelul auriu de la nas. În faţa tastaturii se afla un fotoliu rotativ fixat în podea. Se strecură în el.

— Nu, Hali. Întinde-te pe canapea. Aici nu ai nevoie de tastatură.

Vocea Navei venea de pretutindeni. Hali căută să descopere sursa acelei voci formidabil de bine controlate. Nu se vedea nici un senzor video sau monitor.

— Nu te teme, Hali. Camera aceasta se află sub protecţia Mea. Du-te şi întinde-te pe canapea.

Şovăind, Hali făcu întocmai. Canapeaua era acoperită cu un material lucios, pe care îl simţea rece prin pielea gâtului şi mâinilor.

— De ce ai venit aici să cauţi un terminal liber, Hali?

— Vroiam să fac ceva... hotărâtor.

— Îl iubeşti pe Kerro?

— Ştii bine că da.

— Ai tot dreptul să încerci să-i cucereşti iubirea, dar nu prin subterfugii.

— Îl... Îl vreau.

— Accepţi ajutorul Meu?

— Accept orice m-ar putea ajuta.

— Ai acces liber la informaţii, Hali, însă tu singură decizi ce să faci cu ele. Construieşti o viaţă, înţelegi lucrul ăsta?

— Construiesc o viaţă?

Îşi simţea transpiraţia umezind materialul lucios al canapelei.

— Propria ta viaţă. Este a ta... un cadou. Să te porţi frumos cu ea. Să fii fericită cu ea.

— Mă vei uni din nou cu Kerro?

— Numai dacă este bine pentru amândoi.

— Aş fi mult mai fericită cu Kerro. Dar Kerro a plecat pe planetă!

Cuvintele ieşiseră din ea ca un geamăt, şi simţea lacrimi la colţurile ochilor.

— Nu poţi merge şi tu pe planetă?

— Ştii că am responsabilităţi medicale aici!

— Da, Navigatorii trebuie să fie sănătoşi pentru a da hrană Coloniei. Însă eu îţi cer să iei o decizie.

— E nevoie de mine aici!

— Hali, ţi-am cerut să ai încredere în Mine.

Hali clipi spre ecranul gol. Ce formulare ciudată! Cum să *nu* ai încredere în Navă? Toţi oamenii erau creaturile Navei. Adorarea le marca pentru totdeauna viaţa. Însă simţea că i se cerea o decizie personală.

— Bineînţeles că am încredere în Tine.

— Mă bucur foarte mult, Hali. În schimbul acestei bucurii, am şi eu ceva pentru tine. Vei învăţa despre un bărbat numit Iisus. Din el derivă şi numele de Jesus.

Privi spre ecran. Luminile laboratorului străluciră deodată puternic, făcând să lucească toate suprafeţele metalice. Clipi des, apoi strănută.

Poate că nu Nava mi-a vorbit, gândi ea. *Dacă cineva face vreo glumă?* Era un gând înfricoşător. *Cine ar îndrăzni să se joace astfel?*

— Sunt aici, Hali Ekel. Nava îţi vorbeşte.

— Îmi... Îmi citeşti gândurile?

— Păstrează pentru mai târziu întrebarea asta, Hali, dar află că îţi pot citi reacţiile. Tu nu citeşti reacţiile celor din jurul tău?

— Ba da, dar...

— Nu te teme. Nu-ţi vreau răul.

Înghiţi în sec, amintindu-şi ce îi spusese Nava că va trebui să înveţe. *Iisus?*

— Cine este acest... acest Iisus?

— Pentru a afla asta, va trebui să călătoreşti.

— Să călătoresc? Ce... ce...?

Îşi drese vocea şi se strădui să rămână calmă. Kerro folosise adesea acest laborator, şi nu arătase vreodată că s-ar teme de Navă.

— Unde să călătoresc?

— Nu *unde,* ci *când.* Vei cutreiera ceea ce voi oamenii numiţi *Timp.*

Hali înţelese că Nava îi va prezenta o holo-înregistrare.

— O proiecţie? Ce fel de...?

— Nu acest fel de proiecţie. Pentru această experienţă, *tu* eşti proiecţia.

— Eu... eu...?

— Este important ca Navigatorii să afle despre Iisus. Te-am ales pe tine pentru această călătorie.

Simţi o strângere în piept, aproape panică:

— Cum...?

— Eu ştiu cum, Hali Ekel, şi la fel ştii şi tu. Răspunde-Mi: cum funcţionează neuronii tăi?

Orice med-teh ştia asta. Vorbi fără să mai stea pe gânduri:

— O cantitate de acetilholemnă încărcată electric ajunge la sinapse unde...

— O cantitate încărcată electric, da. O punte, un scurt-circuit. Tu mereu o iei pe scurtături.

— Dar eu...

— Eu sunt universul, Hali Ekel. Fiecare parte din Mine — fiecare parte în întregul său — este universul. Toate sunt ale Mele — inclusiv scurtăturile.

— Dar trupul meu? Ce va...?

Se opri, blocată de o intensă teamă gândindu-se la trupul preţios pe care-l avea la dispoziţie.

— Voi fi cu tine, Hali Ekel. Acea *matrice* care eşti tu, este de

asemenea parte din univers şi din Mine. Vrei să ştii dacă îţi citesc gândurile?

Ideea i se părea foarte neplăcută, o intruziune în intimitatea ei:

— Chiar mi le citeşti?

— Ekel...

Câtă tristeţe pusese Nava în numele ei.

— Puterile noastre fac parte din acelaşi univers. Gândul tău este gândul Meu. Cum să nu ştiu ceea ce gândeşti?

Hali se strădui să ia o gură de aer. Cuvintele Navei vorbeau despre ceva ce nu putea înţelege încă, însă Adorarea o învăţase să accepte.

— Foarte bine.

— Acum, eşti gata să călătoreşti?

Încercă să înghită, dar îşi simţea gâtlejul uscat. Mintea ei căuta un refuz logic la această propunere. *O proiecţie?* Cuvintele vorbeau despre un lucru fără substanţă. Nava a spus că *ea, Hali Ekel,* va fi proiecţia. Ce înspăimântător suna totul!

— De ce... de ce trebuie să călătoresc prin... Timp?

— Prin?

Tonul Navei traducea o mustrare severă.

— Continui să gândeşti Timpul ca o linie, o barieră. Nu te apropii nici pe departe de realitate, dar voi intra în acest joc, dacă astfel te simţi mai în siguranţă.

— Cum este... adică... dacă nu este liniar?

— Dacă vrei, gândeşte-l liniar. Gândeşte-te la el ca la o bandă de computer lungă de mii de metri, nedesfăşurată încă şi înghesuită în acest mic laborator. Te vei putea mişca dintr-un Timp într-altul luând-o pe scurtătură — sărind peste bucle.

— Dar... dacă trec peste... cum pot ajunge înapoi la...

— Nu vrei să renunţi la *acum.*

În ciuda spaimei, Hali dori să afle:

— În două locuri în acelaşi Timp?

— Tot Timpul este într-un singur loc, Ekel.

Îşi dădu seama că Nava trecuse subtil, dar ferm, de la personalul şi liniştitorul Hali la Ekel.

— Acum de ce îmi spui Ekel?

— Pentru că simt că asta este *linia* care crezi că eşti tu. O fac pentru a te ajuta.

— Dar dacă mă duci altundeva...?

— Am sigilat această cameră, Ekel. Vei avea simultan două trupuri, însă separate de un Timp foarte lung şi o mare distanţă.

— Şi le voi cunoaşte pe amândouă... ?

— Vei fi conştientă de un singur trup, dar le vei cunoaşte pe amândouă.

— Foarte bine. Ce trebuie să fac?

— Să stai acolo pe canapea şi să accepţi faptul că îţi voi da un alt trup, în alt Timp.

— Şi...?

— Dacă faci ce-ţi spun Eu, nu te va durea. Vei înţelege limbajul acelui loc; îţi voi da un trup bătrân, un trup de femeie bătrână. Trupurile bătrâne nu sunt atât de ameninţătoare în ochii celorlalţi. Nimeni nu-şi face probleme din cauza unei bătrâne.

Hali încercă să se calmeze. *Acceptă.* Însă întrebările îi umpleau mintea:

— De ce mă trimiţi la...?

— Să tragi cu urechea, Ekel. Să observi şi să înveţi. Şi indiferent ce vei vedea, încearcă să nu te amesteci. Vei provoca dureri inutile, poate chiar ţie însăţi.

— Doar privesc şi...

— Nu te amesteci. Vei simţi imediat consecinţele, dacă încerci să schimbi realitatea.

Înainte să mai poată pune o altă întrebare, simţi o înţepătură în ceafă; un fior rece i se strecură pe şira spinării. Inima bătea puternic, gata-gata să-i spargă coşul pieptului.

Vocea Navei veni din depărtare:

— Eşti pregătită, Ekel.

Era o comandă, nu o întrebare, însă răspunse, şi propria voce îi răsună în ţeastă.

— Daaaaaaaa...

Mintea este o oglindă a universului.
Vezi imaginile?
Universul nu este oglindă pentru minte.
Nimic acolo, afară,
Nimic aici, înăuntru,

Nu ne arată sinele nostru.
— **Kerro Panille,**
Poeme Alese

WAELA TAOLINI stătea întinsă în camera ei. Trupul îi era obosit, mintea îi era obosită, dar nu putea dormi. Toma nu avea nici un pic de milă. Era un perfecţionist şi toţi trebuiau să i se supună fără a crâcni. Era un fanatic. Rutina de verificare a noului submersibil durase douăzeci şi una de ore. Toma nu era dispus să aştepte sosirea poetului, care se găsea undeva prin Centrul de Pregătire. Nu. *Vom folosi tot timpul pe care-l avem la dispoziţie.*

Încercă să inspire adânc. Avea un nod dureros în coşul pieptului.

Se întrebă cum de ajunsese Toma la ei. Cum putea fi el de pe Navă? Era îngrijorată: Toma nu cunoştea multe lucruri, pe care alţi Navigatori le ştiau şi-n somn. De exemplu, incidentul cu Gluga Nemiloasă.

Totuşi, trebuie să recunosc că a fost calm.

Ceea ce o surprinsese cu adevărat era faptul că Toma habar n-avea de Joc.

În spatele hangarului dirijabilelor se adunase o mulţime de oameni care-şi terminaseră schimbul. Majoritatea beau ceea ce Navigatorii numeau vin de Fusuri.

— Ce s-a întâmplat? întrebase Toma arătând cu carnetul de notiţe spre grup.

— Jocul, spusese ea din nou surprinsă. Vrei să spui că nu ştii nimic despre Joc?

— Ce Joc? Acolo nu văd decât o ceată de beţivi distrându-se... ciudat, în şedinţele mele de pregătire nu s-a amintit nimic despre băuturile alcoolice.

— Întotdeauna s-au produs băuturi alcoolice în laborator, spusese ea, şi au existat vremuri când aveam la dispoziţie vinuri şi coniac. Însă acum nu ne putem permite să renunţăm la producţia de hrană pentru vin. Totuşi, mai apare câte ceva, şi piaţa este foarte scumpă. Oamenii ăia au renunţat la o parte din raţiile de hrană pentru a căpăta băutură.

— Deci renunţă la hrană în schimbul vinului, care se produce în detrimentul hranei... ca rezultat, au mai puţină hrană. E drep-

tul lor, nu?

Toma o privise printre ochii mijiţi.

— Da, dar este criză de hrană. Se înfometează. În acest loc, Raja Toma, dacă ţi-e foame devii mai încet în reacţii. Şi dacă ţi se întâmplă asta, atunci mori. Mai mult, poate că din vina ta mai moare şi altcineva.

— Tu bei? întrebase el cu blândeţe.

— Da, spusese ea şi pielea i se colorase în roşu. Dar numai când consider că am timp.

Toma se îndrepta spre grup şi ea se repezise în urma lui, trăgându-l de mânecă pentru a-l opri.

— Mai este ceva.

— Ce?

— Trebuie să fie un număr par de jucători, bărbaţi sau femei. Fiecare îşi cumpără dreptul de a intra în Joc renunţând la o parte din raţiile de hrană. Perechile se fac la alegere, fiecare trage câte un beţişor de wihi dintr-un coşuleţ. Le compară, şi beţişorul cel mai lung câştigă un tur. Beţigaşul cel mai scurt dintr-o pereche este eliminat, astfel încât cei care au tras beţigaşele mai lungi fac din nou perechi. Trag din nou, până rămâne o singură pereche.

— Cum e cu raţiile de hrană?

— La fiecare tur, jucătorii ridică miza. Dacă sunt mulţi, Jocul devine foarte scump.

— Ultima pereche împarte hrana câştigată?

— Nu, mai trag o dată. Cel care trage beţigaşul mai lung câştigă totul.

— Mi se pare cam plictisitor.

— Da.

Waela ezitase, apoi spusese:

— Cel care pierde trebuie să alerge în jurul perimetrului.

Vorbise dintr-o singură răsuflare, fără a clipi măcar.

— Adică aleargă pe afară, în jurul...?

Toma rămăsese cu degetul mare deasupra umărului.

— Da, dădu ea din cap. Aleargă în pielea goală.

— Dar este imposibil... sunt aproape zece kilometri în spaţiu neprotejat...

— Unii reuşesc.

— Dar de ce? Nu din cauza hranei, sunt sigur. Nu stăm chiar atât de rău la capitolul ăsta, nu?

— Nu, nu din cauza hranei. Pentru ca să câştige o slujbă mai bună, sau o locuinţă, sau o altă parteneră. Pentru *senzaţie.* Pentru şansa de a ieşi afară, de a scăpa puţin de viaţa asta plictisitoare. Cei care trag beţigaşele lungi sunt de fapt pierzătorii. Raţiile de hrană sunt un premiu de consolare. Câştigătorul capătă dreptul de a alerga P-ul.

Toma expirase puternic:

— Ce şanse au?

— Din experienţă, sunt cam cincizeci la sută. Jumătate nu se mai întorc.

— Şi este *legal?*

Fusese rândul ei să-i arunce o privire întrebătoare:

— Fiecare face ce vrea cu trupul său.

Toma se întorsese să-i privească pe oameni jucând acel... acel *joc.*

Se făcuseră perechile, trăseseră, se făcuseră din nou perechile, se trăsese din nou, şi aşa mai departe, până se ajunsese la ultima pereche. Un bărbat şi o femeie. Bărbatul nu avea nas. Însă Toma bănuise că respira prin fantele zbârcite cu care era dotată fruntea. Femeia semăna vag cu una pe care o cunoscuse cândva.

Trăseseră, iar femeia se alesese cu băţul mai lung. Grupul începu să se agite vesel şi o ajută să-şi strângă câştigurile. Îi îndesară hrana în centură, în mâneci, pe gulerul costumului. Făcuseră poştă ultima porţie de vin şi se îndreptaseră spre poarta dinspre vest, prin care se ieşea din Colonie.

— Chiar are de gând să iasă? făcuse Toma urmărindu-i cu privirea.

— I-ai remarcat sprânceana dreaptă?

— Da, răspunsese el privind-o, parcă ar fi avut două sprâncene. Şi nasul...

— Erau tatuaje, crestate adânc în piele. Capeţi unul de fiecare dată când alergi P-ul.

— Deci acum este la *a treia* încercare?

— Da. Şansele lui sunt tot de cincizeci la sută. Dar aici la sol avem o zicală: "Dacă ai mers prima oară, ai flirtat cu moartea. Ai mers a doua oară, trăieşti de două ori. Mergi a treia oară, şi mă vei avea pe mine."

— Foarte frumos!

— E un joc bun.

— L-ai jucat vreodată, TaoLini?

Ea înghiţise cu greu, iar culoarea pielii îi pălise vizibil.

— Nu.

— Un prieten?

Waela aprobase cu un semn al capului.

— Să ne întoarcem la treburile noastre, spusese el.

O condusese apoi la hangar.

Waela îşi aminti aceste schimburi de cuvinte, cu sentimentul ciudat că îi scăpase ceva din răspunsurile lui Toma.

Toma nu oprea lucrul nici măcar pentru Adorare. Cu greu acorda cuiva un pic de timp pentru odihnă şi numai atunci când oboseala îi făcea să nu mai lucreze bine şi să uite coordonatele. În timpul uneia dintre aceste pauze iniţiase o conversaţie stranie. Din cauza ei nu putea dormi ea acum.

Oare ce încerca să-mi spună?

Se aşezaseră în sfera de plaz care avea să le fie adăpost în adâncul mării. Muncitorii îşi continuau activitatea, peste tot în jurul lor. Stăteau atât de aproape unul de celălalt încât trebuiau să respire într-un ritm special, pentru a nu-şi freca în mod dureros coatele. Waela greşise de trei ori la rând formarea codului pentru pornirea procesului de scufundare.

— Ia o pauză.

Tonul lui era acuzator, însă Waela fusese bucuroasă să se prăbuşească în formele scaunului, să scape de toate, recunoscătoare structurii de rezistenţă care o susţinea. Muşchii nu erau obligaţi să suporte acelaşi tratament ca şi structura de rezistenţă.

Vocea lui Toma penetrase deodată în conştienţa ei.

— A fost odată o fată de paisprezece ani. Trăia pe Pământ, într-o fermă de găini.

Eu am trăit într-o fermă de găini, gândise Waela, apoi:

Vorbeşte despre mine!

Deschisese ochii:

— Aşa deci, ţi-ai băgat nasul prin dosarul meu.

— Asta-i meseria mea.

O fată de paisprezece ani într-o fermă de găini. Meseria lui!

Se gândise la fata de odinioară — copil de emigranţi, muncitori ai pământului. Tehno-ţărani. Celţi din clasa de mijloc.

M-am rupt de asta.

Nu... ca să fie sinceră, de fapt nu se rupsese, ci fugise. Un

soare care urma să se transforme în novă însemna destul de puţin pentru o fată de paisprezece ani, o fată al cărei trup se maturizase mult mai devreme în comparaţie cu contemporanii săi.

Am fugit la Navă.

Conversa adesea cu sine, în acest fel. Închisese ochii. Era ca şi cum două persoane îi ocupau conştiinţa în acelaşi timp. Pe una o numise "Evadata", pe cealaltă "Sinceritatea". Evadata se opusese vieţii de Navigator şi avea mereu câte ceva de spus împotriva primejdiilor de la sol.

— De ce am fost aleasă pentru viaţa asta cumplit de riscantă? întrebase Evadata.

— Din câte îmi amintesc eu, te-ai oferit voluntară, răspunsese Sinceritatea.

— Înseamnă că nu aveam creierii cu mine. Dacă aş fi ştiut în ce iad am să intru!

— Ce ştii tu despre Iad? întrebase Sinceritatea.

— Da, trebuie să cunosc mai întâi Iadul, pentru ca să pot înţelege Paradisul. Nu aşa spune PP-ul?

— Te-ai prins cam târziu, ca de obicei.

— La naiba, ştii de ce m-am oferit voluntară!

Vocea Evadatei era plină cu lacrimi.

— Da... din cauză că el a murit. Zece ani împreună şi dintr-o dată... pufff!

— A murit! Atâta tot, nu? "A murit".

— Ce altceva ar mai fi de spus?

Vocea Sincerităţii era calmă, sigură pe ea.

— Eşti la fel de rea ca şi PP-ul. Răspunzi la întrebări punând alte întrebări. Ce a făcut Jim de a meritat una ca asta?

— A încercat să-şi descopere limitele. Le-a descoperit alergând P-ul.

— Dar de ce nu ni se vorbeşte despre asta? Nava, sau PP-ul, ar trebui s-o facă.

— Despre moarte?

Sinceritatea făcuse o pauză.

— Ce ar mai fi de spus? Jim a murit şi tu trăieşti, iar asta contează cel mai mult.

— Oare? Uneori mă întreb... mă întreb ce se va întâmpla cu mine.

— Trăieşti până mori.

Sinceritatea făcuse din nou o pauză, lucru care nu îi era caracteristic, apoi spusese:

— Vei lupta ca să trăieşti. *Waela! Waela, trezeşte-te!*

Era vocea lui Toma. Deschisese ochii, întorsese capul şi îl privise. Lumina de deasupra lui îl învăluia în raze. Auzea zgomotul pe care-l făceau muncitorii în hangar, lovind metalul. Observase că şi Toma părea epuizat, însă lupta împotriva oboselii.

— Îţi depănam o poveste despre Pământ, spusese el.

— De ce?

— Este important pentru mine. Visele fetei de paisprezece ani erau la fel ca povestea. Mai ai visele alea despre propria ta viaţă?

Pielea ei începuse să lucească, neliniştită. *Citeşte minţile?*

— Vise? făcuse ea închizând ochii şi oftând. Ce nevoie am de vise? Am munca.

— Îţi ajunge?

— Dacă-mi ajunge? râsese ea. Nu trebuie să-mi fac probleme cu asta. Nava îmi va trimite aici un prinţ, îţi aminteşti?

— Nu huli!

— Nu eu, tu huleşti. De ce trebuie să-l seduc pe poetul ăsta idiot când...

— Nu mai discutăm despre asta. Gata! Pleacă! Renunţă. Nu mai stau să-ţi explic încă o dată.

— Nu renunţ chiar atât de uşor.

— Am remarcat.

— De ce mi-ai studiat dosarul?

— Am vrut să găsesc din nou acea fată. Dacă nu mai are vise, poate că va face o treabă mai bună cu visătorii. Vreau să-i spun ce s-a întâmplat cu visele alea.

— Bine. Ce s-a întâmplat cu ele?

— Le mai are. Le va avea mereu.

Vorbiţi de zei. Foarte bine. Avata va vorbi acum în acest limbaj. Avata spune aşa: conştienţa este darul Speciei-Zeu făcut individului. Conştiinţa este darul Individului-Zeu făcut speciei. În conştiinţă găseşti structura, forma conştienţei, frumuseţea.

— **Kerro Panille,**
Avata, Traduceri

HALI NU SIMŢI în nici un fel trecerea timpului, însă atunci când ecourile propriei voci îşi opriră reverberarea în conştiinţă, descoperi că se privea pe sine. Simţea în continuare micuţul laborator pe care Nava i-l desconspirase în spatele terminalului din Arhive. Şi în laboratorul acela se afla carnea sa. Trupul îi stătea întins pe canapeaua galbenă, iar ea îl privea de sus fără să-şi dea seama cum. Laboratorul era plin de lumină, reflectată de fiecare suprafaţă netedă. Ciudat, ce diferită îi apărea acum, faţă de imaginea cunoscută. Materialul galben şi lucios al canapelei îi accentua culoarea închisă a pielii. Gândi că strălucirea luminii ar fi trebuit în mod normal s-o orbească, însă descoperi că nu o deranja în nici un fel. Acolo unde părul ei negru se oprea sub urechea stângă, avea o aluniţă. Inelul din nas atrăgea lumina şi strălucea în contrast cu pielea. Trupul îi era înconjurat de o aură stranie.

Dori să vorbească, şi preţ de o clipă se întrebă cum să procedeze. Era ca şi cum s-ar fi luptat să se întoarcă în trup. Calmul o inundă dintr-o dată auzind vocea Navei.

— Sunt aici, Ekel.

— Este ca o hibernare?

Nu avea senzaţia că vorbea, însă îşi auzea vocea.

— E ceva mult mai complicat, Ekel. Îţi arăt asta din cauză că trebuie să-ţi aminteşti.

— Îmi voi aminti.

Dintr-o dată, se simţi căzând în întuneric. În prim-planul conştienţei sale se afla promisiunea Navei de a-i oferi un alt trup pentru această experienţă. Un trup de femeie bătrână.

Cum mă voi simţi?

Nu era nici un răspuns. Doar tunelul. Un tunel lung, cald, şi lucrul cel mai tulburător era că nu simţea nici o bătaie de inimă, nici o pulsaţie. Însă undeva în depărtare strălucea o luminiţă. Dincolo de lumină, putea zări coasta unui deal. Crescuse în Navă şi înţelegea coridoarele fără să se gândească la ele; însă când ieşi prin ovalul alb, fu şocată să descopere spaţiul liber!

Totuşi, acum sesiza un puls. În piept. Duse mâna acolo, simţi o ţesătură aspră, şi coborî privirea. Mâna era închisă la culoare,

bătrână şi acoperită de riduri.

Asta nu este mâna mea!

Privi împrejur. O zonă muntoasă. Se simţi foarte vulnerabilă. Soarele strălucea, acoperindu-i trupul cu raze aurii, binefăcătoare. Îşi privi picioarele, braţele: un trup îmbătrânit. Ceva mai departe, în vale, erau câţiva oameni.

Vocea Navei îi răsună în minte:

— Vei avea nevoie de timp pentru a te obişnui cu acest trup. Nu te grăbi.

Da... Îşi simţea conştienţa în lentă expansiune, ca un fluid într-o reţea încâlcită, oprindu-se la noduri, apoi depăşindu-le. Avea sandale în picioare; simţea sforile. Încercă doi paşi târşiţi; solul era tare, colţuros. Ţesătura i se freca de glezne: pânză aspră. Simţea cum îi râcâia umerii la fiecare mişcare; era singura piesă de îmbrăcăminte care îi acoperea trupul... Ba nu. Mai avea o bucată de pânză în jurul părului. Ridică mâna şi o atinse. Se întoarse cu faţa spre poalele colinei.

Acolo se adunase o mulţime de câteva sute de oameni... probabil trei sute. Dar nu era sigură.

Avea senzaţia că alergase puternic înainte de a intra în noul trup. Respira cu dificultate. Un miros neplăcut de transpiraţie îi agresa nările.

Acum putea auzi mulţimea: un murmur confuz, continuu, animalic. Se îndreptau încet spre ea, urcând dealul. Înconjuraseră un bărbat care căra pe umeri ceva ce părea a face parte dintr-un copac. Pe măsură ce se apropiau, zări sânge pe faţa lui şi o coroană ciudată deasupra sprâncenelor... semăna cu o bandă adezivă plină de ţepi. Se părea că bărbatul fusese bătut; prin roba sfâşiată se puteau vedea vânătăi şi tăieturi.

Bărbatul era încă la o oarecare distanţă de ea, când îl văzu împiedicându-se şi căzând cu faţa în ţărână. O femeie îmbrăcată cu o robă spălăcită, albastră, se repezi să-l ajute, însă fu izbită şi trimisă înapoi în mulţime de doi tineri cu coifuri crestate şi veste strălucitoare, dure. În mulţime se găseau mulţi ca ei. Doi îl loveau pe bărbatul căzut, îndemnându-l să se ridice în picioare.

Armuri, gândi ea, amintindu-şi de hologramele istorice. *Poartă armuri.*

Distanţa enormă în timp dintre acest moment şi viaţa ei de pe navă ameninţa să o umple de panică. *Navă?*

Fii calmă, Ekel. Fii calmă.

Se strădui să inspire adânc, de câteva ori. Aerul pătrundea greu, dureros, în plămânii îmbătrâniţi. Bărbaţii în armură purtau veşminte negre care le ajungeau până la genunchi... sandale grele în picioare, jambiere metalice. Fiecare purta pe umăr o sabie scurtă, băgată în teacă. Mânerul ajungea undeva lângă ureche. Se foloseau de bâte lungi pentru a controla mulţimea... *Nu,* se corectă ea. Foloseau suliţe, lovind mulţimea cu capetele neascuţite.

Mulţimea se strânsese în cerc, acum nu mai putea zări silueta celui căzut. Urlau şi plângeau... era un conflict pe care nu îl înţelegea.

Unii strigau:

— Ridicaţi-l! Vă rog, ridicaţi-l!

Alţii urlau:

— Să-l lovim! Să-l învăţăm minte pe nemernic!

Deasupra tuturor vocilor se auzi una mai ascuţită:

— Crucificaţi-l aici! Nu mai ajunge sus.

Un şir de bărbaţi în armuri împinse mulţimea înapoi, lăsând lângă cel căzut un bărbat înalt, negru. Negrul privea împrejur, speriat. Dădu să fugă, dar doi soldaţi îi tăiară calea, ameninţându-l cu coada suliţelor. Negrul se retrase lângă bărbatul căzut.

Unul dintre soldaţi agită vârful suliţei înspre negru, strigând ceva ce Hali nu reuşi să înţeleagă. Negrul se aplecă şi luă copacul de pe umerii celui căzut.

Ce se întâmplă aici?

Observă, dar nu te amesteca.

Un cârd de femei jelea în apropiere. Bărbatul căzut se ridică în picioare şi începu să meargă lângă negru, care căra acum copacul. Hali privea cu atenţie cum mulţimea se apropia de ea, căutând vreun indiciu care să îi spună ce anume se petrecea. Evident, ceva tragic. Era important? De ce insistase Nava să fie martoră la această scenă?

Se apropiau. Bărbatul bătut se clătină de câteva ori, apoi se opri brusc lângă bocitoare. Hali văzu că de-abia se mai ţinea pe picioare. Una dintre femei se strecură pe lângă soldaţi şi şterse faţa însângerată a bărbatului cu o bucată de pânză cenuşie. Acesta tuşi în spasme lungi, chinuitoare, ţinându-şi mâna apăsată spre partea stângă a coastelor, şi strâmbându-se de durere la fiecare acces de tuse.

Pregătirea de med-teh puse stăpânire pe Hali. Bărbatul era

grav rănit — în cel mai fericit caz, doar câteva coaste rupte, şi probabil un plămân perforat. Avea sânge în colţul gurii. Vroia să alerge la el, să se folosească de tot ceea ce învăţase pentru a-i alina durerea.

Nu te amesteca!

Prezenţa Navei era aproape palpabilă, ca un zid între ea şi bărbatul rănit.

Linişteşte-te, Ekel.

Nava era în mintea ei.

Strânse puternic pumnii, şi inspiră spasmodic de câteva ori. Cu asta, deveni conştientă de mirosul ce venea dinspre mulţime. Era cea mai dezgustătoare experienţă senzorială pe care o avusese vreodată. Puţeau a stricat, a putred. Nările ei îi raportau o situaţie îngrozitoare. Oare cum puteau supravieţui oamenii ăştia?

Apoi îl auzi pe bărbatul rănit vorbind. Avea voce blândă, şi se adresa femeilor care îi sorbeau în tăcere cuvintele.

— Nu pentru mine să plângeţi, ci pentru copiii voştri.

Hali îl auzi clar. Câtă tandreţe în acea voce!

Unul dintre bărbaţii în armură îl lovi în spate cu coada suliţei, obligându-l să-şi reia mersul împleticit spre vârful colinei. Se apropiau. Negrul târa după el bucata de copac.

Oare ce făceau?

Bărbatul rănit privi înapoi spre grupul de femei care începuse din nou să jelească. Avea o voce puternică, mult mai puternică decât crezuse Hali că era posibil.

— Dacă ei fac aceste lucruri unui copac tânăr, ce vor face unuia uscat?

Întorcând din nou capul, bărbatul rănit prinse privirea lui Hali. Îşi ţinea şi acum mâna în dreptul coastelor. Pe buzele sale, Hali zări spuma roşie caracteristică perforaţiei plămânului.

Navă! Ce vor să-i facă oamenii ăştia?

Observă.

— Ai călătorit mult ca să vezi asta, spuse el.

Nava interveni în starea de uluială care o cuprinsese pe Hali:

— Ţie ţi s-a adresat, Ekel. Răspunde-i, dacă vrei.

Praful ridicat de mulţime o învăluise, şi horcăi de câteva ori înainte să poată răspunde:

— De... de unde ştii de cât de departe vin?

Din gura ei ieşise o voce spartă, de femeie bătrână.

— Eu te văd aşa cum eşti, spuse rănitul.

Unul dintre soldaţi hohoti şi agită suliţa în direcţia ei. O făcuse aproape în joacă.

— Dă-te la o parte, babo! Oi fi venit tu de departe, dar eu te pot trimite şi mai departe.

Camarazii săi râseră, li se păruse o glumă bună.

Hali îşi aminti de cuvintele Navei: *Nimeni nu se teme de o bătrână.* Rănitul îi strigă:

— Spune-le că s-a săvârşit!

Apoi fu înghiţită de strigătele agitate ale mulţimii şi de praful urât mirositor. Fu cuprinsă de un acces de tuse, încercând să-şi cureţe gâtlejul. Când reuşi, se întoarse să privească după mulţime şi icni: în vârful colinei, doi bărbaţi ridicau o construcţie în formă de cruce, cu două bucăţi de copac asemănătoare celor cărate până la un moment dat de bărbatul rănit.

O breşă în gloată îi permise să-l zărească încă o dată. Acesta se întoarse spre ea şi strigă:

— Dacă cineva înţelege voia lui Dumnezeu, tu trebuie să fii aceea!

Mulţimea îl ascunse din nou privirii ei.

Voia lui Dumnezeu?

Simţi o atingere pe braţ şi tresări speriată. Se întoarse. Lângă ea stătea un tânăr îmbrăcat cu o robă maronie lungă. Respiraţia lui mirosea a canal. Iar vocea era un geamăt onctuos.

— Spune că vii de departe, maică, spuse el şi mirosul respiraţiei o umplu de scârbă. Îl cunoşti?

Privirea din ochii lui Gură-stricată o făcu să-şi dea seama de vulnerabilitatea trupului bătrân care îi adăpostea conştiinţa. Bărbatul ăsta era periculos... foarte periculos. Privirea din ochii lui îi amintea de Oakes. Putea provoca multă durere.

— Ar fi bine să-mi răspunzi, spuse el.

Şi vocea îi era plină de venin.

Voi numiţi Avata "Licurici în noaptea mării". Avata are dubii că acestea ar fi cuvintele potrivite, pentru că Avata vede structura minţii voastre. Avata se mişcă greu pe terenul vostru. Pe măsură ce Avata înaintează, peisajul se schimbă, se

contorsionează. Dar Avata a făcut multe astfel de călătorii. Avata este un explorator al acestor peisaje. Iluziile voastre sunt ghizii lui Avata. Suntem legaţi prin mişcare.

Ce este lucrul acesta pe care voi îl numiţi "universul natural'? Este ceva luat de la zeul vostru? Aaa, aţi separat părţile pentru a vedea unicitatea. Pentru creaţiile voastre, nu aveţi nevoie de această separare. Caracterul evaziv al fundalului vostru vă este puterea. Tiparele... aahh, tiparele. Din voi vin forţele care crează albia gândurilor voastre. De ce vă limitaţi gândurile la un fundal atât de sărac?

Există o distincţie între măsurarea şi pregătirea fundalului vostru. Te pregăteşti mereu, spunând: "Voi spune ceva despre..." Însă asta limitează ceea ce ai de spus şi forţează pe cel care ascultă să accepte limitele tale. Atâtea măsurători, limitări şi trimiteri înapoi la un sistem comun aflat într-un fundal simplu şi liniar! Priveşte la tine, Omule! De unde găsesc simţurile tale atâta simplitate?

Dacă arunci o a doua privire fundalului, vezi acelaşi lucru ca şi prima oară? De ce este voinţa ta atât de inflexibilă?

Dincolo de toate sistemele de simboluri se găseşte o afinitate magică între obiect şi asemănare, între fiinţă şi simbol. Este fundamentul limbajului. Cuvântul pentru lucru sau obiect, în majoritatea limbajelor, este legat de cuvântul pentru a spune sau a vorbi şi acestea, la rândul lor, îşi au rădăcina în magie.

— Kerro Panille,
Cânt închinat lui Avata

OAKES AMUŢI, privindu-l pe Lewis care stătea în picioare lângă uşă. În fundal se auzea un bâzâit. Oakes îşi dădu seama că lăsase holofocusul să proiecteze în continuare Agrarium-ul D-9. Da... acolo era plină zi. Lovi cu o mişcare brutală butonul de decuplare.

Lewis făcu un pas înainte. Respira greu. Părul rar, de culoarea paielor, era ciufulit. Îşi deplasa privirea spre stânga, spre dreapta... cercetând camera. Era o mişcare a ochilor caracteristică celor de la sol, îşi spuse Oakes. Pe bărbia îngustă şi

despicată a lui Lewis se putea vedea un petic de sintoepidermă aplicat deasupra unei răni. Un alt petic la baza nasului. Gura subţire era strâmbată într-un zâmbet fals.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— Clonii...

Respiraţie adâncă.

— ... s-au revoltat.

— Fortul?

Sabia ascuţită a fricii pătrunse prin Oakes.

— Acum este în regulă.

Lewis traversă şchiopătând cabina, prăbuşindu-se pe un divan.

— Ai pe-aici ceva din sucul ăla special, euforic? Acolo, la Fort, n-a mai rămas nimic, nici măcar o picătură.

Oakes se îndreptă grăbit spre un dulăpior secret, scoase o sticlă de vin pandoran, o deschise, apoi i-o înmână lui Lewis.

Lewis ridică sticla de vin şi dădu pe gât patru înghiţituri mari, pe nerăsuflate. Privi la Oakes prin sticlă. Sărmanul PP părea în formă proastă. Avea cearcăne sub ochi. *Nasol.*

Pentru Oakes, întreruperea fu binevenită, căci reuşi să-şi recapete sângele rece. Nu îl deranja că-l servise pe Lewis, şi asta dădea efectul dorit, creând impresia că îi păsa de el. Acum era clar că la Fort se întâmplase ceva foarte neplăcut. Aşteptă până ce Lewis puse jos sticla, apoi spuse:

— S-au revoltat?

— Lepădăturile din Camera Ţipetelor, răniţii şi toţi ceilalţi, pur şi simplu nu-i mai puteam întreţine. Nu mai avem hrană destulă. I-am alungat pe toţi afară din Fort.

Oakes încuviinţă. Clonii alungaţi din Fort erau, desigur, condamnaţi la moarte. Demonii Pandorei rezolvau repede şi eficient problema lor... dacă nu cumva întâlneau Tentacule Nervoase sau Fusuri. Urâtă treabă!

Lewis mai luă o înghiţitură zdravănă de vin, apoi:

— Nu ne-am dat seama că zona fusese infestată cu Tentacule Nervoase.

Oakes tresări, scuturat de un fior. Pentru el, Tentaculele Nervoase erau cea mai cumplită oroare pandorană. Îşi imagina creaturile repezi şi subţiri ca nişte fire prinzându-i-se de carne, răvăşindu-i traseele nervoase, invadându-i ochii, viermuind frenetic prin creier. Lunga agonie ce urma unui astfel de atac era

bine cunoscută la sol, iar poveştile făcuseră înconjurul navei. Toate creaturile pandorane se temeau de Tentaculele Nervoase. Toate, cu o singură excepţie: electroalgele. Acestea păreau imune.

Când reuşi să-şi controleze vocea, Oakes întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Când i-am alungat, clonii au început să facă tărăboi, ca de obicei. Ei ştiu, desigur, ce îi aşteaptă afară. Cred că nu ne-am luat toate măsurile de precauţie necesare. Dintr-o dată, au început să urle: "Tentaculele Nervoase!"

— Şi oamenii tăi au alergat fiecare spre un adăpost, cum au putut mai repede.

— Am închis ermetic totul, încercând să descoperim unde se afla roiul de Tentacule.

— Şi?

Lewis privi la sticla pe care o ţinea în mână şi inspiră adânc.

Oakes aşteptă răbdător. Tentaculele Nervoase erau, într-adevăr, oribile; aveau nevoie de trei sau patru minute pentru a termina ceea ce alţi demoni făceau într-o clipă. Dar rezultatul era acelaşi.

Lewis oftă, luă încă o înghiţitură de vin. Acum părea mai calm, ca şi cum prezenţa lui Oakes îi dădea de înţeles că acum se afla, în sfârşit, în siguranţă.

— Au atacat Fortul, spuse Lewis.

— Tentaculele Nervoase?

— Clonii.

— Au atacat? Dar cu ce arme...?

— Cu bolovani, cu propriile lor trupuri. Înainte să-i putem opri, au distrus protecţia conductelor de canalizare. Doi cloni au intrat pe acolo. Erau deja infectaţi.

— Tentacule Nervoase în Fort? făcu Oakes privindu-l îngrozit pe Lewis. Şi ce-ai făcut?

— A fost o învălmăşeală teribilă. Echipa de intervenţie, în majoritate cloni-P, s-a închis în Laboratorul de Acvacultura, dar Tentaculele intraseră deja în conductele de alimentare cu apă. Laboratorul arată ca un abator. Nimeni nu a supravieţuit acolo. Eu m-am izolat în camera de Control, cu cincisprezece ajutoare. Eram curaţi.

— Câţi am pierdut?

— Majoritatea efectivului.

— Clonii?
— Au pierit aproape cu toţii.
Oakes făcu o grimasă.
— De ce nu ai raportat, de ce nu ai cerut ajutor? făcu el lovindu-se cu palma peste pilula din ceafă.
Lewis dădu din cap:
— Am încercat. Dar nu am auzit decât ţiuituri sau o linişte absolută. Apoi a încercat cineva să-mi vorbească, să-mi bage tot felul de imagini în cap.
Imagini în cap!
Era o descriere foarte bună a ceea ce trăise şi Oakes. Canalul lor secret de comunicare fusese penetrat! Cine era vinovatul? Rosti întrebarea cu voce tare.
Lewis ridică din umeri:
— Încă n-am reuşit să aflu.
Oakes duse mâna la gură, pentru a opri cuvintele. *Nava? Da, blestemata asta de navă iar se amesteca în treburile lui!*
Nu îndrăznea să-şi facă publice suspiciunile. Nava avea pretutindeni ochi şi urechi. Era încolţit şi de alte temeri. Un roi de Tentacule Nervoase trebuia întâmpinat cu focul. Îşi imagină că în interiorul Fortului se găsea acum un munte de cenuşă.
— Şi zici că Fortul este în regulă?
— Curat, sterilizat. Şi mai am o surpriză.
Lewis luă o altă înghiţitură de vin şi zâmbi spre Oakes, savurând expresia de nerăbdare citită pe figura PP-ului. PP-ul putea fi citit *atât de uşor!*
— Spune mai repede!
Oakes nu făcea nici un efort să-şi ascundă nerăbdarea.
— Clor şi apă puternic clorurată.
— Clor? Vrei să spui că *asta* ucide Tentaculele Nervoase?
— Am văzut cu ochii mei.
— Chiar atât de simplu? Chiar atât de simplu?
Oakes se gândi la amarul de ani în care trăiseră cu teroarea acestor demoni teribili:
— Apă clorurată zici?
— Foarte puternic clorurată, imposibil de băut. Însă dizolvă Tentaculele Nervoase. Ca un lichid sau ca un gaz, penetrează peste tot. Fortul pute, dar este curat.
— Eşti sigur?
— Sunt aici, nu?

Lewis se bătu cu pumnul în piept şi mai luă o gură de vin. Oakes reacţionase cam ciudat, nu îi prea convenea. Lewis puse sticla jos şi îşi aduse aminte de raportul pe care-l citise în navetă, pe drumul spre navă. *Să o trimită pe Legata la Camera Ţipetelor!* Ticălosul ăsta nu avea nici un fel de limite? Lewis spera că nu. Aşa putea fi controlat Oakes: prin excesele sale.

— Da, eşti aici, într-adevăr, fu de acord Oakes. Cum ai ghicit... vreau să spun, cum ai descoperit...?

— Cei care am fost în Camera Instalaţiilor am avut la dispoziţie toate comenzile. Am inundat pasajele ca să...

— Dar cum aţi obţinut clorul?

— Am folosit apa de mare. S-a produs un scurt-circuit, în apa de mare a avut loc o reacţie electrolitică generalizată, şi aşa am obţinut clorul. Vedeam totul prin monitoare şi mi-am dat seama că clorul omoară Tentaculele Nervoase.

— Eşti sigur?

— Am văzut cu ochii mei cum se chirceau şi mureau.

Oakes începu să realizeze situaţia. Colonia nu confruntase până acum Tentaculele Nervoase cu clorul. Produsele caustice de la bordul navei aveau un efect foarte slab asupra creaturilor de la sol. Apa potabilă se producea cu filtre şi emisii calorice de la cuptoarele cu laser. Era cea mai ieftină modalitate. Focul avea efect asupra Tentaculelor Nervoase. Colonia folosise mereu focul. Îi veni un alt gând.

— Supravieţuitorii... cum...?

— Au murit toţi, cu excepţia noastră, care am reuşit să ne izolăm înainte de răspândirea infecţiei. Restul a dispărut sub valul de clor şi apă clorurată.

Oakes îşi imagină gazul omorând oameni şi Tentacule Nervoase, apa caustică arzând carnea... Scutură din cap ca să alunge vedeniile.

— Deci spui că Fortul este absolut sigur?

Lewis ridică privirea spre el. *Preţiosul Fort!* Nimic nu era mai important.

— Mă voi întoarce acolo când se face ziuă.

Oakes îşi dădu seama cu întârziere că ar fi trebuit să se arate mai uman:

— Dar, dragul meu prieten, eşti rănit!

— Nimic important. Dar de acum încolo, unul dintre noi doi va trebui să se afle permanent la Fort.

— De ce?
— Sterilizarea a fost cam drastică şi din cauza asta avem probleme.
— Ce fel de probleme?
— Clonii supravieţuitori, chiar şi unii dintre oamenii noştri... În sfârşit, îţi imaginezi cum a trebuit să curăţ locul. Inevitabil, am avut şi pierderi. Clonii şi câţiva dintre cei mai recalcitranţi oameni ai noştri au...
Ridică din umeri.
— Ce au? Explică-te odată!
— Clonii ne-au trimis câteva petiţii şi unii dintre oamenii noştri au simpatizat cu ei. L-am lăsat pe Murdoch în locul meu, ca să îţi dau personal raportul.
— Cloni? Petiţii? Cum abordezi problema asta?
— La fel cum am tratat şi problema hranei.
Oakes se încrunta.
— Şi... simpatizanţii?
Lewis ridică încă o dată din umeri:
— Când sterilizam zona din jurul Fortului, s-au întors ceilalţi demoni. Întotdeauna ne-au rezolvat problemele. Rapid şi eficient.
Oakes atinse cicatricea de pe ceafă, acolo unde era implantată pilula de comunicaţie.
— Dar după ce... adică, de ce n-ai trimis pe cineva aici, ca să...
— Am rămas acolo până ne-am asigurat că eram curaţi, cu toţii.
— Da... da, sigur. Înţeleg. Bravo.
— Îţi dai seama ce s-ar întâmpla dacă cineva scapă vreo vorbă despre treaba asta?
— Da, ai dreptate.
Oakes îşi spuse că Lewis procedase corect. Ca întotdeauna, de altfel. Aspru, dar eficient.
— Spune-mi şi mie, ce sunt zvonurile astea despre Legata? întrebă Lewis.
Oakes îşi ieşi din fire:
— N-ai nici un drept să-mi conteşti...
— Calmează-te. O trimiţi în Camera Ţipetelor. Vreau să ştiu dacă ne pregătim să o înlocuim.
— Să o înlocuim? Pe Legata? Nu cred.

— Să mă anunţi din timp dacă vreo să o înlocuieşti.
Dar Oakes era încă furios:
— Lewis, îţi dai seama câte vieţi ai irosit?
— Cum altfel aş fi putut stăpâni situaţia? Tu cum ai fi procedat?
Oakes bătu în retragere:
— N-am vrut să te jignesc.
— Bine. Dar acum ştii de ce nu raportez lucrurile astea decât dacă îmi ceri tu, sau dacă nu am altă alternativă.
Oakes nu era de acord cu tonul vocii lui Lewis, însă fu lovit de un gând:
— Unul din noi trebuie să stea tot timpul la Fort? Şi ce se întâmplă cu... cu Colonia?
— Va trebui să-ţi rezolvi repede problemele aici şi să vii jos, ca să conduci Colonia. Altă soluţie nu există. Poţi ţine legătura cu nava prin Legata... dacă va mai fi bună de ceva după trecerea prin Camera Ţipetelor.
Oakes căzu pe gânduri. Să meargă pe planetă, printre demonii ăia îngrozitori? Vizitele periodice pe care le făcea acolo, ca să le amintească tuturor cine era stăpânul, i se păreau cumplite. Auzi idee! Să stea *tot timpul* în Colonie!
— Din cauza asta te-am întrebat despre Legata, spuse Lewis.
Oakes se potolise. Puse o întrebare care i se părea mult mai importantă:
— Cum stau lucrurile la Colonie?
— E destul de bine acolo, eşti în siguranţă atâta vreme cât rămâi în interior. Poţi face şi incursiuni în afară, dar trebuie să mergi cu un servo sau cu o navetă.
Oakes clipi lung, apoi deschise larg ochii. Raţionamentul lui Lewis era impecabil. În cine să aibă mai multă încredere decât în Lewis?
— Da. Înţeleg.
Privi împrejur. Nu se vedea nici un senzor, dar asta nu-l liniştea deloc. Nava blestemată ştia întotdeauna ce se petrece în interiorul ei.
Va trebui să merg pe planetă.
Situaţia îl obliga. Bineînţeles, Lewis va lua Laboratorul Unu cu el, la Fort. Însă asta nu însemna că problemele la Colonie aveau să se rezolve.
Pe planetă.

Dintotdeauna ştiuse că într-o zi va trebui să părăsească nava. Momentul sosise. Îl obliga situaţia. Era forţat să facă această mişcare, şi se simţea vulnerabil. Iar incidentul ăsta cu Tentaculele Nervoase nu-l linişteа deloc.

Ce dilemă!

Pe măsură ce câştiga din ce în ce mai multă putere şi se folosea de ea, viaţa pe navă devenea din ce în ce mai grea. Însă Pandora era atât periculoasă cât şi necunoscută.

Întotdeauna sperase la o planetă calmă şi sterilizată. Sperase ca Lewis să îi pregătească locul, înainte de a fi obligat să meargă acolo.

Sterilă. Da.

Îl privi pe Lewis. De ce părea atât de sigur pe el? Cu siguranţă, nu spusese totul.

— Mai ai ceva de raportat?

— Noii cloni-P... Au stat într-o cameră izolată şi au scăpat. Sunt curaţi, neprogramaţi şi minunaţi. Pur şi simplu minunaţi.

Lui Oakes nu îi prea venea să creadă. Statisticile arătau clar: un foarte mare procent de cloni o luau razna. Trupul nu are protecţie împotriva bombardamentelor cu raze cosmice. Acestea alterează mesajul genetic din celulele umane. Desigur, Lewis se ocupa cu recuperarea structurii ADN-ului, şi totuşi...

— Nici unul n-a luat-o razna?

— Am folosit celule de electroalge şi am luat ADN-ul lor ca bază pentru modificări.

Îşi frecă nasul cu degetul arătător şi continuă:

— Am reuşit.

— Aşa ai spus şi data trecută.

— Şi data trecută am reuşit. Însă n-am putut rezolva problema raţiilor de hrană...

— N-ai nici unul cu malformaţii?

— Nu. Singura problemă este că maturizarea are loc mult mai rapid. Şi e greu de lucrat cu algele. Oamenii din laborator au mereu halucinaţii şi îmbătrânesc mai curând decât...

— Încă mai *iroseşti* tehnicieni pentru chestia asta?

— Nu îi irosesc!

Lewis se înfuriase, exact aşa cum se aşteptase Oakes.

— Nu mă interesează decât să meargă totul cum trebuie, Jesus, atâta tot.

— Merge.

— Bine. Cred că tu eşti singurul care te poţi descurca în problema asta, însă eu sunt singura persoană care îţi poate da libertatea să o faci. Care este timpul lor biologic?

Lewis clipi, luat prin surprindere. Ticălosul ăsta secretos punea mereu întrebări neaşteptate. Luă o gură de aer, simţi vinul în organism, rememoră sentimentul de protecţie pe care Nava... *nava* i-l dăduse întotdeauna...

— Cât durează? insistă Oakes.

— Putem continua cu creşterea clonilor-P — îmbătrânirea, ca să fiu mai exact — până la orice vârstă doreşti. Perioada dintre concepţie şi vârsta biologică de cincizeci de ani poate dura cinci-sprezece divoni.

— În condiţii sigure?

— În cele mai bune condiţii. Perfect adaptaţi pentru programare. Sunt ca nişte copii, până îi vom face... ăăăh... servitorii noştri.

— După aceea vom crea foarte rapid o forţă de muncă pentru refacerea Fortului.

— Da... numai că aici e o problemă. Cei mai mulţi dintre oamenii noştri sunt la curent cu planurile, şi au văzut ce le-am făcut clonilor şi celor care li s-au alăturat. Încep să-şi dea seama că pot fi înlocuiţi.

— Înţeleg, făcu Oakes. De aceea trebuie să stai la Fort.

Îl privi pe Lewis. Era îngrijorat, şi continua să ascundă ceva.

— Spune totul, Lewis, îl îndemnă el.

Lewis se conformă, dar prea prompt. Părea că aşteptase îndemnul, cu răspunsul pregătit.

— Mai avem o problemă cu energia. Dar o rezolvăm.

— *Tu* o rezolvi.

Lewis coborî privirea. Primise răspunsul dorit. Un răspuns corect, desigur. Dar trebuiau să producă mai mult elixir, mai mult potol.

— Îţi dau o sugestie, spuse Oakes. Cine munceşte mult şi din greu nu are timp pentru griji şi comploturi. Acum, că ai rezolvat problema clonilor, pune-ţi oamenii să elimine algele. Vreau o soluţie simplă şi eficientă. Enzime, viruşi, orice... Spune-le să distrugă algele.

Un univers nelimitat ne prezintă nenumărate exemple de acţiuni negândite, adesea capricioase şi ameninţătoare. Misterul lor ne duce cu gândul la zei. Fără puterea zeilor, raţiunea conştientă nu poate explora acest univers, cunoscându-l în întregime; în spatele a ceea ce se explică, trebuie să rămână misterul. Singura raţiune în acest univers este aceea pe care tu, în aroganţa ta ignorantă, o proiectezi asupra universului. În felul acesta, îţi menţii asemănarea cu cei mai primitivi strămoşi ai tăi.

— **Raja Toma,**
Arhivele Navei

ÎMPIETRITĂ DE TEROARE, stând în mirosul cumplit al respiraţiei străinului, Hali se gândi la un răspuns care să o scape de primejdie. Locul acesta în care o proiectase Nava era foarte *diferit,* şi simţi cum îi creşte sentimentul de neajutorare. Praful ridicat de gloata care îl urma pe omul rănit, mirosurile respingătoare, vocile pline de pasiune, mişcările greoaie sub arşiţa unui singur soare...

— Îl cunoşti?

Omul era insistent.

Hali ar fi dorit să spună că nu îl mai văzuse niciodată până atunci pe bărbatul rănit, însă simţea că nu acesta era adevărul. Bărbatul acela îi era familiar...

De ce mi-a vorbit despre Dumnezeu şi cunoaştere?

Să fi fost un alt Navigator proiectat aici? De ce îi părea atât de familiar? Şi de ce i se adresase direct?

— Mie poţi să-mi spui.

Mirosul respingător era foarte persistent.

— Am făcut un drum lung ca să-l văd.

Vocea cu care o înzestrase Nava era şovăielnică, însă cuvintele spuneau adevărul. Simţea asta în oasele îmbătrânite pe care le împrumutase. Nava nu ar fi minţit-o. Îi spusese: *o distanţă foarte mare.* Indiferent care o fi fost semnificaţia acestui eveniment, Nava o adusese aici în mod special ca să fie martoră.

— Nu-ţi recunosc accentul, spuse Gură-stricată. Eşti din Sidon?

Ea se luă după gloată şi spuse într-o doară:

— Vin de pe Navă.

Ce intenţii aveau oamenii aceia cu bărbatul rănit?

— Navă? N-am auzit niciodată de locul ăsta. Face parte din Imperiul Roman?

— Nava este departe. Foarte departe.

Ce făceau pe dealul acela? Unii dintre soldaţi luaseră în primire bucata de copac şi o puseseră pe pământ. Nu vedea prea bine ce se întâmpla, din cauza gloatei.

— Atunci de ce spune Iisus că ştii care este vrerea lui Dumnezeu? întrebă Gură-stricată.

Hali tresări, pusă deodată în gardă. *Iisus?* Nava pronunţase numele acesta. Era numele pe care Nava îl transformase în Jesus. Îl privi pe Gură-stricată, apoi întrebă, cu vocea tremurândă:

— Acel om se numeşte Iisus?

— Ştii tu să aibă vreun alt nume?

O prinse de braţ, strângând-o puternic. Mişcările şi vocea trădau o fiinţă vicleană şi rea.

Nava interveni: *Acesta este un spion Roman, un informator. Lucrează pentru oamenii care-l torturează pe Iisus.*

— Îl cunoşti? întrebă Gură-stricată.

O smuci de braţ, puternic şi dureros.

— Cred că... acest Iisus este rudă cu Nava, spuse ea.

— Este înrudit... Cum poate cineva să fie înrudit cu un loc?

— Nu este înrudit cu tine, Navă?

Vorbise cu voce tare, fără să gândească.

Ba da.

— Nava spune că este adevărat, răspunse ea.

Gură-stricată luă mâna de pe braţul ei şi se dădu înapoi câţiva paşi, cu buzele strâmbe de furie.

— Nebună! Nu eşti decât o babă nebună! Eşti la fel de nebună ca şi el!

Arătă cu degetul spre vârful dealului unde fusese dus Iisus.

— Vezi ce păţesc nebunii?

Ea îi urmări degetul cu privirea.

Acolo se aflau deja doi bărbaţi. Lemnele fuseseră aranjate în formă de cruce. Cei doi atârnau legaţi de ele. Îşi dădu seama că erau lăsaţi să moară. Asta îl aştepta pe Iisus: moartea!

Înţelegerea acestui fapt o lovi cu violenţă; Hali începu să

plângă.

Nava i se strecură în minte: *Lacrimile strică acuitatea vizuală. Trebuie să observi.*

Îşi şterse ochii cu un colţ al rochiei. Îl văzu pe Gură-stricată urcând dealul şi amestecându-se în mulţime. Se strădui să îl urmeze.

Trebuie să observ!

Bărbaţii în armuri îl dezbrăcară pe Iisus. Rănile ieşiră la vedere — tăieturi şi vânătăi pe tot trupul. El rămăsese aparent nepăsător. Nu răspunse nici măcar strigătelor de uimire scoase de mulţime la vederea rănilor. Momentul acesta dădea tuturor un sentiment straniu de vulnerabilitate, de parcă fiecare era martor la propria moarte.

Cineva din stânga strigă:

— Este dulgher! Nu-l legaţi!

Din acea parte a mulţimii apărură câteva piroane mari şi grosolane.

Începură să strige:

— Bateţi-l în cuie! Bateţi-l în cuie!

Doi bărbaţi îl sprijiniră pe Iisus, fiecare de câte un braţ. Capul său se legăna uşor dintr-o parte într-alta, apoi căzu cu bărbia în piept. Aruncau cu diferite obiecte în el, dar nu făcea nici o mişcare să se apere. Hali văzu cum îl loveau pietrele... cineva îl scuipă.

Totul era atât de... bizar, în lumina portocalie a soarelui la asfinţit, venind printr-un strat subţire de nori.

Hali clipi pentru a alunga lacrimile din ochi. Nava îi spusese să observe! Foarte bine... Aprecia că stătea la aproximativ şase metri de umărul stâng al lui Iisus. Părea un bărbat vânos, probabil capabil să depună mult efort, însă acum era la capătul puterilor. Pregătirea ei de med-teh îi spunea că Iisus ar putea supravieţui dacă ar primi îngrijirile necesare. Însă avea impresia că el nu dorea îngrijiri, şi că nimic din ceea ce se petrecea acolo nu îl luase prin surprindere. Mai degrabă părea nerăbdător să se termine totul. Probabil că aceasta era reacţia unui animal torturat şi adus în starea în care nu mai avea puterea şi voinţa să fugă sau să lupte.

El ridică încet capul, şi îl întoarse în direcţia ei. Atunci văzu strălucirea care îl înconjura, o aură la fel ca cea pe care o avusese corpul ei atunci când Nava o proiectase în...

Şi el este tot o proiecţie a Navei?

Văzu că bărbaţii în armură duceau o discuţie în contradictoriu. Cel care adusese piroanele le puse în faţa altuia.

Iisus o privea. Văzu în ochii lui un licăr care îi spunea că o recunoaşte... ridicarea sprâncenelor... o urmă de surpriză.

Iisus ştie de unde vii, interveni Nava.

L-ai proiectat şi pe el?

Carnea lui trăieşte aici, ca orice bucată de carne, spuse Nava. *Însă carnea nu e totul.*

Nu este totul... De asta m-ai adus aici.

Spune, Ekel. Îţi dai seama?

Nerăbdarea Navei era evidentă.

Are un alt trup, în altă parte?

Nu, Ekel. Nu!

Se făcu mică în faţa dezamăgirii Navei, şi se strădui să fie atentă la orice detaliu, cât de mic.

Timpul nu este totul... timpul nu este totul... Apoi avu impresia că înţelege ceva, o semnificaţie a aurei: *Nu este limitat de Timp.*

Eşti foarte aproape, Ekel.

Nava era mulţumită şi asta o mai linişti, însă nu înlătură tensiunea momentului.

Este ceva în el pe care Timpul nu îl poate stăpâni, gândi ea. *Moartea nu îl va elibera!*

Îmi oferi o mare satisfacţie, Ekel.

Hali se simţi inundată de bucurie, însă fu repede scoasă din această stare de o poruncă a Navei: *Acum! Priveşte asta!*

Soldaţii rezolvaseră disputa. Doi îl aruncară pe Iisus la pământ, întinzându-i braţele şi punându-i-le pe lemn.

Un altul luă piroanele şi, folosindu-se de o piatră, începu să bată piroanele în lemn, *prin încheieturile lui Iisus.*

— Dacă eşti fiul lui Dumnezeu, să te vedem cum scapi! strigă cineva din mulţime.

Hali auzi râsetele răutăcioase, peste tot în jurul ei. Trebui să-şi ducă mâinile la piept pentru a nu se arunca înainte, în ajutorul lui Iisus. Ce barbarie! Tremura de furie.

Toţi suntem copiii Navei!

Vroia să strige vorbele acestea spre gloată. Era lecţia pe care o învăţase în primele ore de Adorare a Navei. Vorbele Preotului.

Doi soldaţi ridicară bucata de lemn, împreună cu bărbatul bătut în piroane. Acesta gâfâia din greu, la fiecare mişcare făcută. Patru soldaţi, câte doi de fiecare parte, prinseră lemnul în vârful suliţelor, şi îl aşezară pe un stâlp înalt, între două cârlige. Iisus se afla acum între celelalte două victime. Un soldat urcă pe o scară şi fixă lemnul de stâlp, legându-l bine de cârlige. Alţi doi soldaţi se ridicară până la picioarele lui Iisus. Unul le legă cu o sfoară. Celălalt le fixă de stâlp, cu un piron. Lemnul se udase de sângele care şiroia din răni.

Hali trebui să deschidă larg gura, inspirând puternic pentru a nu leşina.

Văzu ochii căprui cuprinşi de agonie, când unul dintre soldaţi îl trase de picior pentru a vedea cât de bine este fixat. Iisus se lăsă să atârne fără vlagă. Leşinase.

De ce îl chinuie astfel? Ce vor de la el?

Hali înaintă prin mulţimea care amuţise deodată, dând din coate cu o forţă surprinzătoare pentru un trup ca al ei. Trebuia să vadă mai de aproape. Trebuia să vadă. Nava îi poruncise să observe. Cu toată forţa pe care o găsise în ea, era greu să te mişti printre oamenii aceia strânşi grămadă. Dintr-o dată îşi dădu seama că mulţimea stătea cu sufletul la gură, de-abia mai respira.

De ce au amuţit cu toţii?

Răspunsul veni brutal, lovind-o parcă peste ochi.

Vor ca Iisus să oprească toate astea cu o forţă secretă, ascunsă în el. Vor un miracol! Aşteaptă un miracol de la el. Vor ca Nava... Dumnezeu să apară din ceruri şi să oprească acest spectacol. Fac lucrul acesta dorind ca o putere divină să îi oprească.

Trecu de alţi doi oameni şi ajunse în cercul interior format de gloată. Acum nu mai avea în faţă decât lemnele în formă de cruce, cele trei trupuri...

Încă l-aş putea salva, gândi ea.

Eu cânt melodia pe care voi trebuie să dansaţi. Vouă vă rămâne libertatea de a improviza. Improvizaţia este ceea ce voi numiţi liber arbitru.

— ***Regulamentul lui Oakes***

— VĂ ROG să faceţi linişte.

Oakes se folosi de microfon pentru a domina agitaţia şi vacarmul din sala principală de întruniri a Coloniei. Era o încăpere circulară, trunchiată de un perete în partea de sud, acolo unde se afla platforma. Când nu era folosită pentru întruniri, în sală se repara echipamentul pentru producerea hranei, sau se executau diverse operaţiuni pentru asamblarea nacelelor dirijabilelor. Din această cauză, orice întrunire trebuia anunţată cu cel puţin zece ore înainte, dându-le astfel muncitorilor timp să ia de acolo maşinile şi materialele.

Încă nu îşi revenise după agitaţia venirii aici, la sol. Felul în care percepea timpul fusese dereglat de rotaţia planetei, iar această întrunire fusese aranjată în grabă. Aici, la sol, se apropia ora celei de-a doua mese. Auditoriul va face cu siguranţă presiuni.

Era o oră nepotrivită pentru şedinţă; se spunea — în şoaptă — că erau perturbate activităţi importante, însă Murdoch răspândise zvonul că Oakes venise aici pentru a rămâne definitiv. Consecinţele erau clare. Se vor depune eforturi pentru a face din Colonie un loc sigur; Oakes va avea grijă de asta.

Pe platformă, împreună cu Oakes, stăteau Murdoch şi Rachel Demarest. Funcţia lui Murdoch, de director al Laboratorului Unu era bine cunoscută, iar misterul care înconjura activităţile laboratorului făceau din prezenţa sa aici un subiect de maximă curiozitate.

Rachel Demarest avea o cu totul altă poziţie. Oakes se încruntă. Femeia asta aflase prea multe lucruri acţionând ca mesager între Ferry şi planetă.

Zgomotele din sală începeau să amuţească, pe măsură ce participanţii îşi ocupau locurile. Fuseseră aduse scaune portabile, multe construite din plante pandorane. Diversitatea scaunelor îl deranja puternic pe Oakes. Va trebui făcut ceva pentru a standardiza totul.

Îşi plimbă privirea peste adunare, observându-l pe Raja Toma în rândul din faţă. Femeia de lângă Toma era Waela Tao-Lini, după cum o descrisese Murdoch. Supravieţuise primelor proiecte de cercetare a algelor. Cunoştinţele ei probabil că erau

periculoase. Foarte bine... atât ea cât şi poetul vor împărtăşi soarta lui Toma. Gata cu problema asta!

Se afla la sol de aproape două cicluri diurne şi majoritatea timpului o petrecuse pregătind această şedinţă. Lewis şi oamenii lui îi aduseseră multe rapoarte confidenţiale. Murdoch îi fusese de un deosebit ajutor. Îl ajutase la supraveghere. Legata furnizase unele date şi, chiar acum, se afla pe navă culegând alte informaţii.

Oakes era conştient că această şedinţă îi va pune la încercare autoritatea, şi dorea să o înfrunte cu capul sus. Lewis estimase că acolo se aflau aproximativ o mie de oameni. Cea mai mare parte a personalului din Colonie îşi îndeplinea însă sarcinile obişnuite. Supravegherea perimetrului, reparaţiile, construcţiile... toate acestea trebuiau să continue. Nu se admitea nici o întrerupere. Doi paşi înainte, unul înapoi — aşa era pe Pandora. Oakes ştia totuşi că cei care-l priveau erau delegaţi, împuterniciţi de colegi să voteze în numele lor. Se făcuseră deja nişte alegeri neoficiale, iar aceasta va fi o primă tentativă spre democraţie. Cunoştea pericolele. Democraţia nu găsise niciodată spaţiu de manifestare pe navă. Nici aici, la sol, nu putea fi permisă. Gândul îl necăji, şi simţi cum adrenalina capătă câştig de cauză în faţa celor câteva înghiţituri de vin pe care le luase înaintea şedinţei.

Oamenii ăştia foarte greu îşi găseau locul! Se mişcau tot timpul, formau grupuleţe... Oakes adoptă însă o mască răbdătoare. Sala avea un miros neplăcut... rece, metalic. Iar luminile fuseseră reglate spre o culoare prea verde. Aruncă o privire spre Demarest. Avea o siluetă subţire, cu trăsături şterse, şi un păr de culoare maronie. Se făcea remarcată doar prin comportamentul ei foarte agresiv. Demarest pusese la cale aceste alegeri — cu voturi prin reprezentanţi. Oakes nu-şi putu ascunde un zâmbet. Lewis spusese că ştia cum să o dezamorseze. Cunoscându-l pe Lewis, Oakes nu insistă să afle mai multe detalii.

Rachel Demarest ieşi în faţă pe platformă. Legându-şi amplificatorul de încheietura mâinii, ridică ambele braţe, agitând palmele. Curios, dar în cameră se instală imediat liniştea.

De ce nu folosise amplificatorul? se întrebă Oakes. Era chiar atât de atehnică?

— Vă mulţumesc că aţi venit, spuse ea.

Avea o voce ascuţită, stridentă.

— Nu vă vom răpi prea mult timp. PP-ul are o copie a cererilor voastre şi a fost de acord să răspundă la ele, punct cu punct.

Cererile voastre! gândi Oakes. *Nu cererea mea. O, nu.*

Însă dovezile aduse de Lewis şi Murdoch erau evidente. Femeia asta vroia să facă parte din conducerea Coloniei. Şi pronunţase *PP* pe un ton aproape batjocoritor. Bătălia fusese deci pornită.

Demarest făcu câţiva paşi înapoi, privindu-l. Oakes scoase petiţia dintr-un buzunar interior. Purta un costum alb. Ca din întâmplare, scăpă petiţia din mână. Câteva pagini se răspândiră pe platformă.

— Nu face nimic, spuse el.

Le făcu semn cu mâna celor care se repeziseră să adune paginile.

— Îmi aduc aminte tot ce scrie acolo.

O privire spre Murdoch. Acesta aprobă strategia, cu o uşoară mişcare a capului. Murdoch găsise doua scaune, pe care să stea împreună cu Demarest. Acum se aflau amândoi mult în spatele platformei.

Oakes se aplecă spre auditoriu cu un gest încrezător, zâmbind:

— Puţini ne aflăm astăzi aici, şi cunoaşteţi foarte bine motivul. Pandora nu iartă. Am pierdut cu toţii multe fiinţe iubite în eşecurile de la Dragonul Negru.

Făcu un gest vag, spre vest, acolo unde stâncile Dragonului Negru stăteau ascunse de ceţurile a peste o mie de kilometri de ocean. Oakes ştia că nici unul dintre acele eşecuri nu îi puteau fi puse în cârcă; avusese mare grijă la acest aspect. Iar prezenţa sa permanentă aducea un sentiment de entuziasm aici, în Colonie, pe câmpiile ondulate ale Oului. Senzaţia unui iminent succes contribuise mult la tensiunea din sală. Coloniştii începeau să gândească dincolo de barierele între care fuseseră închişi, îşi uneau dorinţele, îşi proiectau în viitor aspiraţiile personale.

— După cum ştiţi cu toţii, spuse Oakes ridicând amplificatorul la gură pentru a-şi compune o voce cât mai blândă, am sosit aici definitiv, pentru a conduce asaltul final către victorie.

Se auziră câteva aplauze politicoase, mult mai puţine decât

se aşteptase. Trebuia să se apuce de treabă: să-şi cumpere oameni, să pună pe picioare câteva organizaţii.

— Să discutăm deci petiţia Demarest, spuse el. Punctul Unu: renunţarea la patrulele formate dintr-un singur om.

Dădu necăjit din cap:

— Aş vrea şi eu să se poată rezolva problema asta. Însă probabil că nu înţelegeţi care este scopul lor. Vrem să obişnuim animalele Pandorei să fugă mâncând pământul atunci când văd un om, *chiar şi unul singur!*

Fu răsplătit cu o explozie de aplauze.

Oakes aşteptă să se facă linişte, apoi:

— Prin curajul vostru, veţi da copiilor o lume mai bună şi mai sigură. Da, am spus "copiilor". *Copiilor voştri.* Am intenţia să aduc Natali la sol.

Anunţul fu întâmpinat cu murmure.

— Asta nu se va întâmpla imediat, spuse Oakes, dar se va întâmpla. Acum... Punctul Doi al petiţiei Demarest.

Strânse din buze, încercând să-şi amintească.

— Da. "Nu se va lua nici o decizie importantă referitoare la Colonie fără aprobarea unui Consiliu mandatat de majoritatea Coloniştilor." Am formulat bine, Rachel?

Nu aşteptă răspuns. Privi neglijent la foile împrăştiate pe podea, apoi aruncă o căutătură aspră rândului din faţă.

— Lăsând la o parte caracterul foarte vag al cuvântului "majoritatea" şi conceptul încă neclar de "Consiliu", daţi-mi voie să vă amintesc un lucru pe care-l ştim cu toţii. A durat zece ore până să eliberăm această cameră, în vederea şedinţei. Trebuie să alegem. Fie ţinem această sală liberă, îngreunând producţia, fie acceptăm o întârziere de zece ore până să luăm o decizie importantă. Apropo, prefer să numesc aceste decizii *decizii de supravieţuire.*

Se întoarse spre marele cronometru al sălii, apoi continuă:

— Au trecut deja peste cincisprezece minute, şi încă nu am terminat.

Oakes îşi drese glasul, oferind audienţei câteva clipe în care să se gândească la ce spusese. Observă câţiva agitându-se, dând semne că ar vrea să comenteze pe marginea acestui subiect. Cu coada ochiului îl văzu pe Murdoch trăgând-o pe Demarest de braţ şi şoptindu-i ceva la ureche, ca din întâmplare, împiedicând-o să spună ceva.

— Punctul Trei, spuse el. Perioade mai mari de odihnă şi recuperare pe navă. Dacă...

— Pe Navă! strigă cineva din mijlocul adunării.

Oakes îl identifică repede, un gardian din echipa de pază a hangarului. Unul dintre susţinătorii lui Demarest.

— Nu *nava,* ci *Nava!*

Omul, care se ridicase deja din scaun, fu tras înapoi de un coleg.

— Bine, să discutăm despre asta, spuse Oakes. Sunteţi cu toţii de acord că un Preot-psihiatru are un minimum de experienţă şi vorbeşte în cunoştinţă de cauză.

O privi pe Rachel Demarest care era în continuare în strânsoarea tăcută dar fermă a lui Murdoch. *Vreţi să folosiţi titluri? Foarte bine, atunci să le folosim aşa cum se cuvine. Nu PP, ci Preot-psihiatru. Toate tradiţiile NAVEI sunt de partea mea.*

— Am să vă explic foarte clar, spuse el întorcându-se spre public. Formăm o comunitate foarte eterogenă. Cei mai mulţi dintre noi par să provină de pe Pământ, unde m-am născut şi eu. Am fost luaţi de navă...

— Nava te-a salvat!

Blestematul acela de gardian nu vroia să tacă din gură:

— Nava te-a salvat! Soarele nostru urma să explodeze!

— Aşa spune nava!

Oakes mări volumul amplificatorului:

— Faptele pot fi interpretate.

— Faptele...

— Ce experienţă avem noi? îl întrerupse Oakes şi reduse apoi volumul. Ce experienţă avem?

Scăzu volumul în continuare:

— Ne-am trezit pe navă împreună cu alţi oameni a căror origine nu este clară... nu este *deloc* clară. Unii cloni, unii Naturali. Nava ne-a învăţat limbajul ei şi ne-a impus lecţii de istorie. Învăţăm ceea ce vrea nava să ne înveţe. Dar de fapt, care sunt intenţiile ei?

— Blasfemie!

Oakes aşteptă ca agitaţia să se potolească, apoi:

— Nava m-a pregătit ca doctor şi om de ştiinţă. Am învăţat să nu mă bazez decât pe faptele pe care le pot verifica singur. Ce ştiu eu despre Navigatori? Din punct de vedere biologic, ne putem încrucişa. Dar de fapt, tot acest lucru ar putea fi o simplă

manipulare genetică...

— Eu îmi cunosc originile! Fiecare îşi cunoaşte originile!

Vorbise Rachel Demarest. Scăpase de Murdoch şi sărise în picioare. Nu se folosea de amplificator, însă îl agita ca pe o nuia apropiindu-se de Oakes.

— Sunt clon, dar...

— Aşa spune nava!

Oakes le aruncase din nou provocarea. Dacă Lewis şi Murdoch îi cunoşteau bine pe Colonişti, însemna că suspiciunea fusese aruncată ca o nadă, exact acolo unde trebuia. La vot se va vedea cât de bine se descurcase.

— Aşa spune nava, repetă Oakes. Nu mă îndoiesc că eşti sinceră; însă mă îngrozeşte credulitatea ta.

Ea se înfurie şi, deşi manevrase de câteva ori aparatul, nu reuşise să obţină amplificarea dorită:

— Aşa interpretezi *tu!*

Nu se făcea auzită decât în primele rânduri.

Oakes se adresă audienţei pe un ton cât se poate de rezonabil:

— Ea crede că asta este interpretarea mea. Însă nu aş merita să fiu Preot-psihiatru dacă nu v-aş spune că este o interpretare la care ar trebui să vă gândiţi ceva mai mult. Ce ştim noi de fapt? Suntem oare nişte simple experimente genetice cosmice? Nu ştim decât că nava...

Arătă cu degetul mare în sus:

— ... ne-a adus aici şi nu a mai plecat. Ni s-a spus că trebuie să colonizăm această planetă. Nava i-a dat numele de Pandora. Cunoaşteţi legenda Pandorei, pentru că se află în programul educativ al navei. Însă ce ştiţi despre această planetă? Nu puteţi bănui decât că numele i se potriveşte de minune!

Îi lăsă să fiarbă câteva clipe, ştiind că mulţi îi împărtăşeau suspiciunile.

— De patru ori am ratat înfiinţarea unei Colonii pe Dragonul Negru! strigă el. De patru ori!

Lasă-i să se gândească la cei iubiţi şi dispăruţi.

O privi pe Rachel Demarest, care stătea la trei paşi spre stânga. Ochii ei luceau de furie.

— De ce planeta asta şi nu una mai bună? întrebă Oakes. Pandora! Două continente: pământul de sub noi pe care nava l-a numit Oul, şi celălalt, care ne-a ucis fiinţele iubite... Dragonul

Negru! Ce altceva ne-a mai dat nava? Ce se mai află pe Pandora? Câteva insule prea mici şi periculoase pentru a ne risca vieţile acolo. Şi un ocean care adăposteşte cea mai primejdioasă formă de viaţă. Să-i mulţumim pentru asta? Credeţi ca merită...?

— Ai promis să citeşti întreaga petiţie! făcu Rachel Demarest.

De data aceasta îşi reglase aparatul la amplificare maximă. Intervenţia ei răni urechile audienţei. Mulţi dădeau semne că ar fi preferat ca ea să tacă.

— Am să ating toate punctele de acolo, Rachel.

Vorbise pe un ton calm şi foarte rezonabil.

— Petiţia ta a fost un instrument foarte util. Sunt de acord că ar trebui ca misiunile să beneficieze de nişte proceduri mai sigure. Faptul că mi-ai atras atenţia asupra acestui punct este de natură să ne întărească. Orice propunere de natură să îmbunătăţească viaţa noastră aici se va bucura de aprobarea mea imediată. Îţi sunt recunoscător pentru asta.

Rachel reuşise, în sfârşit, să regleze corect aparatul de amplificare:

— Ai dat de înţeles că electroalgele ar fi cea mai periculoasă...

— Rachel, am iniţiat deja un proiect care va încerca să determine dacă algele ne pot fi de vreun folos. Directorul acestui proiect şi unul dintre asistenţii săi se află chiar aici, în primul rând.

Oakes arătă cu degetul spre Toma şi Waela. Ceilalţi întoarseră capetele, ridicându-se să vadă mai bine.

— În ciuda primejdiilor, spuse el, care sunt evidente şi deloc neglijabile — după cum îşi poate da seama oricine, studiind materialele — am iniţiat acest proiect. Petiţia ta a venit *în urma* proiectului.

— Şi de ce nu am aflat...?

— Vrei o transparenţă mai mare din partea noastră, a celor care luăm decizii?

— Vrem să ştim dacă avem succes sau nu!

Din nou, îşi reglase aparatul pentru o amplificare prea puternică.

— Mi se pare o dorinţă legitimă, spuse Oakes. Acesta este unul dintre motivele pentru care m-am mutat definitiv aici. Am

aici în minte...

Se lovi cu degetul peste frunte:

— ... un plan complet care va transforma Pandora într-o grădină paradisiacă...

— Ar trebui să avem membri în Consiliu...

— Rachel! o întrerupse el. Vrei să ai oameni *de-ai tăi* în poziţiile cheie? De ce oamenii *tăi?* Arată-mi ce au realizat până acum!

— Au reuşit să supravieţuiască aici!

Oakes se luptă cu furia care îi dădea târcoale. Primise o lovitură grea. Adică el rămăsese pe navă, la adăpost, în timp ce ea cu prietenii ei înfruntaseră primejdiile Pandorei. Acuzaţia trebuia întâmpinată cu un ton calm.

— Acum am venit, spuse el, şi am intenţia să rămân. Voi sta la dispoziţia voastră ori de câte ori aveţi vreo nelămurire, în ciuda faptului că timpul respectiv ar putea fi folosit mai bine în alte scopuri, utile Coloniei.

— Ne răspunzi astăzi la întrebări?

— Pentru asta am convocat şedinţa.

— Atunci de ce te opui să avem un Consiliu ales care să...

— Se pierde prea mult timp cu dezbaterile, asta-i tot. Nu ne putem permite un asemenea lux. Nu avem timpul necesar. Sunt de acord cu cei care au obiectat împotriva *acestei* şedinţe, care ne-a sustras de la îndatoriri mult mai importante. De exemplu, nu s-a servit masa a doua. Însă *tu* ai insistat, Rachel.

— Dar acum ce intenţii ai cu Dragonul Negru?

O întrebare la care audienţa ciuli urechile. Toţi doreau să afle.

— Încercăm să punem pe picioare un nou centru de producere a hranei. Colonia are mare nevoie.

Calm... calm, îşi spuse el. *Vocea mea trebuie să fie foarte calmă.*

— Pierdem forţă de muncă aici! făcu Rachel Demarest.

— Ne vom folosi de cloni noi, ieşiţi din instalaţiile navei, spuse el. Jesus Lewis se află acum acolo, dirijând operaţiunea. Vă asigur că nu riscăm decât noii cloni, care înţeleg foarte bine ce anume li se cere.

Oakes zâmbi spre Rachel Demarest, amintindu-şi remarca lui Murdoch: ,,N-au să observe câteva minciuni, dacă le pui în faţă nişte adevăruri pe care să le admire."

Întorcându-se spre audienţă, Oakes spuse:

— Însă ne-am cam îndepărtat de la ordinea de zi. Decât să pierdem timpul astfel, mai bine să rezolvăm problemele pe rând.

Anunţul despre încercările făcute cu Dragonul Negru îi fusese totuşi util. Ascultătorii (chiar şi Rachel Demarest) reflectau la toate implicaţiile acestui fapt.

Cineva din dreapta, departe, strigă:

— Cum adică, *noii* cloni?

Întrebarea sa fu urmată de linişte. Asta însemna că o gândiseră aproape toţi.

— Îl voi lăsa pe Jesus Lewis să vorbească despre asta, la o altă şedinţă. Sunt nişte detalii tehnice într-o problemă care s-a aflat sub controlul său direct. Deocamdată vă pot spune că noii cloni au fost crescuţi şi deprinşi să înfrunte pericolele existente pe Pandora.

Lewis pregătise minciuni subtile şi jumătăţi de adevăr. Răspândirea zvonurilor şi elementele-cheie ale poveştii pregătite pentru Colonie vor avea efectul dorit. Majoritatea vor fi de acord. Întotdeauna era mai bine să ştii că *alţii* aveau să înfrunte pericolele, scutindu-te pe tine.

— Nu ai răspuns la întrebarea despre odihnă şi recuperare, îl acuză Rachel Demarest.

— Poate că nu îţi dai seama, Rachel, însă programarea pentru odihnă şi recuperare pe navă este problema care ne dă cele mai mari dureri de cap.

— Nu încerca să ne aiureşti spunând că spaţiul pe navă este foarte strict folosit şi nu avem la dispoziţie timp suplimentar.

Rachel ţinea amplificatorul în ambele mâini, îndreptat spre Oakes ca o armă.

— Din nou, sunt uluit de felul limitat în care percepi tu realitatea, spuse Oakes. Nu eşti *deloc* pregătită să fii învestită cu puterea pe care o ceri.

La acest atac direct, Rachel făcu doi paşi înapoi, privindu-l fix în ochi.

Oakes dădu cu tristeţe din cap:

— Ai aici un prieten curajos, care a pus problema aşa cum ai vrut tu...

Şi Oakes arătă cu degetul spre gardianul respectiv. Acesta avea faţa roşie de furie. (Trebuie să-l luăm în colimator pe ăsta.

Cu siguranţă, este un fanatic.)

— ... dar nu este suficient de curajos şi de receptiv ca să înţeleagă toate implicaţiile ieşirilor sale sentimentale.

Asta puse capac. Omul se ridică în picioare, agitând pumnul spre Oakes:

— Eşti un Preot fals! Dacă ascultăm de sfaturile tale, Nava ne va distruge!

— Haide, stai jos!

Oakes reglase aparatul la amplificare maximă pentru a acoperi vocea recalcitrantului. Şocul produs de sunet dădu timp colegilor gardianului să-l tragă înapoi în scaun.

Reglând din nou amplificatorul la un nivel normal, Oakes întrebă:

— Câţi dintre voi v-aţi pus întrebarea care mă frământă pe mine? Este o întrebare foarte firească: De unde vine Adorarea Navei? De la navă. De la nava aia!

Arătă cu degetul înspre tavan:

— Ştiţi cu toţii. Dar nu vă puneţi întrebări. Ca om de ştiinţă, sunt obligat să pun întrebări directe, sincere. Unii dintre voi spuneţi că nava a dorit sa ne salveze — să facă o faptă bună. Unii dintre voi spuneţi că Adorarea Navei este o reacţie normală, având în vedere faptul că ne-a salvat. Reacţie normală? Dar dacă noi nu suntem de fapt decât nişte porci de aur?

— Care este originea *ta,* Oakes?

Din nou, Rachel Demarest. Perfect. Chiar dacă ar fi fost programată, nu l-ar fi putut servi mai bine. O întrebare perfectă! Oare nu ştia că Naturalii erau mai mulţi decât clonii, în proporţie de aproape patru la unu? Poate chiar mai mult, cine ştie? Şi chiar adineauri recunoscuse că era clon.

— M-am născut pe Pământ, spuse el.

Încă o dată, coborî vocea. Era calm, foarte calm. O privi în ochi. Apoi se întoarse spre audienţă. Acum adevărul trebuia "coafat" puţin. Nu era nevoie să amintească faptul că Edmond Kingston îl alesese succesor.

— Ştiţi, aproape toţi, care este povestea mea. Am fost luat de navă şi pregătit pentru postul de Preot-psihiatru. Înţelegeţi semnificaţia acestui lucru? Nava m-a pregătit *pe mine* ca să organizez Adorarea! Nu vi se pare ciudat?

Rachel interveni la timp, în pauza anume lăsată:

— Pare cea mai naturală...

— Naturală?
Oakes dădu frâu liber mâniei, însă era o mânie prefăcută, jucată cu un talent actoricesc deosebit.
— O oglindă şi un recorder puteau face lucrul acesta tot atât de bine ca şi un Preot! Dacă nu ne folosim de liberul arbitru, Adorarea noastră este falsă! Cum putea nava să mă oblige *pe mine* să fac un asemenea lucru? Nu! Eu cer lămuriri pentru tot ceea ce ne spune nava. Nici măcar nu pun la îndoială. Cer lămuriri! Pun întrebări! Iar unele dintre răspunsuri nu-mi plac deloc.
Era o blasfemie publică, de un curaj inimaginabil. Nimeni nu îndrăznise aşa ceva până atunci! Venind din partea Preorului-psihiatru, putea fi considerată o adevărată revoltă. Oakes aşteptă potolirea spiritelor înainte de a juca ultimul act. Ridică privirea spre cupola care acoperea sala şi urlă:
— De ce nu mă omori acum, pe loc, *Navă?*
Toată sala îşi ţinu răsuflarea. Oakes se întoarse spre Murdoch, zâmbi, apoi oferi acelaşi zâmbet şi celor din sală. Reduse volumul amplificării la un minimum necesar, cât să se audă până în rândurile cele mai îndepărtate.
— Eu mă supun navei, pentru că este puternică. Ni s-a spus să colonizăm planeta? Foarte bine. Asta facem acum, şi vom reuşi. Însă cine nu-şi dă seama că nava este periculoasă? Aveţi suficientă hrană? De ce ni se reduc raţiile de hrană? *Eu* nu le reduc. Trimiteţi o delegaţie pe navă, dacă vreţi să verificaţi.
Dădu puternic din cap:
— Nu. Supravieţuirea noastră impune să depindem cât mai puţin de navă. În cele din urmă, să nu mai depindem deloc. Crezi că încerc să te amăgesc cu orarul pe navă, Rachel? Nu! Încerc să vă salvez, eliberându-vă de ea!
Era foarte uşor de citit expresia celor din sală. O fi părând el un om scund, însă era mai curajos decât oricare de acolo. În plus, nu mai risca vieţile lor, ci pe cele ale noilor cloni (oricare ar fi fost ei). Avea să le dea de mâncare. Când le va spune direct: *Renunţaţi la mine, sau sprijniţi-mă! Dar scutiţi-mă de rahaturile astea cu democraţia şi Consiliul."...* Când le va spune asta, îl vor aclama. Era conducătorul lor viteaz, chiar dacă lupta împotriva *Navei.* Nimeni altul nu îl putea înlocui.
Însă atât Lewis cât şi Murdoch insistaseră pentru ceva mai multă prudenţă, şi Oakes decise că n-ar fi rău să le urmeze sfatul.

— S-a sugerat să introducem proceduri complicate şi îndelungate în eforturile noastre de supravieţuire, spuse el cu o voce obosită. Cei care au adus aceste sugestii poate că sunt sinceri, însă *sigur* sunt periculoşi. Reacţiile lente sunt mortale. Trebuie să acţionăm mult mai rapid decât creaturile demoniace din jurul nostru. Nu putem pierde timpul cu şedinţe şi decizii de grup.

Aşa cum preziseseră Lewis şi Murdoch, Rachel, încolţită, încercă un atac la persoană:

— Ce te face să crezi că deciziile *tale* ne vor salva?

— Suntem în viaţă, iar Colonia prosperă, spuse Oakes. Motivul pentru care mă aflu aici... primul lucru de care mă voi ocupa va fi să pun la punct un program rapid şi eficient pentru creşterea producţiei de hrană.

— Nimeni nu ar putea face...

— *Eu* voi reuşi!

Îşi permise un ton dojenitor, părintesc:

— Ştim cu toţii că *nu* eu am luat hotărârile care au sfârşit cu moartea fiinţelor iubite la Dragonul Negru. Dacă ar fi trebuit să iau eu decizii, puteţi fi siguri că acum ar fi fost în viaţă, şi ar fi dus-o bine acolo.

— Ce decizii? Vorbeşti despre...

— Nu aş fi irosit atâta energie încercând să înţeleg forme de viaţă care ne ucid! Zona trebuia pur şi simplu sterilizată, dar Edmond Kingston nu a avut curajul să ia o astfel de hotărâre. A plătit cu viaţa această greşeală... dar, împreună cu el, au murit mulţi oameni nevinovaţi.

Rachel însă nu dorea să se recunoască învinsă:

— Cum poţi lupta împotriva unor forme de viaţă pe care nu le înţelegi?

— Le omori, spuse Oakes.

O privi în ochi, şi coborî vocea:

— Foarte simplu. Le ucizi.

Există teamă faţă de infinit, de haosul nestăpânit, de lipsa formei. Însă acest "plan " nelimitat este nesfârşita sursă a ceea ce voi numiţi talent, forţa care alungă frica, creând structură şi forme, creând frumuseţe. Din acest motiv, oamenii talentaţi

sunt temuţi. Este înţelept să te temi de necunoscut, însă numai până capeţi curajul să identifici frumuseţea.

— **Kerro Panille,**
Avata, Traduceri

EKEL STĂTEA NEMIŞCATĂ în cercul interior, privind concentrată chinurile celor trei oameni trataţi cu atâta cruzime. Era o scenă de coşmar — sângele, praful, lumina portocalie care proiecta umbre groteşti asupra condamnaţilor, senzaţia de violenţă latentă ce putea izbucni în fiecare moment...

Sunt un observator, observator, observator...

O durea pieptul când respira. Simţea mirosul sângelui curgând din picioarele perforate ale lui Iisus.

L-aş putea salva. Făcu un pas ezitant spre el.

Nu te amesteca. Porunca Navei o opri. Era în firea ei să se supună. Reflexele condiţionate induse de Adorare erau prea puternice.

Însă va muri acolo, deşi este la fel ca mine!

Nu este ca tine.

Dar este...

Nu, Ekel. Când va sosi momentul potrivit, îşi va aminti cine este şi se va întoarce. Şi tu te vei întoarce. Însă voi doi sunteţi profund diferiţi.

Cine este?

Este Iisus, omul care vorbeşte cu Dumnezeu.

Dar el... adică de ce îl tratează astfel? Ce rău a făcut?

Le-a spus celorlalţi că poate vorbi cu Dumnezeu. Acum, în acest fel, ei încearcă să capete un răspuns de la Dumnezeu. Observă. Nu aşa trebuie procedat.

Dumnezeu? Dar Dumnezeu este Nava şi Nava este Dumnezeu.

Iar Infinitul este Infinit.

De ce nu mă laşi să-l salvez?

Nu-l poţi salva.

Aş putea încerca.

Nu vei reuşi decât să aduci durere trupului bătrân pe care l-ai căpătat. Are deja destule dificultăţi, nu e cazul să-i faci şi tu altele. De ce să-l faci să sufere şi mai mult?

Se gândi că poate şi alte conştiinţe aşteptau undeva să intre

în acest trup. *Să-l împrumute.* Era prima oară când îi venea un asemenea gând. Se simţi răspunzătoare pentru carnea împrumutată. Încercă să-şi îndrepte atenţia în altă parte... să nu mai vadă trupul lui Iisus, cu membrele sângerânde.

Ceilalţi doi condamnaţi începură să se zbată. Hali înţelese cruzimea acestei torturi. După o vreme, aveau să se sufoce. Muşchii pieptului vor obosi. Respiraţia va înceta. Condamnaţii prinşi cu frânghie îşi frecară picioarele pe lemnul stâlpului, încercând să ajungă într-o poziţie mai ridicată... să mai smulgă câteva clipe de viaţă.

Unul dintre soldaţi văzu scena şi râse:

— Uite la hoţii ăia, cum se zbat ca viermii!

Cineva din spatele lui Hali spuse cu răutate:

— Şi acum încearcă să fure... timp!

Unul dintre condamnaţi coborî privirea spre soldat şi murmură:

— Ai fi în stare să-ţi spânzuri propria mamă.

Deschise larg gura, pentru a primi un pic de aer, şi Hali văzu efortul teribil pe care-l făceau muşchii pieptului. Dând aerul afară, întoarse capul spre Iisus:

— Omul ăsta nu a făcut nimic ilegal...

Soldatul îl lovi cu coada suliţei în genunchi. Hoţul cedă, şi începu să se zbată în agonia finală. Iisus tresări şi se întoarse spre el.

— Astăzi vei merge acasă împreună cu mine, spuse el.

Vorbise încet, dar îl auziră aproape toţi. Cuvintele călătoriră din om în om, până spre cei de la margine.

Soldatul râse:

— Rahat!

Ridică suliţa şi zdrobi genunchiul celuilalt hoţ. Acesta se prăbuşi la rândul lui, în spasme.

— Mi-e sete, spuse Iisus.

Soldatul cu suliţa ridică privirea:

— Săracu' de el, îi e sete! Ar trebui să-i dăm ceva bun de băut.

Hali dorea să-şi întoarcă privirea, însă nu reuşi să facă nici o mişcare. De ce se comportau oamenii aceştia ca nişte bestii? Căută în jurul ei un recipient în care să dea suferindului ceva de băut.

Nava o preveni, încă o dată: *Nu te amesteca, Ekel! Este o*

lecţie absolut necesară. Oamenii aceştia trebuie să înveţe cum să trăiască.

Unii începuseră să plece. Spectacolul se terminase. Hali se trezi singură. Mai rămăseseră câteva femei... şi soldaţii în armuri, paznicii acestui chin. Un băiat veni cu un ulcior, pe care îl înmână nemilosului soldat. Hali văzu cum băiatul primeşte o monedă. O prinse între dinţi, strânse tare, apoi dispăru în fugă, fără să arunce o privire condamnaţilor.

Soldatul prinse o cârpă în vârful suliţei, o umezi cu conţinutul ulciorului, şi o ridică până la gura muribundului.

Hali simţi mirosul de acid acetic. *Oţet!*

Dar Iisus supse cu sete cârpa. Lichidul îi umezise gura plină de sânge. După ce cârpa fu îndepărtată, leşină încă o dată.

Un bătrân din preajma lui Hali strigă:

— Mai bine ar muri înainte de asfinţit. Nu-l putem lăsa aici de Sabat.

— Nici o problemă.

Soldatul scoase cârpa din vârful suliţei. Se întoarse, pregătit să izbească în genunchiul lui Iisus. În acel moment, lumina pieri... Întunericul puse stăpânire pe întreaga scenă. Gloata scoase un vaiet prelung. Hali ridică privirea şi, printre nori, recunoscu o eclipsă parţială.

O tânără se smulse din mulţimea aflată în partea opusă, apucând suliţa soldatului.

— Nu! strigă ea. Lasă-l. Aproape a murit.

— Ce-ţi pasă ţie?

Tânăra ridică privirea spre Iisus, care se zbătea în delir. Apoi se întoarse din nou spre soldat. Stătea cu spatele la colegele ei, şi doar Hali o putea vedea din faţă. Prinse mâna suliţaşului şi i-o conduse între sâni, înăuntrul rochiei. În acel moment, Iisus se arcui şi strigă:

— Tată! Tată! De ce m-ai părăsit?

Un ultim fior îi agită trupul. Deschise ochii, privind-o pe Hali.

— S-a terminat, spuse el.

Se prăbuşi fără vlagă, cu ochii mereu deschişi. Încetă să mai respire.

Tăcerea cumplită fu întreruptă de vaietul unei femei. I se alăturară altele, rupându-şi rochiile. Soldatul scoase mâna dintre sânii tinerei femei.

Hali rămăsese ţintuită locului, privind. Lumina soarelui reveni

şi o adiere de vânt îi agită rochia. I se făcu frig. Îi zări pe soldaţi plecând; unul o ţinea de umeri pe tânăra care oprise suliţa. Se întoarse să coboare dealul, incapabilă să mai privească ceva.

Navă?

Da, Ekel?

Evenimentul acesta este relatat în arhive?

Este, pentru cei care întreabă. Voi, cei care aţi crescut la bord, nu aveţi motive să întrebaţi. Mai ales aceia care veniţi din locuri unde această întâmplare nu este cunoscută.

Este adevărat? Chiar în acest moment moare?

Este adevărat. La fel de adevărat ca trupul tău, care te aşteaptă la bord.

I se făcu dor de acel trup. Carnea aceasta bătrână era un vehicul atât de nesatisfăcător! La fiecare pas, simţea cum o dor încheieturile.

Vreau să mă întorc, Navă.

Nu încă.

Dacă Iisus a fost o proiecţie, de ce nu i s-a dezintegrat corpul?

Este susţinut de o imaginaţie activă. Altfel nu se poate. Dacă aş uita de tine care te afli la bord, sau de tine care te afli aici, carnea uitată ar dispărea.

Dar a murit. În ce scop este menţinut intact acel trup?

Supravieţuitorii vor să-l îngroape. Într-o zi se vor întoarce la mormântul său şi îl vor găsi gol. Va fi o minune. Vor spune că s-a întors la viaţă şi a plecat din mormânt.

Serios?

Asta nu face parte din lecţia ta, Ekel.

Dacă aceasta este o lecţie, vreau să ştiu ce se întâmplă cu el!

Aaaahhh, Ekel, vrei atât de mult!

Îmi spui?

Îţi spun doar atât: Cei care-şi vor aminti de el vor cutreiera această lume predicând despre pace şi iubire. Pentru asta vor fi ucişi şi torturaţi. Apoi vor provoca războaie cumplite în numele lui. Evenimente sângeroase, mai rele decât ceea ce ai văzut tu aici.

Hali se opri. Zări câteva clădiri primitive. Poate că acolo s-ar simţi mai în siguranţă. Semănau destul de mult cu... coridoarele Navei, cu pasajele... Însă era foarte nemulţumită: *Ce fel de*

lecţie e asta? La ce-mi foloseşte?

Ekel, semenii tăi nu pot afla ce este pacea până nu se îneacă în violenţă. Va trebui să vă fie ruşine de voi, să treceţi dincolo de furie şi teamă. Va trebui să aflaţi că predicile nu mişcă zeii din loc. Apoi veţi avea nevoie să vă agăţaţi de ceva. Va fi nevoie de mult timp. Este o lecţie grea.

De ce?

În parte, din cauza îndoielilor voastre.

De asta m-ai adus aici? Să-mi înlături îndoielile?

Nu primi nici un răspuns şi se simţi singură, ca şi cum Nava ar fi abandonat-o. Ar face Nava una ca asta?

Navă?

Ce auzi, Ekel?

Ciuli urechile. Auzi paşi grăbiţi. Se întoarse. Un grup de oameni trecu pe lângă ea, venind dinspre deal. Un tânăr rămase în spate, apoi se opri.

— Ai stat acolo mereu, şi nu i-ai zis vreo vorbă de ocară, i se adresă el. Şi tu îl iubeşti?

Hali încuviinţă. Tânărul avea o voce plăcută, irezistibilă. O prinse de mână.

— Mă numesc Ioan. Vrei să ne rugăm împreună, în acest moment de adâncă tristeţe?

Ea încuviinţă şi duse degetul la buze, prefăcându-se că nu poate vorbi.

— Oh, dragă femeie. Dacă el ar fi spus un singur cuvânt, suferinţa ta ar fi dispărut pe loc. A fost un om mare. Îşi băteau joc de el spunându-i "fiul Domnului", dar el nu predica decât frăţia dintre oameni. "Fiul Omului", spunea el. Asta este diferenţa dintre zei şi oameni — zeii nu-şi omoară copiii. Şi nu se ucid între ei.

Sesiză în vocea şi comportamentul acestui tânăr forţa evenimentului petrecut pe deal. Fu cuprinsă de teamă, însă simţi că această întâlnire era o parte importantă din lecţia pe care trebuia să o înveţe.

Unele lucruri scapă de sub puterea Timpului, gândi ea.

Te poţi întoarce acum la trupul tău de la bord, Ekel, spuse Nava.

Aşteaptă!

Ioan se ruga cu ochii închişi, ţinând-o strâns de mână. Simţi că era de o importanţă vitală să audă cuvintele.

— Doamne, spuse el, ne-am adunat aici în numele tău. Unul cu nesăbuinţa tinereţii, iar celălalt cu infirmitatea bătrâneţii. Aminteşte-ţi de noi, aşa cum şi noi ne amintim de tine. Atâta vreme cât vor exista ochi să citească şi urechi să audă, nu vei fi uitat...

Hali aprecie că vorbele erau directe şi sincere. Atingerea fermă îi aducea plăcere. Pleoapele erau brăzdate de vene subţiri, şi tremurau în timp ce vorbea. Mirosul lui nu o mai deranja, deşi semăna cu al tuturor celor întâlniţi până atunci. Era brunet, ca şi Kerro, dar avea un păr sârmos, sălbatic. Îi încadra faţa netedă, accentuându-i forţa privirii.

L-aş putea iubi!

Ai grijă, Ekel.

Avertismentul Navei o amuză, iar gândul o surprinse. O singură privire la mâna veştedă, acoperită de pete, îi aminti că intrase în alt timp. Conştienţa ei se afla prizonieră într-un trup de bătrână.

— ... Îţi cerem aceasta în numele lui Iisus, termină Ioan.

Dădu drumul mîinii, apoi o bătu pe umăr:

— Nu ar fi bine să fii văzută împreună cu noi.

Ea încuviinţă.

— În curând ne vom aduna din nou, spuse el, într-o casă sau alta, şi vom vorbi mai mult despre Învăţător şi locul în care s-a întors.

Ea îi mulţumi din ochi. Ioan dispăru după colţul unei case.

Vreau să mă întorc acasă, Navă

Un moment de suspendare a conştiinţei şi... din nou, tunelul... apoi luminile orbitoare ale laboratorului. Strălucirea îi rănea ochii, după obscuritatea de până atunci.

Dar ochii aceia nu erau la fel cu aceştia!

Se ridică, simţind agilitatea trupului ei tânăr. Nava se ţinuse de promisiune, şi asta îi dădea o satisfacţie deosebită. Se simţea bine în trupul ei!

Navă?

Spune, Ekel.

Ai spus că voi învăţa despre interferenţele cu Timpul. Am interferat?

Eu am interferat, Ekel. Înţelegi acum care sunt consecinţele?

Îşi aminti de vocea lui Ioan rugându-se, forţa lui interioară —

forţa teribilă declanşată de moartea lui Iisus. Era o forţă necontrolată, capabilă să ducă la bucurie sau la agonie. O forţă care o înspăimânta. Nava interferase şi rezultase această forţă. La ce folosea?

Ce alegi, Ekel?

Bucurie sau agonie — eu aleg?

Ce alegi, Ekel?

Cum să aleg?

Alegând, învăţând.

Nu vreau să am această putere!

Dar acum o ai.

De ce?

Pentru că ai cerut.

Nu ştiam.

Cam aşa se întâmplă atunci când ceri — nu ştii.

Vreau bucurie, dar nu ştiu cum să aleg!

Vei şti.

Îşi coborî picioarele de pe canapeaua galbenă, şi merse până la ecranul şi tastatura de la care pornise această experienţă terifiantă. Simţi cum mintea îi îmbătrâneşte... o minte bătrână într-un trup tânăr.

Am cerut; eu am pornit totul... demult, demult, când nu-l doream decât pe Kerro Panille.

Se aşeză în faţa tastaturii şi privi ţintă ecranul. Degetele zburau pe deasupra tastelor. Îi erau familiare, şi totuşi stranii. Le atinseseră şi degetele lui Kerro. Dintr-o dată percepu acest instrument ca pe un scut care ţinea la distanţă experienţele brutale. Nu trebuia să mergi tu însuţi. Maşina aceasta transforma evenimentele înspăimântătoare, făcându-le acceptabile. Inspiră adânc şi formă: ARHIVELE DE ISTORIE ANTICĂ — IISUS/JESUS.

Însă Nava interveni din nou.

Dacă vrei să trăieşti tu însăţi un anume eveniment, Ekel, nu trebuie decât să ceri.

Gândul îi dădu fiori în tot trupul.

Acesta este trupul meu, şi vreau să stau în el.

Aceasta, Ekel, este o opţiune pe care probabil va trebui să o iei împreună cu altcineva.

Imaginaţia mea era prea exaltată de primul succes ca să mă mai îndoiesc de capacitatea de a da viaţă unui animal atât de complex şi minunat precum omul.

— ***Frankenstein,* de Mary Shelley,**

Arhivele Navei

— MIE ÎMI PLACE să o numesc Camera Florilor, spuse Murdoch conducând-o pe Rachel Demarest spre trapa de intrare.

Lumina era puternică. Rachel nu aprecia deloc modul în care clonii mai tineri se dădeau înapoi din faţa lui Murdoch. Ea însăşi era un clon, auzise poveştile despre acest loc, şi dorea să oprească, sau să întârzie ceea ce se petrecea aici. Însă nu avea altă şansă de a intra în cercul politic Oakes-Lewis. Murdoch o ţinea strâns de braţ, deasupra cotului. Ştia câtă durere îi putea provoca acest om, dacă ar fi dat semne de ezitare.

Murdoch se opri în faţa trapei şi o privi.

N-o să mai scrie nici o petiţie, gândi el.

Uşoara tentă albăstrie a pielii ei, membrele subţiri şi nervoase, o făceau să pară rece.

— Probabil ne-am putea distra puţin împreună, spuse ea frecându-şi coapsa de el.

Murdoch ar fi vrut... dar clonul ăsta avea pielea albastră!

— Îmi pare rău, dar toţi cei care lucrează aici trebuie să treacă prin asta. Sunt lucruri pe care trebuie să le ştim... lucruri pe care trebuie să le afli şi tu.

Lui Murdoch chiar îi părea rău, amintindu-şi ca prin ceaţă unele lucruri care i se întâmplaseră la iniţierea în Camera Ţipetelor. Erau lucruri pe care nu şi le amintea — ceea ce nu era bine. Insă ordinele erau ordine.

— Ăsta este locul pe care-l numiţi Camera Ţipetelor?

Vocea ei era ca o şoaptă. Se holba la intrarea din trapă.

— Este Camera Florilor, spuse el. Toţi acei cloni tineri şi minunaţi...

Făcu un gest larg, cuprinzând totul în jur:

— ... toţi vin de aici.

Rachel ar fi dorit să privească înapoi. În spatele camerei se adunaseră nişte fiinţe cu forme foarte ciudate. Aveau culori chiar mai stranii decât ale ei. Însă ceva în comportamentul lui Murdoch o împiedică să întoarcă privirea.

El îi luă mâna şi apăsă palma pe plăcuţa de identificare de lângă trapă.

— Înregistrăm momentul la care ai intrat.

Rachel avu o senzaţie ciudată apăsând senzorul cu palma, de parcă ar fi fost dat cu lipici.

Murdoch zâmbi. Un zâmbet fad. Cu cealaltă mână roti mecanismul de deschidere. Trapa se deschise cu un şuier. Rachel se trezi împinsă înăuntru.

— Du-te.

Auzi trapa închizându-se ermetic în urma ei, însă era atentă la trapa interioară. Când aceasta se deschise larg, Rachel îşi dădu seama că ceea ce luase drept o statuie grotescă era de fapt o creatură vie, dezbrăcată, încadrată de marginile trapei. Şi... obrajii creaturii erau uzi de lacrimi.

— Intră, draga mea.

Vocea era răguşită, poticnită.

Se îndreptă spre el, nehotărâtă, conştientă că Murdoch privea scena prin senzorii din plafon. Camera în care intrase era iluminată de tuburi care răspândeau în întreg spaţiul o lumină roşie, profundă.

Monstrul o luă de braţ şi o trase în cameră. Auzi trapa închizându-se.

Are braţele prea lungi.

— Mă numesc Jessup, spuse el. După ce termini, vino la mine.

Rachel privi împrejur, la un cerc de figuri zâmbitoare — masculi şi femele. Printre ei se aflau creaturi chiar şi mai groteşti decât Jessup. Zări, chiar în faţa ei, un mascul cu braţe scurte şi cap mare, sferic; avea un falus enorm, în stare de erecţie. Se aplecă să-şi prindă organul în mâini şi îl îndreptă spre ea.

Fiinţele astea sunt reale! gândi ea. *Nu trăiesc un coşmar.*

Zvonurile auzite nu ajunseseră să descrie acest loc.

— Cloni, şopti Jessup lângă ea de parcă i-ar fi citit gândurile. Toţi sunt cloni. Faptul că au viaţă se datorează lui Jesus Lewis.

Cloni? Ăştia nu sunt cloni; sunt mutanţi.

— Însă clonii sunt oameni, şopti ea.

Cap-bulbucat făcu un pas înainte, ţinând în mână enormul falus îndreptat spre ea.

— Clonii sunt recuzită, spuse Jessup.

Vorbea cu voce fermă, dar punctată de poticneli răguşite:

— Aşa spune Lewis, şi este adevărat. Poţi să-ţi faci o părere despre unii dintre ei.

Jessup dădu să plece, însă ea îl prinse de braţ. Ce carne rece avea!

— Nu… Aşteaptă.

— Da? făcu el grohăind.

— Ce… ce se întâmplă aici?

Jessup aruncă o privire spre cercul care aştepta răbdător.

— Aceştia sunt copii. Simpli copii. N-au decât câteva săptămâni.

— Dar sunt…

— Lewis poate creşte un clon în câteva zile.

— Zile?

Se agăţa de orice prilej pentru a mai întârzia puţin:

— Cum... adică... vreau să spun, energia...

— Mâncăm mult *potol* aici. Lewis spune că pentru noi au inventat oamenii lui potolul.

Se apleca spre ea, şoptind:

— Lewis a învăţat nişte şmecherii nemaipomenite de la alge.

Rachel îl examină în amănunt. O faţă prea largă, fără dinţi în gură şi cu pomeţi înalţi, ochi mici, frunte teşită şi bărbie ieşită în afară. Coborî privirea... piept enorm, dar plat... şolduri înguste... picioare subţiri. Era... nu era un *el,* îşi dădu Rachel seama. Avea ambele sexe. Acum înţelegea mormăitul. O făcea de unul singur... de una singură! Avea nişte muşchi în perineu care băgau…

Se răsuci, căutând cu înfrigurare ceva de spus… Ceva... Orice!

— De ce plângi? spuse în cele din urmă cu o voce prea stridentă.

— Aaah, întotdeauna plâng. Nu are nici o semnificaţie.

Cap-bulbucat mai făcu un pas spre ea şi cercul se deplasă odată cu el.

— A sosit vremea pentru distracţii, spuse Jessup şi o împinse cu brutalitate spre Cap-bulbucat.

Simţi braţele apucând-o, întorcând-o... şi, dintr-o dată, memoria o părăsi. Însă multă vreme avu senzaţia că aude ţipete şi se întrebă dacă nu cumva fuseseră ţipetele ei.

Caracteristica religiei este dependenţa absolută. Ea presupune doi participanţi: unul care cere şi altul care dă. Cel care cere se foloseşte de ritualuri şi rugăciuni în încercarea de a influenţa (controla) pe acela care împarte darurile. Asemănarea dintre această relaţie şi vremurile monarhilor absoluţi nu poate fi trecută cu vederea. Această dependenţă dă deţinătorului acestor două aspecte esenţiale — al bunurilor rituale şi al purităţii formelor de rugăciune (deci, Preotului) — o putere care, într-un fel, îl face să se asemene cu cel care împarte darurile.

— **"Pregătirea Preotului-psihiatru"**

Documentele Bazei Lunare (din Arhivele Navei)

RAJA TOMA mergea cu paşi grăbiţi printr-un pasaj al Coloniei. Waela TaoLini ţinea pasul cu el. Amândoi purtau salopete galbene, ermetice. La guler aveau accesorii pentru prinderea căştilor. Afară răsărea Rega, însă în interior strălucea o lumină aurie care semăna foarte mult cu cea de la bordul navei.

Hrana de la prima masă a acestui ciclu diurn îi căzuse greu la stomac, şi se întrebă din ce cauză. Se adăugase un condiment ciudat în hrană. Ce se întâmpla cu agrarium-urile de la bord? Era oare posibil — aşa cum sugerase Oakes — ca Nava să reducă producţia de hrană hidroponică?

Waela tăcea, potrivindu-şi pasul cu al lui. O privi şi descoperi că îl studia. Ochii lor trecură peste un moment prea scurt pentru a fi numit recunoaştere, însă gâtul şi ceafa ei căpătară o culoare portocalie.

Waela privi din nou în faţă. Trebuiau să meargă împreună pentru a testa mecanismul de lansare, noua gondolă submersibilă şi transportorul. Mai întâi vor face o simulare în

compartimentul izolat al hangarului. De-abia după aceea vor risca o ieşire în oceanul imprevizibil al Pandorei.

De ce să nu pot spune pur şi simplu nu? se întrebă ea. Nu era obligată să îl abordeze pe poet aşa cum îi ordonase Toma. Existau şi alte soluţii. Apoi se întrebă despre societatea din care prevenise Toma. *În ce tipare a fost crescut, de crede că a face dragoste este metoda cea mai eficientă pentru a păcăli violenţa psihicului?*

Aşa cum se întâmpla în rarele ocazii când se afla împreună cu alţii, Sinceritatea vorbi: "Bărbaţii cârmuiau, iar femeile reprezentau o clasă subordonată."

Ştia că era adevărat. Prea se potrivea cu comportamentul lui.

Toma vorbea încet cu sine: *Sunt Toma. Sunt Toma. Sunt Toma...*

Lucrul ciudat cu această incantaţie interioară era că îi crescuse receptivitatea... era mult mai dispus spre îndoieli. Să fi fost din cauza numelui?

Waela nu mai are încredere în mine... În caz că a avut vreodată.

Ce este poetul acesta, şi unde se află?

Întrebările îi luau prea mult timp.

Este un instrument al Navei?

De ce să primească un poet în echipă? Trebuia să fie o piesă esenţială în planurile Navei. Ascunsă, poate... Întortocheată... Însă în mod cert o piesă esenţială. Ar putea fi elementul pe care trebuia să-l descopere singur în acest joc mortal.

Cât timp avem la dispoziţie?

Nava nu juca întotdeauna după reguli considerate "cinstite".

Nu întotdeauna joci corect, Navă, nu-i aşa?

Dacă te referi la imparţialitate, atunci ba da, joc corect. Răspunsul îl luă prin surprindere. Nu se aşteptase ca Nava să-i răspundă.

Aruncă o privire spre Waela... o femeie tăcută. Culoarea ei revenise la rozul obişnuit. Nava vorbise vreodată cu ea?

Vorbesc foarte adesea cu ea, Diavole. Îmi spune Sinceritate.

Surpriza îl făcu pe Toma să păşească greşit.

Ştie că eşti tu?

Nu, nu e conştientă de asta.

Vorbeşti şi cu alţii fără ca ei să-şi dea seama?

Cu mulţi alţii, cu foarte mulţi.

Dădură colţul intrând într-un alt pasaj. Lumina răspândită de o bandă strălucitoare aflată în tavan avea culoarea albastru deschis. Codul culorilor le spunea că acest coridor ducea undeva în exterior. Ochii lui Toma se opriră asupra şoldurilor Waelei. Observă că nu uitase să-şi ia pistolul laser.

Waela întrerupse tăcerea.

— Clonii aceia despre care Oakes spune că sunt folosiţi pe Dragon... ce crezi că sunt?

— Oameni cu reacţii mai rapide.

— Nu am încredere în Lewis.

Toma era de acord cu ea. Lewis era un personaj învăluit de mister... un alter-ego al lui Oakes? Circulau poveşti despre Lewis care sugerau că Nava nu ar fi oprit nimic în cutia Pandorei, după ce îi deschisese capacul.

Ajunseră la trapa de intrare în hangar. Toma şovăi înainte de a da semnalul de intrare. Aruncă o privire prin hubloul transparent, zări diafragma superioară a hangarului — cea prin care îşi luau zborul dirijabilele — închisă. Nu-şi puteau permite o întârziere prea mare.

— Ce te frământă, Waela?

Ea îi înfruntă privirea.

— Mă întrebam dacă există cineva în care să pot avea încredere.

Blestemul Pandorei, gândi el, şi se hotărî să îndrepte suspiciunile ei în direcţia lui Oakes.

— De ce nu insistam pentru constituirea unei echipe care să verifice tot ceea ce face Oakes?

— Crezi că ne-ar lăsa?

— Merită să aflăm.

— Am să-i spun lui Rachel, la prima întâlnire.

— Cheam-o după ce ne întoarcem.

— Nu pot. Se află în patrulare, la perimetrul din sud. Am s-o chem în ciclul nocturn.

Fără să ştie precis de ce, Toma se simţi traversat de un fior auzind acestea. Demarest, femeia aia proastă, era în pericol? Dădu din cap. Toţi erau în pericol, în fiecare moment.

Privi din nou prin hublou, la activitatea ce se desfăşura în hangar. Submersibilul era scăldat într-o lumină puternică. Dirijabilul se pierdea în umbră. Muncitorii lucrau cu râvnă. Observă

că deschiseseră trapa din podea, pentru a inspecta bazinul de testare. Undele de la suprafaţa apei aruncau reflexii strălucitoare pe suprafaţa inferioară a dirijabilului şi asupra gondolei din plasmasticlă. Aha, da. Acum cuplau submersibilul şi gondola.

Deci Rachel nu se va înapoia decât la noapte. Se întrebă: de ce insista Waela să vorbească de parcă s-ar fi aflat pe Navă?

Ciclu nocturn.

Zilele neregulate ale unei planete cu doi sori nu creau Coloniştilor probleme deosebite. Fuseseră Navigatori, iar Navigatorii aveau deja o referinţă: Ziua şi Noaptea nu erau momente de timp, ci cicluri. Exista aici vreo cheie, ceva care să-l ajute în penetrarea până în inima acestor oameni? Gândise că dacă va reuşi să comunice cu electroalgele, acest lucru îi va conferi un statut aparte.

Tot ceea ce ne poate fi de ajutor se încadrează în ritmul Pandorei.

Dacă aş putea să-i fac pe Colonişti să aibă încredere în mine... dacă ar ridica privirea spre mine... atunci le-aş putea spune ce vrea Nava de la ei. Mă vor crede şi mă vor urma.

Submersibilul de acolo... va fi el cheia? *Simboluri persis-tente.* Ce va persista în simbolurile unei vegetaţii inteligente? Era inteligentă. Nu avea nici o îndoială. La fel şi Waela. Însă simbolurile rămâneau un mister.

Licurici în noaptea mării.

Vorbeau una cu alta, pe sub valuri?

Da, vorbim.

Waela arătă spre trapă:

— Care este întârzierea?

— Cuplează noua gondolă cu submersibilul. N-am vrut să distrag pe cineva de la treaba asta.

Încuviinţă, zărind gondola pendulând la locul ei, apoi apăsă butonul.

Imediat, un muncitor îmbrăcat în verde deblocă mecanismul interior şi trapa se deschise larg. O procedură cam înceată, dar zona aceasta era foarte periculoasă. Trapele puteau fi încuiate din ambele părţi — şi doar din din interior, atunci când diafragma din tavan era deschisă. Tot ceea ce se afla dincolo putea constitui un pericol.

Toma simţi un miros umed, de exterior, care îl irită puternic.

Waela mergea înaintea sa, cu acea mişcare atentă la care Coloniştii nu renunţau niciodată. Întorcea mereu capul, aruncând priviri agere. Costumul palid era acum ca o altă piele a ei.

Toma insistase să li se dea costume noi. Acestea erau aşa cum îşi dorise: ofereau protecţie faţă de temperatura scăzută a mării, eliminând necesitatea de a izola termic gondola. Plasma-sticla era un conductor excelent, dacă nu se folosea în straturi duble sau triple. Această decizie le oferise câţiva centimetri în plus de spaţiu în gondolă.

Waela îl pusese într-o situaţie jenantă, atunci când fuseseră să probeze costumele. La fel ca şi la bord, nu existau camere separate pentru îmbrăcat. Ea îl însoţise în cabina de probă. Acest obicei îl cam deranja. Întotdeauna apreciase că e cazul să se întoarcă cu spatele atunci când se îmbrăca — sau dezbrăca — în prezenţa unei femei. Spre deosebire de el, Waela fusese foarte directă:

— Raj, ştii că ai o aluniţă foarte nostimă pe fund?

El întorsese prompt capul spre ea, exact în momentul în care îşi trăgea costumul. Zărise sânii şi zona pubiană. Waela ezitase foarte puţin, înainte de a continua mişcarea. Vorbise cu ochii, spunând: *Desigur, sunt femeie. Ştiai asta, nu?*

Era foarte conştient de feminitatea ei, şi nu putea nega puternica atracţie pe care o simţea faţă de ea. Era clar însă că şi ea îşi dădea seama de acest lucru şi se amuza pe seama lui într-un mod foarte delicat. Probabil din acest motiv se supărase Waela când îi ceruse să-şi folosească farmecele sexuale asupra noului membru din echipă.

Waela avea dreptate. Era o înşelătorie.

Dar dacă Nava ne înşeală pe noi?

Îndoieli... mereu îndoieli. În sinea sa, fusese de acord cu unele lucruri afirmate de Oakes. Pe de altă parte, Waela avea dreptate: "Nu ne putem ajuta unii pe alţii dacă ne înşelăm între noi."

Acea candoare a ei îl atrăgea la fel de mult ca şi chimia prezenţei sale fizice.

Dar eu sunt instigatorul, avocatul diavolului. Eu sunt calul printre pioni.

Şi era conştient că nu avea mult timp la dispoziţie. Nava putea pune capăt jocului în orice moment. Mai exista şi o altă

ameninţare: imediat ce situaţia le va permite, Oakes împreună cu oamenii lui vor opri proiectul.

Furia Waelei era evidentă — o trăda prin mersul ei (un pic prea nefiresc) şi prin modul în care îl studiase adineauri, când credea că el nu va remarca. Însă îl va aborda pe Panille şi îi va pune toate întrebările. Acesta era singurul lucru important.

Păşiră în lumina orbitoare şi agitaţia bancului de probă, unde fusese montat noul submersibil. Toma încă mai simţea furia ei. Waela studia cu foarte mare atenţie această creaţie ieşită din instrucţiunile lui Toma.

Avea formă aerodinamică, uşor alungită. Suporţii pentru montarea pe dirijabil erau dispuşi deasupra, în două rânduri; semănau cu coloana vertebrală a unui monstru antediluvian de pe Pământ. Principiul era relativ simplu. Submersibilul trebuia să poarte globul de plasmasticlă. Doar motoarele de acţionare şi rezervoarele de combustibil erau proiectate astfel încât să reziste la presiunea apei. Suportul avea încă o funcţie importantă: Bulbi luminoşi erau dispuşi în linie pe părţile laterale ale sferei de plasmasticlă — fiecare bulb având patru centimetri în diametru. Sistemul care comanda aprinderea acestora în diferite secvenţe trecea printr-un program feedback computer-senzor. Ceea ce *vedeau* ochii-senzori în adâncimile oceanului, aceste lumini puteau reproduce. Codul algelor va fi codul sistemului de lumini laterale. Ritmul algelor va fi ritmul luminilor laterale.

Şeful Departamentului de Construcţii, Hapat Lavu, ieşi să-i întâmpine la marginea zonei luminate. Era un bărbat subţire, energic, complet chel. Puţine detalii scăpau ochilor săi cenuşii; în ciuda unui vocabular acid şi agresiv, care răspândea ocara cu o furie nedisimulată, era unul dintre cei mai apreciaţi Colonişti. Părerea generală era: "Te poţi baza pe Hap."

Încrederea avea mare importanţă la sol, iar Hap Lavu lupta din greu pentru reputaţia sa. Dintre toate echipamentele sale, doar submersibilele nu făcuseră faţă condiţiilor pandorane. Şaisprezece submersibile dispăruseră fără urmă; din patru submersibile apăruseră câţiva supravieţuitori, iar epavele altor trei fuseseră localizate la fundul apei. Toate fuseseră distruse sau defectate de şirurile uriaşe de alge.

Mulţi gândeau la fel ca Lavu:

— Creaturile alea blestemate pot gândi şi sunt ucigaşe.

În scurta perioadă în care lucrase cu el, ajunsese un admirator al lui Toma. Toma luase subcomponentele existente deja şi le rearanjase într-o nouă concepţie. Exista o singură parte a planului în care Lavu nu avea încredere: comunicaţiile şi înregistrarea datelor. Imediat ce îl zări pe Toma, spuse:

— Ar trebui să te gândeşti la ceva mai bun decât racheta-sondă. N-ai să faci nimic cu ea, să ştii.

— Nu, rămânem la varianta asta, spuse Toma.

Ştia ce anume îl deranja pe Lavu. Electroalgele nu numai că acopereau suprafaţa mărilor, însă activitatea lor electrică inducea paraziţi în canalele de comunicaţie — sonare şi radare. Aerostatele produceau fenomene asemănătoare. Exista vreo legătură între ele? Bruiajul nu părea să se constituie într-un cod; era pur şi simplu o succesiune de semnale aleatoare. Din acest motiv, erau dependenţi de releele de înaltă putere plasate la mică înălţime deasupra apei. Dar chiar şi atunci, un nor de aerostate ridicându-se din mare putea bloca transmisia.

— Va trebui să te ridici la suprafaţă înainte de a putea transmite ceva, spuse Lavu. Dacă mă laşi să adaptez cablul de ancoră ca să...

— Prea multe cabluri au fost legate de submersibil, spuse Toma. Ne-am putea încurca în ele.

— Atunci roagă-te să pot evita interferenţele, ca să-ţi înregistrez mesajele.

Toma încuviinţă. Planul era ca dirijabilul să fie plasat deasupra unei lagune, apoi să fie lansat vertical cablul de ancorare, într-o zonă liberă de alge.

— Vom observa, vom reproduce succesiunea de lumini şi vom căuta să descoperim vreun cod în activitatea lor electrică, spusese el.

Planul avea şanse de reuşită. Câteva submersibile supravieţuiseră scufundărilor, păstrând o distanţă mare faţă de alge. Violenţele nu începeau decât atunci când submersibilele încercau să culeagă câteva specimene de alge.

Cu şanse de reuşită... dar foarte vulnerabil.

Dirijabilul lor avea să plutească la suprafaţă, priponit de cablul de ancorare, aşteptând întoarcerea submersibilului din adâncuri. Existase şi un alt plan, în care se folosea un dirijabil de rezervă. Dar se renunţase la el. Rafalele de vânt erau imprevizibile, şi două dirijabile ancorate în aceeaşi lagună ar fi pus mari

probleme de manevrare. Dimensiunile unui dirijabil cereau ca acesta să evolueze într-un spaţiu liber. Procedura standard pentru readucerea lor în hangar era să se prindă cablul pe care acestea îl coborau; apoi erau remorcate, şi aduse jos cu un troliu. Compartimentul central al dirijabilului fusese ranforsat cu trei straturi de celule compartimentate.

Toma inspectă rapid noul submersibil.

Merita riscul? Se simţea ca şi cum ar fi luptat împotriva Navei; însă recompensa era foarte tentantă.

Ai să mă laşi să mor aici, Navă?

Nu primi nici un răspuns, însă Nava spusese că *el* era acum stăpân pe destinul său. Aceasta era una din regulile jocului.

Dacă algele sunt conştiente şi reuşim să realizăm un contact cu ele, recompensa va fi enormă. Plante inteligente! Cunoşteau Adorarea? Aici ar putea fi cheia pentru îndeplinirea dorinţei Navei.

Nava spunea că algele sunt inteligente, iar acesta ar putea fi un alt element al jocului. Ce să facă? Să se îndoiască?

Dacă Nava spunea adevărul, algele ar putea fi aproape nemuritoare. În afara specimenelor distruse de intervenţia umană, nu văzuseră nicăieri alge moarte.

Trăiau la nesfârşit?

— Refuzi în continuare să fie de faţă un dirijabil de rezervă?

— Cât timp poţi ţine unul aproape de noi? întrebă Toma.

— Ştii foarte bine că asta depinde de condiţiile meteo.

În vocea lui Lavu se făcea simţită nemulţumirea. Atâtea creaţii de-ale sale fuseseră distruse, toate echipate cu cel mai bun echipament pentru supravieţuirea submarină... Răspunsul desigur, era că oceanele Pandorei erau înţesate cu pericole de care ei habar n-aveau. Lavu considera că întregul proiect era ca o provocare pentru el. Nu vroia să se dea la o parte. Nu era o simplă grijă pentru materiale. Lavu vroia să facă şi el parte din echipaj.

— Cum să aflu de ce anume este nevoie, dacă nu merg eu însumi acolo?

— Nu, spuse Toma.

Foarte bine, Navă. Acum vom arunca zarurile.

Diavole, de ce insişti cu formulările astea teatrale?

De data aceasta se aşteptase să primească răspuns.

Pentru că ei nu vor asculta de mine până nu voi fi mai

presus decât viaţa.

Viaţa nu poate fi mai presus decât ea însăşi.

Lavu îşi plimbă palma pe suprafaţa submersibilului. Waela veni lângă el. Ascultase conversaţia şoptită dintre Toma şi Lavu.

Ce motivaţie interioară are Toma? se întrebă ea.

Nu cunoştea decât foarte puţine detalii despre el. A ieşit din hibernare şi a fost însărcinat să conducă acest proiect. Nava pusese totul la cale.

De ce?

— Este mai rezistent decât toate celelalte, spuse Lavu crezând că asta ar fi vrut să întrebe Waela. Provoc orice monstru pandoran să îl distrugă.

— Ai rezolvat problema alimentarii Dirijabilului? întrebă Toma.

— Umplerea finală va avea loc afară, spuse Lavu. Am mărit numărul gardienilor la perimetru, din cauză că trapele din tavan vor fi deschise foarte multă vreme.

— Dar submersibilul? întrebă Waela.

— Am montat cabluri de ghidare. Asta-i tot.

Instinctiv, Toma ridică privirea spre diafragma care se deschidea în plafon.

— Totul va fi gata la zero-şase sute, cel mai târziu, spuse Lavu. Aveţi un întreg ciclu nocturn la dispoziţie să vă odihniţi înainte de a porni în misiune. Cine mai merge cu voi?

— În nici un caz tu, Hap, spuse Toma.

— Dar...

— Un individ nou, pe nume Panille, spuse Toma.

— Am auzit. Un ageamiu. Un poet? Este adevărat?

— Un expert în comunicare, spuse Toma.

— Bine, atunci hai să pornim testul, spuse Lavu.

Se întoarse şi făcu un semn cu mâna.

— Rămânem şi noi să vedem, spuse Toma. Ce presiune vei folosi?

— Cinci sute de metri.

Toma o privi pe Waela, care aprobă cu o foarte uşoară înclinare a capului, apoi îşi îndreptă atenţia spre submersibil. Acesta era fixat deasupra, de trei ori mai înalt decât ea. Suportul exterior ascundea totul în afară de partea superioară a sferei de plasmasticlă. Propulsorul de la pupa fusese băgat într-o nişă, şi acoperit cu un scut; asta îi diminua eficienţa, însă îl

proteja de alge.

Muncitorii ridicară o scară — învelită cu burete, pentru a proteja luminile exterioare — pe care o fixară de peretele submersibilului. Lavu urcă scara, vorbind în acelaşi timp:

— Am instalat un sistem manual pentru trapă, ca să fim siguri că nu o va deschide vreun semnal aleator. De fiecare dată când o deschideţi, va trebui să rotiţi mecanismul cu mâna.

Nici o surpriză până aici, gândi Toma. Fusese ideea Waelei. Existau bănuieli că algele puteau controla semnalele într-un spectru foarte larg, şi că unele dintre submersibilele dispărute primiseră semnale de deschidere a trapelor, sub apă.

Waela urcă după Lavu, lăsându-l pe Toma la urmă. Când Toma ajunse la trapă, ei se aflau deja înăuntru. Se opri să arunce o privire obiectului pe care avea să-l comande. Într-un fel, era o mică Navă a Neantului. Stabilizatoarele erau ca nişte panouri solare. Senzorii exteriori montaţi în toate direcţiile erau ca hublourile Navei Neantului. Şi fiecare punct slab fusese bine întărit.

Sisteme de rezervă în spatele altor sisteme de rezervă.

Se întoarse, pipăi cu piciorul, găsi prima treaptă a scării de acces în interior, şi intră în gondolă. Lavu şi Waela se aflau deja la locurile lor. Lumina de interior era roşie. Waela se aplecase deasupra consolei, verificând instrumentele. Toma îi putea zări profilul, în lumina roşie. Cât de fină şi minunată era linia obrajilor, gândi el. Aproape imediat, îşi înăbuşi un hohot cinic.

Uite că glandele mele funcţionează încă.

Cain s-a ridicat împotriva lui Abel, fratele său, şi l-a omorât. Şi Dumnezeu l-a întrebat pe Cain: "Unde este Abel, fratele tău?" Iar el a răspuns: "Nu ştiu; nu sunt paznicul fratelui meu." Iar El a spus: "Ce ai făcut? Sângele fratelui tău strigă din pământ spre Mine."

— **Cartea Creştină a Morţilor,**

Arhivele Navei

— TOTUL MERGE BINE PE-AICI? întrebă Legata.

Sy Murdoch stătu pe gânduri înainte de a răspunde, iar Legata avu timp să-l studieze cu atenţie. Dura prea mult. Nu-i plăcea acest bărbat, cu ochi palizi care priveau cu dispreţ tot ceea ce se afla în jurul lor. Luminăţia în laborator era prea puternică, mai ales în această parte a zilei. Tinerii cloni-P se lipeau de perete şi erau evident înfricoşaţi de apariţia lui.

— Ei bine? Nu-mi răspunzi?

— Trebuie să mă gândesc puţin, spuse Murdoch.

Legata strânse buzele. Era a doua vizită la Laboratorul Unu în ultimele trei cicluri diurne. Vizita aceasta nu avea nici un motiv. Oakes se prefăcuse furios că nu *penetrase* toate secretele laboratorului. Însă ea sesizase falsitatea din jocul lui. Oakes minţea.

De ce o trimisese aici? Lewis putea fi contactat oricând. Ce ştiau ei doi, şi nu-i spuseseră? Legata simţi mânia cuprinzând-o.

Murdoch păşea cu prudenţă. Oakes o trimisese pe Legata în Camera Ţipetelor, "să tatoneze", însă îl avertizase: "Are o forţă teribilă."'

Cât de puternică este? Mai puternică decât mine?

Nu-i venea să creadă. O fiinţă atât de minionă!

— Ţi-am pus o întrebare simplă, făcu Legata fără a-şi mai ascunde mânia.

— O întrebare interesantă, dar deloc simplă. De ce mi-ai pus-o în felul acesta?

— Pentru că am văzut rapoartele primite de Morgan. Faceţi nişte lucruri cam ciudate pe aici.

— Păi... nu prea avem limite, dar asta-i situaţia în cercetarea fundamentală, nu?

Ea îi răspunse cu o privire rece. Murdoch reluă:

— Nu prea avem limite, atâta vreme cât Doctor Oakes are la dispoziţie holoînregistrări şi ştie bine ce se petrece aici.

— Şi noi apărem pe holoînregistrările lui, chiar acum, spuse ea.

— Ştiu.

Legata simţi cum i se încreţeşte pielea. Murdoch spusese "Ştiu" pe un ton foarte straniu. Îşi purta ca un dansator trupul masiv. Ridică bărbia şi Legata zări o cicatrice imediat sub falcă. Nu o remarcase până atunci. Făcuse guşă. Nu se putea spune cu precizie ce vârstă avea. Era probabil clon, deci nu putea preciza

nici vârsta lui biologică.

Trebuie să-mi dau seama ce se află sub mască, îşi spuse ea.

Lucrurile pe care le-a făcut Lewis aici...

Privi încă o dată prin cameră. Ceva nu era în regulă. Vedea aparatul holografic obişnuit, com-consola, senzorii, însă locul acesta îi jignea simţurile. Ea făcea parte dintre aceia care ştiau să aprecieze frumuseţea. Nu podoabele, ci frumuseţea. Cele două flori enorme care flancau trapa de intrare... le remarcase şi înainte. Erau roz ca nişte limbi şi petalele se curbau una în alta ca un şir de oglinzi.

Ciudat, gândi ea, *florile astea miros a sudoare.*

— Hai să mergem mai departe, spuse ea.

— Mai întâi, o formalitate cerută de Doctor Oakes.

Murdoch făcu să apară un senzor dintr-un panou aflat lângă trapă. Părea să fie un cititor standard, pentru identificare, aşa cum erau multe la bordul Navei. Puse mâna pe suprafaţa plană.

Ce formalitate stupidă, toată lumea ştia cine este Legata Hamill.

O senzaţie de usturime urcă dinspre palmă spre umăr şi îşi dădu seama că Murdoch îi spusese ceva. Ce spusese?

— Îmi pare rău... poftim?

Se simţea slăbită şi dezorientată. Ceva...

Văzu că trapa se deschisese, dar nu-şi aminti când anume. Ce i se făcuse?

Murdoch îi puse mâna pe umăr, împingând-o. Trecând prin trapă, avu impresia că aude o voce subţire din centrul uneia dintre flori: *Hrăneşte-mă, hrăneşte-mă.*

Auzi trapa închizându-se în urma ei, îşi dădu seama că era singură şi trapa interioară se deschidea... Încet... greu. Ce era cu lumina aia roşie? Şi formele acelea mobile...?

Se îndreptă spre trapă.

Ciudat că Murdoch nu o însoţise. Privi siluetele scăldate în lumina roşie. Ohh, da... noii cloni-P. Pe unii îi recunoscuse; citise şi ea rapoartele laboratorului. Erau concepuţi să aibă reacţii la fel de rapide ca şi demonii Pandorei. Exista o problemă cu ajustarea genetică în vederea reacţiilor rapide, şi ar fi dorit să cerceteze mai în amănunt.

Ce anume dorea să vadă?

O voce îi şopti în ureche:

— Mă numesc Jessup. Vino la mine după ce termini.

Cum am intrat aici?

Ceva era în neregulă cu percepţia ei asupra timpului. Înghiţi în sec. Îşi simţi limba groasă şi aspră, frecând cerul gurii.

— Binele şi răul îşi lasă uniformele la intrare.

A spus cineva asta, sau am gândit-o eu?

Oakes spusese: "Pe Pandora, orice este posibil."

De-asta l-am întrebat pe Murdoch... unde este Murdoch?

Cloni monstruoşi o înconjuraseră. Se străduia să se concentreze asupra lor. Ochii nu mai reuşeau să se focalizeze. Cineva o prinse de braţ. Dureros.

Lasă-mă...

Smuci braţul şi auzi un mormăit de uimire. Se petrecuse ceva ciudat cu percepţia ei asupra timpului... nici carnea nu o mai simţea ca de obicei. Avea sânge pe braţe şi se întrebă de ce. Iar trupul... era dezbrăcat. Muşchii se încordau în mod reflex. Se ghemui, în apărare.

Ce mi se întâmplă?

Alte mâini... Mâini aspre. Le răspunse cu o unduire uşoară. Şi auzea foarte clar pe cineva strigând. Ce ciudat că nimeni nu răspundea acelor strigăte!

Oamenii îşi petrec viaţa în labirinturi. Dacă scapă de acolo şi nu găsesc alt labirint, îşi construiesc unul. De unde vine pasiunea aceasta pentru testare?

— **Kerro Panille,**
Întrebări de la Avata

RAJA TOMA se trezi în întuneric şi avu aceeaşi senzaţie ca la trezirea din hibernare. Era dezorientat în întuneric, aşteptând pericole necunoscute. Încet-încet, îşi dădu seama că se afla în camera sa de pe planetă... noaptea. Aruncă o privire spre afişajul luminos de lângă saltea: ora două dimineaţa.

Ce anume m-a trezit?

Camera sa se afla la opt nivele sub suprafaţa Pandorei, un loc de lux, protejat de zgomotul şi pericolele de la suprafaţă prin numeroase pasaje cu cod de culoare, mecanisme de blocare,

trape, toboganuri, şi ramificaţii nesfârşite. Cei antrenaţi la bordul Navei nu aveau nici o dificultate în a crea o hartă mentală. Toma era nemulţumit că fusese îngropat la o asemenea adâncime. Dura prea mult să ajungă în locurile unde era nevoie de supravegherea sa atentă.

Laboratorul Unu.

Se urcase în pat întrebându-se despre acel loc secret, sursă a numeroase zvonuri.

"Crează oameni mai rapizi decât demonii."

Ăsta era zvonul cel mai răspândit.

Oakes şi Lewis nu îşi doresc altceva decât monştri care să-i slujească.

Toma auzise afirmaţia asta de la unul dintre noii militanţi, o femeie pătimaşă asociată cu Rachel Demarest.

Se ridică încet, pipăind întunericul din jur.

Ciudat că m-am trezit la ora asta.

Atinse panoul plasat pe peretele de lîngă cap, şi întunericul fu înlocuit de o lumină difuză. Camera era plictisitor de normală: salopeta pusă pe un scaun cu rotile... ghetele... Toate lucrurile la locul lor.

Mă simt ca un Fus afurisit.

Vorbi cu voce tare, frecându-şi faţa. Se hotărî să cheme un servo, puse repede salopeta pe el şi aşteptă puţin. Servo-ul bâzâi la intrare. Toma ieşi într-un pasaj pustiu, luminat de bulbii din tavan. Se aşeză în servo, poruncindu-i să-l ducă sus. Durata călătoriei îl presa, la fel ca şi greutatea construcţiei de deasupra.

Când eram la bordul Navei, n-am simţit niciodată nevoia spaţiilor libere. Probabil că acum devin din ce în ce mai firesc.

Servo-ul scoase un zumzet iritant, plin de frecvenţe subsonice.

Ajunse la punctul de ieşire spre suprafaţă. Aici se afla un mecanism de verificare automată.. Formă codul. Primi un semnal verde: "Acces liber", apoi un semnal galben clipitor, "Condiţia nr.2". Înjură în sinea sa şi se îndreptă spre dulapurile de sub trapa superioară, luând un pistol laser. Ştia că trapa nu se va deschide până nu va lua pistolul. Arma stătea nefiresc în mâna sa. O puse în holster, şi îi simţi greutatea la şold.

— Nu poţi trăi fără armă.

Vorbise încet, însă vocea fu auzită şi luminiţa albastră din

postul de verificare se aprinse.

Însă trapa încă nu se deschise. Duse mâna spre mecanismul de deschidere pentru a evita tot procesul automatizat, însă luminiţa din podea clipi spre el: "Scopul acţiunii?"

— Inspecţie, spuse el.

Sistemul prelucră informaţia, apoi deschise trapa.

Toma ieşi din servo şi merse în grabă de-a lungul coridoarelor. Acum ştia sigur motivul pentru care fusese trezit la această oră.

Laboratorul Unu.

Era un mister cu o aromă deosebită.

Ajunse în zona întunecoasă a perimetrului. Trecea din când în când pe lângă un muncitor, sau pe lângă posturile de pază, fiecare cu câte un ocupant înarmat, atent doar la peisajul de noapte.

Hublourile din plasmasticlă arătau că afară străluceau lunile, două la număr, spre orizontul din sud. Noaptea Pandorei era o învălmăşeală de umbre.

Ceva mai departe, pasajul circular cobora spre o cupolă cu un diametru de aproximativ treizeci de metri, în care se aflau mai multe trape. Pasajul spre Laboratorul Unu era indicat de un semn în dreapta: "L-l". Nu făcuse decât doi paşi spre el, când pasajul se deschise şi din el ieşi o femeie, trântind cu violenţă trapa în urma ei. Lumina era difuză, şi venea doar de la cei doi sateliţi naturali, prin panourile transparente de plasmasticlă aflate în partea stângă. Însă mişcările femeii trădau o puternică frământare interioară.

Femeia se repezi spre el, îl apucă de braţ, apoi îl trase spre porţile exterioare cu o forţă care îl surprinse.

— Vino! Am nevoie de tine.

Avea o voce aspră, deosebită. Faţa şi braţele erau pline de zgârieturi şi Toma simţi mirosul inconfundabil al sângelui.

— Ce...

— Nu pune întrebări! spuse ea cu violenţă.

Era o fiinţă minunată.

Îi dădu drumul când ajunseră la zid. Toma zări conturul vag al unei trape de urgenţă care ieşea în spaţiul liber şi periculos al Pandorei. Mâinile ei formau cu frenezie coduri, astfel încât sistemul automat să fie decuplat fără a se declanşa alarma. Îl prinse de încheietura mâinii drepte, conducându-i-o spre

mecanismul de deschidere. Câte putere avea!

— Când spun eu, deschizi trapa. Aştepţi douăzeci şi trei de minute, apoi te uiţi după mine, şi mă laşi să intru.

Înainte ca Toma să poată găsi cuvintele de protest, femeia se dezbrăcă de salopetă şi i-o aruncă în braţe. O prinse fără să vrea, cu mâna liberă. Ea se aplecase deja pentru a-şi scoate încălţările şi Toma văzu un corp minunat — muşchi netezi, perfecţi — însă pielea îi era brăzdată de fâşii de sintoepidermă.

— Ce-ai păţit?

— Te-am avertizat, nu pune întrebări.

Vorbise fără să ridice privirea şi Toma sesiză forţa fantastică din ea. Periculoasă. Foarte periculoasă. Fără inhibiţii.

— Ai de gând să alergi P-ul, spuse el.

Privi în jur, căutând pe cineva care să-l ajute. Însă în cupolă nu se mai afla nimeni.

— Ai încredere în mine, spuse ea ridicându-se.

— Cum îmi dau seama că au trecut douăzeci şi trei de minute? întrebă el.

Ea se apropie de el şi lovi un panou aflat imediat lângă trapa de urgenţă. Toma auzi zumzetul circuitului automat de supraveghere, apoi o voce bărbătească, groasă:

— La Postul Nouă nu se întâmplă nimic deosebit.

Câteva cifre roşii străluceau pe fondul negru al unui ecran aflat deasupra circuitului vocal: 2:29.

— Trapa, spuse ea.

Toma trebuia să se supună; îi simţise forţa fantastică. Deblocă trapa şi trase. Femeia trecu pe lângă el ca fulgerul, luând-o la dreapta. Corpul ei era ca o ceaţă argintie în lumina de afară. Apoi zări o umbră în urma ei. Ridică arma fără să gândească, şi prăji o Glugă Nemiloasă. Femeia nu se întoarse.

Toma închise trapa. Mâinile îi tremurau.

Alergarea P-ului!

Privi cifrele: 2:29. A spus douăzeci şi trei de minute. Asta înseamnă că se va întoarce la 2:52.

Apoi îşi aduse aminte că perimetrul avea o lungime de aproape zece kilometri.

Este imposibil! Nimeni nu poate alerga zece kilometri în douăzeci şi trei de minute!

Însă ea venise din pasajul ce ducea spre Laboratorul Unu. Despături salopeta. Era plină de sânge. Numele ei fusese cusut

pe partea stângă a pieptului: *Legata.*

Se întrebă dacă era un nume sau un prenume.

Sau un titlu?

Aruncă o privire prin fereastra de plasmasticlă, privind spre stânga, în direcţia din care trebuia ea să apară dacă ar fi reuşit într-adevăr să alerge perimetrul.

Ce să însemne Legata?

Vocea din circuitul de pază îl făcu să tresară:

— O femeie aleargă P-ul. Adineauri a trecut pe lângă Postul Treizeci şi Opt.

— Cine este?

— Nu-mi dau seama, e prea departe.

Toma se ruga să reuşească, ascultând raportul de la fiecare post pe lângă care trecea. Însă ştia că nu avea prea multe şanse. După ce Waela îi povestise despre Joc, căutase în statistici, şi se edificase. Cincizeci la sută... Însă pe timpul zilei. Noaptea nu reuşeau nici măcar unul din cincizeci.

Cronometrul de lângă el se mişca agonizant de încet: 2:48. I se păru că trece o oră până să ajungă la 2:49. Santinelele amuţiseră.

De ce nu raportau trecerea ei pe lângă posturile de pază?

Se auzi imediat o voce, ca un răspuns:

— Adineauri a trecut pe lângă Postul Optzeci şi Nouă din Est.

— Cine naiba este?

— E prea departe ca să-mi dau seama.

Toma scoase pistolul laser şi puse o mână pe mecanismul de deschidere. Se spunea că ultimele clipe erau cele mai grele, demonii Pandorei repezindu-se cu toţii asupra alergătorului. Trase cu ochiul afară, în lumina nopţii.

2:50.

Roti mecanismul de deschidere, şi crăpă puţin trapa. Nici o mişcare... Nimic. Nici măcar un demon. Se trezi vorbind pe înfundate:

— Haide, Legata. Haide. Poţi. Nu strica totul tocmai acum!

Ceva străluci în umbrele din stânga. Deschise larg trapa. Iat-o!

Era ca un dans — sărea, se apleca. Ceva mare şi negru se repezi asupra ei. Toma ochi cu grijă şi prăji încă o Glugă Nemiloasă. Femeia trecu pe lângă el fără să întrerupă ritmul. Mirosea a transpiraţie... o transpiraţie parfumată. Trânti trapa şi o blocă.

Imediat după aceea, ceva se izbi cu zgomot de barieră.

Prea târziu, lepădătură!

Se întoarse pentru a o privi intrând din nou prin trapa Laboratorului Unu, cu salopeta în mâini. Femeia îi făcu un semn cu mâna înainte ca trapa să se închidă şuierând în urma ei.

Legata, gândi el. Apoi: Zece klick-uri în douăzeci şi trei de minute!

În circuitul vocal se auzea o conversaţie:

— Ştie cineva cine a fost?

— Nu. Unde a intrat?

— Undeva pe lângă cupola Laboratorului Unu.

— La naiba! Cred că ăsta este recordul absolut!

Toma apăsă pe buton şi vocile amuţiră, însă nu înainte de a auzi o voce spunând:

— Tare-aş vrea să văd pe scumpetea aia alergând după...

Se îndreptă spre trapa Laboratorului Unu, încercă să forţeze mecanismul de deschidere... Acesta refuză să se mişte. Era sigilat.

Toate astea pentru a-şi trage o dungă deasupra sprâncenei?

Nu. Probabil că nu o făcuse doar pentru însemnul unui succes.

Ce făceau acolo, în Laboratorul Unu?

Încercă din nou mecanismul. Nimic. Dădu din cap şi se întoarse încet spre poarta de pază automată, unde chemă un servo. Ajunse din nou în camera sa. Tot drumul, se întrebă:

Ce naiba înseamnă Legata?

Clonul unui clon nu este neapărat necesar să se asemene foarte mult cu originalul, aşa cum nici clonul original nu se aseamănă întotdeauna cu originalul iniţial. Totul depinde de interferenţele între celule, şi de alte elemente care pot interveni pe parcurs. Trecerea timpului aduce întotdeauna elemente noi.

— **Jesus Lewis,**
Noul Manual de Clonare

OAKES OPRI aparatul holografic şi roti scaunul, îndreptându-şi privirea spre desenul de pe perete.

Nu-i plăcea acest loc. Era mai strâmt decât locuinţa sa de pe navă. Aerul avea un miros ciudat. Unii dintre Colonişti nu îl tratau cu tot respectul cuvenit, şi asta îl deranja. Mereu se gândea la spaţiile libere şi neprotejate ale Pandorei.

Faptul că în jurul locuinţei sale se aflau multe straturi de protecţie nu avea prea mare importanţă. Spaţiul liber *exista, dincolo.*

Deşi îşi adusese mobilele de pe navă, în locul acesta nu se va simţi niciodată la fel de confortabil.

Singura îmbunătăţire era că primejdiile de pe navă — primejdii pe care nu le cunoştea decât el — se îndepărtaseră.

Oftă.

Era după-amiaza târziu şi mai avea încă multe treburi de rezolvat. Însă ceea ce văzuse la holovideo îl interesa mai mult.

Un spectacol dintre cele mai nesatisfăcătoare.

Îşi muşcă buza de jos. *Nu... Fusese un spectacol mai mult decât nesatisfăcător. Îi dădea un sentiment de... nelinişte.*

Se lăsă pe spate încercând să se relaxeze. Înregistrarea holografică a vizitei Legatei în Camera Ţipetelor îl umplea de nelinişte. În ciuda faptului că drogul îi inhibase reacţiile corticale, Legata rezistase. Nimic din ceea ce făcuse în Camera Ţipetelor nu putea fi folosit împotriva ei... cu excepţia... nu. Nu făcuse nimic.

Nimic!

Dacă n-ar fi văzut cu ochii lui... Oare o să-i ceară să vadă înregistrarea? Îşi zise că nu, dar nimic nu era sigur. Nimeni dintre cei care fuseseră acolo nu ceruseră să-şi vadă înregistrările, deşi toţi ştiau că acestea existau.

Legata nu se comportase conform planului. I s-au făcut unele lucruri, dar s-a opus altora. Înregistrarea nu îi oferea nici un element cu care s-o aibă la mână.

Dacă vede înregistrarea, îşi va da seama.

Dar cum putea opri cel mai bun Inspector Tehnic să-şi descopere propria înregistrare holografică?

Să fi fost o greşeală... trimiterea ei în Camera Ţipetelor?

Însă Oakes avea impresia că o cunoaşte totuşi destul de bine. Da. Nu va face nimic împotriva lui decât dacă ar suferi o mare durere. Şi s-ar putea să nu ceară holograma. Poate...

În Camera Ţipetelor, Legata nu căutase nici măcar o singură dată plăcerea. Toate acţiunile ei fuseseră reacţii de apărare contra durerii.

Eu am ordonat să i se producă durere.

Se simţi stingherit.

A fost necesar!

Având un adversar de calibrul navei, trebuia să-şi ia măsuri extreme. Trebuia să exploreze limitele.

Am o justificare.

Legata nici măcar nu ceruse un sedativ după ieşirea din Camera Ţipetelor.

Şi-a pus câteva benzi de sintoepidermă pe răni, şi s-a grăbit să plece. Unde?

S-a întors dezbrăcată, cu salopeta în mâini.

Oakes auzise zvonuri cum că în acel interval de timp cineva ar fi alergat perimetrul. În nici un caz nu putea fi Legata. O coincidenţă, nimic mai mult. Dovada: nu-şi făcuse semn deasupra sprâncenei.

Ce nesăbuire! Să alergi aşa în spaţiul neprotejat!

Ar fi vrut să interzică Jocul, dar Lewis îl avertizase să n-o facă, iar până la urmă fusese de acord. Dacă ar fi interzis Jocul, ar fi însemnat să pună o mulţime de paznici la trapele de ieşire. În plus, Jocul era ca o supapă, ajutând la eliminarea violenţei acumulate în oameni.

Legata să alerge perimetrul?

Nu, în nici un caz!

A naibii femeie! Seara trebuia să se prezinte la lucru, cu toate însemnele fizice ale trecerii prin Camera Ţipetelor aproape dispărute. Privi la notiţele de sub mâna stângă. Ordinele erau adresate chiar ei.

"Verifică posibilele legături dintre răsăritul lui Alki şi creşterea electroalgelor. Pune Laboratorul Unu să scoată doi noi cloni de tip LH. Caută noi informaţii despre dizidenţi — atenţie sporită la cei care s-au asociat cu Rachel Demarest."

Va respecta Legata ordinele?

Imaginea feţei Legatei i se strecură în minte.

A avut încredere în mine.

Dar chiar avusese încredere în el? De ce să se fi întors la Laboratorul Unu când toate presimţirile ei rele erau atât de evidente? Dacă ar fi fost vorba de altcineva, Oakes nu şi-ar fi făcut

nici o problemă. Însă acum era vorba de Legata. Ea era diferită de toţi ceilalţi şi fusese împinsă prea departe.

Momentul de distracţie.

Nu fusese chiar atât de distractiv pe cât se aşteptase. Îşi aminti prima privire a ei când îşi dăduse seama că fusese trădată... suportând şocul undelor sonice. Sonicele i-au alungat pe cloni; ei se distraseră deja. Dar nici măcar durerea intensă nu o făcuse pe Legata să se mişte din loc. În ciuda sedativelor, putea auzi comenzile lui Murdoch. Sedativele îi fuseseră administrate pentru a-i inhiba voinţa... Însă ea rezistase. Comenzile lui Murdoch îi spuneau ce trebuia să facă, clonul era pregătit, echipamentul pus la punct... dar chiar şi atunci, ar fi trebuit să-şi piardă complet controlul din cauza durerii, pentru a produce clonului o durere asemănătoare. Aproape tot timpul, privirea ei căutase scannerul holografic. După ce îl descoperise, privise direct în el, şi ceea ce se vedea în ochii ei nu îi dădea lui Oakes nici un fel de plăcere.

Nu-şi va aduce aminte. Nimeni nu-şi aduce aminte.

Majoritatea subiecţilor cerşeau milă, ofereau orice, orice, numai să se oprească durerea. Legata se holbase pur şi simplu în scanner. Undeva în ea, era trează, şi ştia că era complet neajutorată, la discreţia lui. Era un proces de modelare. Oakes vroia ca Legata să semene cu toţi ceilalţi. La asta se pricepea destul de bine.

Însă fusese luat pe nepregătite de diferenţa între ea şi ceilalţi. Da, era mult diferită. Ce şoc, să descoperi în cele din urmă această magnifică diferenţă, şi să ştii că ai distrus-o. Distrusese încrederea. Încrederea pe care o avuseseră unul în celălalt dispăruse pentru totdeauna.

Pentru totdeauna.

Niciodată nu va mai avea încredere deplină în el. Da, se va supune... acum cu mai multă promptitudine, probabil. Însă nu va mai avea încredere.

Conştientizarea acestui fapt îi dădu fiori. Era tensionat, neatent. Trebuia să se relaxeze, să se concentreze asupra unui lucru care aducea liniştea.

Nimic nu durează la nesfârşit, gândi el.

Brusc, alunecă în zona lui de somn, însă era un somn bântuit de imaginea peretelui unei camere. Peretele avea forme distorsionate, aducând de departe cu cele din încăperea în care

fusese Legata... Camera Ţipetelor.

Iar Pandora *era chiar acolo... şi... şi... mâine...*

OMULKERRO: "Ascultătorul îşi protejează simţul înţelegerii şi conştiinţa?"

AVATA: "Ahhh, ridici bariere."

OMULKERRO: "Asta numeşti tu iluzia înţelegerii, nu-i aşa?"

AVATA: "Dacă înţelegi, atunci poţi învăţa. Dacă spui că înţelegi, atunci ridici bariere."

OMULKERRO: "Dar îmi amintesc că am înţeles multe lucruri."

AVATA: "Memoria nu înţelege decât prezenţa sau absenţa semnalelor electrice."

OMULKERRO: "Atunci care este combinaţia, sau programul pentru învăţare?"

AVATA: "Acum ai deschis drum liber. Doar programul contează."

OMULKERRO: "Şi care sunt regulile?"

AVATA: "Există reguli care stau la baza fiecărui aspect al vieţii umane? Asta-i întrebarea?"

OMULKERRO: "Se pare că asta-i întrebarea."

AVATA: "Atunci dă răspunsul. Care sunt regulile pentru a fi om?"

OMULKERRO: "Eu te-am întrebat pe tine!"

AVATA: "Dar tu eşti om iar eu sunt Avata."

OMULKERRO: "Bine, atunci care sunt regulile pentru a fi Avata?"

AVATA: "Ahhh, omulkerro, cuprindem în noi atâta cunoaştere, dar nu o cunoaştem."

OMULKERRO: " Vrei să spui că o astfel de cunoaştere nu poate fi redusă la un simplu limbaj."

AVATA: "Limbajul nu poate apare în neant."

OMULKERRO: "Dar noi nu ştim despre ce anume discutăm?"

AVATA: "Folosirea limbajului nu implică doar o simplă recunoaştere a şirurilor de cuvinte. Limbajul şi lumea la care se referă..."

OMULKERRO: "Scenariul piesei."
A VATA: "Scenariul, da. Scenariul jocului şi lumea sa trebuie să se întrepătrundă. Cum poţi crea un cuvânt sau alt simbol pentru fiecare element celular al corpului tău?"
OMULKERRO: "Pot vorbi cu corpul meu."
AVAT A: "Pentru asta, nu ai nevoie de un scenariu."

— **Kerro Panille,**
AVAT A, Jocul: Întrebare şi Răspuns"

Misterul conştiinţei? Date false — rezultate semnificative.

— **P. Weygand,**
Med-Teh al Navei Neantului

OAKES PRIVEA prin scanner. Santinela se zvârcolea şi urla în agonie. Lumina de seară a lui Alki arunca umbre lungi şi purpurii, care se deformau neîncetat, odată cu salturile şi spasmele omului. Circuitele Activităţii Curente din Exterior reproduceau fidel sunetele, cu o promptitudine înfricoşătoare. Îi dădeau sentimentul că bărbatul acela se putea afla chiar lângă uşa camerei sale, nu la perimetrul dinspre nord, aşa cum indica senzorul.

Urletele se transformară într-un horcăit groaznic, ca o turbină pe cale să se oprească. Urmară convulsii, tresăriri, apoi liniştea.

Oakes nu-şi putea alunga din minte primele ţipete ale santinelei.

Tentacule Nervoase! Tentacule Nervoase!

Oriunde te-ai fi aflat în spaţiul neprotejat al Pandorei, nu aveai scăpare. Colonia era sub un asediu permanent. Iar la Fort... sterilizarea era singura soluţie. Tot ce mişcă trebuie omorât.

Oakes îşi apăsă palmele pe urechi, încercând să estompeze ţipetele. Încet, duse mâinile la comenzile scannerului, privindu-le ca şi cum *ele* l-ar fi trădat. Căuta prin senzorii ACE ceva care

să-i atragă atenţia, la întâmplare. Şi... şi dăduse peste această oroare.

Imaginile continuau să-i joace în minte.

Santinela îşi dusese mâinile la ochi, smulgând ţesuturile pe care Tentaculele Nervoase le găseau atât de suculente. Dar ar fi trebuit să ştie ceea ce ştia orice Colonist, şi anume că nu mai avea scăpare. Dacă Tentaculele Nervoase apucau să intre într-un ţesut nervos, nu puteau fi oprite decât după ce îşi depuneau ouăle în creier.

Numai că această santinelă aflase despre clor. În ultimele sale momente de conştienţă, să fi existat vreo urmă de speranţă? Cu siguranţă, nu. Odată ce Tentaculele Nervoase intraseră în carne, clorul nu mai putea fi folosit.

Pentru Oakes, cel mai oribil aspect al incidentului era că îl cunoştea pe nefericit: Illuyank. Făcea parte din echipa lui Murdoch de la Laboratorul Unu. Şi înainte de asta, fusese cu Lewis la Fort. Illuyank era un supravieţuitor — alergase de trei ori perimetrul... şi reuşise să se întoarcă, după expediţia fatală a lui Edmond Kingston. Illuyank a venit pe navă pentru a raporta eşecul lui Kingston.

Am ascultat raportul lui.

O mişcare îi atrase atenţia. Înlocuitorul santinelei intrase în raza de acţiune a senzorului (nu foarte aproape de Illuyank!), cu puşca laser pregătită. Era, după standardele Coloniei, un laş de ultimă speţă. Nu fusese în stare să tragă în nefericitul Illuyank. Astfel încât victima Tentaculelor Nervoase cunoscuse cea mai cumplită moarte pe care o putea oferi Pandora.

Înlocuitorul ţinti şi arse trupul lui Illuyank, de la cap până la călcâie. Procedură standard. *Prăjeşti totul.* Ouăle acelea, cel puţin, nu vor mai da vreodată pui.

Oakes găsi în el puterea de a trece la un alt scanner. Tremura atât de puternic încât nici nu se putea depărta de consolă.

Fusese o scanare de rutină, de genul celor pe care le executase zilnic până atunci. Ce îngrozitor era acest loc!

Ce a făcut nava cu noi?

Pe planetă nu aveai nici un loc de scăpare. Faptul că pe această lume rapidă trebuia să stea protejat de bariere multiple şi sub o supraveghere permanentă nu era de natură a-i aduce liniştea.

Şi nu exista drum de întoarcere. Lewis avea dreptate. Colonia cerea o atenţie constantă. Decizii delicate referitoare la misiunile personalului, furnizarea de hrană şi echipament Fortului... nici una din aceste probleme nu putea fi rezolvată prin canalele de comunicaţie dintre sol şi nava. Pandora impunea acţiuni şi răspunsuri prompte. Lewis nu-şi putea împărţi atenţia între Fort şi Colonie.

Apăsă cu degetul în pilula din ceafa. Acum nu-i mai folosea la nimic. Interferenţele statice de la sol limitau raza de acţiune... iar când scăpau de acest impediment — nu foarte multă vreme — semnalele aleatoare auzite dovedeau că secretul lor fusese descoperit.

Sursa acelor semnale probabil că era nava. Nava! Tot nu vroia să renunţe! Încă se mai amesteca în treburile lui. Pilulele de comunicaţie vor trebui scoase cu prima ocazie.

Se aplecă ridicând o sticlă de la podea. Mâna îi tremura încă după incidentul cu Illuyank. Încercă să-şi toarne un pahar şi vărsă majoritatea conţinutului pe consolă. Pata roşie şi lipicioasă îi aminti de sângele care ţâşnise din zonele neacoperite ale santinelei ... din nas... din gură...

Cele trei dungi tatuate deasupra sprâncenei lui Illuyank rămăseseră imprimate ca nişte flăcări în memoria lui Oakes.

La naiba cu locul ăsta!

Apucând paharul cu ambele mâini, sorbi ce mai rămăsese. O înghiţitură mică, dar care îi aduse liniştea în stomac.

Bine măcar că n-am să vomit.

Puse paharul gol pe marginea consolei şi îşi plimbă privirea prin cameră. Nu era suficient de spaţioasă. Tânjea după spaţiul din navă. Însă acolo nu avea unde se retrage... nu putea scăpa din sclavie.

Te vom învinge, Navă!

Bravo!

Nu avea ce căuta în locul ăsta. Coloniştii erau foarte rapizi! Pe navă, nici vorbă de aşa ceva. Oakes ştia că era prea masiv, prea ieşit din formă pentru a face faţă Pandorei. Nu se putea apăra singur. Avea nevoie de protecţie permanentă. Îl măcina faptul că Illuyank fusese unul dintre oamenii destinaţi a face parte din garda sa. Illuyank fusese un supravieţuitor.

Până şi supravieţuitorii mor aici.

Simţea nevoia să iasă din camera asta, să se plimbe pe

undeva. Insă când reuşi să se ridice de la consolă, întorcându-se, se confruntă cu un alt perete. Îşi dădu seama că luxul pierdut îl afecta mai puternic decât estimase. Avea nevoie de Fort, din motive fizice şi psihologice, pentru o bază sigură din care să dea comenzi. Cămăruţa asta blestemată era mai largă decât toate celelalte aflate pe Pandora, însă după ce îi instalaseră consola de comandă, echipamentul holografic, şi celelalte accesorii ale unui PP, descoperi că de-abia mai putea să se mişte.

Aici nu am spaţiu nici măcar să respir.

Puse mâna pe mecanismul de deschidere, dorind să facă o plimbare prin coridoare. Însă în momentul în care mâna atinse metalul rece, îşi dădu seama că toate coridoarele duceau spre spaţiul neprotejat. Trapa era încă o bariera pusă în faţa ravagiilor pe care le făcea acest loc.

Vreau să mănânc ceva.

Probabil aş putea-o chema pe Legata... inventez eu un pretext. Legata cea conştiincioasă. Superba Legata. Cât de folositoare îi era... Însă nu-i plăcea schimbarea petrecută acolo, în străfundul ochilor ei. Să-i ceară lui Lewis un înlocuitor? Nu îşi dorea una ca asta.

Am greşit faţă de ea.

Nu putea recunoaşte asta decât în sinea sa. Făcuse o greşeală trimiţând-o pe Legata în Camera Ţipetelor.

A suferit o schimbare.

Acum îi aducea aminte de muncitorii din agrariumul de la bordul navei. Îl impresionase diferenţa dintre acei muncitori şi restul Navigatorilor. Muncitorii din agrarium formau un grup tăcut, mereu ocupat... făceau uneori zgomot, însă în sinea lor erau foarte tăcuţi.

Asta era! Legata devenise tăcută în sine.

Era ca muncitorii din agrarium, serioasă, aproape respectuoasă... fără îndârjirea din Vitro-laboratoare sau de lângă containerele cu axolotl, acolo unde Lewis făcea miracole... Era altceva.

Îşi dădu seama că agrarium-urile erau singurele locuri pe navă unde nu se simţea potrivit. Gândul ăsta îi dădu fiori.

Legata mă face să mă simt nepotrivit aici.

Acum nu mai avea posibilitate de întoarcere. Va trebui să suporte consecinţele. Opţiunile rezultaseră din informaţii. Acţio-

nase pe baza unor informaţii greşite.

Cine mi-a dat informaţia greşită? Lewis?

Care sisteme de comandă erau implicate în furnizarea de informaţii, ducând inevitabil la anumite opţiuni?

Ce întrebare simplă!

O suci pe toate părţile în minte, intuind că intrase pe o pistă vitală. Probabil asta era cheia spre aflarea adevăratei naturi a navei. O cheie, undeva în fluxul de informaţii.

Informaţie-opţiune-acţiune.

Simplu, mereu foarte simplu. Pentru un adevărat om de ştiinţă, complexitatea era întotdeauna suspectă.

Briciul lui Occam taie.

Ce decizii lua nava, şi pe baza căror informaţii? De exemplu, se va opune nava mutării Secţiei Natali pe planetă? Deocamdată nu era posibil, însă ideea unei confruntări deschise îl entuziasma. Tânjea după o astfel de confruntare.

Arată-mi mâinile, monstru mecanic!

Nava poate acţiona fără mâini.

Dar nava putea acţiona fără curiozitate şi fără să lase puncte de reper?

Ca fiinţă inteligentă, Oakes simţea nevoia să-şi satisfacă simţul curiozităţii, să se mişte continuu. Probabil că nu întotdeauna se mişca elegant — de exemplu, chestiunea referitoare la Legata — dar trebuia să se mişte... salturi, opriri, starturi... orice. Succesul mişcărilor depindea de inteligenţă şi de informaţiile disponibile.

Am nevoie de informaţii corecte.

Entuziasmul ţâşnea prin toţi porii. Dacă ar avea informaţiile corecte, ar putea dovedi, o dată pentru totdeauna, că nava nu era Dumnezeu? Să pună capăt definitiv pretenţiilor navei?

Ce informaţii avea? Conştiinţa navei? Trebuia să fie conştientă. Dacă ar presupune altceva, ar însemna să facă un pas înapoi... să ia o opţiune greşită. Indiferent de situaţie, nava nu putea fi considerată decât o inteligenţă complexă.

O fiinţă cu adevărat inteligentă făcea adesea mişcări, însă le făcea pe baza unor informaţii de încredere, care fuseseră verificate cumva.

Verificate în număr mare sau pe o perioadă lungă de timp.

Una sau alta.

De cât timp erau testaţi Navigatorii? Într-un univers aleator,

rezultatele nu garantau întotdeauna predicţii sigure. Deciziile navei puteau fi prevăzute?

Oakes îşi simţi inima bătând puternic. Datorită acestui joc, se simţea revenind la viaţă. Era ca amorul fizic... dar putea fi mai mult — cel mai grandios joc din univers.

Dacă mişcările şi deciziile navei puteau fi prevăzute, înseamnă că evenimentele puteau fi grăbite. Va avea soluţia unei victorii rapide şi uşoare asupra Pandorei. Ce mişcare să facă pentru a se folosi de forţa navei pentru a-şi îndeplini propriile scopuri? Dacă avea informaţii corecte, putea supune chiar şi un zeu.

Controlul!

Rugăciunile nu erau decât un scâncet, o smiorcăială... o implorare pentru a obţine controlul. O implorare? O ameninţare?

Navă, dacă nu mă incluzi în Secţia Medicală, atunci renunţ la Adorare!

Cam asta era situaţia cu Adorarea. Zeii, dacă existau, ar fi trebuit să se strice de râs.

Dintr-o dată, gândurile reveniră la moartea lui Illuyank.

La naiba cu locul ăsta!

Ce bine ar fi să mă plimb acum într-un agrarium de la bord... sau într-o Catedrală a Copacilor.

Îşi aminti de o noapte petrecută pe navă, plimbându-se pe lângă gurile de ventilaţie, spre o Catedrală a Copacilor de la periferie. Îşi lipise fruntea de plasmasticla unui hublou, privind neantul de dincolo. Stelele se roteau în jurul propriilor axe de spin; şi ştia foarte bine, în jurul lui. Însă, deşi avea în faţă nenumărate stele, se simţi ca într-o groapă întunecoasă şi îngrozitoare. De cealaltă parte a barierei de plasmasticlă, în fiecare secundă se năşteau galaxii... mureau galaxii. Nu putea scoate nici un strigăt de ajutor. Nici o alinare nu putea supravieţui frigului.

Cine mai era atât de singur în univers?

Nava.

Mintea rostise un lucru neaşteptat. Însă ştia că era un adevăr. În acel moment zări, în plasmasticlă, reflexia propriilor ochi topindu-se în întunericul dintre stele. Îşi aminti că făcuse un pas înapoi, surprins.

Privirea aceea! Aceeaşi expresie!

Aceeaşi expresie fusese pe faţa negrului de pe Pământ,

atunci când îl luaseră din grădina casei.
Îşi dădu seama că aceeaşi expresie o zărise şi în ochii Legatei.
În ochii mei... În ochii ei... În ochii negrului din copilărie. ..
Simţindu-se încorsetat de cameră, de toate cercurile concentrice şi barierele Coloniei, ştia cum trupul lui vulnerabil putea fi trădat.
Mă pot trăda singur.
Sau în faţa altora.
Lui Toma?
Navei?
Misterul spaţiului exterior şi al celui interior îl umplea cu uimire şi teamă. Era o slăbiciune şi trebuia înfruntată direct.
Dumnezeu sau, nu, nava era unică. *La fel ca şi mine.*
Şi dacă... *Nava* ar fi într-adevăr Dumnezeu?
Îşi trecu limba pe deasupra buzelor. Stătea singur în centrul camerei şi asculta.
Ce ascult? Ce vreau să aud?
Nu putea face mişcări decât după o verificare, forţând schimbarea, bâjbâind în spatele celorlalţi Navigatori. Cheia spre navă se afla în înţelegerea mişcărilor ei. Orice organism se mişca. De ce?
Caută plăcerea, evită durerea.
Hrana era o plăcere. Simţea foamea atacându-i stomacul. Amorul fizic era o plăcere. Unde era Legata acum? Victoria era o plăcere. Asta va trebui să mai aştepte.
Lasă durerea să ceară singură felul în care trebuie acţionat.
Pendulul oscila mereu: plăcere/durere... plăcere/durere. Intensitatea şi perioadele variau; însă oscilaţia, semnificaţia, niciodată.
Ce daruri ar putea tenta un zeu? Ce ghimpe ar putea răni piciorul unui zeu?
Îşi dădu seama ca stătuse mult într-o singură poziţie, cu privirea fixată asupra mandalei de pe perete. Era reproducerea exactă a celei din cabina de pe navă. Legata îi făcuse această copie... O altă copie fusese dusă la Fort. Ce mult şi-ar fi dorit ca Fortul să fie gata! Fără demoni, în siguranţă, ziua şi noaptea. De multe ori visase să iasă în spaţiul liber al Pandorei, sub cei doi sori, şi o rafală uşoară de vânt să-i ciufulească părul. Să meargă cu Legata la braţ, plimbându-se prin grădini spre o mare

liniştită.

Dintr-o dată, în minte îi apărură ochii Legatei, înlocuind această viziune idilică. Inspiră adânc, cu privirea fixată asupra mandalei.

Lewis trebuie să distrugă toţi demonii — algele, totul!

Avu nevoie de un efort fizic pentru a-şi dezlipi privirea de pe mandală[1]. Se întoarse, făcu trei paşi, se opri... Din nou mandala!

Mandala: un desen foarte complex reprezentând o imagine a universului sau numai anumite lumi subtile, şi totodată o manifestare a Divinului sau a unui aspect al său (n. trad.).

Ce se întâmplă cu mintea mea?

Visa cu ochii deschişi. Îşi lăsase mintea liberă să vagabondeze. Presiunea exercitată de toţi acei demoni aflaţi de cealaltă parte a perimetrului îi dădea sentimentul de vulnerabilitate. Pierduse izolarea de care se bucurase pe navă — schimbase pericolele navei cu pericolele Pandorei.

Cine ar fi crezut că voi duce dorul navei?

Blestemaţii de Colonişti erau prea brutali, prea rapizi. Credeau că se pot târgui mereu, că pot întrerupe orice. Vorbeau prea repede. Totul trebuia făcut imediat!

Com-consola emise un bâzâit.

Apăsă o tastă. Figura lui Murdoch îl privea din cadrul ecranului. Murdoch începu să vorbească fără a cere permisiunea, fără preambul.

— Ai dat ordin să-l trimit pe Illuyank la...

— Illuyank a murit, spuse Oakes cu o voce ternă.

Savură expresia de surpriză de pe figura lui Murdoch. Ăsta era unul dintre motivele pentru care spiona prin senzori, la întâmplare. Indiferent de ororile pe care le vedeai, informaţia te făcea să pari atotputernic.

— Găseşte pe altcineva pentru echipa de protecţie, spuse Oakes. Ai grijă să fie de încredere.

Întrerupse legătura.

Poftim! Aşa se proceda aici, la sol. Decizii rapide!

Amintirea morţii lui Illuyank îi readuse foamea în stomac. Mâncare. Trebuia să mănânce ceva. Se întoarse... Mandala îi apăru din nou în faţa ochilor.

Va trebui să o luăm mai încet.

Mandala îi juca în faţa ochilor, din desen ieşeau nenumărate figuri groteşti, încolăcindu-se, deformându-se.

Într-un târziu, îşi dădu seama că una dintre figuri era a Rachelei Demarest. Căţea idioată! Camera Ţipetelor o dereglase de-a binelea... Înnebunise. Să alergi afară în felul ăsta! Mulţi văzuseră demonii năpustindu-se asupra ei, aşa că nimeni nu va da vina pe el. Scăpase de o problemă… Însă să alergi afară...

Totul îmi aduce aminte de spaţiul neprotejat!

Va trebui să găsească pe altcineva prin care să-i trimită lui Win Ferry băutura. Bătrânul vroia acum alcool pur, din cereale. Trebuia să-i trimită însă şi un mesaj... nu care cumva să pună vreo întrebare idioată despre femeia Demarest.

Îl dureau mâinile, şi îşi dădu seama că încleştase pumnii.

Încercă să se relaxeze, masându-şi degetele acolo unde începeau durerile. Daca ar lua încă o înghiţitură de vin poate că... Nu!

Câte neplăceri! Şi pentru ce?

Nu exista decât un singur răspuns, răspunsul dat de Lewis de atâtea ori: *Pentru această lume.*

Victoria le va oferi o lume sigură. Inconştient, atinse mandala cu mâna dreaptă. Ce preţ! Iar Legata — istoric, Inspector Tehnic, o femeie minunată — poate că ea va fi regina lui. Oakes îi datora asta. Împărăteasă. Desenă cu degetul linii imaginare pe mandală; un flux de intrigi.

— Politica este viaţa ta, nu a mea, spusese Lewis.

Lewis habar n-avea cât îl costa. Lewis nu-şi dorea decât laboratorul şi siguranţa Fortului:

— Pe mine lasă-mă singur aici. Tu fă-ţi politica ta, cum doreşti.

Formau o echipă nemaipomenită — unul în faţă, celălalt în spate.

Poate că totuşi puţin vin... ridică sticla şi sorbi din ea. Raja Toma va fi eliminat în curând. Încă o victimă a algelor.

Lewis ar trebui să bea mai mult din acest vin. L-au făcut mai bun.

Sorbi vinul, îl plimbă prin gură, apoi îl dădu pe gât. Sunetul făcut îl deranja întotdeauna pe Lewis.

— Ar trebui să bei şi tu din vinul ăsta, Jesus. Ţi s-ar mai îndulci trăsăturile feţei.

— Nu, mulţumesc.

— Bine, atunci rămâne mai mult pentru mine.

— Pentru tine şi pentru Ferry.

— Nu. Eu sunt singurul stăpân şi decid cum îl împart.

— Avem probleme urgente, spunea mereu Lewis.

Însă urgenţele nu trebuiau tratate în grabă, cu neglijenţă. Îi spusese foarte clar lui Lewis:

— Dacă suntem rezonabili şi liniştiţi în rezolvarea urgenţelor de la Fort, la fel va fi şi soluţia găsită: rezonabilă şi liniştită.

Nu avem nevoie de haos.

Sorbi din vin, cu ochii în mandală. Felul în care se răsuceau liniile acelea... păreau născute chiar din haos. Însă Legata reuşise să descopere regulile ascunse, şi multiplicase de două ori desenul. Desenul. Pandora avea şi ea desenul ei ascuns. Nu trebuia decât să-l descopere. Să dea la o parte straturile disonante, să descopere ordinea.

Vom termina cu algele, cu Tentaculele Nervoase. Clorul. Mult clor. În curând va domni ordinea aici.

Ridică sticla să mai ia o înghiţitură, dar nu mai curse nimic din ea. O lăsă să-i scape din mână şi auzi bufnitura pe podea. Ca la un semnal, com-consola bâzâi din nou.

Iarăşi Murdoch:

— Oamenii lui Demarest cer o altă şedinţă, Doctore.

— Eschivează-te! Ţi-am spus să... eschivează-te.

— Am să încerc.

Murdoch nu părea foarte mulţumit de decizie.

Oakes apăsă de două ori pentru a întrerupe legătura. De câte ori trebuie să dai un ordin în locul ăsta blestemat?

Se concentră din nou asupra mandalei.

— Vom avea ordine aici, foarte curând, spuse el.

Băuse prea mult vin. Era cam ridicol să meargă în clădire în starea aceasta, însă îi plăcea să audă bârfe, chiar dacă el însuşi era subiectul unora dintre ele.

— O să facem ordine pe aici.

Unde e blestemata aia? Legata! Trebuie s-o pun să facă ordine pe aici!

Aşa cum piatra linişteşte marea, Sinele din sine linişteşte universul.

— **Kerro Panille,**

LEGATA cuplă pilotul automat pentru aterizarea în Fort. Se lăsă pe spate şi privi ţărmul mării trecând pe sub ea. De data aceasta acţiona pe cont propriu. Era târziu după-amiaza şi deocamdată nu avea de-a face cu Oakes sau cu Lewis, nici cu demoni sau cloni. Nu avea altceva de făcut decât să se relaxeze, să privească, şi să respire în voie.

Aerostate!

Le văzuse în holograme, sau de departe, dând târcoale Coloniei, însă acestea pluteau la nici două sute de metri depărtare.

Sunt uriaşe!

Le numără: douăsprezece. Cel mai mare era o dată şi jumătate cât naveta. Pânzele lor portocalii prindeau vântul şi se deplasau la unison, aproape escortând-o. Lumina soarelui reflectată pe pielea lor răspândea curcubee. Îşi ţineau aproape toate tentaculele ridicate; tentaculele mai lungi — două la număr — prinseseră bolovani, pe post de balast. Cele mai mari dintre aerostate târau bolovanii prin apă, formând o dâră spumoasă. Schimbau mereu direcţia, prinzând rafalele de vânt. Naveta se încadră pe traiectoria finală de aterizare; zări două mai micuţe desprinzându-se de restul grupului, luând viteză, şi proiectând bolovanii în bariera de plasmasticlă ce înconjura grădina particulară a lui Oakes.

Grădină! O trecură fiori.

Bolovanii nu avură nici un efect asupra plasmasticlei. Chiar şi naveta s-ar fi putut zdrobi de plasmasticlă, darămite bolovanii...

Cele două aerostate dispărură într-o explozie puternică. Legata nu reuşi să vadă nimic timp de câteva clipe. Când îi reveni vederea, era jos, cuplată la trapa de acces. Explozia fusese o diversiune. Celelalte aerostate, enorme, lansau bolovani în bariera de plasmasticlă a Fortului, acolo unde fusese deja slăbită de acţiunea clonilor. Fiecare bolovan smulgea câteva aşchii din barieră. Santinelele ochiră şi traseră. Aerostatele explodară unul câte unul. Cel mai mare dintre ele era atât de aproape de navetă încât explozia sa distruse o parte din turnul de control.

Îşi dau viaţa pentru asta, gândi ea. *Sunt fie foarte*

nesăbuite, fie foarte altruiste.

Câteva zone de teren erau în flăcări. O echipă de intervenţie, acoperită de santinele, se ocupa de stingerea focului. Lewis se afla în veranda locuinţei lui Oakes. O zări şi îi făcu semn cu mâna, din spatele ferestrei de plasmasticlă. De-abia atunci sesiză Legata urmele de explozie pe partea superioară a navetei.

Deschise trapa şi ieşi. Pe drumul spre Fort fu escortată de două santinele. Peste tot plutea un puternic miros de clor.

Bine măcar că nu trebuie să ne temem de Tentaculele Nervoase, gândi ea.

Pe lângă clor, simţi mirosul mării şi observă că linia valurilor se retrăsese cu câţiva metri faţă de marcajul obişnuit. Nisipul umed neacoperit era încălzit de sori şi scotea aburi deşi, care se disipau întâlnind stâncile şi apa mării. Nu-i aruncă nici o privire lui Lewis, decât în momentul în care ajunse la verandă.

— Legata, spuse el întinzându-i mâna, cum te simţi?

Expresia iscoditoare din ochii lui îi dădu toate informaţiile de care avea nevoie.

Deci pentru asta am fost adusă aici, gândi ea. *Vrea să-mi aprecieze... utilitatea, înainte de a sosi Oakes.*

— Foarte bine, spuse ea. Aerostatele au pus la cale un spectacol grandios. Sau l-ai aranjat chiar tu, în cinstea mea?

— Dacă l-aş fi aranjat eu, nu ne-ar fi costat atât de scump. O conduse înăuntru şi închise trapa.

— Cum staţi cu pagubele?

Lewis o conduse mult în interior, departe de plasmasticlă. Legata vroia să inspecteze terenul şi felul în care decurgeau reparaţiile.

— Se poate repara totul. Vrei ceva de mâncare?

O femeie trecu pe lângă ei. Avea urechi mari, ca nişte evantaie. Era însoţită, ca de obicei, de un individ cu puşca laser.

— Nu, mulţumesc, nu îmi este foame.

Femeia se întoarse auzind răspunsul, şi o privi pe Legata drept în ochi, intens, ca şi cum ar fi dorit să spună ceva; apoi se răsuci rapid şi ieşi. Legata îşi aminti că unul dintre strigătele de revoltă ale clonilor fusese *Mi-e foame acum!* şi nu se simţi în largul ei.

— Urechile acelea... de ce?

— E în stare să audă o Glugă Nemiloasă de la o sută de

metri. Câştigăm astfel un avantaj de o secundă. În plus, îi stă bine, nu crezi?

— Ba da, spuse rece Legata. Foarte bine.

Observă că Lewis încă mai şchiopăta, însă nu-i era milă de el. Deşi era curioasă să afle detalii despre revoltă, nu puse nici o întrebare. Atacă direct, reluând subiectul:

— Dă-mi detalii despre situaţia reparaţiilor.

Lewis renunţă la amabilitate şi abordă aerul lui obişnuit, prozaic:

— Am pierdut mulţi cloni. Dintre cei rămaşi, mai puţin de jumătate sunt apţi de muncă. Primim ajutoare de la Colonie şi de pe navă, însă totul decurge cu mare încetineală. Două dintre hangare sunt rău avariate — trape lipsă, găuri în perete. Locuinţele clonilor au peretele exterior şi trapele intacte, însă interiorul este distrus. Aşa le trebuie! Să doarmă pe bucăţi de plasmasticlă.

— Dar clădirea asta?

— A suferit nişte avarii în partea din spate, acolo unde locuinţele clonilor se unesc cu magazia. Au intrat în bucătărie, dar i-am închis acolo.

— I-aţi închis?

Lewis feri o clipă privirea. Se frecă la nas, şi Legata îşi aminti de avertismentul lui Oakes: acesta era un semn de nervozitate la Lewis. După câteva clipe, se lămuri că nu avea să primească răspuns. Dădu din cap şi continuă:

— După ce aţi descoperit că clorul ucide Tentaculele Nervoase, cât timp a durat înainte să-l folosiţi asupra oamenilor pe care i-aţi închis?

— Uite ce e, Legata, tu nu ai fost aici. Nu ai văzut ce erau în stare să...

— Cât timp?

O privi drept în ochi, dar nu răspunse.

— Deci i-ai ucis.

— Tentaculele Nervoase i-au ucis.

— Dar ai fi putut ucide Tentaculele Nervoase.

— Atunci clonii ar fi pătruns în interior şi ne-ar fi ucis *ei* pe noi. Nu ai fost aici. Nu ai trăit aşa ceva. Nu ştii cum este.

— Ba da, cred că ştiu. Arată-mi Grădina lui Morgan.

Avu nevoie de toata stăpânirea de sine pentru a pronunţa cuvântul acela. După evenimentul cu care se confruntase la Co-

lonie, numele *Grădină* o va urmări întotdeauna. Deşi nu-şi putea aminti ce se întâmplase acolo, o umplea de oroare. Însă îl observă pe Lewis; acesta părea destul de stingherit după ce auzise cuvântul, şi a naibii să fie dacă-i va uşura situaţia!

Lewis era şocat de referirea la *Grădină.* Şi pentru el însemna tot Camera Ţipetelor. Vedea întrebările formându-se în spatele ochilor lui: *Cât de mult ştie? De ce nu se teme?* Legata refuza să-şi permită luxul de a se teme. Măcar atâta să vadă şi el. Până nu îşi va aminti tot ceea ce se petrecuse acolo, nu va lăsa pe nimeni să profite de ceea ce i se întâmplase.

— Da, spuse el cu o voce aproape şoptită. Grădina. Te poţi relaxa acolo până soseşte Morgan. Pe aici.

Lewis o conduse prin părţile terminate ale domeniului, intrând într-o construcţie-mamut, săpată direct în piatra muntelui şi după aceea finisată cu plastoţel. Legata se întoarse cu faţa spre intrare, privind peisajul, până departe deasupra mării.

— Această trapă duce spre locuinţa lui Morgan. Sala de studiu, biblioteca şi camera de locuit se află toate reunite în această structură. Dincolo de ele se găsesc sala de întruniri, bucătăria, şi toate celelalte accesorii. Ţi le pot arăta, dacă vrei.

Ea era atentă la pulsaţia valurilor izbindu-se de zid, departe în faţa lor, şi îşi imagină că putea auzi *plesnetul* şi *scrâşnitul* apei oprindu-se în bariera de plasmasticlă.

— Legata?

— Da. Adică nu, nu trebuie să mă conduci. Aş vrea să fiu singură.

— Foarte bine, spuse Lewis cu promptitudine. Morgan spune că trebuie să te simţi cât mai bine. Îţi sugerez să iei legătura cu mine înainte de a încerca o plimbare. S-ar putea să ai nevoie de un paznic în zonele ceva mai expuse pericolului. Este încă devreme, iar eu nu plec în Colonie decât după masa a doua. Cheamă-mă, dacă ai nevoie.

Cu aceasta, trapa se închise şi Legata rămase singură.

Privi încă o dată spre mare. Se năpustea mereu, extinzându-şi conştienţa, pipăind limitele.

Există aici o putere pe care nici măcar Morgan n-o poate cumpăra, gândi ea. Şi îşi reprimă tentaţia de a alerga printre copacii artificiali, printre flori, dincolo de iaz, de râuleţul care şerpuia prin iarbă, dincolo de barieră, în aerul liber şi sălbatic al Pandorei. Apoi remarcă algele. Grămezi mari zăceau pe plajă; în

golf, dincolo de Fort, câteva fâşii lungi unduiau la suprafaţa apei. *Lewis a făcut asta!* Tristeţea îi aduse lacrimi în ochi şi şopti cu voce tare spre alge:

— Sper că se înşeală. Sper să reuşiţi.

Cu coada ochiului prinse o mişcare. Se întoarse, şi zări doi cloni lucrând la turnul de control al navetelor.

Îl aşteaptă pe Morgan, gândi ea, *şi vor ca toate să pară în regulă.*

Îi cercetă mai cu atenţie pe cei doi bărbaţi. Era ciudat că ridicau şi montau plăci de plasmasticlă la cel puţin patru metri deasupra solului — *însă nu se foloseau de scripeţi sau de vreun alt mecanism.*

Braţele acelea...

Se întrebă, rece, în ce index şi listă de preţuri intrau clonii aceia.

"Costul nu este o problemă, draga mea," spusese Murdoch, şi lucirea din ochii săi o speriase. Această teroare reveni acum, văzându-i pe cei doi cloni montând cu conştiinciozitate plasmasticlă.

Orice este posibil, gândi ea, *orice fantasmă.*

De ce nu-mi pot aminti?

Oricare ar fi fost ororile sau plăcerile din Camera Ţipetelor, acestea nu mai făceau parte din conştiinţa sa. Existau scurte fulgere de iluminare, incontrolabile şi efemere, care o loveau în timpul unei conversaţii sau al unui gând. Cei care lucrau cu ea puneau asta pe seama unei neatenţii crescânde, urmare a unei aventuri amoroase cu Şeful.

Ştia că putea găsi înregistrarea holografică a celor petrecute în Camera Ţipetelor. Şi-ar fi putut da seama ce se întâmplase. Oakes o tachina mereu.

"Dragă Legata," spunea el, şi fiecare parte a corpului parcă era unsă cu miere şi ulei, "vino aici lângă mine, ia şi bea ceva, şi să ne distrăm cu aventurile tale din Camera Ţipetelor."

Prima oară, când Legata se înfiorase şi plecase, Oakes râsese. Îi era greu Legatei să-şi păstreze controlul — omul ăsta avusese grijă de asta; după ce o prinsese în capcană, îi luase orice posibilitate de apărare şi o aruncase în Laboratorul Unu. Acum, Camera Ţipetelor fusese mutată la Fort.

Râsul pierise în cele din urmă, iar Oakes îi vorbise direct, pe un ton categoric: "Îţi place sau nu, acum eşti de-a noastră. Nu

mai ai cale de întoarcere. Probabil că n-ai să mai intri în camera aia, dar *ai intrat* totuşi, o dată. De bună voie, aş putea spune."

"De bună voie!" ochii ei albaştri îl fulgeraseră. "M-ai drogat! Şi... şi *monştrii ăia.* Unde a fost liberul lor arbitru?"

"Ei n-ar avea nici voinţă, nici existenţă, dacă n-aş fi eu..."

"Dacă nu ar fi Nava, vrei să spui!"

El suspinase teatral. Îşi aminti că Oakes aruncase o privire ecranului şi îşi făcuse un pic de lucru la consolă.

"Uneori chiar că nu te înţeleg, Legata. Într-una din zile, curând, vei duce o viaţă luxoasă în Fort, vei cunoaşte plăcerile cele mai intense... iar acum mormăi rahaturi din astea, primitivisme, despre puterile misterioase ale Navei."

Apoi îi arătase o hologramă cu grădina în care se afla acum. Nimeni nu putea pune la îndoială frumuseţea ei. Era plină de vegetaţie. Flori superbe înfloreau pretutindeni. Ridică ochii spre cupolă. Imensitatea şi misterul cerului pandoran turnau în ea o forţă stranie. Trăia o stare de... de...

Conexiune! gândi ea. *Da, indiferent ce ar face, toate acestea trăiesc în mine aşa cum eu trăiesc acum în ele.*

Noaptea trecută, la Colonie, după ce se pregătise să plece la Fort, Oakes o condusese până la micuţa cupolă de plaz de deasupra locuinţei sale.

"Uite," spusese el arătând spre o scânteie albă ce traversa încet orizontul, "acolo este nava ta. O scânteie în noapte, printre multe altele. Pentru ca o bucată de materie să orbiteze în jurul alteia, mai mari, nu este nevoie nici de misticism, nici de puteri supranaturale."

"Asta este o blasfemie", spusese ea. Fusese pregătită, ştia ce avea să-i spună Oakes.

"Crezi? Nava se poate apăra singură. Nimic nu poate scăpa Navei. Poate auzi orice, poate ajunge oriunde. Nava mi-ar putea termina oricând programul... Însă a ales să nu o facă. *Sau nu este în stare.* Ori una, ori alta, pentru mine înseamnă acelaşi lucru. Blasfemie, spui?"

Îi strânsese mâna. *Încearcă să se convingă singur,* gândi ea, şi savură satisfacţia acestei descoperiri.

Oakes făcuse un gest larg, cuprinzând tot cerul înstelat.

"Eu te-am adus în situaţia asta, nu Nava. Nava este o unealtă. Complexitate la puterea a cincea, desigur. Însă nu este decât o unealtă. Construită de oameni, oameni *inteligenţi,* pusă la dis-

poziţia unor oameni inteligenţi. Oameni care ştiu să-şi asume responsabilităţi, să vadă lumină în întunericul greu al confuziei..."

Noaptea parcă îl îmbiase la vorbă, iar Legata descoperi că multe din ceea ce spunea el erau, surprinzător, adevărate. Ştia că la baza a tot ceea se întâmpla cu Navigatorii, pe Navă sau dincolo de ea, se afla rezultatul unei ne-interferenţe din partea Navei. Însă prea multă vreme — şi cu prea mare profunzime - studiase secretele Navei pentru a mai crede că Nava era o bucată de oţel şi plastic... că Navei *nu-i păsa.*

Stătea acum în grădina Fortului... ridică privirea spre cer, acolo unde bănuia că se afla Nava.

Mă întreb, gândi ea, *mă întreb dacă nu cumva suntem o mare dezamăgire.*

Două aeronave de patrulare, telecomandate, trecură pe deasupra cupolei şi îi întrerupseră cu brutalitate reveria. Bănui că Oakes avea să sosească în curând, şi pregăteau toate cele necesare. Şi ea ar fi trebuit să se pregătească.

Nimic nu este sfânt, îşi aminti ea.

Apoi, într-o scurtă iluminare în timpul tăcerii apăsătoare ce urmase trecerii aeronavelor, adăugă: *Dar ceva ar trebui să fie.* Gândul acesta era eliberator, însufleţitor.

Universul nu are centru.

— ***Cuvintele Navei***

RAJA TOMA se afla în hangarul principal, sub balonul gigantic al dirijabilului. Echipa lui Lavu plecase, stingând aproape toate luminile. Se făcuse noapte. Balonul avea o culoare portocalie, palidă, atârnând uşor de cabluri. Deocamdată era plin de pliuri şi concavităţi, însă înainte ca Alki să se întâlnească cu Rega, în plină zi, îşi vor lua zborul, iar balonul va fi tot atât de plin şi de neted ca un aerostat.

Numai că nimeni nu văzuse vreodată vreun aerostat de dimensiunile acestea.

Toma scrută întunericul din hangar, nerăbdător să plece. *De*

ce vrea Oakes să ne întâlnim aici?

Ordinul fusese succint şi simplu. Oakes venea aici, la limita spaţiului protejat, special pentru a inspecta dirijabilul şi submersibilul ataşat. După aceea urma să le dea permisiunea de aventurare în sălbăticia dezlănţuită a mării Pandorei.

Are de gând să se opună proiectului?

Implicaţiile erau evidente: Se cheltuia prea multă energie pentru proiecte ca acesta, şi supravieţuirea era mult îngreunată. *Exterminatorii* doreau să-şi impună punctul de vedere. Aceasta putea fi ultima investigaţie ştiinţifică. Prea multe submersibile pierdute… prea multe dirijabile. Energia putea fi mult mai judicios folosită; de exemplu, pentru producerea hranei.

Suporterii proiectului se împuţinau continuu, pe măsură ce foamea le dădea târcoale.

Dacă nu facem rost de informaţii, s-ar putea să nu fim în stare să punem la punct o producţie permanentă de hrană. Algele sunt conştiente. Ele conduc această planetă.

Ce nume a primit Pandora de la alge?

Casă.

A fost Nava, sau propria mea imaginaţie?

Nici un răspuns.

Toma ştia că era prea nerăbdător, prea plin de incertitudini. *Dubii.* Ar fi fost atât de uşor să îşi însuşească toate punctele de vedere ale lui Oakes! Să fie de acord cu el. Până şi câţiva oameni de-ai lui Lavu fuseseră auziţi rostind: *Mi-e foame acum!* Lozinca asta era la ordinea zilei, în întreaga Colonie.

Unde era Oakes?

Mă lasă să aştept. Vrea să-mi arate cine este şef aici.

Personajul Raja Toma domina acest gând, însă se făceau auzite ecouri îndepărtate de la Flattery — îndepărtate, dar clare. Se simţea ca un actor bine intrat în rol, după multe spectacole. Flattery rămăsese în trecut, ca o amintire din copilărie.

Ce surprize mi-ai rezervat în adâncurile mării, Navă?

Trebuie să descoperi singur.

Aha! De data aceasta îi vorbise.

Dirijabilul se umflase, iar odgoanele cu care era prins începuseră să scârţâie. Toma păşi sub balon şi ridică privirea spre sfincterul diafragmei din plafon — un cerc imens, cu contururi foarte vagi în lumina difuză. Nările sale detectară un slab miros amărui, probabil de la esterii Pandorei. Colonia descoperise că

secreţiile volatile de la anumiţi demoni protejau zona împotriva altor predatori — în special împotriva Tentaculelor Nervoase. Totuşi, nimic nu dura la nesfârşit. Demonii se adaptau foarte rapid sau găseau modalităţi de protecţie.

Reveni cu privirea la submersibilul din umbră — un bolovan neted şi negru între tentaculele unui aerostat artificial... un bolovan neted şi negru cu dungi strălucitoare în lateral.

Dirijabilul scârţâi încă o dată, frecându-se de odgoane. Exista o deschizătură în hangar, şi Toma spera că nu era neprotejată împotriva pericolelor exterioare. Era neînarmat şi singur, cu excepţia santinelelor de la perimetru (care însă păzeau intrările de la sol) şi a unui supraveghetor care se retrăsese undeva să-şi pregătească un ceai. Toma îi simţea mirosul — un miros cunoscut, însă marcat de subtilele diferenţe ale chimiei pandorane.

Mi s-a întins o cursă? Oakes vrea să mor la fel ca şi Rachel Demarest?

Avea multe îndoieli, însă nici una referitoare la moartea Rachelei. Fusese foarte avantajoasă pentru unii şi prea venise la momentul oportun.

Totuşi, nu exista nici o dovadă.

În fiecare zi mureau oameni din patrulele de la perimetru. Statisticile Coloniei spuneau: unul din şaptezeci. Erau ca pierderile într-un război. Soldaţii ştiau bine asta. Numai că Navigatorii păreau să ştie foarte puţine despre războaie, în sensul istoric.

Totuşi, erau soldaţi buni.

Trase aer pe nări.

În aer plutea un miros vag, dulce şi umed, de la lubrifianţii naturali. Cu câtă zgârcenie îşi oferea Pandora bogăţiile! Văzuse rapoartele — săparea puţurilor pentru aceşti lubrifianţi îi costase câte o viaţă la fiecare ciclu diurn. Iar clonii erau înlocuiţi cu din ce în ce mai multă reţinere. O reţinere inexplicabilă.

Clonii se împuţinau continuu. Majoritatea erau trimişi în acel misterios proiect de la Dragonul Negru.

Ce făcea Lewis acolo?

De ce se crea această prăpastie între cloni şi Naturali? Avea legătură cu şederea pe planetă?

Cu toţii ne-am născut pe o planetă.

Să fi fost vreo amintire venind dinspre începuturile existenţei umane?

De ce nu îmi răspunzi, Navă?

Când vei avea nevoie să ştii, vei afla fără să mai întrebi.

Răspuns tipic pentru Navă!

La ce se referea Oakes când spunea *noii* cloni? *Îl ajuţi în proiectul acela, Navă? Clonii cei noi sunt proiectul Tău?*

Cine te-a ajutat să Mă creezi, Diavole?

Toma îşi simţi gâtlejul uscat. În răspuns se puteau intui aluzii răutăcioase. Aruncă o privire submersibilului suspendat în stânga sa. Dintr-o dată, îşi spuse că aceasta era o aventură riscantă şi nebunească. Submersibilul şi dirijabilul fuseseră astfel concepute încât să simuleze un aerostat cărându-şi obişnuitul balast. Submersibilul nu prea semăna a bolovan, dar asta nu avea mare importanţă.

Ar trebui să fiu afară, vorbindu-le despre cererea Navei, în loc să-mi risc trupul milenar într-o asemenea aventură,

Însă Nava nu-i dăduse nici o informaţie privind amploarea acestui joc. Nici un punct de sprijin.

Cum Mă veţi Adora?

Indiferent de felul în care Nava formula întrebarea, sensul era mereu acelaşi.

Cine să asculte de un PP auto-proclamat, necunoscut, de curând scos din celula de hibernare? Era clon, făcând parte dintr-o minoritate al cărei rol Oakes îl redefinise.

Să vorbesc cu plantele conştiente. Aveau algele răspunsul? Nava sugerase acest lucru, însă nu îl formulase clar.

Trebuie să descoperi singur, Diavole.

Nu primea nici un ajutor. Nici un sfat. Cum sa închegi conversaţia cu o inteligenţă nonumanoidă? În principiu, era o idee tentantă — să discuţi cu o formă de viaţă profund diferită de cea umană!

Ce lucruri am putea afla de la ele?

Ce-ar putea afla algele de la mine?

Toma privi încă o dată cronometrul. Întârzierea devenea ridicolă!

Cum de permit aşa ceva?

În momentul acesta, Waela stă cu poetul în camera ei.

Oftă adânc, din rărunchi.

Panille ieşise de la prelucrare cu foarte puţin înainte de ciclul nocturn. *L-au întârziat cu bună ştiinţă... În stilul lui Oakes. Ce au de gând?*

Waela, dacă...

Asta să fi fost cauza întârzierii lui Oakes? A descoperit Oakes că Waela...?

Scutură ferm din cap, alungând gândul. *Speculaţie idioată!*

Îi era frig şi se simţea expus aşteptând aici, în hangar. Gândurile la Waela îl tulburau.

Waela şi poetul.

Dădu frâu liber imaginaţiei. Era pentru prima oară că simţea o atracţie fizică atât de puternică faţă de o femeie. Era mereu prezentă, în fundal, născută din acel proces de condiţionare ancestral... o teribilă dorinţă de posesiune — posesiune personală, exclusivă. Ştia că starea aceasta nu concorda deloc cu aşteptările Navei.

Waela... Waela...

Trebuia să-şi compună o mască de indiferenţă. *Poate că Panille a fost instruit să acţioneze împotriva mea şi de aceea i-au dat drumul atât de târziu. L-or fi instruit temeinic.* Era obligatoriu ca Waela să intre în intimitatea acestui poet, să-i dea jos masca şi să descopere... Ce?

Panille... Pandora...

O fi vreo altă manevră de-a Navei?

Waela va descoperi. Avea ordine precise. Trebuia să-l întoarcă pe toate părţile şi să privească în esenţa fiinţei lui Panille. Va afla totul şi va raporta comandantului său.

Mie.

Avea şi Oakes supuşi atât de credincioşi? Lewis, desigur. Şi Murdoch. Şi acea Legata. Ce surpriză, să afle că era tocmai acea Hamill, de care-i vorbise Nava. Întindeau şi ei capcane? Capcane ca aceasta, pe care i-o pregătise el lui Panille?

Waela se va descurca. Panille nu trebuia să bănuiască nimic... o simplă întâmplare. La momentul potrivit... În împrejurările potrivite...

La naiba! De ce sunt gelos? Doar eu am aranjat totul!

Ştia că jocul lui se încadra în concepţia Navei. Poate chiar şi în concepţia lui Oakes. Care era relaţia dintre Oakes şi Navă?

Un hulitor, acest Oakes. Însă Nava nu interzicea blasfemia. Iar Oakes poate că avea dreptate.

Toma începuse să bănuiască din ce în ce mai puternic că Nava s-ar putea să nu fie Dumnezeu.

Ce am făcut atunci când am creat Nava?

Toma ştia ce contribuţie avusese el. Dar poate că la cons-

trucţie au participat şi alte mâini, nevăzute...?

Cine te-a ajutat să Mă creezi, Diavole?

Dumnezeu sau Satană? Ce am creat?

În acest moment nu avea prea mare importanţă. Trupul şi sufletul îi erau obosite. Spera ca Panille să sesizeze capcana întinsă şi să nu intre în ea. Toma nu era deloc sigur ce urma să se întâmple.

Mă strădui din răsputeri să Te mulţumesc, Navă.

"Una dintre funcţiile Diavolului Meu este să împiedice planurile bune. Navigatorii trebuie să treacă dincolo de ceea ce ei cred că este posibil."

Aşa îi vorbise Nava.

De ce? Deoarece frustrarea ne-a ajutat să reuşim în Proiectul Conştiinţa?

Ce făceau oare acum? Jucau un scenariu vechi care reuşise o dată şi ar putea reuşi din nou?

Îşi spuse că directorul Bazei Lunare, cel care supraveghease construcţia şi pregătirea echipajului pentru acea inedită Navă a Neantului — bătrânul Morgan Hempstead — avusese aceeaşi funcţie.

El era Diavolul nostru şi ştia asta. Însă eu sunt acum Diavolul Navei... şi cel mai bun prieten al Său.

Descoperi o satisfacţie cinică în acest gând. Să fii prieten cu Nava presupunea să fii expus unor pericole deosebite. Oakes poate că îşi alesese rolul cel mai bun. Duşman al Navei. Toma îşi ştia totuşi rolul. Nava îl îndemna mereu.

"Joacă, Diavole."

Da, trebuia să joace, chiar dacă în final va pierde.

Un zgomot strident, scârţâit, intră în câmpul conştiinţei sale. Venise dinspre zona în care echipajele se pregăteau pentru zbor. *Compartimentele morţilor,* aşa le numea Colonia.

Ceva se mişcă în penumbră, o siluetă îmbrăcată în alb, cu mers împleticit. Toma îl recunoscu pe Oakes. Singur. Aha, deci va fi o întâlnire ceva mai specială.

Scoase o lanternă din buzunar, pentru a-i arăta lui Oakes unde se afla.

Oakes schimbă uşor traiectoria. Nu-i prea plăcea hangarul. Întotdeauna se simţea diminuat în vastitatea acestuia. Prea mult spaţiu şi prea puţine satisfacţii.

O investiţie proastă.

Toma semăna cu un pitic din poveşti, lângă balonul pe jumătate umflat de deasupra lui.

Gândurile acestea îi întăriră hotărârea. Totuşi, nu putea opri proiectul fără un motiv important. Unii îl mai susţineau încă. Oakes cunoştea argumentele.

Trebuie să învăţăm să convieţuim cu algele!

Cine-i nebun să trăiască lângă o cobră sălbatică? O ucizi, nu trăieşti cu ea.

Da, Toma trebuia să dispară... Însă spectaculos, foarte spectaculos. Nu era posibil ca doi PP sa convieţuiască în Colonie.

Oakes nu dorea să ştie ce aranjaseră Lewis şi Murdoch. Un accident cu submersibilul, probabil. Mortalitatea Navigatorilor ajunsese la un nivel alarmant. Coloniştii se aşteptau, desigur, să existe pierderi în lupta de cucerire a planetei, însă ultimele statistici prezentau cifre intolerabile.

Zâmbi apropiindu-se de Toma. Era un gest pe care şi-l putea permite.

— Aha, iată *noul* submersibil, spuse el.

Se lăsă condus până la trapa de acces lateral în submersibil, apoi în gondola de comandă aflată în centru, remarcând că Toma nu flecărea şi nu îşi manifesta prin vorbe supunerea, aşa cum făceau ceilalţi. Totul decurgea într-o manieră practică, tehnică: Aici erau noile sonare, senzorii de înregistrare de la distanţă, nefelometrele...

Nefelometre?

Oakes scotoci în memorie...

Aha, da. Instrumente pentru colectarea şi examinarea particulelor fine suspendate în apă.

Îi veni să râdă. Nu particulele fine trebuiau studiate, ci algele uriaşe: foarte vizibile, şi în mod cert vulnerabile. În ciuda amuzamentului, reuşi să pună câteva întrebări:

— Ce te face să crezi că tot ceea ce există în mare se supune algelor?

— Am descoperit că aceasta este situaţia în mare. Totul, de la ciclurile biotice până la distribuţia oligoelementelor, totul se încadrează în necesităţile de evoluţie a algelor. Trebuie să descoperim de ce.

— Ciclurile...?

— Biotice — toată materia vie. De la creaturile care stau ascunse pe fundul apei până la cele ce ies la suprafaţă. Toate par

a fi într-o profundă relaţie de simbioză cu algele. De exemplu, unii peşti agită produsele toxice ale algelor, acestea se depun într-un strat de sediment puternic absorbant, unde alte creaturi transformă substanţele respective în hrană utilă. Ele...

— Vrei să spui că algele îşi aruncă rahatul, iar acesta este prelucrat de animalele de pe fundul apei?

— E un mod cam simplist de a vedea lucrurile, însă interdependenţa dintre toate sistemele marine este de-a dreptul uimitoare. Există peşti a căror unică funcţie este să cureţe frunzele algelor. Toţi peştii răpitori au aripi mari, mult prea mari pentru talia lor, şi...

— Ce legătură are asta cu...

— Agită apa din jurul algelor, oxigenând-o.

— Da?

Preţ de o clipă, interesul lui Oakes fusese trezit, însă numai pentru o clipă. Toma era un specialist care cânta la un instrument propriu, numai de el ştiut. Deci aşa arăta un expert în comunicare?

Pentru a nu opri conversaţia, Oakes puse o întrebare:

— De ce este uimitoare interdependenţa?

— Algele influenţează marea într-un mod foarte complex, care nu poate fi explicat printr-un simplu proces evolutiv. Probabil că ele reprezintă liantul comunităţii marine. Singura analogie pe care o putem face ne conduce la concluzia că algele alcătuiesc o forţă conştientă.

— Conştientă! scuipă Oakes cu o doză infinită de dispreţ.

Raportul ăla blestemat despre relaţia dintre alge şi aerostate!

Cum de ajunsese pe mâna altora? Lewis ar fi trebuit să-l ţină secret. Nava îşi băgase cumva coada prin treburile astea?

— O formă de conştiinţă, spuse Toma.

— Sau o evoluţie extrem de lungă, însoţită de adaptare.

Toma negă cu un semn al capului. Mai exista şi o altă posibilitate, dar nu avea chef să discute cu Oakes despre ea. Dacă Nava crease această planetă exact aşa cum o credeau ei că este? Pentru ce să facă Nava un asemenea lucru?

Oakes aflase destule din această întâlnire. Se săturase. Făcuse gestul necesar. Toată lumea va spune că îşi dă interesul pentru ca proiectul să decurgă în condiţii bune. Gărzile lui îl aşteptau la intrare, vor vorbi cu ceilalţi. În cele din urmă se va

ajunge la concluzia că pierderile erau prea mari, iar PP-ul trebuia să intervină pentru a pune capăt acestui proiect inutil.

Se relaxă vizibil. Cât de bine mergea totul!

Iar Toma gândi: *Ne lasă să plecăm, fără să ne pună piedici. Foarte bine, Navă. Voi pătrunde într-unul dintre locurile Tale secrete. Dacă ai creat această planetă pentru a ne învăţa să Te Adorăm, voi descoperi acolo cheia jocului.*

— Să ştii că la întoarcere vreau un raport complet, spuse Oakes. Unele dintre informaţii ne-ar putea ajuta să iniţiem un proiect de acvacultură.

Apoi plecă, murmurând ca pentru sine, însă destul de tare pentru a fi auzit:

— Alge conştiente!

Ieşind din hangar, Oakes aprecie că aceasta fusese una dintre reprezentaţiile sale cele mai reuşite. Senzorii captaseră totul, echipamentele de înregistrare îşi făcuseră datoria. După ce... se va întâmpla ceea ce aranjase Lewis să se întâmple, se vor folosi de fragmente din înregistrare.

Vedeţi cât de mult mi-am dat interesul?

De sub trapa de acces în submersibil, Toma îl privi pe Oakes părăsind scena. Apoi se întoarse să efectueze o inspecţie finală a compartimentului de comandă. Sabotaj? Totul părea normal. Privirea îi căzu pe scaunul central de comandă, apoi pe scaunul secundului, la stânga, acolo unde se va afla Waela. Mângâie spătarul scaunului.

Sunt un idiot. Ce fac eu acum? Pierd timp preţios pentru o fantasmă născută din dorinţă? Şi dacă mă va refuza? Ce vei face atunci, idiot bătrân?

Bătrân!

Doar Nava putea şti cât de bătrân — vechi — era. Material original. Un clon, carne de tun... dar material original. Nimeni şi nimic în univers nu mai era ca el.

Aşa spusese Nava.

Nu Mă crezi, Diavole?

Gândul se declanşă ca o scânteie electrică în conştienţa lui Toma. Vorbea cu Nava, aşa cum făcea adesea atunci când era singur. Unii îl considerau un pic sărit de pe fix, dar asta nu avea importanţă.

— Are vreo importanţă dacă Te cred?

Pentru Mine, are.

— Deci asta este o limitare pentru mine, iar pentru Tine nu.

Regreţi că ai intrat în joc?

— Am să mă ţin de cuvânt.

Da, Mi-ai dat cuvântul tău.

Toma ştia că poate vorbi cu voce tare sau în gând. Ar fi vrut să-şi înăbuşe curiozitatea, dar nu reuşi:

— Mi-am dat cuvântul lui Dumnezeu sau Satanei?

Cine-ţi poate da un răspuns care să te satisfacă?

— Poate că tu eşti Satana, iar eu sunt Dumnezeu.

Eşti foarte aproape, Necredinciosule Toma!

— Aproape de ce anume? *Doar tu îţi poţi da seama.*

Ca de obicei, nimic nu era reglementat în aceste discuţii, cu excepţia relaţiei stăpân-slugă. Toma se strecură în scaunul de comandă, apoi oftă. Se apucă să parcurgă lista de instrumente, mai mult ca să dea gândurilor o altă preocupare. Oakes nu venise să saboteze, ci pentru a da un spectacol.

Diavole?

Deci Nava încă nu terminase cu el.

— Da, Navă?

Trebuie să ştii ceva.

Toma simţi inima bătându-i cu putere. Nava oferea foarte rar informaţii din proprie iniţiativă. Probabil că era ceva deosebit de important.

— Ce este?

Îţi aminteşti de Hali Ekel?

Numele parcă îi spunea ceva... da; îl văzuse în dosarul lui Panille. Waela i-l dăduse.

— Prietena lui Panille. Este med-teh. Ce-i cu ea?

Am făcut-o martoră la o parte dintr-un eveniment major al istoriei omenirii.

— O reluare? Dar ai spus...

Am spus că a fost martoră la o parte, nu la toată reluarea. Este o diferenţă. Dacă cineva are nevoie de o anumită lecţie, nu trebuie să-i pui la dispoziţie întreaga înregistrare; îi arăţi doar o parte... un segment.

— Şi eu trăiesc acum într-un segment marcat?

Piesa asta este originală.

— De ce mi-ai spus asta?

Pentru că ai pregătire de Preot. Este important să afli că Hali a trecut prin experienţă. A trăit-o. I-am prezentat crucifi-

carea lui Iisus.

Toma simţi gura uscându-i-se. Avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi reveni.

— Golgota? De ce?

Viaţa ei a fost prea liniştită. Trebuia să afle cât de departe poate ajunge violenţa credincioşilor. Şi tu ai nevoie să ştii.

Toma şi-o imagină: o tânără care până atunci dusese o viaţă calmă, luată brusc şi pusă în faţa unei crucificări. Se simţi cuprins de furie, şi nu încercă să o ascundă:

— Ai interferat, nu-i aşa?

Diavole, acest univers se află şi în posesia mea. Să nu uiţi!

— De ce mi-ai spus asta?

Ca preambul la alte informaţii. Panille a recunoscut capcana pe care i-ai întins-o şi a evitat-o. Waela nu şi-a îndeplinit misiunea.

Toma ştia că nu îşi poate ascunde sentimentul de bucurie. Însă mai rămânea o întrebare:

— Panille este pionul Tău?

Tu eşti pionul Meu?

Toma îşi simţi pieptul ca încins de o centură nemiloasă. Nimic nu decurgea aşa cum îşi dorea. Îşi regăsi dintr-o dată vocea:

— Cum a recunoscut capcana?

A fost atent la pericolele ce-l înconjoară.

— Ce înseamnă asta?

Tu nu eşti atent, aşa cum ar trebui să fie Diavolul Meu.

— Mi-ai spus că nu vei interfera în rostogolirea zarurilor!

N-am spus niciodată că nu voi interfera; am spus că nu vor exista interferenţe exterioare.

Toma rămase puţin pe gânduri, luptându-se să-şi reprime sentimentul de frustrare. Era prea mult; îşi rosti cu voce puternică sentimentele:

— Te-ai băgat şi Tu în joc: Tu poţi face orice doreşti, şi-mi spui că...

Şi tu poţi face orice doreşti.

Împietri. Cu ce puteri îl înzestrase Nava? Nu se *simţea* puternic. Se simţea neajutorat în faţa omniprezenţei Navei. Şi chestia asta, cu Hali Ekel şi *incidentul Iisus?* Ce vroia să însemne?

Nava interveni, din nou: *Diavole, îţi spun că unele eveni-*

mente îşi urmează cursul numai dacă nu reuşeşti să detectezi acel curs. Waela simte o foarte puternică atracţie faţă de tânărul Panille.

Tânărul Panille!

Toma vorbi, simţindu-şi pieptul pustiu şi rece:

— De ce mă chinuieşti?

Te chinuieşti singur.

— Aşa spui Tu!

Când ai de gând să te trezeşti? Nemulţumirea Navei nu putea fi pusă la îndoială.

Toma descoperi însă că nu îi era teamă. Era prea obosit şi nu mai avea nici un motiv să rămână aici, în submersibil. Oakes aprobase expediţia. Vor porni conform programului — Waela, Panille, şi el.

— Navă, mă voi trezi mâine în zori şi voi porni la drum cu dirijabilul şi acest submersibil.

De-ar fi adevărat!

— Ai de gând să mă opreşti?

Toma se simţi încântat imaginându-şi că Nava ar fi vrut să intervină în acest mod.

Să te opresc? Nu. Jocul trebuie să-şi urmeze cursul.

Ce se făcuse simţit în vocea Navei? Tristeţe? Toma nu era sigur. Se lăsă pe spate. Simţea o durere crâncenă între omoplaţi. Închise ochii făcând un efort mental pentru a-şi alunga oboseala şi frustrările.

— Navă, ştiu bine că nu îţi pot ascunde nimic. Ştii de ce plec mâine pe mare.

Da, ştiu chiar şi ceea ce încerci să ascunzi de tine însuţi.

— Ce, acum faci *Tu* pe psihiatrul?

Care dintre noi uzurpă rolul celuilalt? Asta e întrebarea.

Toma deschise ochii:

— Trebuie s-o fac.

Aceasta este originea iluziei pe care oamenii o numesc DESTIN.

— Sunt prea obosit pentru jocuri de cuvinte.

Toma se ridică în picioare. Puse mâna pe spătarul scaunului, şi vorbi mai mult pentru sine.

— Am putea muri cu toţii mâine. Waela, Panille, şi cu mine.

Te previn că truismele sunt cele mai plictisitoare forme de auto-compătimire ale oamenilor.

Toma simţi prezenţa Navei retrăgându-se în tăcere, însă ştia că oriunde ar merge, orice ar face, Nava va fi mereu acolo.

Gândurile se întoarseră la perioada când fusese pregătit (condiţionat, mai bine zis) nu ca Psihiatru, ci ca Preot-psihiatru.

"Teme-te de acela care este capabil să-ţi arunce sufletul şi trupul în iad."

Bătrânul Matei ştia cum să planteze în tine frica de Dumnezeu!

Avu nevoie de câteva clipe pentru a alunga o stare de panică paralizanta.

Prima condiţionare este cea mai puternică, îşi aminti el.

De asemenea, omul nu-şi cunoaşte timpul; aşa cum peştii sunt prinşi în plasa cea rea, şi aşa cum păsările sunt prinse în colivie, tot aşa fiii omului sunt prinşi în timpul cel aducător de nenorociri, atunci când acesta cade asupra lor.

— **Cartea Creştină a Morţilor,**

Arhivele Navei

DUPĂ ÎNTOARCEREA PE NAVĂ, Hali nu găsi în ea voinţa de a părăsi camera. Privea spaţiul blând luminat — acest loc secret în care Kerro petrecuse nenumărate ore comunicând cu Nava. Îşi aminti de trupul bătrânei — carne de împrumut — şi de paşii şovăielnici, chinuitori. Durerea umerilor. Conştienţa ei era cum plină de senzaţia propriului corp; fiecare mişcare avea în ea o încărcătură electrică.

Îşi aminti de bărbatul ţintuit de stâlp. *Ce barbarie!*

Iisus.

Şopti: *Iisus!*

Nu înţelegea pentru ce fusese martoră la acea scenă oribilă. Nu înţelegea *deloc.* I se părea ciudat că nu întâlnise nicăieri înregistrări ale acelui eveniment îndepărtat — nici în educaţia pe care o primise, nici în amintirea Navigatorilor veniţi de pe Pământ.

În primele momente ale întoarcerii ceruse Navei să-i spună

pentru ce îi fusese prezentat acel eveniment brutal. Primise un răspuns enigmatic.

Pentru că în trecutul omenirii există lucruri pe care nici o creatură nu trebuie să le uite.

— Dar de ce eu? De ce acum?

După aceea veni tăcerea. Probabil că trebuia să descopere singură răspunsurile.

Aruncă o privire com-consolei. Scaunul de la terminalul de instruire era acum al ei; ştia bine asta. Kerro Panille plecase... la sol. Nava îi arătase acest loc, i-l dăduse.

Mesajul era clar: *Kerro Panille nu mai este aici.*

Se simţi scuturată de un fior... o senzaţie de pierdere. Îşi şterse lacrimile din ochi. Acum nu mai putea sta aici. Se ridică în picioare, îşi luă trusa medicală şi ieşi la fel cum intrase.

De ce eu?

Merse prin magazia de software, apoi prin pasajul D care ducea înapoi la Departamentul Medical, prin labirintul Navei.

Tresări. Trusa medicală scosese un bâzâit.

— Sunt Ekel, făcu ea.

Fu surprinsă de prospeţimea vocii. Nu semăna deloc cu vocea răguşită a bătrânei.

Trusa medicală scoase un *clic* apoi se auzi:

— Ekel, prezintă-te în biroul Dr. Ferry.

Decise să nu mai meargă pe jos. Găsi un servo şi se îndreptă spre Medical.

Ferry, gândi ea. *Mi se va da o misiune? Este posibil să merg jos, să-l întâlnesc pe Kerro?*

Gândul îi dădea fiori de plăcere, însă ideea de a merge jos îi provoca teamă. Se auzeau atâtea zvonuri cumplite! În ultima vreme, toate misiunile pe planetă păreau definitive. În afara şefilor Secţiei Medicale, nimeni nu se întorcea. Greutăţile muncii o făcuseră să nu-şi dea seama de aceasta până acum, însă deodată deveni o problemă vitală.

Ce se întâmplă cu oamenii noştri?

Transportul de echipamente şi hrană de pe Navă spre sol era un subiect de discuţii în contradictoriu; ordinele cereau eforturi din ce în ce mai mari... Însă foarte puţini făceau speculaţii pe marginea oamenilor dispăruţi.

Nu am fost niciodată confruntaţi cu ideea unui sfârşit absolut. De asta mi l-a arătat Nava pe Iisus?

Gândul rămase suspendat în conştiinţă. Ekel nici nu mai auzea zumzetul servo-ului care o ducea spre Secţia Medicală şi Ferry.

Pentru ea era clar că Iisus dispăruse, însă nu şi influenţa sa. Pandora era un loc al sfârşitului. Înghiţea hrană, oameni şi echipament. Ce influenţe exercita acel loc?

Sfârşituri.

Servo-ul tăcu şi se opri. Ekel ridică privirea zărind poarta de acces în Secţia Medicală şi, dincolo de pasaj, uşa spre birourile lui Ferry. Nu ar fi vrut să intre prin acea uşă. Trupul ei simţea încă influenţa experienţei trăite de curând. Nu vroia ca Ferry să îi atingă trupul. Nu era o simplă repulsie faţă de un bătrân ramolit. Colonia îi trimitea alcool, iar el bea prea mult. Niciodată nu reuşea să se stăpânească, şi întindea mâna să o atingă.

Toţi ştiau că femeia-Demarest îi aducea vinul din Colonie.

Nu ar putea face rost de atâta băutură doar renunţând la raţiile de hrană.

Rămase cu privirea ţintuită în mecanismul de deschidere. Ceva era în neregulă — la bord *şi* la sol. De ce aducea Rachel Demarest vin pentru Ferry?

Dacă îi aduce vin, atunci ce primeşte în schimb?

Dragoste? De ce nu? Chiar şi neurotici ca Ferry şi Demarest aveau nevoie de dragoste. Sau... dacă nu de dragoste, atunci măcar de un partener cu care să facă sex.

În minte îi reveni imaginea lui Gură-stricată. Aproape că simţea atingerea lui pe carnea tânără. Involuntar, îşi frecă braţul.

Poate din cauza asta se ţicnesc... Nu au dragoste... nu au fiinţe iubite.

Totuşi, trebuia să se prezinte. Ieşi din servo şi traversă pasajul, până la biroul lui Ferry. Uşa se deschise la apropierea ei. Mişcarea aceasta îi aducea aminte de un paloş ieşind din teacă. De ce oare?

— Ahhh, dragă Hali.

Ferry întinse mâinile spre ea.

— Dr. Ferry, spuse ea înclinând uşor capul.

— Aşează-te unde vrei.

Mâna lui Ferry bătu canapeaua, invitând-o să ia loc lângă el. Ea alese un scaun în faţa lui, dând la o parte grămada dezordonată de hârtii şi discuri care stăteau pe el. Întreg biroul mirosea

a acru, în ciuda faptului că Nava filtra aerul. Ferry părea băut... sau fericit.

— Hali, spuse el punând picior peste picior astfel încât să o atingă. Ţi s-a dat o nouă misiune.

Hali înclină din nou capul. *La sol?*

— Vei merge la Secţia Natali, spuse Ferry.

Era ceva total neaşteptat, şi Hali clipi prosteşte spre el. *La Natali?* Ambiţiile ei nu urcaseră niciodată atât de sus. Să facă parte din corpul de elită care se ocupa de toate naşterile naturale? Nici măcar nu sperase aşa ceva. Da, visase… Însă ea nu era genul care să spere obţinerea unui lucru imposibil.

— Ce spui de asta? întrebă Ferry plimbându-şi piciorul pe piciorul ei.

Natali! Să lucrezi zilnic cu simbolul Adorării!

Realitatea pătrunse cu încetul în ea. Va intra în elita ce deschidea poarta spre misterul vieţii… va ajuta la creşterea copiilor pe navă până ce vor împlini vârsta de şapte annos. După aceea, copiii erau trimişi la şcoală şi primeau camere separate.

Ferry îi oferi un zâmbet pe mutra lui injectată:

— Pari uluită. Nu mă crezi?

Hali vorbi rar:

— Vă cred. Bănuiam că fusesem chemată aici…

Făcu un gest spre biroul lui Ferry:

— ... pentru a mi se da o nouă sarcină, însă…

Ferry nu dădu nici un semn că ar fi dorit să o întrerupă, deci continuă.

— Credeam că voi fi trimisă la sol. În ultima vreme se pare că toţi pleacă pe planetă.

Ferry îşi încrucişă degetele sprijinindu-şi bărbia în ele.

— Nu te bucuri?

— Ohh, ba da, foarte mult. Numai că…

Îşi duse mâna la gât:

— Nu m-am gândit niciodată că… vreau să spun… De ce eu?

— Pentru că meriţi, draga mea, făcu el chicotind. Şi se zvoneşte că Secţia Natali va fi mutată la sol. Vei obţine tot ceea ce îţi doreşti din ambele lumi.

— La sol?

Prea multe şocuri o izbeau unul după altul.

— Da, la sol, făcu el ca şi cum ar fi explicat ceva foarte simplu unui copil neatent.

— Dar credeam că... Adică, cea mai puternică dovadă a Adorării este faptul că dăm Navei copiii până împlinesc şapte annos. Nava a hotărât ca Natali să se ocupe de naşteri... iar sediul lor este aici, în domeniul...

— Nu Nava! o întrerupse Ferry cu voce guturală. Preoţii-psihiatri au luat decizia asta. Este o dovadă a liberului nostru arbitru.

— Dar Nava...

— Nu există nicăieri dovada că Nava ar fi luat această decizie. Acum, PP-ul nostru a hotărât că mutarea Secţiei Natali de pe Navă la sol nu dăunează Adorării.

— Cât... cât va dura până...?

— Probabil că un anno pandoran. Ştii, apar tot felul de probleme — sediu, dotare, politică...

Făcu un gest din mână, neglijent, semn că astea nu erau problemele lui.

— Când trebuie să mă prezint la Natali?

— În următorul ciclu diurn. Ia-ţi liber astăzi. Mută-ţi lucrurile. Vorbeşte cuuuu...

Ridică o foaie aflată în maldărul de pe birou şi citi cu coada ochiului:

— ... Usija. Va avea ea grijă de tine.

Îi mângâie călcâiul cu degetele piciorului, apoi urcă spre gleznă.

— Vă mulţumesc, Doctore.

Hali îşi trase piciorul înapoi.

— Nu-ţi simt recunoştinţa.

— Însă vă sunt recunoscătoare, mai ales pentru timpul irosit cu mine. Acum trebuie să recapitulez nişte cunoştinţe.

Ferry ridică un pahar gol:

— Am putea bea ceva... să sărbătorim.

Ea vru să nege, însă înainte de a spune *nu,* el se aplecase în faţă, zâmbind:

— În curând vom fi vecini, Hali. *Asta* ar merita să sărbătorim.

— Ce vreţi să spuneţi?

— La sol, spuse el împingând paharul spre ea. După ce Natalii pleacă...

— Şi cine mai rămâne aici?

— Doar instalaţiile de producere a hranei.

— Adică Nava va fi transformată într-o fabrică?

Simţi faţa îmbujorându-i-se.

— De ce nu? Ce nevoie mai avem de Navă, dacă ne mutăm cu toţii jos?

Hali sări în picioare:

— Ai fi în stare să-ţi lobotomizezi propria mamă!

Profitând de privirea lui uimită, dispăru în grabă.

În drumul spre camera sa, auzi vocea lui Iisus răsunându-i în minte: *"Dacă ei fac aceste lucruri unui copac tânăr, ce vor face unuia uscat? "*

Îmi place să văd cum lucrurile se potrivesc, fiecare la locul său.

— **Kerro Panille,**
Jurnal

NOAPTE DUPĂ NOAPTE, mereu noapte! Ce oroare! Legata se trezi pe podeaua unei cabine de la bord. Hamacul atârna sfâşiat, ca o rămăşiţă a coşmarurilor. Sudoarea şi frica îi dădeau fiori de gheaţă în întuneric.

Raţiunea reveni, încetul cu încetul. Simţi zdrenţele hamacului în jurul ei, răceala podelei sub palme.

Sunt pe Navă.

Venise de curând, la ordinul lui Oakes de a verifica nişte zvonuri referitoare la Ferry. Se spunea că acesta o luase razna cu băutura şi nu mai era bun de nimic. Simţise un şoc la sosirea pe puntea de docare, văzând cât de puţini Navigatori îi ieşiseră în întâmpinare. Acţiunile lui Lewis reduceau dramatic forţa de muncă pe Navă; mereu plecau oameni pentru a suplini pierderile de la Fort.

Câţi oameni au pierit?

Scoase de sub ea fâşiile hamacului, zvârlindu-le în întuneric.

Ferry, prevenit, înghiţise prea multe pilule pentru trezire, iar la sosirea ei zbârnâia fără astâmpăr, incapabil să facă altceva. Îl muştruluise cu o furie care o surprinse până şi pe ea, apoi îi luase toate sticlele de băutură, până la ultima. Cel puţin, aşa spera ea.

Trebuie să fac ceva cu coşmarurile astea.

La trezire, unele detalii rămâneau învăluite în ceaţă, însă ştia că visase sânge; că pielea ei cea mai sensibilă era smulsă de zeci de instrumente ascuţite — şi în fundal apărea zâmbetul feroce al lui Oakes. Zâmbetul lui Oakes, buzele lui groase... şi ochii lui Murdoch. Şi... undeva, şi mai în spate... hohotele lui Lewis.

Găsi aşternutul, apoi o saltea intactă. Le puse împreună şi, în întuneric, se târî până întâlni un covoraş. O singură dată în viaţă se mai simţise atât de bătută, de pustie... de neajutorată.

Camera Ţipetelor.

De aceea alergase P-ul. Pentru a recupera puţin din respectul de sine. Respectul de sine îl recâştigase... Însă nu şi amintirile.

Ce s-a întâmplat în camera aceea? Ce fel de joc practică Morgan? De ce m-a trimis acolo?

Îşi aminti începutul. Totul păruse destul de inofensiv. Oakes îi dăduse ceva să bea, apoi îi prezentase un aparat holografic, spunând: "Iată câte ceva din luxul celor puternici."

Începuse prin a-i arăta nişte schiţe tehnice şi diagrame ale muncii depuse de Lewis în conceperea clonilor-P. Băutura îi zăpăcise gândirea, însă aproape totul rămăsese în memorie.

— Lewis a făcu nişte modificări remarcabile în sistemul de clonare, spuse Oakes.

Într-adevăr, remarcabile.

Lewis putea aduce un clon la vârsta de treizeci de annos, în numai zece cicluri diurne.

Putea *proiecta* cloni pentru diverse aplicaţii.

Atunci, privind imaginile holografice ale Laboratorului Unu, avusese impresia că era pregătită pentru joc, însă trebuia jucat după regulile *ei.*

Nici măcar nu ştiam care este jocul!

Când Oakes îi sugerase să facă o inspecţie la Laboratorul Unu, nu bănuise că vroia să... că ea ar fi trebuit să...

Nimic nu este sfânt!

Gândul îi revenea cu insistenţă. Trase adânc aer în piept. Aer filtrat. Cât de mult diferea faţă de aerul de la sol! Ştia că pierdea timpul. Trebuia să-şi amintească unele lucruri, înainte de a se întoarce la Oakes.

Acum crede că nu mai are nici un motiv să se teamă de

mine. Ar fi bine să rămână cu aceeaşi impresie.

Puterile lui erau aceleaşi. Însă după felul în care o tratase, după Camera Ţipetelor, Legata simţea că ea era singura persoană care-l cunoştea suficient de bine pentru a-l învinge. El nu va întreprinde nimic împotriva ei atâta timp cât nu se simţea ameninţat... sau provocat.

Atâta vreme cât îmi doreşte trupul... iar acum cunosc jocul...

Neliniştea începea să crească în ea. Coşmarurile... amintirile pierdute...

Lovi podeaua cu ambii pumni. Neliniştea creştea în ea ca *ceva,* ca un bastard de pe urma unui viol. Emoţiile ei formau un *loc,* şi se simţea ca privind în jos, spre propria persoană răvăşită, tot aşa cum morţii — zice-se! — îşi priveau trupul dintr-un ungher nedeterminat.

O dureau palmele, acolo unde lovise în podea.

Un Preot trebuie să înlăture neliniştea, nu să o aducă!

Preot — căutase mai demult cuvântul, şi explicaţia o uimise: *Păstrătorul relicvelor sfinte.*

Care erau relicvele sfinte ale Navei?

Oamenii?

Încet, încercă să se relaxeze în întunericul camerei, însă mintea era o ceaţă din care răsăreau permanent întrebări fără răspuns. Din nou, se trezi deschizând larg gura, pentru a înghiţi aer. În confuzia de după aceea, îşi văzu imaginea în Camera Ţipetelor, atingând un disc. O scurtă imagine... În faţa ei se afla figura aceea diformă de clon... ochii aceia măriţi de groază...

Am rotit acel disc? Trebuie să aflu!

Strânse genunchii sub ea, pentru a nu se prăbuşi.

Eu am rotit acel disc, sau Oakes mi-a forţat mâna?

Îşi ţinu răsuflarea, ştiind că trebuia să-şi amintească. *Trebuia.* Şi ştia ca va trebui să-l distrugă pe Oakes, fiind singura care o putea face.

Nici măcar Nava nu îl poate distruge. Scrută întunericul. *N-o poţi face, Navă. Nu-i aşa?*

Simţea că gândurile altcuiva îi răsunau în cap — ameţeală, ameţeală... Scutură brusc capul pentru a scăpa de starea aceea.

Nimic... nu... este... sfânt.

Un fior violent îi parcurse trupul.

Camera Ţipetelor. Trebuia să-şi amintească ce se petrecuse

acolo! Va trebui să-şi cunoască propriile limite, înainte de a forţa limitele altuia. Va trebui să umple locurile goale din memorie, altfel Oakes va continua sa o posede... nu îi va poseda trupul, ci esenţa fiinţei ei. Va fi *proprietarul* ei.

Încleştă pumnii, lipindu-i de genunchi. Palmele o dureau, pătrunse de unghii.

Trebuie să-mi amintesc... Trebuie...

Avea o amintire înceţoşată şi se agăţă de ea: Jessup îi frământa carnea chinuită cu degete neaşteptat de blânde, a căror diformitate nu o deranjase.

Amintirea era reală.

Se strădui să deschidă pumnii, să-şi destindă picioarele. Rămase cu picioarele încrucişate pe covoraş, transpirată, dezbrăcată. Mâna porni în întuneric şi apucă una dintre sticlele cu vin pe care le confiscase de la Ferry. Degetele îi tremurau atât de tare încât îi era frică să nu spargă vreun pahar... În plus, asta presupunea să se ridice în picioare, să aprindă lumina, să deschidă dulapul. Renunţă la pahar. Scoase dopul şi bău vinul aspru direct din sticlă.

O senzaţie de calm puse deodată stăpânire pe ea. Găsi locul din care se comanda intensitatea luminoasă, opta pentru un galben închis, şi se întoarse la sticlă. *Să mai iau puţin?* Se imagină ajunsă în starea lui Ferry. *Nu!* Trebuia să existe şi o altă soluţie, mai bună. Puse dopul la sticlă, o introduse în dulap. Apoi se aşeză pe covoraş, întinzând picioarele.

Ce să facă?'

Privirea se opri asupra imaginii reflectată de oglinda de lângă uşă, iar ceea ce văzu o făcu să mârâie. Era mândră de corpul ei — avea supleţe, tărie. Bărbaţii îl considerau plin de feminitate şi moale, o iluzie datorată sânilor voluminoşi. Însă chiar şi sânii erau tari, datorită unui antrenament fizic de care puţini erau la curent, în afara lui Oakes. Acum, totuşi, zări dungi roşii pe burtă, pe mână. Acolo unde coapsele erau mai delicate dungile roşii se înmulţiseră... Însemnul coşmarului în care se luptase cu hamacul.

Ridică mâna stângă şi o privi. Degetele o dureau. În braţul acela subţire şi în degetele delicate avea forţă cât cinci bărbaţi. Descoperise de la o vârstă fragedă acest lucru şi, temându-se ca nu cumva să fie pusă la munci fizice, îşi ascunsese calităţile. Însă nu se putea ascunde de ceea ce îi arăta oglinda: zdrenţele

hamacului şi dungile roşii de pe piele.

Ce să facă?

Îşi înfrână dorinţa de a se întoarce la vin. Sudoarea i se răcise pe trup. Părul des se lipise de faţă şi ceafă, în şuviţe întunecate la vârf, din cauza umezelii. Nu mai simţea transpiraţia curgându-i spre fese.

Ochii verzi priviră imaginea din oglindă şi pătrunseră prin ea, ca senzorii lui Oakes.

Să-l ia naiba!

Închise ochii, strângând pleoapele. Trebuia să existe o cale de a străpunge bariera memoriei! *Ce mi s-a întâmplat?*

Camera Ţipetelor.

Spuse cu voce tare:

— Camera Ţipetelor.

Degetele îngrozitoare ale lui Jessup îi frământaseră ceafa, spatele.

Brusc, imaginile se repeziră spre ea ca o furtună. La început, bucăţele, cioburi: o faţă aici, o siluetă în chinuri acolo... Zvârcoliri şi acuplări. Un curcubeu de cloni trişti, călare unul pe altul, transpirând abundent. Organele lor monstruoase alunecau, pătrundeau, se unduiau...

N-am primit nici unul în mine!

Forţa ei teribilă îi descumpănise.

Sânge!

Zări sânge pe braţe.

Dar n-am primit nici unul în mine! Nici unul!

Ştia bine asta. Şi din cauză că ştia, se simţi însufleţită de o nouă forţă. O stare de libertate îi strălucea în ochi şi o zări clar, când se privi în oglindă.

Holoînregistrarea!

Oakes îi spusese de câteva ori că ar vrea să i-o arate, şi în ochii lui lucea o veselie stranie... şi încă ceva... prudenţa. Ea refuzase.

"Nnu-u-u. Poate altă dată."

Şi în stomac i se formau noduri.

Vinul sau holoînregistrarea? Ştia sigur că trebuia să aleagă: ori una, ori alta. Dintr-o dată, îl compătimi pe bietul Win Ferry.

Ce-au făcut cu nenorocitul ăla bătrân?

Hotărârea fusese luată. Trebuia să aleagă holograma, nu sticla. Trebuia să se vadă aşa cum apărea în ochii lui Oakes.

Aceasta era oroarea cu care trebuia să plătească pentru alungarea coşmarurilor.

Pentru a-i opri pe Oakes, Lewis şi Murdoch.

Dacă îi opresc, cine va mai conduce Colonia?

Navigatorii încercaseră de patru ori — patru lideri, patru eşecuri. "Eşec" era cuvântul folosit de Navigator pentru a desemna cruda realitate — revoltă, măcel, sinucideri, masacru. Un Inspector Tehnic avea la dispoziţie înregistrările pentru a se lămuri.

Colonia aceasta suferise crize, este adevărat, dar niciodată nu fusese în pragul anihilării totale... niciodată nu se retrăseseră în masă spre coridoarele protectoare ale Navei. Pandora nu devenise mai prietenoasă. Navigatorii câştigaseră înţelepciune. Şi cei mai înţelepţi dintre toţi, fără îndoială, erau Oakes şi Lewis.

Doar Nava ştia câţi Navigatori populau suprafaţa Pandorei şi nenumăratele coridoare de la bord. Supravieţuiseră, cu mai multe sau mai puţine neplăceri, datorită lui Oakes şi priceperii sale... şi pentru că Lewis ştia să îndeplinească ordinele cu o promptitudine brutală, dar eficientă. Din câte ştia ea, în toată istoria Navei nici un alt PP nu se putea mândri cu o astfel de realizare.

Nava va avea grijă de noi.

Simţea acum Nava peste tot în jurul ei, în zumzetul slab şi şoaptele nocturne.

Însă Nava nu fusese niciodată de acord să se îngrijească de Navigatori.

La un moment dat, fusese interesată de poziţia Navigatorului în schema Navei. Cutreierase un munte de informaţii, căutând un acord, un legământ, o dovadă cât de rudimentară privind relaţia oficială dintre oameni şi zeul lor.

Nava, care este Dumnezeu.

Toate acordurile, în afară de unul, fuseseră încheiate de Preoţii-psihiatri în numele Navei. În documentele cele mai vechi descoperise un rând, un singur rând, o poruncă directă a Navei: *Trebuie să vă hotărâţi asupra modului în care Mă veţi Adora.*

Aceea trebuia să fie originea Adorării. Porunca putea fi pusă pe seama Navei. Însă părea vagă şi, când i-o dezvăluise lui Oakes, el o considerase ca accentuând puterile unui PP.

"La urma urmelor, noi dirijăm Adorarea."

Dacă Nava *ar fi* Dumnezeu... ei bine, Nava nu părea dornică

să se amestece în treburile Navigatorilor. Fiecare lucru vizibil făcut de Navă părea să se refere la propria întreţinere.

Unii Navigatori pretindeau că vorbeau cu Nava. Îi cercetase cu atenţie. Cădeau în două categorii: nebuni şi ne-nebuni. Majoritatea lor erau cunoscuţi ca vorbind cu pereţii, cu farfuriile, cu piesele de îmbrăcăminte, şi aşa mai departe. Însă câţiva dintre ei — unul din douăzeci — făceau parte din elită. Pentru ei, discuţiile cu Nava reprezentau singura absurditate prezentă în dosar. Era fascinată de faptul că, pentru acest mic grup, incidentele de acest gen erau izolate şi aparent inofensive — ca şi cum Nava îi verifica din când în când.

Spre deosebire de Oakes şi Lewis, ea nu se considera necredincioasă.

Însă Dumnezeu sau nu, Nava părea să nu se amestece în deciziile personale ale Navigatorilor.

Deci, ce se întâmplă dacă mă hotărăsc să-l distrug pe Oakes?

Nava *ţinea* şi la el?

Oakes era prea prudent, prea minuţios în lucrurile pe care le făcea. Dacă el era singurul factor care putea asigura supravieţuirea Coloniei? Ar putea ea privi Colonia murind, ştiind că o făcuse cu mâna ei?

Era justificată Camera Ţipetelor?

Doar holoînregistrarea putea hotărî asupra acestui lucru. Trebuia să o vadă.

Se ridică în picioare, găsi o salopetă şi o puse pe ea. Exista o înfrigurare în mişcările ei, amestecată cu sentimentul dat de ora târzie şi coşmarurile pe care deocamdată le ţinea departe. O privire spre cronometru îi spuse că nu mai erau decât şase ore până la ciclul diurn. Şase ore în care să găsească hologramele, să le privească, apoi să-şi acopere urmele. Acele înregistrări durau un întreg ciclu diurn — poate chiar patruzeci de ore. Totuşi, nu dorea să vadă decât *esenţa.*

Ce mi-a făcut?

Fără a lua o decizie conştientă, se îndreptă spre cabina abandonată a lui Oakes, dându-şi seama de aceasta de-abia după ce atinse mecanismul de deblocare. Da, com-consola trebuia să fie acolo. Era un loc perfect pentru a căuta înregistrarea. Cunoştea codul cu care obţinea înregistrările din Camera Ţipetelor. Numărul ei de identificare îi va acorda toate

priorităţile. Şi alegerea acestui loc era foarte corectă.

Manevrând mecanismul de deschidere, îşi aminti: *Indiferent ce a vrut el să fac, nu am făcut.* O parte a ei îi spunea că nici plăcerile, nici misterele Camerei Ţipetelor nu o tentaseră — nici extazul, nici durerea. Însă Oakes vroia de la ea altceva: sa creadă ca se înjosise singură, intenţionat. Vroia neapărat ca ea să creadă acest lucru.

Îi arăt eu!

Termină operaţiunile necesare şi păşi înăuntru.

Familia îşi hrăneşte puii şi împleteşte rămurele sub cuib. Inteligenţa este o rudă săracă a înţelegerii.

— **Kerro Panille,**
Poeme Alese

STACOJIUL SUMBRU al instrumentelor şi indicatoarelor umplea gondola cu umbre roşii şi făcea ca fiecare mişcare să pară o limbă de foc. Cei trei stăteau fiecare în scaunul său, legaţi cu centuri de protecţie. În jurul lor se arcuia panoul de comandă.

Toma, conştient de presiunea formidabilă a apei, ridica mereu privirea spre indicatorul de adâncime. Gondola aceasta nu semăna totuşi prea bine cu o Navă a Neantului. În locul spaţiului liber, simţea presiunea mării Pandorane. Nu trebuia decât să privească prin plafonul transparent al gondolei, acolo unde ieşea în afara submersibilului purtător, pentru a zări cercul de lumină. Era cercul de la suprafaţa lagunei, şi se făcea din ce în ce mai mic.

Roti capul şi o zări pe Waela făcând acelaşi lucru: privind indicatorul de adâncime. Părea să suporte destul de bine. Experienţele teribile trăite aici nu lăsaseră urme notabile.

Apoi îl privi pe Kerro Panille. Poetul acesta nu era chiar aşa cum şi-l închipuise. Era tânăr, desigur — de-abia trecuse de douăzeci de ani, aşa spunea dosarul său. Însă comportamentul său dădea dovadă de maturitate.

Poetul tăcuse în tot timpul coborârii. Nu pusese nici măcar

întrebările normale. Însă ochii săi nu scăpau nimic. Felul în care-şi înclina capul la fiecare sunet auzit îi trăda concentrarea.

Nu avuseseră timp să-l pregătească pentru acest tip de misiune. Waela îl pusese să urmărească monitoarele programului de comunicare, pentru a-i avertiza asupra momentului în care algele îşi începeau emisia de lumină. Ea se concentra asupra instrumentelor care raportau situaţia legăturii cu cablul de ancorare. Ancora fusese lansată în centrul unei lagune, iar acum le dirija coborârea. Dirijabilul pândea deasupra, la mică distanţă deasupra apei, pendulând uşor în jurul cablului.

— Este foarte sensibil la emisiile inconştiente, îi spusese ea lui Toma înainte ca Panille să ajungă la hangar.

Toma nu întrebă cum aflase acest lucru. Waela îi raportase deja eşecul în încercarea de a-l seduce pe Panille.

— A fost prea naiv? Ştia că...?

— Da, ştia. Însă are ciudăţenia asta a lui, cu trupul care-i aparţine. E reconfortant să auzi aşa ceva de la un bărbat.

— Este... crezi că lucrează pentru Oakes?

— Nu e genul lui.

Toma era de acord. Panille afişa o sinceritate copilărească.

De la încercarea de seducere, eşuată şi (fusese obligată să recunoască) puţin cam prost regizată, Waela nu se prea simţea în largul ei lângă Panille. Însă poetul nu manifesta astfel de inhibiţii. Îşi păstrase candoarea celor de la bordul Navei şi, bănuia ea, era foarte posibil să intre într-un pericol mortal aici, pe Pandora.

Îmi place, gândi ea. *Îmi place mult.*

Dar va trebui educat rapid, şi învăţat să se apere de pericole, altfel nu va trăi suficient de mult timp pentru a scrie un alt poem.

Deci Nava l-a trimis, gândi Toma. *În ce scop? Să mă păzească?*

Îşi rezervase observarea coloanei de apă prin care coborau. Era o coloană limpede, liberă de alge, cu un diametru de aproximativ patru sute de metri. O "lagună" pandorană. Nu ajunseseră încă în zona întunecată, acolo unde algele dădeau spectacolul de lumină.

Panille fusese fascinat de numele *lagună,* imediat după ce îl auzise. Nava îi arătase odată o lagună de pe Pământ — cu palmieri şi o navă cu pânze albe. Pandora cunoscuse vreodată

astfel de scene pe mările sale?

Era perfect conştient de fiecare impresie senzorială din această experienţă. Avea aici material pentru nenumărate poeme. Şuierul slab al aerului reciclat, mirosul trupurilor umane de lângă el emanând temeri nerostite... Îi plăcea felul în care lumina roşie contura scara ce conducea spre trapa de ieşire.

Când Toma folosise cuvântul *lagună* pentru a desemna destinaţia, Panille spusese: "Persistenţa atavismului." Remarca provocase o privire intrigată din partea lui Toma.

Waela consemnă cu voce tare depăşirea adâncimii de optzeci şi cinci de metri. Se aplecă spre monitorul care prezenta cel mai apropiat perete de alge. Şirurile lungi coborau spre fundul apei; din când în când, un tentacul negru se întindea pe sub gondolă. Luminile exterioare aruncau umbre verzui asupra algelor, scoţând la iveală nodulii negri a căror destinaţie rămânea deocamdată necunoscută. Însă mult mai jos, nodulii produceau secvenţele de lumină.

Apa din jurul algelor era plină cu tot felul de creaturi, rapide sau lente, unele cu mai mulţi ochi, altele cu nici unul. Unele erau subţiri şi lungi, ca nişte viermi. Altele, grase, voluminoase, cu aripi lungi şi cărnoase, cu fălci larg deschise şi lipsite de dinţi. Nici una nu atacase până acum Navigatorii, şi se credea că trăiau în simbioză cu algele. Tentativele de capturare a lor duseseră la reacţii violente din partea algelor; iar dacă erau totuşi scoase din apa mării, se topeau atât de repede încât singura modalitate eficientă de studiu rămâneau laboratoarele mobile. Însă laboratoarele mobile nu supravieţuiau multă vreme în acest mediu.

Waela ştia că aceste creaturi se vor împuţina sensibil la adâncimi mai mari. Acolo, submersibilul va intra în zona reptilelor, care se mişcau pe lângă alge şi pe fundul apei. Existau şi câţiva peşti mai mari, însă reptilele erau creaturile dominante.

În timpul zborului spre lagună, Waela îşi găsise tot felul de preocupări, temându-se să nu facă o criză în momentul scufundării. Rezistenţa sporită a acestui submersibil o ajutase mult în acest sens, însă în momentul lansării îi veniră în minte imagini terorizante, cumplite. Ultima scufundare fusese un adevărat dezastru. Submersibilul avusese şaptezeci de metri în lungime, iar suprafaţa sa era ca blana unui arici, plină de lame şi vârfuri ascuţite: Colonia plătise cu multe vieţi transportul lui peste câm-

piile Oului, până la ţărmul sudic. Acolo, într-un golfuleţ plin cu alge, îl lansaseră. Echipajul avusese nouă membri. Ea fusese unul dintre ei, singurul supravieţuitor.

Crezuseră că mărirea volumului şi a greutăţii le va aduce succes. Cuştile fuseseră deschise de la distanţă şi umplute cu specimene de alge. Însă algele de la fundul apei, lungi şi subţiri ca nişte cabluri, se desprinseseră de stânci şi, agitând tentaculele, înconjuraseră submersibilul. Atacul părea fără sfârşit. Algele veneau în număr din ce în ce mai mare, înfăşurând submersibilul, copleşind cu numărul lor cutterele, trăgându-i din ce în ce mai jos, în timp ce tentaculele căutau punctele slabe. Frunzele acoperiseră senzorii exteriori. Parazitaseră sistemul de comunicaţie. Erau orbi şi muţi. Apoi apa se năpustise în cabină printr-o spărtură practicată în apropierea trapei de acces. Un jet atât de puternic încât zdrobea totul în cale.

Amintirea acelor momente o tulbură puternic. Manevra un cutter; avea punctul de comandă într-o sferă de plasmasticlă plasată pe suprafaţa submersibilului. Sfera fusese acoperită de frunze. Prin pocnetele din căştile de la urechi, auzise pe cineva descriind felul în care apa pătrunsese în cabină, tăind în două un coleg. Submersibilul se deformase dintr-o dată şi schimbarea explozivă a presiunii din interiorul cabinei eliberase sfera, propulsând-o spre suprafaţa apei. Scăpase de frunze, apoi ţâşnise în sus, în timp ce algele se dăduseră la o parte, eliberându-i drumul. Nu fusese niciodată în stare să îşi explice acel fenomen. Algele îi oferiseră drum liber spre suprafaţă!

Imediat ce întâlnise lumina dinspre suprafaţă, deschisese trapa, şi se lansase în apa acoperită cu frunze mari de alge. Îşi aminti că atinsese frunzele, temătoare, dar având nevoie de ele; erau ca nişte saltele deschise la culoare, atenuând agitaţia valurilor. Apoi simţise o usturime în tot corpul. Mintea îi fusese invadată de imagini terifiante, cu oameni şi demoni angajaţi în lupte pe viaţă şi pe moarte. Îşi aminti că ţipase; înghiţea apă sărată şi ţipa. După câteva secunde, imaginile o copleşiseră; se prăbuşise inconştienta peste o frunză imensă.

Un dirijabil aflat în misiune de patrulare o smulsese din mare. Trecuseră multe cicluri diurne înainte să-şi revină după şocul trăit. Se trezea din când în când, spunând tuturor că algele erau periculoase nu numai datorită capacităţilor fizice, ci şi

capacităţilor halucinogene. Acestea — capacităţile halucinogene — făceau prăpăd dacă masa de alge intra în contact cu trupul unui om aflat în mediu lichid.

— S-a întâmplat ceva, Waela?

Panille o privea concentrat, îngrijorat de starea ei interioară.

— Nu. Am părăsit apele active de la suprafaţă. În curând vom zări luminile.

— Mi s-a spus că ai mai fost aici.

— Da.

— Atâta vreme cât nu vom ameninţa algele, vom fi în siguranţă, spuse Toma. Ştii bine asta.

— Mulţumesc.

Panille interveni în discuţie:

— Rapoartele spun că încercările de a aduce la ţărm o maşină de cules alge au eşuat; algele s-au năpustit spre ţărm, atacând.

— Da, maşinile au fost smulse de pe ţărm, spuse ea. Oamenii s-au înecat şi au fost aruncaţi înapoi. Maşinile au dispărut pur şi simplu.

— Atunci, de ce nu ne vor ataca aici?

— Niciodată nu ne-au atacat în misiunile de observare.

Spunând acestea, încerca să se calmeze. Se întoarse la activitatea de supraveghere a senzorilor şi indicatoarelor.

Panille trase cu ochiul peste umărul ei, zări şirurile de alge, frunzele canelate şi curioşii noduli. Ridicând privirea spre scara de acces, văzu cercul de lumină de la suprafaţa lagunei — ca un satelit natural, populat de formele care împărţeau apa împreună cu algele.

Laguna era un loc magic şi misterios, cu o frumuseţe atât de profundă! Îi era recunoscător Navei. Şirurile de alge erau ca nişte cabluri gri-verzui, în unele locuri mai groase decât pieptul unui bărbat. Se ridicau dinspre întunericul de jos spre cercul de lumină argintie aflat deasupra lor.

Lumina atinge stelele şi, văzându-le, se teme să nu ajungă prizonieră. Pluteşte în oceanul vrăjit. Ah, stelelor, îmi ardeţi mintea.

Algele se înclinau spre Rega, singurul soare vizibil pe cer în acel moment. Alki se va întâlni cu Rega ceva mai târziu. Chiar dacă cerul era acoperit de nori, algele se aliniau perfect perpendicular pe traiectoria soarelui. Atunci când erau amândoi

sorii pe cer, înclinarea se adapta emisiei luminoase. Era o reglare foarte precisă.

Panille se gândi la toate acestea, amintindu-şi ce învăţase de la Navă. Erau informaţii culese de expediţii riscante, cu preţul a multe vieţi. Informaţii disparate şi niciodată atât de la obiect ca acestea, obţinute din experienţă proprie. Ştia dinainte, cu aproximaţie, ce va vedea pe fundul apei: tentacule de alge înfăşurate în jurul unor bolovani mari. Reptile ce-şi făceau culcuş în mâl sau în bolovani. Curenţi lenţi, curgeri de sedimente. Lagunele erau ventilatoare, pasaje de schimb între apele de suprafaţă şi cele din adâncuri. Spre suprafaţă, ofereau lumină şi pentru alte creaturi în afară de alge.

Lagunele erau colivii.

— În aceste lagune, algele sunt angajate în acvacultură, spuse el.

Toma clipi, uluit. Afirmaţia era atât de aproape de modul în care vedea el încadrarea algelor în sistemul marin, încât se întrebă dacă nu cumva Panille îi spiona gândurile.

Oare Nava îi vorbeşte în momentul de faţă?

Waela era de-a dreptul fascinată:

— Crezi că algele au un plan conştient?

— Probabil.

Pentru Toma, cuvintele poetului parcă înlăturaseră un văl aruncat asupra algelor. Începu să simtă marea într-un alt mod. Aici se găsea un spaţiu vital, la adăpost de ceilalţi demoni ai Pandorei. Era corect să elimini algele din mare? Ştia că era un lucru posibil — prin dezechilibrarea ecosistemului şi ruperea lanţului intern care asigura viaţa algelor. Fusese decizia lui Oakes şi Lewis?

— Luminile! spuse Panille. Ohhh, da.

Ajunseseră în zona întunecată, iar senzorii externi ai submersibilului începuseră să înregistreze lumini pâlpâinde. Ca nişte bijuterii, dansau în întunericul aflat dincolo de luminile verzi ale submersibilului. Scântei micuţe, colorate... roşu, galben, portocaliu, verde, purpuriu... Nu păreau să aibă o succesiune regulată. Deocamdată nu erau decât scântei minunate, care orbeau conştienţa.

— Ne apropiem de fundul apei, spuse Waela.

Panille, cu toate simţurile la pândă, aruncă o scurtă privire monitorului. Da... fundul apei părea să se mişte, în timp ce ei

rămâneau pe loc. *Fundul apei urcă spre noi.*

Toma reglă viteza de coborâre... Încet, încet. Submersibilul se opri, cu o uşoară trepidaţie ce agită sedimentul din jurul lor, transformându-l într-o ceaţă gri. După dispariţia ceţii, văzură prin monitoare o masă unduindă, chiar la limita luminilor de scufundare ale submersibilului. Reptilele se mişcau printre tentaculele unduitoare — borcane cu gura în jos, înzestrate cu buze lacome. La limita extremă a razelor de lumină, vârful ancorei se înfigea în sediment. Cablul trecea pe lângă ei, urca, depăşindu-i, dincolo de raza de acţiune a farurilor. Lângă hublouri puteau distinge grămezi de rocă neagră; tentaculele algelor erau înfăşurate în jurul rocilor şi intrau prin toate orificiile. Forme fantomatice intrau adânc în jungla de alge — slugi ale stăpânilor mării.

Câteva târâtoare micuţe îşi făcură drum spre ancoră şi cablu. Panille ştia că ancora fusese construită din fier şi oţel indigen — substanţe care puteau rugini în câteva zile. Doar plasmasticla şi plastoţelul rezistau efectului coroziv al mării pandorane.

Simţi deodată cât de fragil era firul ce îi lega de lumea sigură. Privi briliantele strălucind în smoala de sub luminile submersibilului. Păreau să-i spună: "Suntem aici. Suntem aici. Suntem aici..."

Pentru Toma, luminile erau ca un joc pe ecranul unui computer. Privind holoînregistrările, în mintea sa se născuse această comparaţie. Îi împărtăşise această părere Waelei, în timpul unei şedinţe în care ea îl învăţa secretele adâncurilor pandorane. "Un computer ar putea crea nenumărate coduri, mult mai rapid", spusese ea.

De aici se născuse propunerea lui: Le înregistrăm, căutăm tiparele, apoi le reproducem exact.

Waela admirase simplitatea elegantă a planului: Să trecem dincolo de culegerea plină de primejdii şi analizarea specimenelor, dincolo de speculaţiile organice. Să trecem direct la formele de comunicare!

Să le spui algelor: "Vă vedem, ştim că sunteţi conştiente şi inteligente. Şi noi suntem conştienţi. Învăţaţi-ne limbajul vostru."

Privind jocul de lumini, Toma şi-ar fi dorit să spună că erau lumini de Crăciun, clipind în întuneric. Dar ştia că ceilalţi doi nu

l-ar înţelege.

Crăciun!

Gândul îl făcu să se simtă milenar. Navigatorii nu cunoşteau Crăciunul. Aveau alte jocuri religioase. Singura persoană din univers care ar putea înţelege Crăciunul era, probabil, Hali Ekel. Ea văzuse Golgota.

Ce legătură să existe între Golgota, Iisus şi aceste luminiţe clipind în întunericul mării?

Toma rămase cu ochii ţintă în monitor. Ce ar fi trebuit să vadă acolo?

Acvacultură?

Se va ajunge la exterminarea algelor? Le vor crucifica Navigatorii pentru propria lor supravieţuire?

Crăciun şi acvacultură...

Jocul luminilor era hipnotic. Simţi că şi ceilalţi doi priveau în extaz. Se simţi parcurs de un sentiment iluminator. Aici, la fundul apei, se afla registrul bugetului Pandorei, toate tranzacţiile făcute de viaţa planetei. Era mai mult decât o bursă, era sediul imensului circuit geochimic şi biochimic al Pandorei. Un circuit care acum se prezenta în faţa lor, fără secrete.

Ce faceţi aici, alge atotputernice?

Ce dorise Nava de la ei? Să vadă acest lucru?

Nu se aştepta ca Nava să răspundă. Un astfel de răspuns nu se încadra în regulile jocului. Aici acţiona pe cont propriu.

Joacă, Diavole.

Deveni conştient de presiunea apei în jurul gondolei. Rămâneau aici cu îngăduinţa algelor. Fără această îngăduinţă, nu puteau supravieţui. Intraseră şi alţii în aceste ape şi supravieţuiseră doar având grijă să nu facă nimic rău. Ce anume reprezenta o ameninţare pentru alge? Dintr-o dată, sclipirile acelea din întuneric căpătară un sens malefic.

Avem prea multă încredere.

Vocea lui Panille sparse liniştea temerilor:

— Începem să primim nişte succesiuni care se repetă.

Toma aruncă o privire spre panoul de înregistrare din stânga consolei. Senzorii indicau pregătirile pentru reproducerea succesiunii de lumini. Bulbii din exteriorul submersibilului vor reproduce orice succesiune pe care computerul o considera repetitivă şi semnificativă.

Vezi? Acum vorbim cu voi. Ce spunem?

Astfel vor atrage atenţia algelor. Dar cum vor reacţiona?

— Algele ne supraveghează, spuse Panille. Simţiţi?

Toma fu de acord cu el. Algele din jurul lor îi supravegheau, aşteptând. Se simţea ca atunci, în copilărie, la Baza Lunară, când intrase pentru prima oară în creşa-şcoală. Aici se afla însă un adevăr pe care majoritatea educatorilor îl ignorau: Poţi învăţa lucruri periculoase.

— Dacă ne supraveghează, unde-i sunt ochii? şopti Waela.

Toma îşi spuse că era o întrebare idioată. Algele probabil că aveau simţuri complet necunoscute oamenilor. La fel de bine ai putea întreba despre ochii Navei. Însă nu putea nega că în jurul submersibilului exista o stare de supraveghere atentă. *Prezenţa* pe care algele o proiectau asupra intruşilor era o realitate aproape palpabilă.

Aparatul de înregistrare bâzâi lângă el şi zări lumina verde care semnala începutul reproducerii succesiunii de lumini. În acest moment, bulbii de pe suprafaţa submersibilului purtător transmiteau ceva, habar nu avea ce anume. Senzorii exteriori nu arătau decât strălucirea câtorva culori reflectată de particulele din apă.

Nu sesiză nici o schimbare în luminile transmise de alge.

— Ne ignoră, spuse Waela.

— E prea devreme ca să ne dăm seama, obiectă Panille. Care este timpul de reacţie al algelor? Sau poate că nici măcar nu *vorbim* cu ele.

— Încearcă monitorul de cod, spuse Waela.

Toma aprobă cu o mişcare a capului şi apăsă un buton. Aceasta fusese soluţia de rezervă. Monitorul micuţ de deasupra aparatului de înregistrare începu să prezinte ceea ce se vedea pe carcasa submersibilului: mai întâi pătrate pitagoreice, apoi numărarea beţişoarelor, spirala galactică, jocul cu pietre...

Nici un răspuns din partea algelor.

Formele confuze ale creaturilor aflate printre algele nu-şi schimbaseră în mod semnificativ comportamentul. Totul părea la fel.

Waela, inspectând propriile monitoare, spuse:

— Greşesc eu, sau luminile sunt puţin mai strălucitoare?

— Un pic mai strălucitoare? Da, probabil, spuse Toma.

— Sunt mai strălucitoare, spuse Panille. Mi se pare că apa este mai întunecată decât până acum. Dacă... Priviţi cablul an-

corei!

— Cade! spuse Waela.

Văzură cu toţii rămăşiţele balonului dirijabilului intrând în raza luminoasă a submersibilului şi acoperindu-i cu reflexele portocalii ale materialului. Se aşeză ca o cortină deasupra lor. Acest lucru perturbă activitatea creaturilor din jur şi duse la o succesiune mai vioaie a luminilor transmise de alge... care dispărură curând. Cortina acoperise submersibilul.

— Luminile au provocat explozia balonului, spuse Waela.

— Fiţi pregătiţi pentru desprinderea de submersibilul purtător şi pentru explozia tuturor rezervoarelor, spuse Toma.

Se întinse să dea comenzile necesare, luptându-se să-şi stăpânească panica.

— Aşteaptă! strigă Panille. Aşteaptă până luăm contactul cu pânza balonului. Submersibilul îşi poate croi o ieşire prin ea.

Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, îşi spuse Toma. *Balonul ne putea prinde foarte uşor în capcană.*

Legile hitite puneau accentul pe restituire, şi nu pe răzbunare. Omenirea a pierdut mult din caracterul practic atunci când a ales cealaltă variantă semită: să nu ierţi niciodată şi să nu uiţi niciodată.

— **Oameni Pierduţi,**
Arhivele Navei

LEGATA se lăsă pe spate. Întreg corpul îi tremura. Îşi putea da seama după cursorul com-consolei că ciclul diurn era aproape. Pe coridoarele Navei vor începe în curând activităţile obişnuite — obişnuite, dar atenuate datorită reducerii echipajului. Păstrase toată noaptea o iluminare slabă, nedorind să fie distrasă de la imaginile ce se desfăşurau în centrul aparatului holografic, aşezat în faţa vechiului divan al lui Oakes.

Ridică privirea şi zări mandala pe care o copiase pentru locuinţa lui Oakes de la Fort. Se concentră asupra ei. Distingerea formelor ascunse o mai linişti puţin, însă mâinile îi tremurau încă.

Oboseală, furie sau dezgust?

Era nevoie de un efort al conştiinţei pentru a potoli tremurul. Muşchii erau presăraţi cu noduri de tensiune şi ştia că Oakes ar fi fost în mare pericol dacă ar fi intrat în acel moment în vechea sa locuinţă.

L-aş strânge de gât.

Dar Oakes nu avea nici un motiv să vină acum la bordul Navei. Plecase pentru totdeauna la sol.

Prizonier al propriilor spaime.

La fel ca mine... până acum...

Inspiră adânc, aerisindu-şi plămânii şi mintea. Da, acum se eliberase de Camera Ţipetelor.

Ce-a fost a fost, acum sunt aici.

Cum să-i răspundă lui Oakes? Prin *umilire.* Aşa ar fi fost cel mai corect. Nu printr-o distrugere fizică, ci prin umilire. Oakes trebuia umilit, atât politic, cât şi sexual. Ceva mai mult decât o simplă neplăcere. Ceva ce *el* s-ar gândi să facă altcuiva. Partea sexuală era destul de simplu de aranjat; pentru o femeie cu frumuseţea şi geniul ei, nu puteau exista probleme. Însă partea politică...

Să ascund faptul că am văzut această înregistrare?

Am s-o păstrez pentru momentul potrivit.

Era o idee bună. Trebuia să aibă încredere în propria inspiraţie. Formă un cod, apoi: ARHIVELE NAVEI DOAR PENTRU LEGATA HAMILL. Adăugă încă ceva, o descoperire a ei: DEPOZITARE ÎN POARTA BIVOLULUI.

Aşa. Indiferent cine s-ar gândi să caute aceste informaţii, se va pierde în acea bază de date descoperită într-una din cercetările ei privind istoria omenirii.

Astăzi voi rămâne aici. Nu se va simţi bine. Acesta va fi mesajul pentru Oakes. Îi va acorda o perioadă de odihnă, fără a pune întrebări. Îşi va petrece timpul folosindu-se de toate trucurile învăţate, pentru a obţine dosarul complet al lui Morgan Oakes.

Umilire politică. Politică şi sexuală. Asta era soluţia!

Poate că celălalt PP scos din hibernare, acel Toma, îi va oferi un indiciu. A avut o privire stranie atunci când s-a uitat la Oakes... ca şi cum a descoperit o veche cunoştinţă, jucând un rol nou...

Avea o datorie faţă de Toma. Fusese de faţă când alergase

P-ul. Păstrase secretul, fără să i se ceară... sau să fie rugat. Dăduse dovadă de o discreţie destul de rară.

Acum nu se mai gândea la oboseală. Pe Navă, avea mâncare la discreţie. Influenţa lui Oakes o ajuta mult. Trimise mesajul spre Oakes, apoi se întoarse la consolă.

Trebuia să existe undeva un element sau două referitoare la Oakes. Un fapt pe care Oakes îl ascundea, sau de a cărui existenţă nu ştia. Poate făcuse şi el ceva, şi nu dorea să se afle. Era bun la jocul acesta, dar ea era mai bună decât el.

Porni de la computerul principal — cea mai importantă interfaţă a Navei cu Navigatorii.

Va fi nevoie de o programare complexă? O căutare minuţioasă, prin tot felul de relaţii codate, care ar putea ascunde informaţii în circuitele anexe, cum ar fi Poarta Bivolului? Ce-ar fi să înceapă cu Poarta Bivolului? Ea ascunsese tot felul de informaţii aici, însă nu se interesase niciodată de Oakes.

Porni o rutină de verificare, apoi aşteptă.

Dintr-o dată, informaţiile începură să defileze pe ecranul micuţ al consolei. Privi uluită. Să fie chiar atât de simplu? Era ca şi cum materialul o aştepta acolo, nu trebuia decât să ceară. Ca şi cum cineva i-l pregătise. Acolo se găsea totul — fapte şi cifre.

"Suspectează pe oricine", spusese Oakes. "Să nu ai încredere în nimeni."

Dar iată-l aici, cu toată biografia lui. Textul curgea mereu. Îi făcu o copie, ceru tipărirea textului şi porni totul de la capăt.

Titlul înregistrării era de-a dreptul paralizant:

MORGAN LON OAKES.

Clonat. Crescut, aşa cum îi plăcea lui să spună, "ca o legumă". Scos din containerele cu axolotl şi depus într-un pântec pământean.

De ce?

Răspunsul se afla acolo: "Pentru a ascunde acest fapt, s-a făcut astfel încât naşterea să pară naturală."

O manevră politică demnă de Navă... sau de Oakes. Ştia? De unde să ştie? Opri tipărirea informaţiilor şi întrebă cine mai ceruse aceste date.

"Nava."

Era pentru prima oară când dădea peste acest răspuns. Nava lucrase cu aceste date. Temătoare, întrebă de ce apelase Nava biografia lui Oakes.

"Pentru a o înregistra într-un fişier special, urmând să-i fie dat lui Kerro Panille dacă va dori să scrie vreodată istoria."

Lua mâinile de pe tastatură. *Vorbesc cu Nava?*

Panille era unul dintre cei care spuneau că discuta cu Nava. Deci nu este nebun.

Eu sunt nebună?

Această descoperire o înspăimântă mai puternic decât Camera Ţipetelor. Nava avea puteri incomparabile cu cele ale lui Oakes, Lewis sau Murdoch. Aruncă o privire în camera spaţioasă — ce loc blestemat! Privirea îi căzu pe mandală. Oakes îşi luase draperiile. Desenul mistic era lipit de un perete metalic, de culoare argintie. Parcă nu mai avea nici viaţă, nici semnificaţie.

Nu merit cinstea de a vorbi cu Nava.

Fusese un accident... un accident periculos. Şovăi puţin înainte să ceară încă o dată tipărirea informaţiilor. Cuvintele începură să defileze din nou pe ecran; imprimanta zbârnâia, tipărind textul.

Legata oftă uşurată. Intrase pe un teren periculos. Însă reuşise să scape.

De data asta.

Simţea că se întâmpla ceva ciudat. În Navă lua naştere un nou curs al evenimentelor. Simţea asta chiar între omoplaţi. Se putea întâmpla ceva teribil, şi ea se afla la mijloc.

Atenţia ei reveni la biografia lui Oakes. Fusese o perioadă cumplită pentru Pământ, o perioadă a marilor secrete. Salvarea şi supravieţuirea, sosirea Navei şi disperarea oamenilor condamnaţi.

Disperarea duce la extreme.

— Legata.

Era vocea lui Oakes; simţi cum inima îi tresaltă în piept. Însă vocea venea prin consolă. O chema de la sol.

— Da?

— Ce faci?

— Ce trebuie să fac.

Aruncă o privire spre indicatorii com-consolei, pentru a se asigura că Oakes nu-şi putea da seama cu ce se îndeletnicea. Totul era blocat în continuare de Poarta Bivolului.

Însă Oakes recunoscu sunetul imprimantei.

— Ce tipăreşti?

— Nişte informaţii care au să ţi se pară interesante.

— Aha. Da.

Parcă îi vedea mintea lucrând rapid. Legata descoperise ceva şi nu avea încredere în canalele de comunicaţie dintre Navă şi sol. Totuşi, îi va arăta despre ce era vorba. Trebuia să fie ceva interesant.

Va trebui să găsesc ceva picant, gândi ea. *Ceva despre Ferry. Pentru asta mă aflu aici.*

— Ce doreşti? întrebă ea.

— Te-am aşteptat să vii la sol.

— Nu mă simt bine. N-ai primit mesajul?

— Ba da, draga mea, dar avem probleme urgente aici.

— Ciclul diurn încă nu a început, Morgan. Nu am putut dormi şi mai am de lucru aici.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Sunt doar ocupată, spuse ea.

— Problemele de aici nu suportă amânare. Avem nevoie de tine.

— Foarte bine. Cobor imediat.

— Aşteaptă-mă la Fort.

La Fort!

Oakes întrerupse legătura. Legata îşi dădu seama că "avea nevoie de ea". Era posibil aşa ceva? *Alianţă sau dragoste?* Nu prea era loc de iubire în fiinţa încâlcită a lui Morgan Oakes.

Mai degrabă l-aş vedea pe Lewis crescând pui de Tentacule Nervoase.

Însă oricare ar fi fost situaţia, Oakes avea nevoie de prezenţa ei. Asta îi putea oferi acces spre puterea dorită. Însă ceva o deranja, totuşi — o teamă mai mare decât toate: *Dacă mă iubeşte?*

Pe vremuri, îşi dorise ca Oakes să o iubească. Fără îndoială, era cel mai interesant bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Imprevizibil, înspăimântător, dar interesant. Erau multe de spus în legătură cu acest subiect.

Am să-l distrug?

Imprimanta termină de tipărit biografia lui Oakes. O împături, apoi se îndreptă spre mandală căutând un loc în care să ascundă teancul gros. Mandala era fixată bine în perete. Se întoarse, căutând cu privirea. Unde să ascundă astea?

Trebuie să le ascund?

Da. Până la momentul potrivit.

În divan? Se apropie de divan şi îngenunche. Acesta era fixat de podea cu bolţuri. Să cheme un specialist? Nu... nu trebuia să bănuiască şi altcineva ce făcea ea aici. Strângând din dinţi, puse două degete pe un bolţ şi răsuci. Bolţul se mişcă.

Forţa are avantajele ei!

Odată bolţurile scoase, ridică partea din spate a divanului. Era teribil de grea! Nici trei bărbaţi n-ar putea-o ridica. Puse textul sub divan, apoi înşurubă bolţurile la loc.

Acum să descoperim ceva picant despre Win Ferry.

Se ridică, întorcându-se la consolă. Nici cu Ferry nu avu vreo problemă. Nu era deloc discret.

Sărman nebun! Am să-l distrug pe Oakes pentru tine, Win.

Nu! Nu te amăgi. O faci pe cont propriu, pentru tine. Să nu amestecăm aici dragostea sau gloria altora.

Aminteşte-ţi că sunt puternic; ai impresia că eşti nefericit, însă îţi pot face viaţa atât de cumplită încât să ajungi să urăşti până şi lumina soarelui. Tu eşti creatorul meu, însă eu sunt stăpânul tău.

— **Cuvintele Monstrului lui Frankenstein,**

Arhivele Navei

PENTRU PRIMA OARĂ de când se afla pe Pandora, Oakes se bucura de un somn adânc. Fu tulburat însă de bufnituri înfundate dinafara camerei.

Nici nu se trezise bine, că se repezi la com-consolă. Monitorul îi prezenta o agitaţie nebunească prin toate coridoarele Coloniei.

Ajunseseră chiar şi la trapa de intrare în camera sa!

"Mi-e foame acum! Mi-e foame *acum!* Mi-e foame *acum!*"

Refrenul acesta era ca un lătrat în gâtlejul nopţii.

Nu se vedea nici o puşcă, însă erau înarmaţi cu multe pietre.

În câteva clipe, intră în legătură cu Lewis.

— Morgan, i-am pierdut de sub control. Trebuie să lăsăm evenimentele să-şi urmeze cursul, până când...

— Ce naiba se întâmplă? spuse Oakes cu o voce spartă.
— Participau cu toţii la Joc, în zona hidroponică. Au băut cam mult, şi au pornit revolta spunând că le e foame. Îi putem inunda cu...
— Stai puţin! Perimetrul este în siguranţă?
— Da. Am oamenii mei acolo.
— Atunci, de ce...?
— Dacă inundăm pasajele, se vor potoli până...
— Nu! făcu Oakes luând o gură mare de aer. Te pripeşti, Jesus. Îi lăsăm în pace. Dacă se ating de mâncare, atunci *a lor* va fi vina în caz că raţiile se vor reduce şi mai drastic. Cantitatea de hrană nu se modifică, auzi? Nu dăm mâncare suplimentară!
— Dar aleargă ca bezmeticii prin...
— Lasă-i să strice... După aceea, vor fi ocupaţi cu reparaţiile. O revoltă bună va fi ca o supapă, eliminând supărările acumulate. Îi va epuiza fizic. *După aceea* vom întoarce totul în favoarea noastră, dar va trebui să chibzuim bine.
Oakes îl văzu pe Lewis dându-i un răspuns, însă difuzorul rămase mut.
— Jesus?
— Da, Morgan.
Lewis părea că nu mai are aer.
— Cred că... ar trebui... să te muţi imediat la Fort. Nu putem aştepta până la ciclul diurn, însă...
— Unde eşti, Lewis?
— În complexul Laboratorului Unu. Mutăm ultimele...
— De ce să merg la Fort chiar acum?
Oakes îşi frecă ochii şi aprinse lumina în cameră.
— Revoltele trec. Atâta timp cât perimetrul e în siguranţă, putem...
— Ascultă, Morgan, ăştia nu bat din picioare şi schelălăie. Ăştia *omoară.* Am încuiat bine rastelul cu arme, însă unii dintre bezmetici...
— Fortul nu este gata încă! Stricăciunile au fost... Spune-mi, Fortul este un loc sigur?
— Este destul de bine pregătit. Oamenii de-acolo au fost aleşi pe sprânceană, de Murdoch. Sunt cei mai buni. Te poţi baza pe ei. Şi, Morgan...
Oakes încercă să înghită, apoi:
— Da?

Încă o pauză lungă, punctată cu frânturi de conversaţie.

— Morgan?

— Te aud.

— Ar trebui să pleci acum. Am aranjat totul. Vom inunda toate pasajele necesare. În câteva minute, oamenii mei vor fi acolo. Foloseşti semnalul obişnuit. Ar trebui să fii la hangarul navetei în cincisprezece minute.

— Dar am dosare aici! N-am terminat...

— Ne vom ocupa mai târziu. Îţi las instrucţiuni pe o dischetă. O găseşti la membrii echipajului. Sper să-mi dai veşti imediat cum ajungi la Fort.

— Dar... vreau să spun... Legata?

— Este în siguranţă, pe navă! Cheam-o după ce te instalezi la Fort.

— Este... chiar atât de rău?

— Da.

Legătura se întrerupse.

Deşi amplitudinea mişcării unui pendul este variabilă, nu acelaşi lucru se întâmplă cu perioada sa. Fiecare oscilaţie durează aceeaşi perioadă de timp. Să considerăm ultima oscilaţie şi amplitudinea sa infinitezimală. Acolo trăim noi cu adevărat: în ultima perioadă a pendulului.

— **Kerro Panille,**
Jurnal

LEGATA PRIVI MAREA peste umărul lui Oakes. Era un apus liniştit, Rega urmându-l pe Alki sub orizont. Un şir de nori plutea în depărtare, deasupra mării. Valuri lungi se rostogoleau, pierind la ţărmul golfului. Brizanţii loveau în spatele stâncii în care fusese săpat Fortul. Sunetele erau estompate de prezenţa a două bariere de plaz, plus o fundaţie izolantă, însă simţea brizanţii sub tălpi. Se simţea ca şi cum ar fi fost acolo, în aer liber, spuma împroşcată tulburându-i vederea, şi udând bariera de plaz.

Un apus liniştit şi o mare neliniştită.

Trăia o stare de calm, dar ştia că era falsă. Oakes se calmase cu alcool, Lewis cu munca. Primeau în continuare rapoarte din Colonie, însă ultimele veşti spuneau că Laboratorul Unu fusese asediat. Ce bine că Murdoch fusese trimis la bordul Navei!

Mare neliniştită.

La suprafaţă nu rămăseseră decât câteva zdrenţe de alge. Considera că absenţa algelor era o mare pierdere, deşi nu-şi putea explica de ce. Cu puţină vreme în urmă, algele domoleau brizanţii. Acum, vântul împrăştia spuma albă de pe coama valurilor. Lewis se gândise la consecinţe?

— De ce există o relaţie între alge şi aerostate? întrebă ea. Este normal. Ai văzut rapoartele. Sunt vectori ale unei aceeaşi creaturi. Sunt parteneri simbiotici.

— Dar din asta nu rezultă neapărat că există o relaţie.

Oakes îi aruncă o privire pe sub pleoape şi turnă băutura roşie într-un păhărel:

— Dacă-l atingi pe unul, celălalt răspunde. Acţionează împreună. Gândesc.

Arătă spre stâncile aflate dincolo de golful Fortului. Un şir de aerostate pluteau ca nişte santinele.

— Acum nu atacă, spuse ea.

— Îşi fac planuri.

— De unde ştii?

— *Noi* ne facem planuri.

— Poate că nu se aseamănă cu noi. Poate că nu sunt foarte inteligenţi.

— Sunt suficient de inteligenţi ca să se retragă şi să se regrupeze atunci când îşi dau seama că pierd.

— Dar nu sunt violenţi decât dacă îi atacăm. Sunt doar o... o simplă neplăcere.

— Neplăcere! Ne pun în pericol supravieţuirea.

— Dar... sunt atât de minunaţi.

Privi baloanele portocalii care pluteau deasupra mării, modul demn în care evoluau prin aer. Tentaculele atingeau stânca pentru a nu porni în derivă.

Întoarse doar capul, atentă la Oakes, şi înghiţi în sec. Acesta rămăsese cu ochii pironiţi în pahar, rotind tacticos lichidul. De ce nu vroia să-i spună ce anume se întâmpla la Colonie? Se simţea nervoasă tocmai din cauză că Oakes nu se mai simţea nervos.

Trecuseră două cicluri diurne de la revolta înfometaţilor. Ce se întâmpla? Intuia că intraseră în joc forţe noi — în Fort, activitatea reîncepuse cu o frenezie susţinută, în timp ce Oakes stătea aici, cu ea, admirând priveliştea. Oakes nu îi dăduse nici o misiune. Poate că o verifica. Poate că vroia să o urce în ierarhie.

Bănuieşte ce am descoperit despre el pe Navă? Morgan Lon *Oakes.*

Imposibil! Nu putea fi chiar atât de calm în faţa unor astfel de dovezi.

Oakes ridică sprâncenele, o privi, şi dădu băutura pe gât.

— Sunt minunaţi, da, spuse el. Foarte frumoşi. La fel arată şi un soare care se transformă în novă, însă nu ai vrea să facă parte din viaţa ta.

Se întoarse din nou spre bar pentru încă un pahar cu băutură, şi ceva îi atrase atenţia; era vorba de fresca pictată pe zidul interior al verandei. Tresări. Lucrul acela părea să se mişte... ca valurile mării.

— Morgan, îmi dai şi mie ceva de băut?

Vocea ei suna slab pe fondul picturii... şi totuşi, ea o crease. Un cadou. Atunci gândise: *Vrea să mă mulţumească.* Dar acum... când se uita la el, în ochi îi strălucea şi altceva în afară de dorinţa de a-l mulţumi. Ce dorise ea de fapt cu pictura asta? Dorise să-l mulţumească, sau să-l tulbure? Privi din nou, cu atenţie. Era colorată şi mult mai mare decât mandala. Legata o intitulase "Lupta de la apus".

Pictura recrea o scenă pe care o văzuseră amândoi în înregistrările holografice: Colonişti ridicând o clădire lângă ţărmul mării şi luptându-se să alunge un şir de aerostate. Un Colonist atârna cu un picior în aer, în ochii holbaţi se citea groaza... Oroare sau halucinaţie? Nefericitul îndreptase degetul acuzator, arătând undeva în afara planului picturii, direct spre privitor. Lui Oakes îi scăpase până acum acest detaliu. Privi mai cu atenţie.

Toate şantierele, galeriile, minele... erau acum închise. Totul depindea de Fort.

Figura aceea, din centrul picturii, de ce părea atât de acuzatoare?

— Îmi dai ceva de băut, Morgan? Te rog.

Nu avea nevoie să se întoarcă pentru a-i citi expresia, cu limba uşor scoasă în afară, umezindu-şi buzele. Ce era în capul

ei? Apăsă un buton al aparatului, cerând două porţii de băutură. Camera Ţipetelor lăsase urme asupra ei, fără îndoială, însă nu aşa cum şi-ar fi dorit el... Nu-i plăcea deloc insistenţa cu care ceruse de băut. O luase pe urmele sărmanului Win Ferry? Raportul ei referitor la Ferry îi dădea bătaie de cap. Trebuia să trimită un om de încredere la bordul navei!

Se întoarse lângă ea şi îi întinse paharul. Apusul colorase orizontul în culori purpurii, brăzdate de câteva dungi roz, undeva mai sus pe cer.

— Aşa trebuie să-ţi cumpăr acum favorurile? făcu el aţintindu-şi privirea asupra paharului din mâna ei.

Legata reuşi să zâmbească. Ce rost avea întrebarea? Venirea aici îi ridicase în cale mai multe piedici decât se aşteptase. Chiar dacă se înarmase cu noile informaţii... chiar daca scăpase de agitaţia din Colonie. Situaţia era foarte dificilă. Chiar aici, foarte aproape, în stânca Fortului, urma să se construiască un nou Laborator Unu, condus de Lewis.

Am scăpat de asta. Am scăpat.

Însă ştia că va fi nevoie nu doar de un simplu efort conştient pentru a se elibera de ceea ce i se întâmplase. Oakes încă îi stăpânea psihicul.

Bau paharul. Degetele îi tremurau. Era înţepător şi amar, un produs distilat, însă simţea calmul punând stăpânire pe ea.

Aşteaptă să sosească momentul potrivit, Morgan Lon *Oakes.*

Oakes îi atinse părul... o mângâie. Ea nu făcu nici o mişcare.

— Peste câteva cicluri diurne, spuse el, algele vor fi de domeniul trecutului. Vor exista doar în înregistrările holografice şi în amintirile noastre. Şi dacă aprecierile mele sunt corecte, aerostatele nu le vor supravieţui multă vreme.

Îşi îndreptă privirea dincolo de bariera de plasmasticlă, spre orizont, unde apusul lăsase în urmă o lumină aurie şi două petale de umbră urcând sus pe cer.

— Nu se poate spune că le ducem dorul. Aşa-i, Legata?

Ea tresări când degetele lui atinseră un nerv pe ceafă.

— Ţi-e frig, Legata?

— Nu.

Privirea ei căzu pe pictura murală. Senzorii comandaseră o iluminaţie slabă, pentru a compensa umbrele ce puneau stăpânire pe perete. Pictura. Îi absorbea mintea.

Eu am făcut-o. A fost adevărat, sau vis?

Privi prin frescă la lumea viselor sale, la acea vrăjitoare a minţii numită *imaginaţie* — o lume pe care Oakes nu o va putea vedea niciodată fără intervenţia unei persoane asemănătoare ei.

Tresări din nou, amintindu-şi holoînregistrarea care o inspirase: şuierul cumplit al aerostatelor, zgomotul exploziilor, urletele agonizante ale Coloniştilor arşi. Amintindu-şi scena, îşi imagină mirosul de carne arsă. Imaginea se extindea, umplând întregul perete. Făcu un efort pentru a-şi lua gândul de la frescă şi privi în largul mării — peste tot întuneric, cu excepţia unei linii albe, la orizont. Părea ameninţătoare, mai ameninţătoare decât amintirile ei.

— De ce a trebuit să construim chiar atât de aproape de mare? întrebă ea.

Pusese întrebarea fără să gândească. Mai bine ar fi tăcut.

Băutura. Dezleagă limba.

— Suntem mult deasupra mării, draga mea. Nu suntem deloc aproape.

— Dar este atât de mare şi...

— Legata! Chiar tu ai contribuit la planurile Fortului. Îmi aduc aminte foarte clar ce ai spus: "Avem nevoie de un loc în care sa ne retragem; un loc sigur."

Însă asta a fost înainte de Camera Ţipetelor, îşi spuse ea.

Se forţă să îl privească în ochi. Iluminarea slabă ştergea contururile umflate ale trăsăturilor, lăsând doar umbre controlate de mişcarea capului.

Ce alte planuri are pentru mine?

Imaginea ei se reflecta în peretele de plaz. Ca şi cum auzise întrebarea nerostită, Oakes începu să vorbească, adresându-se reflexiei:

— Legata, imediat ce punem totul în ordine aici, vreau să faci câteva incursiuni înapoi pe navă. Va trebui să fim cu ochii pe Ferry până îi găsim un înlocuitor.

Deci încă mai are nevoie de mine.

Acum era clar că Oakes se temea să meargă pe Navă. Prefera terorile de la sol. De ce? Cum îl ameninţa *Nava?* Încercă să şi-l imagineze pe Oakes înapoi în cabina de la bordul Navei, înconjurat de prezenţa acesteia. Nu a *navei.* A Navei! Oare Oakes credea în Navă?

Simţi braţul lui cuprinzându-i talia.

— Ai fost de acord, draga mea.

Legata făcu un efort de voinţă pentru a nu se ghemui, temându-se de blândeţea artificială a tonului şi de planurile necunoscute. Ce motivaţie exista în spatele deciziilor lui Oakes?

Poate că nu există nici o motivaţie.

Acest gând o înspăimânta mai tare decât Morgan Oakes. Morgan *Lon* Oakes. Ar fi posibil ca... clonii şi teribilele creaturi ale Pandorei... şi Navigatorii... ar fi posibil ca atâtea fiinţe să moară doar din cauză că Oakes acţiona fără motivaţie?

Are motivele lui.

Privi încă o dată spre frescă. *Ce am pictat eu acolo?* Bărbatul de acolo, cuprins de agonia morţii, îi întorcea privirea. Ochii, carnea arsă, degetul, toate urlau: *Ai fost de acord! Ai fost de acord!*

— Nu poţi ucide toate creaturile acestei planete, şopti ea închizând strâns ochii.

El îşi luă mâna de pe talia ei:

— Scuză-mă, Legata. Am avut impresia că ai spus "nu poţi".

— Eu...

Nu mai era în stare să vorbească.

El o prinse de braţ deasupra cotului, aşa cum îi făcuse şi Murdoch în Camera Ţipetelor! Se simţi condusă în lungul frescei, apoi atinse ceva cu picioarele. Deschise ochii. Era canapeaua roşie. El o împinse, culcând-o între perne. Legata încă mai ţinea paharul în mână, iar conţinutul dădea să se reverse la fiecare mişcare. Nu era în stare să ridice privirea spre Oakes. Tremura atât de tare încât îşi vărsă câteva picături de vin pe mână şi coapse.

— Eşti neliniştită, Legata?

Oakes se aplecă, mângâind-o pe frunte... pe obraji...

Ea nu era în stare să răspundă. Îşi aminti de ultima dată când Oakes o supusese aceluiaşi tratament şi începu să plângă pe tăcute, încordând umerii. Lacrimi îi curgeau pe obraji.

Oakes se întinse alături de ea, îi luă băutura din mână şi o puse undeva pe podea. Începu să-i maseze ceafa, eliminându-i tensiunile acumulate în umeri. Degetele sale o atingeau cu precizie aproape chirurgicală, ştiau să pătrundă prin toate barierele.

Cum mă poate atinge în felul acesta şi totuşi să facă atât rău?

Se ridică puţin, aproape complet relaxată, şi atinse cu cotul o pată umedă pe coapsă, acolo unde vărsase puţin vin. În acel moment, ştia că îi poate rezista... şi că el nu se aştepta deloc la acel mod de rezistenţă.

Nu ştie despre înregistrarea pe care am făcut-o la bordul Navei.

Degetele lui îşi continuau mişcarea expertă... erau pline de pseudo-iubire.

Nu mă iubeşte. Dacă m-ar iubi, n-ar... n-ar...

Tresări, amintindu-şi de Camera Ţipetelor.

— Încă îţi mai este frig, draga mea?

Mâinile lui o împinseră cu blândeţe înapoi pe canapea, eliminându-i încordarea, plimbându-se peste gât... sâni...

Dacă m-ar iubi, nu m-ar atinge în felul acesta, pentru ca apoi să mă înspăimânte. Ce vrea el de fapt?

Trebuia să fie ceva mai mult decât amorul fizic. Nu vroia doar corpul ei, pe care ştia să-l aprindă cu atâta siguranţă. Trebuia să fie ceva mult mai profund.

Era foarte ciudat că într-un moment ca acesta, Oakes continua să-i vorbească. Cuvintele sale nu păreau totuşi să aibă sens.

— ... şi în procesul de recombinare, am obţinut un interesant efect de degenerare a algelor.

Degenerare! Mereu degenerarea!

Avata transmite informaţii prin simbolurile esoterice ale istoriei sale. Acestea se reduc la vise şi imagini care adesea nu pot fi traduse decât de cel care visează, şi nu de Avata.

— **Kerro Panille,**
Istoria lui Avata

DEOCAMDATĂ nu avem nici un motiv de panică, îşi spuse Waela.

Nu era pentru prima oară că se întâmpla aşa ceva. Şi alte submersibile îşi pierduseră dirijabilele şi supravieţuiseră. Puteai face un şirag întreg cu toate experienţele trăite.

Cu toate acestea, o cuprinse un tremur necontrolat, iar me-

moria ei se concentră asupra experienţei de la sud de ţărmul Oului, când reuşise să evadeze din adâncuri.

Am scăpat şi de alte dăţi. Sunt un supravieţuitor. Navă, salvează-ne!

Salvează-te singură. Era vocea inconfundabilă a Sincerităţii. *Desigur.* Ştia cum trebuie să procedeze. Făcuseră antrenamente repetate, învăţându-l şi pe Toma procedura. Panille părea că ştie să-şi păstreze sângele rece. Panica nu prinsese rădăcini în el. Privea monitoarele, estimând în ce măsură vor fi acoperiţi de balonul dirijabilului.

Ciudat că s-a scufundat pe direcţie perpendiculară.

— Probabil că există un curent vertical în această lagună, spuse Panille de parcă i-ar fi citit gândurile. Observă cum s-a aşternut materialul peste noi.

Toma privise balonul acoperindu-i, cufundându-se şi închizându-i sub o cortină portocalie care îi împiedica să mai vadă algele.

Dirijabilul nu se putea prăbuşi din cauza luminilor. Balonul era împământat prin cablul de ancoră. Era compartimentat. Chiar dacă jumătate din compartimente ar fi fost distruse, tot nu s-ar fi prăbuşit. Ar fi avut suficientă forţă ascensională pentru a ridica gondola.

Cineva nu doreşte să ne mai întoarcem.

— Cred că putem începe să tăiem materialul, spuse Panille.

Îi puse lui Toma o mână pe umăr. Nu-i plăcea felul în care acesta se holba în monitoare.

— Da... da. Mulţumesc.

Toma ridică nasul submersibilului şi scoase cutterele — arzătoare cu arc, în formă de cravaşă. Acestea ieşiră din compartimentele aflate în partea de sus a submersibilului şi începură să lucreze. Cupola de plaz de deasupra lor lăsa să pătrundă în interior lumina albastru-argintie a arzătoarelor. Toma văzu cortina portocalie despicându-se şi alunecând în jos, stârnind sedimentul.

— Vrei să mă ocup eu? întrebă Waela.

Toma dădu cu violenţă din cap. Şi ea îi observase tulburarea.

— Nu. Mă descurc.

Procedura era foarte clară: renunţau la sistemul de scripeţi care îi ţinea legaţi de cablul de ancoră, aruncau în aer bolţurile explozive care desprindeau gondola de submersibilul purtător,

ardeau forţat rezervoarele de combustibil, iar forţa de reacţie urma să îi propulseze spre suprafaţă. Odată ajunşi la suprafaţă, gondola se va stabiliza automat. Vor trimite o radiosondă şi vor porni baliza radio pentru localizare. După aceea, trebuiau să aştepte sosirea unui dirijabil.

Începu procedura de evadare. Sentimentul eşecului puse puternic stăpânire pe el. De-abia începuseră să comunice! Şi planul fusese foarte bun.

Algele poate că ne-ar fi răspuns.

Simţiră cu toţii şocul produs de explozia bolţurilor care îi legau de submersibil. Gondola începu să se desprindă. *Ieşim din submersibil ca perla dintr-o scoică,* gândi Toma.

În timp ce urcau, luminile algelor începură din nou să joace. Le vedeau prin pereţii de plaz.

Waela privea cu atenţie clipirile. Pulsau şi străluceau spasmodic. Era ca şi cum produceau scurte scânteieri în memorie, la hotarul conştientei.

Unde am mai văzut asta?

Erau atât de familiare! Lumini aproape în majoritate verzi şi purpurii, clipind spre ea...

Când? N-am mai fost decât...

Amintirile se năpustiră asupra ei. Începu să vorbească fără a mai trece prin filtrul gândirii:

— Este exact ca şi data trecută când am scăpat. Luminile algelor erau foarte asemănătoare cu acestea.

— Eşti sigură? întrebă Toma.

— Sunt sigură. Le văd şi acum… algele îmi făceau loc să ies la suprafaţă.

— Aerostatele se nasc în mare, spuse Panille. Poate cred că suntem un aerostat.

— Aşa o fi, spuse Toma.

Apoi, în gând: *Asta trebuia să vedem, Navă?*

Ideea era foarte elegantă şi verosimilă. Colonia imitase aerostatele pentru a da dirijabilelor acces liber spre cerul Pandorei. Aerostatele nu atacau dirijabilele. Algele putea fi păcălite probabil în acelaşi mod. Va trebui să cerceteze mai amănunţit. Însă deocamdată aveau altceva mai important de făcut: trebuiau să se ocupe de propria supravieţuire. Bănuia că fuseseră sabotaţi. Le spuse şi celorlalţi.

— S-a întâmplat ceva suspect. Dirijabilul nu se putea prăbuşi

aşa, pur şi simplu.

Panille privea sclipirile algelor. Întoarse capul spre el.

— Sabotaj, explică Toma.

Le explică argumentele.

— Doar nu crezi aşa ceva! protestă Waela.

Toma ridică din umeri. Privi algele, care coborau spre fundul apei ca nişte cabluri. Gondola ajunsese în zona biologic activă de lângă suprafaţa apei.

— Doar nu crezi aşa ceva! insistă ea.

— Ba da.

Refăcu din memorie conversaţia cu Oakes. Omul venise acolo pentru a se convinge că sabotajul fusese bine executat? Nu făcuse nimic care să ridice bănuieli. Însă fuseseră unele discrepanţe în răspunsurile sale... neglijenţe.

Panille privea prin peretele de plaz. Algele formau un fel de cuşcă în jurul lor. Cercul de lumină de la suprafaţă se făcea tot mai mare. Intrară în apele pătrunse de razele soarelui. Creaturile mării se dădeau repede la o parte din drumul lor; unele se apropiau foarte mult de peretele transparent, curioase. Prin bariera de alge pătrundeau raze orbitoare de lumină. Nodulii produceau scânteieri tot mai slabe, care în cele din urmă dispărură. După câteva bătăi de inimă, gondola ieşi la suprafaţă.

Toma puse în acţiune programul de suprafaţă. Gondola se legăna în curenţii lagunei. Urca şi cobora, într-o oscilaţie domoală. Cerul era senin, însă din direcţia în care bătea vântul se putea zări un grup de aerostate.

Din compartimentul extern ieşi un sistem de stabilizare, un fel de folie care căpătă formă de pâlnie şi înconjură capsula. Lumina celor doi sori era filtrată de plaz şi umplea gondola cu reflexii strălucitoare.

Panille scoase un oftat lung. Îşi ţinuse respiraţia ca să vadă dacă într-adevăr se stabilizaseră la suprafaţa apei.

Sabotaj?

Waela examină şi ea bănuielile lui Toma. Sigur se înşela! Câteva rămăşiţe ale dirijabilului pluteau printre alge. Totul conducea la ipoteza unui trăznet.

Într-un cer senin?

Sinceritatea *trebuia* să se concentreze asupra acestei mari discrepanţe!

Atunci, cine? Aerostatele?

Aerostatele nu atacă dirijabile. Ştii foarte bine.

Toma armă radiosonda şi apăsă pe trăgaci. Se auzi o detunătură. Lumina roşie se arcui pe cer, deasupra lor, apoi coti la stânga şi se scufundă în mare. Din locul de impact se ridică un fum portocaliu, dus de vânt spre aerostatele de la orizont.

Văzură cu toţii frunzele de alge ridicându-şi şi răsucindu-se agitate, în locul în care dispăruse radiosonda.

Toma pufni în sinea sa. Se aşteptase la asta. O radiosondă defectă.

Waela se eliberă din centurile de siguranţă şi se întinse spre trapa din plafon, însă Panille o prinse de braţ:

— Nu! Aşteaptă!

— Ce să aştept?

Îşi smulse braţul din mâna lui. Atingerea o tulbura, nu uitase scena din ciclul nocturn precedent. Coloraţia pielii îi scăpă de sub control, ajungând la un purpuriu profund.

— Are dreptate, spuse Toma. Nu atinge nimic.

Îşi scoase şi el centura, găsi compartimentul de scule, şi scoase un levier. Cu acel levier începu să demonteze capacul mecanismului de deschidere a trapei. Acesta se desprinse cu un pocnet scurt şi căzu pe podea. Zăriră cu toţii pachetul verde adăpostit între comenzi. În momentul manevrării mecanismului de deschidere, pachetul ar fi fost strivit de o pârghie. Toma găsi un patent în trusa de scule şi scoase pachetul verde, manevrându-l cu atenţie.

Treabă de ageamiu, îşi spuse el. Îşi aminti exerciţiile făcute pe Nava Neantului, în care echipajul trebuia să descopere şi să dezamorseze tot felul de maşinării periculoase. *Nava ar fi făcut o treabă mai bună, chiar înainte de a deveni Navă.* Exerciţiile de pregătire fuseseră utile. Nimeni nu ştia cum îşi va ataca Nava Neantului propriul echipaj ombilical.

Am creat o Navă a Neantului mai şmecheră, cu puteri mult mai subtile?

Sabotajul descoperit nu părea pus la cale de Navă. Mai degrabă era mâna lui Oakes... sau a lui Lewis.

— Ce-i în pachetul ăla? întrebă Waela.

— După părerea mea, este un gaz otrăvitor. Dacă manevram mecanismul de deschidere, se răspândea în toată gondola.

Manevrându-l cu grijă — având în vedere că gondola se legăna uşor — Toma puse pachetul deoparte şi îşi îndreptă

atenţia spre comenzile trapei. Sistemul părea să nu mai ascundă alte capcane. Încet, cu grijă, trase de mânerul mecanismului şi începu să rotească. Trapa se ridică uşor. Apăru mai întâi marginea garniturii, apoi cerul liber.

După ce deschise la maxim trapa, Toma luă pachetul verde, urcă scara şi îl aruncă departe. La atingerea cu apa, ţâşni un fum alb-gălbui, luat de vânt şi împrăştiat deasupra valurilor acoperite de alge. Frunzele de la suprafaţă se traseră înapoi din faţa fumului, contorsionându-se.

Waela se lipi de un stâlp de rezistenţă şi duse mâna la gură:

— Cine?

— Oakes, spuse Toma.

— De ce? întrebă Panille.

Nu părea scandalizat sau neliniştit, ci mai degrabă fascinat. Nava îi putea salva oricând, dacă era cazul.

— Nu vrea un alt PP în Colonie.

— Eşti PP? întrebă surprins Panille.

— Nu ţi-a spus Waela?

Toma coborî scara.

— Eu..., făcu Waela roşind, ... am uitat.

— Poate că Şeful are alte planuri cu algele, spuse Panille.

— Ce vrei să spui? făcu Toma.

Panille le relată cele aflate de la Hali Ekel. Oakes vroia să extermine algele.

— De ce nu ne-ai spus până acum? întrebă Waela.

— M-am gândit că poate Hali se înşela şi... de-abia acum am avut ocazia.

— Staţi la locurile voastre, spuse Toma. Vreau să verific dacă nu cumva ni s-au rezervat şi alte surprize.

Se aplecă, începând să caute.

— Pari să ştii ce cauţi, spuse Waela.

— Am fost bine antrenat în probleme de sabotaj.

Waela tresări, tulburată: Toma antrenat să descopere sabotaje?

Panille îi asculta, dar nu le acorda întreaga atenţie. Se desprinse de scaun şi ridică privirea spre trapa deschisă. În gondolă pătrundea aerul umed al mării. Mirosul îi dădea o nouă vigoare. Zări şirul de aerostate apropiindu-se. Mişcările gondolei, mirosurile — chiar şi faptul că supravieţuiseră acestei scufundări — îi dădeau sentimentul că trăia cu intensitate.

Toma îşi termină cercetarea.
— Nimic, spuse el.
— Totuşi, chiar şi acum mi se pare destul de greu să..., începu Waela.
— E cazul să crezi, spuse Panille. În jurul lui Oakes se întâmplă unele lucruri pe care noi ceilalţi nu ar trebui să le aflăm.
Waela izbucni, scandalizată:
— Nava nu ar permite...
— Hah! făcu Toma. Oakes ar putea avea dreptate. Nava sau *nava?* Cum poţi fi sigur?
Panille era intrigat. O blasfemie spusă atât de deschis! Şi venind de la un alt PP! Însă aceasta era o veche problemă filozofică pe care o discutase de nenumărate ori cu Nava. De obicei, era pusă în termeni mult mai direcţi. Gândindu-se la acestea, Panille supraveghea în acelaşi timp apropierea aerostatelor şi arătă spre ele:
— Priviţi!
— Sunt multe, spuse Waela, şi foarte mari. Ce au de gând?
— Probabil vin să ne studieze, spuse Toma.
— Crezi că au să se apropie foarte mult?
— Sunt vii, probabil conştiente, spuse Panille cu ochii la şirul portocaliu. Au atacat vreodată?
— Părerile sunt contradictorii, spuse Waela. Se folosesc de hidrogen pentru a pluti. După cum ştii, hidrogenul explodează foarte uşor dacă este aprins. Au existat incidente...
— Lewis spune că se sacrifică, acţionând ca nişte bombe vii, spuse Toma. Eu cred că sunt pur şi simplu curioase.
— Ne-ar putea face râu? întrebă Panille.
Scrută împrejurimile. Peste tot, apă. Nici un petic de uscat. Ştia că aveau la dispoziţie hrană şi apă în compartimentele de sub picioare. Waela le inspectase înainte de scufundare; îl rugase pe el sa ţină lanterna.
— Ar putea înnegri puţin suprafaţa gondolei, spuse Toma făcându-şi de lucru la consolă. Am activat baliza de localizare, dar pe frecvenţele ei intervin foarte mulţi paraziţi. Radioul pare să funcţioneze...
— Dar nu putem lua legătura cu ei dacă nu avem radiosonda, spuse Waela. Suntem pierduţi.
Panille, sprijinindu-se de balustradă, urcă puţin scara, până când ajunse cu umerii la nivelul trapei. Îi fu de ajuns o privire ca

să-şi dea seama că aerostatele continuau să se apropie. Îşi îndreptă atenţia spre mecanismul de lansare a radiosondei, montat pe peretele de plaz imediat lângă trapă.

— Ce faci? întrebă Toma.

— Firul legat de radiosondă foloseşte ca antenă, nu? A mai rămas destul pe bobină, nederulat.

Toma se deplasă până la piciorul scării, şi ridică privirea:

— Ţi-a venit vreo idee?

Panille privi aerostatele, apoi suprafaţa mării biciuită de vânt. Avea o neaşteptată senzaţie de libertate, ca şi cum toată perioada petrecută în mediul artificial al Navei fusese o pregătire în vederea acestei eliberări. Toate holoînregistrările, istoria şi intensele ore de studiu, nu ofereau nici cât o singură clipă din această realitate. Totuşi, pregătirea îl înarmase cu cunoaştere. Coborî privirea spre Toma.

— Un zmeu ar putea ridica antena la o înălţime suficient de mare.

— Un zmeu?

Waela se uita la el prin peretele de plaz. Zmeii erau nişte monştri legendari.

Toma, cunoscând şi celălalt sens al cuvântului, căzu pe gânduri:

— Avem materialul necesar?

— Despre ce vorbiţi acolo? întrebă Waela.

Toma îi spuse.

— Ohhh, păsări artificiale, făcu ea privind apoi în jur. Avem material. Astea ce sunt?

Desfăcu plăcuţa izolatoare a unui panou de bord, îndoind-o. Era elastică.

— Poftim, material pentru schelet.

Panille, privindu-i de sus, spuse:

— Atunci, hai să…

O umbră trecu pe deasupra sa, întrerupându-l.

Ridicară cu toţi privirea.

Două aerostate uriaşe depăşiră în zbor gondola. Unele dintre tentacule erau pliate, în timp ce altele se încolăciseră în jurul unor bolovani mari, purtându-i prin apă, ca balast. Balastul unui aerostat lovi puternic peretele gondolei.

Panille se prinse de marginea trapei ca să nu cadă. Bolovanul folosit ca balast trecu de el desenând o dungă de spumă

prin apa mării.

— Ce fac? strigă Waela.

— Gazul pe care l-am aruncat a omorât foarte multe alge, spuse Toma. Credeţi că aerostatele protejează algele?

— Vin! îi preveni Panille.

Toma şi Waela rotiră capetele în direcţia indicată. Un roi de aerostate portocalii se strânsese la aproximativ o sută de metri depărtare. Făceau manevre la unison.

Panille scoase şi mai mult capul afară, aşezându-se pe marginea trapei. Din acel loc putea observa bolovanii folosiţi drept balast trăgând linii înspumate printre valuri, dar trecând pe deasupra frunzelor de alge. Pânzele uriaşe de deasupra baloanelor fâlfâiau în bătaia vântului, rotindu-se. Apoi, în momentul în care aerostatul intra pe cursul dorit, devenea rigidă.

Imediat sub Panille, privind pe deasupra unui panou cu instrumente, Toma era martor la aceeaşi scenă.

— Să nu-mi spuneţi *mie* că astea nu au creier, făcu el.

— Mă întreb dacă nu cumva i-am înfuriat, spuse Waela.

Panille se simţea plin de viaţă — în sfârşit, liber. Vântul îi zbârlea părul şi barba. Auzi vorbele Waelei ca şi cum ar fi venit din vechea lume a Navei.

— Sunt minunate! strigă el. Minunate!

Un pocnet strident auzit în spatele lui Toma îl făcu să se întoarcă rapid. Era difuzorul unui radio lăsat în stare de funcţionare. Încă un pocnet strident. De obicei, acest fenomen era pus pe seama algelor şi aerostatelor, având ca rezultat imposibilitatea folosirii transmisiilor radio. Dar cum luau naştere paraziţii?

Roiul de aerostate era acum foarte aproape de gondolă. Un specimen uriaş din frunte îşi îndreptă balastul direct spre ei. Toma îşi ţinu răsuflarea. Cât de rezistent era plaz-ul?

— Suntem atacaţi! strigă Waela.

Panille urcase şi mai sus. Stătea acum pe treapta superioară a scării, cu genunchiul sprijinit de capacul trapei. Deschisese larg braţele, strigând:

— Priviţi-le! Sunt fantastice! Superbe!

Toma strigă spre Waela, care se afla la piciorul scării:

— Trage-l încoace pe nebun!

Nu apucă să termine; tentaculele aerostatului din frunte alunecară pe deasupra gondolei, iar bolovanul lovi peretele de plaz,

chiar în faţa Waelei. Aceasta se prinse de scară ca să nu cadă şi strigă spre Panille, avertizându-l că gondola se înclina periculos de mult. Însă era prea târziu. Cu braţele încă desfăcute, Panille alunecă pe peretele gondolei. Prinse cu o mână tentaculul unui aerostat şi fu ridicat în sus. Celelalte tentacule îl înfăşurară rapid. Trupul său de-abia se mai vedea prin încâlceala de tentacule. Waela zărea toate acestea în secvenţe discontinui, căci gondola se scutura în toate direcţiile, supusă unui atac masiv din partea aerostatelor.

Atacau!

Toma se vârâse într-un colţ, acolo unde panoul de comandă se întâlnea cu sistemele de comunicaţie. Nu văzu decât picioarele lui Panille dispărând, apoi auzi strigătul Waelei:

— L-au luat pe Kerro!

În termenii voştri, Sinele poate fi numit Avata. Nu aerostat, nu alge, nu electroalge, ci Avata. Acesta este Sinele Suprem, în limbajul din trecutul vostru. Avata. Descoperind această denumire în voi, Avata ştie că putem cânta acelaşi cântec. Avata şi omul pot astei cunoaşte Sinele, fiecare prin celălalt. Pentru Avata nu există o a doua evaluare. Avata este la fel, de fiecare dată. Nu există calităţi şi forme separate. La fel stau lucrurile şi cu omul.

Avata. Dar nu Avata.

A da denumiri înseamnă a pune limite, a încerca să posezi, să controlezi. A da denumiri fără a-ţi cunoaşte limitele înseamnă să pui piedici în calea cunoaşterii. În cel mai bun caz, ar fi o diversiune. În cel mai rău caz, o reprezentare falsă, un nume furat, o moarte. A da unui lucru un nume fals şi a acţiona în consecinţă... asta este o crimă, o retezare a aripilor spirituale, moartea tulpinei. Un lucru este ori Sinele, ori Altceva. A da nume este o problemă de aproximare.

Avata identifică varietatea speciilor, magnetismul aproximării; lungimea de undă a spaţiului; omultoma, omulkerro, omuljessup, omuloakes. Avata decide că nu există un organ senzorial care să facă deosebire între clon şi om. Avata nu consideră că această lipsă este o slăbiciune sau o

reprezentare falsă.

Avata este unul în aerostat şi în alge; nici separat, nici acelaşi. Celulele diferă dar fac parte din aceeaşi Unitate. Înainte de oameni, Avata nu făcea distincţie. Ambele sunt Sinele. Avata v-ar putea învăţa să aflaţi sinele din Celălalt, omul din clon.

Unele lucruri există pentru că le daţi nume. Le perpetuaţi în limbajul vostru, şi vă compătimiţi pentru suferinţele aduse.

Nu aveţi decât să spuneţi simplu că aceste lucruri nu sunt aşa. Nu schimbaţi eticheta, ci conţinutul. Eliminaţi-le din viaţa voastră, ştergându-le mai întâi de pe limbă. Ignorând că falsul reprezintă o informaţie. Deci învăţând. A învăţa înseamnă a creşte, şi a creşte înseamnă a trăi. Exersaţi uitarea, şi deci învăţarea.

"Acasă."

Aceasta este eticheta ta pentru acest loc, omulkerro. Avata îţi va spăla limba; vei putea astfel pronunţa corect. Apoi îl vei uita. Avata îţi face acest dar pentru a-ţi putea face curăţenie în speranţe, ca să poţi învăţa aluziile la care Avata răspunde sau refuză să răspundă.

Astfel îl vei învăţa pe Avata. Eşti în acelaşi timp pe un nivel scăzut şi pe un nivel elevat. Continuitatea este continuitatea voinţei tale. Observă cârceii, care sunt cu toţii Avata, înfăşurându-se în jurul lui "Acasă". Prinde cârceii. Fă-ţi mâinile cupă, şi bea apa.

Tu reprezinţi efectul-observatorului.

— Kerro Panille,
Avata, Traduceri

Şi Domnul Dumnezeu a spus: "Iată că omul a devenit unul de-al nostru şi cunoaşte binele şi răul. Nu cumva să întindă mâna, să ia din pomul vieţii, să mănânce, şi să trăiască de-a pururi." Deci Domnul Dumnezeu l-a alungat pe om din Grădina Raiului, să muncească pământul din care fusese luat. Aşa l-a alungat pe om. Şi a pus Heruvimi la răsărit de Grădina Raiului, şi un paloş orbitor care se rotea în toate direcţiile, ca să

ascundă calea spre pomul vieţii.

— **Cartea Creştină a Morţilor,**

Arhivele Navei

ULTIMUL GÂND CONŞTIENT al lui Panille fusese îndreptat spre frumuseţea aerostatului din frunte, care îi trecuse la doi metri deasupra capului. Simţea prezenţa marii şi vântului, văzu masa de tentacule încolăcite, apoi pe celelalte, care făceau legătura dintre superba creatură şi balastul său. După aceea fu doborât. Se prinse de singurul sprijin pe care-l găsi: acea frânghie lungă, neagră — tentaculul.

Din studiile făcute asupra acelor creaturi, Panille ştia că erau considerate periculos de halucinogene, explozive şi otrăvitoare. Însă nimic nu-l putuse pregăti pentru experienţa aceasta. După ce mâna sa atinse aerostatul, simţi un bâzâit electric care creştea în intensitate, penetrându-i fiecare simţ. Gustă fierul amar. Mirosul îmbătător a nenumărate flori se năpusti sălbatic asupra nărilor. Urechile sale erau atacate cu violenţă — ţambale şi instrumente cu corzi, la concurenţă cu trâmbiţe şi ciripit de păsări. În spatele acestui asalt, auzi sunetele unui cor al întregului.

Apoi pierdu simţul echilibrului.

Tăcere.

Am murit? Toate acestea sunt adevărate?

Trăieşti, omulkerro.

Semăna cu vocea Navei. Era calmă, uşor amuzată, şi ştia că nu se auzea decât în mintea sa.

De unde ştiu asta?

Ştii pentru că eşti poet.

Cine... cine eşti?

Sunt ceea ce tu numeşti aerostat. Te-am salvat din mare.

Minunatul...

Da! Minunatul, superbul, magnificul aerostat!

Cuvintele fuseseră pronunţate cu mândrie, însă persista acea tentă de amuzament.

M-ai numit... omulkerro.

Da — omulkerro-poet.

Există vreo legătură între faptul că sunt poet şi posibilitatea

de a-mi da seama că toate acestea sunt adevărate?

Da. Pentru că ai încredere în simţurile tale.

Ca şi cum aceste cuvinte deschiseseră o poartă în trupul său, Panille simţi tentaculele care îl încolăciseră, muşcăturile aspre ale vântului. Urechea interioară înregistră şuierul unui viraj, de parcă aerostatul făcea manevre. Ochii îi prezentau o zonă umbrită, aurie, la câţiva milimetri deasupra nasului; îşi dădu seama că era aşezat într-un leagăn format din tentacule, iar balonul aerostatului se afla foarte aproape deasupra lui.

Ce mi-ai făcut?

Ţi-am atins fiinţa.

Cum...

Trăi din nou un asalt sălbatic asupra simţurilor, însă de data aceasta sesiză un anumit tipar. Detectă modulări prea rapide pentru a le separa în frânturi coerente de informaţie. Simţul văzului înregistra imagini şi ştia că privea în jos... vedea marea, cu aerostatele deasupra ei... şi gondola de pe care fusese smuls. Îşi spuse că trebuia să se agaţe de aceste senzaţii la fel cum se agăţa de sănătatea mentală. Nebunia dădea târcoale la marginea conştienţei...

Din nou, asaltul se opri brusc, ca un şoc.

Panille zăcea gâfâind. Era ca şi cum fusese cufundat în cele mai frumoase poeme create vreodată de omenire — în toate deodată.

Tu eşti primul meu poet, şi prin tine cunosc toţi poeţii.

Panille sesiză aici un adevăr elementar.

Ce faci cu mine? întrebă el. Se simţea ca şi atunci când vorbea cu Nava, în minte.

Mă strădui să împiedic moartea omului şi Sinelui.

O afirmaţie care părea rezonabilă.

Panille nu reuşi să dea un răspuns. Gândurile sale nu se puteau împleti într-o formă adecvată. Otrava din gondolă ucisese alge. Aerostatele, născute în mare, nu apreciaseră deloc acest fapt. Şi totuşi, acest aerostat salvase un om. Îi veni ideea că vorbea cu o sursă ce putea explica relaţia dintre alge şi aerostate. Înainte să-şi formuleze întrebarea, vocea îi răsună în cap, ca un gând arzător: *Sinele aerostatului este tot una cu sinele algelor.*

Era ca atunci când Nava îl întrebase despre Dumnezeu. Simţi un alt adevăr elementar.

Poetul cunoaşte... Gândul acesta îi şerpui în minte până când nu mai reuşi să-şi dea seama dacă era al său sau venise de la aerostat. *Poetul cunoaşte... Poetul cunoaşte...*

Panille se simţi scăldat în acest gând. Nu îl părăsi nici când îşi dădu seama că vorbea cu aerostatul. Vorbeau într-un limbaj pe care nu-şi aminti să-l fi învăţat vreodată. Gândurile veneau... le înţelegea... însă, din toate limbajele pe care le cunoştea, nici unul nu coincidea cu structura acestui schimb de informaţii.

Omulkerro, vorbeşti acum în limbajul uitat al trecutului vostru. Trecutul în care eraţi animale. Aşa cum vorbesc eu cu roca, tu vorbeşti acest limbaj.

Înainte să poată da un răspuns, Panille simţi tentaculele deschizându-se. O senzaţie dintre cele mai curioase: era în acelaşi timp el însuşi, dar şi tentacule. Curiozitatea era cârligul cu care se agăţase de fiinţa sa. Ce experienţă interesantă! Ce poem va ieşi de aici! Apoi îşi dădu seama că se balansa deasupra apei. Spuma de la marginea unei frunze de algă îi atrase cu insistenţă atenţia. Nu se temea; era o enormă curiozitate. Ar fi vrut să absoarbă tot ceea ce se petrecea, să păstreze ca să împartă cu ceilalţi.

Vântul îi şuiera pe la urechi. Îl mirosea, îl vedea, îl simţea. Se roti şi văzu un grup compact de aerostate chiar sub el. Se deschideau ca petalele unei flori, având în mijloc gondola — petale portocalii şi gondola strălucitoare.

Cu precizie şi blândeţe, tentaculele îl coborâră spre floare, prin trapa gondolei. Coborau împreună cu el, pipăind interiorul. Ştia că se afla acolo împreună cu Waela şi cu Toma, dar în acelaşi timp văzu floarea şi petalele închizându-se.

Era înconjurat de o lumină albastră, strălucitoare. Prin peretele de plaz zări aerostatele din jur ţinând gondola ca într-un leagăn ţesut din tentacule.

Jocul nestăpânit al simţurilor începu din nou, însă acum se derula ceva mai lent şi putea gândi între pauze. Da, iată-i pe Toma... Waela... Cu ochi sticloşi — îngroziţi sau inconştienţi.

Ajută-i, Avata.

Chiar şi zeii aparent nemuritori supravieţuiesc doar atâta

vreme cât sunt invocaţi de oamenii muritori.

—Regulamentul lui Oakes

OAKES începu să bolborosească şi să sforăie. Trupul său zăcea pe jumătate scufundat în pernele divanului de sub pictura Legatei. Prin plazul de deasupra mării pătrundea lumina roşie a soarelui.

Legata se desprinse de el, trăgând mâneca salopetei de sub coapsa lui goală. Se îndreptă spre plaz şi privi lumina de dimineaţă reflectată pe vârful valurilor. Marea se agita sălbatic; orizontul era o linie lăptoasă, puternic vizibilă. Violenţa necontrolată a mării îi provoca repulsie.

Poate că nu sunt făcută pentru o lume naturală.

Îmbrăcă salopeta, apoi trase fermoarul.

Oakes continua să sforăie.

L-aş fi putut zdrobi acolo, printre perne. Şi după aceea îi aruncam trupul la demoni. Cine ar fi bănuit?

Nimeni, cu excepţia lui Lewis.

Gândul fusese foarte aproape de a se transforma în realitate. În orele întunecate ale nopţii, Oakes se comportase ca un satir. Îi prinsese coastele între mâini, în timp ce el muncea cu râvnă deasupra ei, asudând şi murmurând cuvinte de neînţeles. Însă Legata nu reuşise să ucidă. Nici măcar pe Oakes.

Valurile urcau mult pe plajă. Apa lovea puternic. Şocurile produse de brizanţi scuturau pământul, auzea scrâşnetul pietrei lovindu-se de piatră. Sunetul de afară probabil că era de-a dreptul înfricoşător, dacă aici se auzea atât de bine.

Menirea valurilor şi pietrelor este să facă nisip, gândi ea. *De ce nu-mi pot îndeplini şi eu menirea... fără întrebări?*

Răspunsul sosi imediat, ca şi cum îl gândise de nenumărate ori: *Pentru că transformarea pietrei în nisip nu este o crimă. Este o schimbare, nu exterminare.*

Ochiul ei de artist dorea să distingă ordinea în imaginea de afară, însă totul era dezordine. O dezordine superbă, dar înfricoşătoare. Ce contrast, în comparaţie cu starea de linişte a agrariumurilor de la bordul Navei.

Zărea Staţia de decolare a navetelor pe terenul izolat dinspre stânga, golful, şi urma pasajului ducând de la Fort la Staţie. Fusese ideea lui Lewis: Staţia să stea izolată. Legăturile

cu ea trebuiau rapid întrerupte, în caz că survenea un atac dinspre Colonie.

Îşi dori să vadă unduirea frunzelor de alge în golf, însă algele se îndepărtau... se îndepărtau...

Simţi un fior rece pe şira spinării, apoi în lungul braţelor.

Câteva cicluri diurne, spusese Oakes.

Închise ochii. Apăru imaginea picturii de pe perete; degetul acuzator era îndreptat chiar spre inima ei.

Tu mă ucizi! spunea el.

Oricât de tare ar fi dat din cap, vocea nu vroia să tacă. În ciuda raţiunii, se îndreptă spre bar şi ceru de băut. Mâna era fermă. Se întoarse spre panorama încadrată de plaz şi sorbi încet, privind valurile muşcând ţărmul. Valurile şterseseră semnul anterior, lăsându-l cu aproximativ douăzeci de metri în urmă. Se întrebă dacă nu era cazul să-l trezească pe Oakes.

Un aerostat se îndreptă spre plaja de lângă Staţie. Imediat apăru o santinelă. O femeie. Îşi scoase puşca laser de pe umăr, apoi şovăi. Legata îşi ţinu respiraţia, aşteptându-se ca balonul portocaliu să explodeze într-o feerie de lumină. Însă femeia nu trase; coborî puşca şi urmări delicatul aerostat luând înălţime şi depărtându-se de obiectiv.

Legata răsuflă uşurată.

Ce se va întâmpla când nu vom mai avea ce ucide?

Dorinţa lui Oakes pentru o planetă paradisiacă pălea în faţa acelui peisaj marin. Când vorbea Oakes, totul părea atât de plauzibil, atât de natural, însă...

Ce rost are Camera Ţipetelor?

Era un simptom. Ce vor face oamenii? Se vor întoarce unul împotriva altuia. Se vor aduna în triburi, atacându-se reciproc în absenţa Glugilor Nemiloase sau a Tentaculelor Nervoase... sau a algelor?

Un alt aerostat apăru la orizont.

Gândeşte.

Cât despre algele care se retrăgeau din ce în ce mai mult din mare... Oakes avea dreptate. Legata văzuse rapoartele dezastruosului proiect de cercetare marină.

Gândeşte.

Exista o stare de sensibilitate, care o atingea acolo unde se termina trupul fizic al celulelor, undeva în tărâmul imaginaţiei creative. În acel tărâm Oakes nu avea încredere şi nu va

pătrunde niciodată.

Aproape optzeci la sută din această planetă este acoperită de mare şi nici măcar nu ştim ce se află sub ea.

Îi invidia pe cercetătorii care îşi riscaseră (şi îşi pierduseră) vieţile căutând sub suprafaţa mării. Ce descoperiseră?

Pe plajă, o pereche de bolovani uriaşi se loviră unul de altul cu o forţă care o făcu să tresară. Tot atât de repede precum depăşiseră apogeul fluxului anterior, valurile începură să se retragă.

Curios.

Tone de bolovani fuseseră aduşi la marginea falezei. Alţii probabil eşuaseră pe plajă. Bolovanii erau gigantici, aproape nişte stânci.

Câtă putere zace încătuşată în acele valuri!

— Legata...

Vocea lui Oakes şi atingerea simţită pe umăr o făcură să tresară. Sparse paharul în mână. Coborî privirea... tăieturi, sânge, şi bucăţi de sticlă pătrunse în carne.

— Vino şi stai aici, draga mea.

Acum juca rolul de medic, şi Legata îi fu recunoscătoare. Oakes înlătură toate cioburile de sticla, apoi desfăşură o fâşie de sintoepidermă dintr-un compartiment al com-consolei, pentru a opri sângerarea. Avea mâini sigure şi o atingere blândă, calmantă. După ce termină, o bătu pe umăr.

— Gata. Ar trebui...

Fu întrerupt de un bâzâit.

— Am pierdut Colonia, spuse Lewis.

— Cum adică *am pierdut-o?* făcu Oakes turbat de furie. Cum este posibil ca o întreagă...

— Imaginile luate din navetă arată că în locul Laboratorului Unu se află acum o groapă enormă. Nenumăraţi demoni... trapele nivelelor inferioare au fost aruncate în aer...

Ridică din umeri. Un gest micuţ pe monitorul consolei.

— Adică... e vorba de mii de oameni. Au murit cu toţii?

Legata nu putea privi în ochii lui Lewis, chiar dacă între ei se interpunea monitorul. Merse până la divan şi privi spre bariera de plaz.

— Ar putea exista unii supravieţuitori, adăpostiţi în spatele trapelor, continuă Lewis. Aşa s-a întâmplat şi atunci când...

— Ştiu cum ai procedat aici! urlă Oakes. Ce vrei să sugerezi?

— Nu sugerez nimic.

Oakes scrâşni din dinţi şi lovi cu pumnul în consolă.

— Nu crezi că ar fi trebuit să-l punem pe Murdoch să salveze câţiva?

— De ce să riscăm navetele? De ce să riscăm viaţa unuia dintre ultimii oameni cu adevărat utili?

— Da, desigur. O groapă, spui?

— Da. N-a mai rămas nimic întreg. De parcă s-a lucrat cu puşti laser şi cuttere pentru plastoţel.

— Au mai... au mai rămas navete acolo?

— N-am mai lăsat nimic capabil să funcţioneze.

— Da... da, desigur, murmură Oakes. Dirijabile?

— Nimic.

— Dar n-aţi spus tu şi cu Murdoch că în Laboratorul Unu nu mai exista nimic? Că aţi mutat totul aici?

— Probabil au crezut că mai era ascuns ceva potol. Nu au pus mâna decât pe echipamentul de comunicaţie. Au cerut ajutor de la... navă.

— Doar n-au...

Oakes nu reuşi să termine întrebarea.

— Nava nu le-a răspuns. Eram cu urechile ciulite.

Oakes oftă uşurat.

Legata interveni, fără a privi spre monitor:

— Câţi oameni am pierdut acolo?

— Cine ştie?

Lewis hohoti, dând capul pe spate.

Oakes apăsă pe un buton, făcându-l să dispară.

Legata încleştă pumnii:

— Cum îşi permite să râdă în halul ăsta când...?

Dădu revoltată din cap.

— Este nervos, spuse Oakes. A făcut o criză de isterie.

— Nu era deloc isteric! Îi făcea plăcere!

— Linişteşte-te, Legata. Ar trebui să te odihneşti puţin. Avem multe de făcut şi am nevoie de ajutorul tău. Am salvat Fortul. Cea mai mare parte a hranei care mergea spre Colonie este acum în posesia noastră. Nu trebuie să o împărţim. În foarte multe porţii. Fii recunoscătoare că ne aflăm printre supravieţuitori.

Câtă oboseală în ochii lui, în voce!

Aproape îi venea să creadă că o iubea cu adevărat.

— Legata...

Întinse mâna, încercând să o mângâie.

Legata se feri:

— S-a terminat cu Colonia. Urmează algele şi aerostatele. Şi după aceea? Cine? Eu?

Ştia că nu vorbea decât vocea ei, nu şi mintea. Însă nu se mai putea controla.

— Legata, fii serioasă. Dacă nu faci faţă alcoolului, n-ar trebui sa bei.

Oakes coborî privirea spre cioburile de pe podea.

— Mai ales atât de devreme dimineaţa.

Ea se răsuci, ieşind din cameră. Îl auzi formând un cod la consolă, apoi chemând un clon care să cureţe cioburile. Auzindu-i vocea, Legata simţi că ultima ei speranţă se năruia în aerul dimineţii, pierzându-se pe valurile strălucitoare ale mării.

Ce pot face împotriva lui?

Omule, ştii cât de interesant este lucrul acesta pe care-l descrii? Avata nu are un zeu. Cum se face că voi aveţi unul? Avata are Sinele, are acest univers. Însă voi aveţi un zeu. Unde l-aţi găsit?

— **Kerro Panille,**
Avata, Traduceri

PENTRU TOMA ŞI WAELA, întoarcerea aerostatelor apăruse ca un nou atac. Toma încercă să închidă trapa gondolei, descoperind că era defectă. Waela strigă la el să se grăbească, apoi îl întrebă dacă nu-l văzuse pe Kerro.

Amândoi sorii urcaseră sus pe cer. Lumina razelor reflectate de valuri era orbitoare.

Waela încă nu ieşise din starea de ameţeală. La primul atac, gondola se rotise ca un titirez.

— Ce vor face cu el? întrebă ea.

— Doar Nava poate şti!

Toma smuci de capacul trapei, însă acesta nu vroia să se mişte. Ceva lovise mecanismul, blocându-i. Ridică privirea spre

aerostate. Unul dintre ele îşi ţinea tentaculele strânse. Cine ştie? Poate acolo se afla Panille. Gondola fusese scoasă din zona algelor moarte, şi împinsă într-un petic verde, strălucitor. Covorul de frunze era viu şi domolea agitaţia apei din jur.

— Se întorc! strigă Waela.

Toma abandonă trapa, intrând din nou în gondolă.

— Prinde-te bine în scaun! făcu el.

Apoi îşi urmă propriul sfat, cu ochii pironiţi asupra grămezii de baloane portocalii.

— Ce intenţii au? întrebă Waela.

Fusese o întrebare retorică. Sesizară amândoi că aerostatele îşi încetiniseră înaintarea. Ca într-un balet, ridicară la unison pânzele împotriva vântului; tentaculele lor formară o cupă în care prinseră gondola.

Waela se ridică din scaun. Însă înainte de a face o mişcare, aerostatele îl coborâră pe Panille prin trapă.

Tentaculele investigau, curioase. Încercă să le evite, însă o găsiră. Îi cuprinseră faţa. Simţi o usturime uscată, care imediat făcu loc unei stări de beţie, de abandon. Îşi simţea trupul; era conştientă de spaţiul în care se afla: în gondolă. Iar gondola stătea într-un hamac format din tentacule. Însă nimic nu mai avea importanţă, în afara unei senzaţii de bucurie care se insinua prin toate canalele subtile. Ştia că senzaţia venea de la Panille, şi nu dinspre aerostate.

Avata? Ce este Avata?

Gândul părea să îi aparţină, însă nu era sigură.

Îşi pierduse simţul orientării spaţiale. Nu ştia încotro este sus, sau jos...

Înnebunesc!

Toate ororile din poveştile despre aerostate otrăvitoare şi halucinogene năvăliră peste ea, spărgând barierele. Vru să strige, dar nu ştia unde îi era vocea.

Totuşi, sentimentul de bucurie persista. Panille făcea bine spunându-i cuvinte de alinare:

— Totul este în regulă, Lini.

De unde ştie numele ăsta? Era numele meu din copilărie! Îl urăsc.

— Nu trebuie să urăşti ceea ce face parte din tine, Lini.

Sentimentul de bucurie era inconfundabil. Începu să râdă, însă nu-şi auzi hohotele.

Dintr-o dată, o insulă de claritate se deschise în jur. Kerro Panille stătea dezbrăcat lângă ea. Îi simţea trupul cald.

Unde mi-au dispărut hainele?

Nu avea importanţă.

Am halucinaţii.

Era consecinţa ordinului primit de la Toma. Îi ceruse să-l seducă pe poet. Se abandonă visului, căldurii şi formelor lui Panille, care luneca în ea, legănând-o. Simţea peste tot împrejur tentaculele curioase explorând, aducându-i imagini cu aştri strălucitori. Nici asta nu avea importanţă... halucinaţii. Singura certitudine era bucuria, extazul.

Pentru Panille, atacul asupra simţurilor dispăru atunci când o văzu pe Waela. Îşi simţea trupul; îl simţea pe al aerostatului. Vântul biciuia membranele de dirijare. Apoi auzi muzică, un cântec lent şi senzual, care îi agita trupul într-un dans simultan cu al tentaculelor. Se simţi aşezat lângă Waela. Mâinile se odihneau pe gâtul ei. Cât de electrizant era trupul ei! Îi prinse salopeta cu mâna şi o smulse dintr-o singură mişcare. Ea nu făcu nici o mişcare pentru a îl ajuta sau a i se opune, însă îşi legăna coapsele în ritmul melodiei. Nu se opri nici după ce salopeta îi fu scoasă.

Ce senzaţie stranie: Îi putea vedea trupul, minunatul trup, dar în acelaşi timp vedea un aerostat auriu ridicându-se din mare şi înălţându-se liber spre cer. O zări pe Hali întinsă sub umbra unui cedru, înconjurată de o lumină caldă şi galbenă. Extazul puse stăpânire pe el. Se dezbrăcă şi o trase pe Waela jos, pe podeaua gondolei.

Navă? Navă, aceasta este femeia de care m-am ferit?

De ce chemi Nava, când îţi poţi chema sinele uman?

Fusese Nava, sau Avata? Nu conta. Nu putea auzi răspunsul. Nu simţea decât magnetismul sexual al trupului ei. Acesta se mişca într-un ritm susţinut, arătându-i toate mişcările pe care trebuia să le facă. Waela nu era Waela, nici Hali, nici Avata, ci parte din trupul său, în care simţea implicarea multor alte trupuri. Nenumărate alte trupuri. Simţea că şi el se pierde undeva în toate acestea.

Toma, în continuare legat de centurile scaunului, fu prins de tentacule, împresurat. Încercă să le alunge, dar...

Voci! Multe voci... avu impresia că-l aude pe bătrânul Morgan Hempstead de la Baza Lunară, botezând Nava Neantului. Ce

zi măreaţă! Nările îi fremătau, şi simţea mirosul îmbătător al Pandorei. Însă stătea ghemuit, învăluit în propriile nări. *Tentacule!* Îi pipăiau trupul, pătrunseseră sub salopetă. Nu evitau nici un contact intim. În mişcarea lor, îi absorbeau identitatea. La început era Raja Flattery, apoi Toma, apoi nu mai ştiu cine era. Asta îl amuză, avu impresia că râde.

Am halucinaţii.

Nu fusese gândul său, pentru că el nu se afla acolo. Undeva exista o căpăţână învârtindu-se aiurea. Avea senzaţia că creierul îi bâzâia şi se clătina în interiorul tigvei. Ştia că ar fi trebuit să respire, însă nu descoperea pe unde. Aluneca într-un pasaj necunoscut vreodată de cloni — pântecul pântecelor.

Aşa este când te naşti.

Panica ameninţa să îl prindă în gheare. *Eu nu m-am născut niciodată! Aerostatele mă ucid!*

Avata nu te ucide!

Fusese ecoul unei voci închisă într-o cuşcă de oţel. *Avata?* În studiile sale dăduse peste acest nume — aparţinea de spiritualitatea hindusă .

Cine sunt eu care cunosc acestea?

Zări trupuri înlănţuite, făcând dragoste. Erau Waela şi Panille. Principiul biologic suprem. Clonii nu păstrează această legătură cu trecutul.

Sunt clon? Cine sunt?

Deşi nu ştia cine este el, ştia ce sunt clonii; ştia. Clonii erau recuzită. Aşa spusese Morgan Hempstead. Se simţi încă o dată încolţit de panică. Dar panica dispăru imediat ce încercă să urmărească un fir argintiu de conştienţă. Încerca să treacă înaintea lui, dar acesta alerga din ce în ce mai repede.

Waela... Panille...

Ştia că erau oameni; nu îi putea identifica. Numele acestea îl umpleau de furie. Însă exista ceva care se lupta să-i aducă pacea în suflet.

Mandala de pe peretele cabinei sale. Da. Ochii se fixaseră asupra ei.

Cine a fost Waela?

Un sentiment de pierdere puse stăpânire pe el. Ieşise pentru totdeauna din timpul său. Părăsise locul în care crescuse. Trecutul îi fusese smuls, iar viitor nu avea.

Fii blestemată, Navă!

Ştia cine era Nava — păstrătorul sufletului său. Însă acest gând îl făcu să se simtă ca şi cum ar fi fost tot una cu Nava, şi se blestemase singur. Realitatea dispăruse. Totul era confuzie, totul se topea în haos.

Tu eşti vinovat, afurisitule! Tu, Avata/aerostat! Scoate-l pe Panille din mintea mea! Da, am spus mintea MEA.

Întuneric. Era conştient de întuneric şi mişcare... senzaţii de mişcare controlată, scântei de lumină şi un soare orbitor, apoi stânci abrupte. Putea distinge soarele Rega puţin deasupra unui orizont presărat cu piscuri muntoase. Era carne în jurul sau. Ştia că acea carne îi aparţine.

Sunt Raja Flattery, Preot-psihiatru pe... Nu! Sunt Raja Toma, Diavolul Navei!

Privi în jos, descoperindu-se legat în scaunul de comandă. Gondola nu făcea nici o mişcare. Prin plaz se putea vedea pământul — o limbă umedă de sol pandoran, presărată cu plante autohtone: chestii lungi şi ascuţite, înzestrate cu frunze zimţate, argintii. Roti capul şi o zări pe Waela. Stătea pe podeaua gondolei şi privea două salopete. Una dintre ele avea pe umăr însemnul Waelei — tehnician — iar cealaltă... cealaltă îi aparţinea lui Panille.

Căută cu privirea. Panille nu era acolo.

Waela se întoarse spre Toma:

— Am avut senzaţia că era adevărat. Am avut senzaţia că într-adevăr am făcut dragoste. Iar eu eram în mintea lui, în timp ce el era în mintea mea.

Toma se împinse puternic în spătarul scaunului. Memoria căuta piese şi frânturi pe care să le asambleze. Vroia să ştie ce se întâmplase. Unde era afurisitul de poet? Nu avea cum supravieţui acolo.

Waela îşi plimbă limba peste marginea dinţilor. Simţea că pierduse noţiunea timpului. Ieşise din trup, ajunsese într-un loc nou, necunoscut. Dar acum ştia că trupul ei era mai bun decât înainte. *Imagini.* Îşi aminti de momentele când, pe coasta dinspre sudul Oului, se întinsese pe o frunză de algă, încercând să nu-şi piardă minţile. Experienţa recentă din gondolă nu era la fel, dar o completa pe cealaltă. Consecinţa lor era că îşi pierduse într-o mare măsură identitatea, iar în minte i se amestecau amintiri de tot felul, ştergând frânturi din trecutul ei.

Toma desfăcu centura, se ridică în picioare şi privi prin filtrul

de plaz. Simţea că ceva i se strecurase în psihic, consumându-i energia. *Ce facem noi aici? Cum am ajuns aici?*

Aerostatele dispăruseră.

Ce este Avata?

Gondola fusese depusă pe o suprafaţă netedă de pământ, înconjurată de stânci. Locul îi era oarecum familiar. Forma crestelor dinspre vest... Se concentră asupra lor, încercând să-şi amintească.

— Unde suntem? întrebă Waela.

Avea gâtlejul prea uscat pentru a-i răspunde. Încercă să înghită de câteva ori, convulsiv. De-abia după aceea reuşi să vorbească.

— Cred... cred că ne aflăm undeva prin apropierea Fortului lui Oakes. Stâncile acelea...

Arătă cu degetul înspre ele.

— Unde este Kerro?

— Nu-i aici.

— Nu poate fi afară. Demonii!

Waela se ridică şi înconjură cu privirea peisajul, pe deasupra panourilor cu instrumente. *Poetul ăsta nebun!* Ridică ochii spre trapa. Era încă deschisă.

În acel moment, un dirijabil îşi făcu apariţia deasupra stâncilor dinspre vest; asfinţitul soarelui Rega îl învăluia într-un halou auriu. Dirijabilul începu să coboare, şi în cele din urmă se opri la sol, în vecinătatea gondolei. Şuierul supapelor de evacuare a gazului agită praful. Nacela dirijabilului era adaptată pentru aterizare, blindată, şi înţesată cu arme. Trapa laterală se crăpă puţin şi auziră o voce:

— Puteţi reuşi, dacă alergaţi! Nu-i nici un demon prin apropiere.

Waela se ridică grăbită şi îmbrăcă salopeta. Era ca şi cum se acoperea cu o piele familiară. Simţea cum propria identitate începea să prindă o crustă.

Nu trebuie să mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat. Trăiesc. Suntem salvaţi.

Însă undeva în ea avu impresia că aude o voce strigând: "Kerro... Jim... Kerro... unde eşti?"

Nimeni nu răspunse. Lângă ea nu era decât Toma, care îi spunea să nu iasă afară decât după ce verifica el împrejurimile. *Lasă prostiile, Toma. Sunt mult mai rapidă decât tine.* Însă nu

protestă, urmându-l în tăcere; îl privi ieşind cu precauţie, dându-şi drumul să alunece pe peretele neted al gondolei; apoi alergă în spatele lui. Trapa de salvare a nacelei se deschise larg, şi fură traşi înăuntru de două perechi de braţe. În cabină, lumina era ca de obicei — roşie — iar Navigatorii stăteau cu toţii la posturile defensive.

Waela auzi trapa trântindu-se în urma ei. Mecanismul de blocare intră în acţiune. Simţi nacela ridicându-se încet, într-un uşor balans. Bâzâitul unui scanner o făcu să tresară. O voce spuse, chiar lângă urechea ei:

— Sunt curaţi.

De-abia atunci îşi dădu seama că se afla într-un compartiment izolat. Asta însemna că ceilalţi se temeau de o singură primejdie: *Tentaculele Nervoase!*

În zona respectivă se aflau Tentacule Nervoase.

Avu un profund sentiment de recunoştinţă pentru Navigatorul care îi verificase, riscând contactul cu Tentaculele Nervoase. Întorcându-se, zări o monstruozitate cu braţe lungi. Silueta ei aducea foarte vag cu cea a unui Navigator.

— Vă ducem la Laboratorul Unu, spuse monstrul.

Şi gura sa era o gaură neagră, fără dinţi.

Într-un acces de entuziasm nebun am creat o fiinţă raţională şi m-am simţit obligat să-i asigur, în măsura posibilităţilor, fericirea şi bunăstarea. Aceasta îmi era datoria, însă exista şi o alta, mai presus de ea. Obligaţiile faţă de fiinţele propriei mele specii aveau prioritate, deoarece ele implicau o proporţie mai mare de fericire sau nefericire.

— **Cuvintele Dr. Frankenstein,**

Arhivele Navei

TOMA se întinse în hamacul celulei şi privi o muscă târându-se pe tavan. În această celulă nu existau nici hublouri, nici cronometru. Nu avea nici o idee despre curgerea timpului.

Musca ajunse în vecinătatea unui senzor video.

— Deci ai venit şi tu cu noi, spuse Toma cu voce tare. Nu m-ar mira să găsim şi nişte şobolani pitiţi pe aici. Mă refer la şobolanii ne-umani.

Musca se opri şi îşi frecă aripile. Toma asculta cu atenţie. Pe pasajul de lângă celulă se auzeau încontinuu paşi, într-o direcţie sau cealaltă. Mecanismul de blocare fusese acţionat din afară; înăuntru nici nu exista aşa ceva.

Ştia că se afla undeva în mârşavul Fort al lui Oakes, zona protejată de pe teritoriul Dragonului Negru. Îi luaseră hainele şi lucrurile, lăsându-i o salopetă verde care nu i se potrivea deloc.

— Carantină! pufni el cu voce tare. La Baza Lunară îi spuneam "groapa".

Unii dintre paşii de afară alergau. Totul trăda graba. Se întrebă ce anume se petrecea dincolo. Ce se întâmpla la Colonie? Unde o duseseră pe Waela? Îi spuseseră că îl duceau undeva să dea raportul. După raport, se trezise inspectat încă o dată de un med-teh ciudat. Apoi îl izolaseră în această celulă. *Carantină!* Înainte ca poarta să se închidă, zărise un semn pe coridor: "Laboratorul Unu." Deci şi aici aveau un Laborator Unu... sau îl mutaseră pe cel din Colonie.

Era conştient de prezenţa senzorului video, spionându-l din tavan. Celula era spartană — hamacul, un birou fixat în podea, o chiuvetă... şi o toaletă demodată, fără scaun.

Încă o dată, îşi plimbă ochii pe tavan, căutând musca. Aceasta ajunsese până în colţul opus al celulei.

— Ismail, spuse el. Cred că am să-ţi dau numele de Ismail.

... *el va fi împotriva tuturor oamenilor, şi toţi oamenii vor fi împotriva lui. Şi nu va fi primit decât de cei asemeni lui.*

Prezenţa inconfundabilă a Navei se făcu simţită atât de brusc încât duse mâinile la urechi, într-un gest reflex.

— Navă!

Închise ochii şi descoperi că aproape îi dăduseră lacrimile. *Nu mă pot lăsa pradă isteriei! Nu!*

De ce nu, Diavole? Isteria se manifestă adesea. Mai ales printre oameni.

— Nu am timp pentru isterie.

Deschise ochii, îşi îndepărtă mâinile de urechi, şi vorbi spre senzorul video de pe tavan.

— Trebuie să Te satisfacem, sa rezolvăm problema Adorării. Ei nu mă vor asculta. Va trebui să trec la o acţiune directă.

Nava era neînduplecată: *Nu este problema MEA! Este problema ta.*

— Bine, este problema mea. Va trebui să discut cu ceilalţi despre asta.

A sosit momentul să vorbim despre sfârşituri, Raj.

Toma privi senzorul video de parcă acolo ar fi fost sursa prezenţei subtile:

— Adică... să ştergi înregistrarea?

Da, acesta este momentul crucial.

Ce era tonul acela din vocea Navei? Tristeţe?

— Chiar trebuie?

Da.

Deci Nava vorbise serios. Nu era o nouă diversiune, o altă rejucare a piesei. Închise ochii, simţindu-şi vocea vlăguită, gura uscată. Apoi îi deschise; musca dispăruse.

— Cât avem... cât timp?

Urmă o pauză lungă.

Şapte cicluri diurne.

— Dar nu este suficient! S-ar putea să reuşesc în şaizeci. Dă-mi şaizeci de cicluri diurne! Pentru Tine, ce contează o aşchie de timp?

Doar atât ai la dispoziţie, Raj. O aşchie de timp. Este supărător modul în care-şi face drum spre zona cea mai sensibilă. Şapte cicluri diurne, Raj. După aceea va trebui să mă ocup de alte lucruri.

— Cum putem descoperi modul corect de Adorare doar în şapte cicluri diurne? Nu te-am satisfăcut timp de secole întregi, şi...

Algele sunt pe moarte. Mai au doar şapte cicluri diurne până la dispariţia totală. Oakes crede că va dura mai mult, dar se înşeală. Deci, nu aveţi la dispoziţie decât şapte cicluri diurne.

— Ce vei face după aceea?

Voi crea ipoteza în care vă veţi autodistruge.

Toma sari din hamac, strigând:

— Nu pot face nimic de aici! Sunt închis! La ce Te aştepţi din partea...

— Hei, tu de acolo! Toma!

Vocoderul ascuns emitea vocea unui bărbat. Toma avu impresia că îl recunoaşte pe Jesus Lewis.

— Tu eşti, Lewis?

— Da. Cu cine vorbeai?

Toma ridică privirea spre senzorul din tavan:

— Trebuie să vorbesc cu Oakes.

— De ce?

— Nava ne va distruge.

Vă va lăsa să vă anihilaţi singuri. Corecţia era blândă dar fermă în conştiinţa sa.

— Asta strigai tu? Aveai impresia că vorbeşti cu nava?

În tonul lui Lewis se desluşea batjocura.

— *Vorbeam* cu Nava! Modul nostru de Adorare este complet greşit. Nava ne cere să învăţăm cum să...

— *Nava* cere! În curând, *nava* va fi pusă la locul ei, va deveni un mecanism funcţional...

— Unde este Waela? strigă disperat Toma.

Avea nevoie de ajutor. Waela ar putea înţelege.

— Waela este însărcinată şi a fost trimisă la bordul navei, în Secţia Natali. Aici nu avem deocamdată posibilitatea de a asista naşterile.

— Lewis, te rog, ascultă-mă. Te rog, crede-mă. Nava m-a trezit din hibernare pentru a vă preveni. Nu a mai rămas mult timp până...

— Avem tot timpul la dispoziţie!

— Exact! Dar timpul nu va mai dura decât şapte cicluri diurne. Nava ne cere să Adorăm aşa cum trebuie înainte de a...

— Adorare! Adorarea Navei! Nu putem pierde timpul cu prostii din astea. Trebuie să ne creăm o planetă sigură pentru a putea trăi!

— Lewis, trebuie să vorbesc cu Oakes.

— Crezi că am să deranjez PP-ul cu idioţeniile tale?

— Uiţi că şi eu sunt un PP.

— Eşti nebun. Eşti un clon.

— Dacă nu mă ascultaţi, vă paşte anihilarea. Nava va şterge... omenirea va pieri pentru totdeauna.

— Am primit ordine în ceea ce te priveşte, Toma, şi le voi îndeplini. Aici nu este loc decât pentru un singur PP.

Poarta se deschise. Toma se răsuci şi zări o santinelă-clon, înconjurată de lumina galbenă a pasajului. Santinela era un monstru — căpăţână enormă, o gaură rotundă şi neagră în loc de gură, braţe imense ce atârnau până la glezne. Ochii erau

bulbucaţi şi roşii.

— Hei, tu! se auzi o voce venind dinspre gaura neagră. Ieşi!

Unul dintre braţele uriaşe pătrunse în celulă, îl prinse pe Toma de ceafă şi îl scoase în mijlocul pasajului.

— Adorarea. Trebuie să învăţăm cum să Adorăm, orăcăi Toma.

— M-am săturat de prostiile astea cu Adorarea Navei, spuse santinela. Ieşi afară.

Îi eliberă ceafa şi îl împinse în josul pasajului.

— Unde mergem? Trebuie să discut cu Oakes.

Santinela ridică un braţ arătând spre capătul pasajului:

— Afară!

— Dar...

Un ghiont îl trimise de-a berbeleacul. Nu se putea opune forţei acestui clon. Se lăsă mânat spre capătul pasajului. După ce făcură la dreapta, ajunseră la o poartă încuiată. Santinela prinse braţul lui Toma într-o strânsoare nemiloasă, şi deschise larg poarta. Soarele Alki plutea puţin deasupra orizontului, în partea stânga. Lumina aspră scotea în evidenţă detaliile teritoriului pandoran neprotejat. Un ghiont neaşteptat îl trimise afară, tăindu-i răsuflarea. Auzi poarta închizându-se cu zgomot, apoi mecanismul de blocare. Undeva deasupra lui, auzi şuierul îndepărtat al unui şir de aerostate.

M-au scos afară ca să mor!

Şi Domnul a spus: "Iată, oamenii sunt unul şi au o singură limbă... acum nimic nu îi va împiedica să-şi realizeze orice dorinţă. Să coborâm şi să le zăpăcim limba, ca să nu se mai înţeleagă unul cu altul."

— **Cartea Creştină A Morţilor,**

Arhivele Navei

DIN MOMENTUL în care primele tentacule îi atinseseră faţa şi până la urcarea în naveta ce urma să o transporte pe Navă, Waela trăise într-o ceaţă trecut-prezent-viitor asupra căreia nu

avea nici un control. Kerro dispăruse, iar Toma era indisponibil. Contactul cu aerostatele îi lăsaseră o voce în minte. Acea voce izbucnea uneori, ca un fulger, cerându-i supunere totală. Ea oscila între acceptarea vocii şi convingerea că înnebunise.

Vocea Sincerităţii nu vroia să răspundă, dar această nouă voce apărea fără avertisment. Când venea, se simţea inundată de acelaşi extaz trăit în gondolă.

Este modul în care învaţă Avata.

Vocea repeta mereu acest lucru. Când Waela punea întrebări, primea răspunsuri, însă într-un jargon pe care nu îl înţelegea.

Omulwaela! Cunoaşterea, ca şi electricitatea, se deplasează între doi poli. Activează şi încarcă tot ceea ce atinge. Schimbă lucrul care o mişcă, şi se mişcă în interiorul lui. Tu eşti un astfel de pol.

Cunoştea sensul fiecărui cuvânt, dar ansamblul o zăpăcea.

Şi rămânea mereu conştientă de modul în care fusese tratată în Colonie, din momentul sosirii dirijabilului salvator. Toma fusese dus undeva, iar ea ajunsese într-un cabinet medical să dea raportul. Şedinţa fusese — surprinzător — condusă de Lewis.

Chiar atunci o lovise primul fulger.

Waela. Am descoperit Avata.

Ştia că în spaţiu nu se produsese nici o vibraţie, şi totuşi vocea îi excitase din plin simţul auzului. Era Kerro Panille, fără îndoială. Nu vocea, ci identitatea lui, recunoscută de un simţ interior ce nu se putea înşela. Îl recunoscuse aşa cum se recunoştea pe sine. Însă nu ştia nici măcar dacă Panille mai era în viaţă!

Trăiesc.

Apoi, Kerro descoperise o cale de a se extinde... sau de a pătrunde... nu era sigură.

Ori este adevărat, ori sunt nebună, gândi ea.

Nu se simţea nebună. Stătea în cabinetul Secţiei Medicale, decorat cu plăci orbitor de albe; de cealaltă parte a mesei se afla Lewis. Două mâini o ţineau dreaptă pe scaun. Afară era noapte; ştia asta. Rega apusese şi o aduseseră direct aici. Lewis îi vorbea, ea dădea mereu din cap, incapabilă să-i răspundă, din cauza acelei voci din minte. Un med-teh în vârstă îi spuse ceva lui Lewis. Auzi trei cuvinte: "... prea curând pentru..."

Apoi vocea se întoarse. Nu era foarte sigură dacă recunoştea cuvintele — sau dacă manifestarea aceea putea fi numita *voce* — însă ştia ce i se spunea. Era un non-limbaj, şi descoperi acest lucru atunci când nu reuşi să facă distincţia între "Eu" şi "Noi" în ceea ce-i spunea Kerro. Bariera limbajului căzuse.

În acel moment de iluminare, îl cunoscu pe Avata, la fel ca şi Kerro Panille. Se întrebă cum învăţase această lecţie, acest fragment străvechi de istorie umană.

Cum am învăţat, Kerro Panille?

Ceea ce trăieşte unul simt toţi, omulwaela.

— De ce sunt *omulwaela?* întrebă ea cu voce tare.

Zări o expresie ciudată pe figura lui Lewis, care întrerupsese conversaţia cu med-teh-ul. Însă nu se sinchisi de el. Îşi simţea mintea plutind leneş în vântul pandoran. Oamenii din jurul ei -în cea mai mare parte cu pregătire de med-teh... o întreagă echipă — murmurau, dădeau din cap. Nu îi luă în seamă. Nimic nu era mai important decât vocea aceea din minte.

Eşti omulwaela pentru că o dată eşti om, iar altă dată Waela. S-ar putea ca peste câtva timp să nu mai fie aşa. Atunci vei fi om.

— Când se va întâmpla asta?

Simţi pe dosul mâinii atingerea rece a unei truse medicale. Apoi o înţepătură în braţ, care îi aduse un vârtej de amintiri atemporale. Amintirile nu îi aparţineau.

Când vei cunoaşte tot ceea ce cunosc ceilalţioameni, şi când ceilalţioameni te vor cunoaşte pe deplin, atunci vei fi om.

Se concentră asupra acelui minunat univers interior dezvăluit de acest concept. *Avata.* Pierduse noţiunea timpului, plutind în braţele lui Avata, sau primindu-l pe Avata în ea. Dacă era doar un vis, atunci ar fi dorit să dureze la nesfârşit.

Doar tu îl poţi opri, omulwaela. Înţelegi?

Amintirile se prăbuşeau asupra ei — de la acea conştienţă senzorială a primului Avata, până la sosirea Navigatorilor pe Pandora, şi apoi până la salvarea ei din gondolă... totul se infiltra în ea ca nişte fulgere în afara timpului, ca un curent neliniar de senzaţii.

Asta nu este o halucinaţie!

Zări oameni, *Navigatori-oameni* aparţinând multor astre, şi nenumăratele istorii care pieriseră odată cu ei. Cum reuşea să înţeleagă toate acestea? *Cum...*?

Auzi vocea în minte: *Este un schimb. Noi oferim acestea, cei pe care îi atingem ne oferă ceea ce au ei. Vieţile tuturor oamenilor trăiesc în fiecare om. Dar tu şi omulkerro sunteţi primii care aţi acceptat schimbul. Ceilalţi se opun, se tem. Frica şterge. Omultoma se opune, dar din teama-omului, nu din teama-omuluitoma. Există ceva ce el nu va oferi niciodată.*

Waela se descoperi spionând prin ochii altcuiva. Se privea în oglindă, şi imaginea reflectată de oglindă era a lui Raja Toma. O mână tremurândă explora faţa, o faţă albă, obosită. Auzi o voce, pe care o recunoscu. Era vocea Navei.

Raj.

Apoi imaginile mentale dispărură. Fusese respinsă. Aruncată.

Se regăsi, singură într-unul din pasajele Fortului.

Deci Toma discută cu Nava.

— De ce?

Întrebarea fusese un vaiet jalnic, uscat. Un med-teh din apropiere se aplecă spre ea:

— În curând vei ajunge pe navă, dragă. Nu-ţi face griji.

Era aşezată pe un fel de targă mobilă. Curelele îi chinuiau sânii.

Aceasta este Pandora, omulwaela. Aici au fost puse în libertate toate relele.

Din nou vocea aceea. Nu era a lui Kerro. *Avata?*

Cuvântul îi gâdila limba. Câţiva med-teh împingeau targa mobilă spre navetă. Asupra ei se aplecă o altă figură — vis sau realitate? Micuţă, o faţă ca a lui Lewis; însă nu era Lewis. Vocile din jurul ei scoteau cuvinte neclare, o mormăială de neînţeles. Era transportată, împinsă şi examinată, însă atenţia îi rămăsese alături de vocea din minte şi de legătura cu acel complex lanţ al omenirii.

— Este însărcinată. Trebuie dusă la bordul navei, în Secţia Natali. Aşa am primit ordine.

— De cât timp este însărcinată?

— Se pare că a trecut mai mult de o lună.

Imposibil! gândi ea. *De-abia am sosit aici. Kerro şi cu mine...*

Simţi atunci trecerea timpului simultan în două conştiinţe. Una îi spunea că ajunsese la Fort la sfârşitul ciclului diurn în care porniseră explorarea subacvatică. Cealaltă trăia în abdomen, şi ceasul de acolo înnebunise... se învârtea frenetic... se învârtea.

Nu ţinea deloc pasul cu ceasul din mintea ei.

— Foarte curând va intra în atenţia Secţiei Natali, spuse cineva.

Cuvintele acelea îi răsunaseră în ureche. Ceasul desincronizat era mult mai important. Din momentul în care Kerro pătrunsese în ea...

Timpul se desincronizase. Nu ştia decât că trebuie să ajungă pe Navă, în secţia Natali. Acesta era modul de Adorare.

Cum este posibil, Avata?

Simţea că se dorise ca ea să rămână însărcinată, şi că actul concepţiei aparţinuse lui Avata.

Trapa navetei se deschise şi bărbatul aplecat deasupra ei îi desfăcu centurile. Abia atunci îşi dădu seama că era unul dintre oamenii lui Murdoch, un clon cu degete lungi, care vorbea în falset. Şocul bucuriei îi zgudui trupul.

— Merg pe Navă?

Nu reuşi să pună şi restul întrebării: *Sau la Laboratorul Unu?*

— Da, răspunse el.

Şi targa trecu pragul navetei.

— Ce facem acum? întrebă ea cu voce tare.

Şi vocea din minte îi răspunse: *Salvăm omenirea.*

Mecanismul de etanşare a trapei fu activat, şi Waela adormi.

CONŞTIENT: din Latinul com, *împreună cu* scire (a şti).

CONŞTIINŢĂ: din Latinul com, *(intens), împreună cu* scire.

Conştient — a şti; conştiinţă — a cunoaşte bine (sau, în dialect local, a cunoaşte mai bine).

— Arhivele Navei

— LA BORDUL NAVEI! urlă Oakes în vocoderul consolei. Cine a trimis-o pe femeia TaoLini acolo?

Un med-teh îl privea îngrozit din cadrul monitorului. Gura lui micuţă se împiedica în cuvinte.

— Dumneavoastră, domnule. Adică... aşa au fost ordinele. Este însărcinată, domnule, şi aţi semnat protocolul de Adorare a

Navei prin care toate femeile însărcinate sunt trimise...

— Nu-mi spune mie ce am semnat!

— Nu, domnule. Să o aducem înapoi, domnule?

Oakes duse mâna la frunte.

Acum era prea târziu. Intrase sub supravegherea Secţiei Natali. Aducerea ei la sol ar fi presupus un ordin executiv care ar fi atras atenţia şi ar fi adus multe probleme. Avea destule necazuri cu Fortul. Mai bine lăsăm să se liniştească apele până reuşim să punem ceva la cale... La naiba! De ce nu am adus Secţia Natali aici...?

— Vreau să vorbesc cu Murdoch.

— Este pe navă, domnule.

— Ştiu că este pe navă! Fă-mi legătura cu el cât mai curând posibil!

Lovi butonul consolei cu dosul pumnului şi figura înspăimântată dispăru de pe ecran.

La naiba! Tocmai când lucrurile mergeau atât de bine!

Privi spre golful de lângă staţia de aterizare a navetelor. Nu mai erau alge acolo. Luminile perimetrului şi torţele echipajelor de noapte se reflectau în apa calmă a mării.

S-a terminat cu algele. Vor dispărea de pe Pandora, fără să ne dăm seama.

Mai rămânea Nava.

Nu Nava, ci nava.

Şi acum, femeia aceea, TaoLini. Oare ce aflase? Toma i-ar fi putut băga orice în cap. La urma urmelor, era un PP...

Se întoarse la consolă şi porni înregistrarea holografică a raportului lui Toma.

Toma stătea în centrul camerei, o celulă pătrată cu latura de trei metri. În faţă avea un senzor. Lângă el se afla o femeie de la Secţia Comportamente. Toma îşi plimba capul dintr-o parte într-alta.

— Nu este timp. Nu a mai rămas timp. "Trebuie să vă hotărâţi asupra modului de Adorare", aşa spune Nava, şi cheia se află în mare. Ştiu că se află în mare. Adorarea... Adorarea Navei. Şi nu a mai rămas timp, după atâţia eoni, după atâtea lumi... nu a mai rămas timp. Nu a mai rămas timp...

Oakes opri înregistrarea. Dezgustul i se citea pe faţă.

Algele i-au sucit minţile. Foarte bine.

Se înapoie la bariera de plaz prin care se zărea oceanul, şi

admiră mulţimea de cuttere străbătând întinderea apei.

Algele sunt o monedă de schimb, gândi el. *Toma a nimerit destul de aproape. Dacă dispar algele, cumpărăm timp, şi cu timpul cumpărăm lumea. Nu e deloc o afacere proastă.*

Străbătu din nou camera... de la plaz la consolă, de la consolă la plaz... Femeia aceea, TaoLini, devenea o variabilă destul de puţin controlabilă... mai ales acum, că se afla pe navă. Va trebui sa întreprindă ceva.

Teh blestemat! gândi el încleştând din nou pumnul. *Trebuia s-o bage în Laboratorul Unu, în loc s-o trimită pe navă. Nu e în stare să gândească şi singur? Eu trebuie să iau toate deciziile?*

Ştia că Murdoch se afla acolo, sus, luptându-se cu Ferry pentru putere. Dar ei erau oamenii lui Lewis. Era problema lui Lewis. Întregul eşec îi aparţinea lui Lewis.

— Până când intervine PP-ul, spuse el cu voce tare.

Îndreptă degetul spre reflecţia sa din plaz. De cealaltă parte

a imaginii reflectate, golful liniştit începuse să susure, în ritmul valurilor micuţe ce lingeau ţărmul.

Inflexiunea este caracteristica limbajului. Ea poartă subtilităţile deliciului şi groazei, esenţa culturii şi proceselor sociale. La fel este şi codul luminos al algelor; la fel este şi cântecul aerostatului.

— **Kerro Panille,**
Istoria lui Avata
(extras din "Prefaţă")

WAELA PRIVEA o hologramă înfăţişându-l pe Panille, pe vremea când era copil. Cu excepţia acţiunii redate de holofocus, în micuţa cabină de studiu era linişte. Fusese adusă aici de Hali Ekel. Scaunul, o simplă piele pe un cadru metalic, avea la braţul drept toate comenzile aparatului holografic. Camera era învăluită într-o lumină blândă, albastră, cu tonuri închise pentru a mări rezoluţia holofocusului. De fiecare dată când holosunetul se oprea, în cameră se putea auzi susurul slab al aerului ventilat.

Waela întorcea adesea capul spre stânga, şi sugea dintr-un tub legat la o *ţâţă.* Mâna stângă se odihnea uşor pe abdomen, şi era sigură că simţea creşterea fătului. Rapiditatea acelei creşteri nu putea fi disimulată. Încercă să nu se mai gândească la el. De fiecare dată când era confruntată cu misterul celor petrecute simţea teroarea în coşul pieptului, ca pe un sughiţ — o senzaţie ce dispărea imediat, ca scufundată în cine ştie ce adâncuri necunoscute.

Camera de studiu fusese încărcată cu un sentiment de izolare — conştienţa ei îi spunea că era ţinută departe de contactul cu restul vieţii obişnuite de la bordul Navei. Natali făceau intenţionat acest lucru.

Accente de foame îi direcţionau gura spre *ţâţă.* Sugea cu lăcomie şi cu sentimentul vinovăţiei. Hali Ekel nu îi explicase de ce tocmai aici se afla o *ţâţă,* şi nici de ce Nava o hrănea, în timp ce pe alţii îi refuza. Din când în când, din adâncurile sale ţâşneau porniri de revoltă, însă şi acestea erau înăbuşite de un fel de reacţie automată. Continua să stea şi să privească holograma tânărului Panille.

În acel moment, imaginile îl arătau dormind în cabina sa. Avea doar doisprezece annos, aşa spunea indicatorul. Nimic nu dădea vreun indiciu despre persoana care autorizase această ho-loînregistrare.

Vocoderul Navei intră atunci brusc în somnul copilului, trezindu-l. Panille se ridică, se întinse şi căscă, apoi mări nivelul de iluminaţie a cabinei, în timp ce cu cealaltă mână se freca la ochi.

Vocea Navei umplu cabina cu limpezimea sa extraordinară:

— În ultimul ciclu nocturn ai pretins că te înrudeşti cu Dumnezeu. De ce dormi? Zeii nu au nevoie de somn.

Panille ridică din umeri şi privi spre vocoderul din care ieşea vocea Navei.

— Navă, te-ai întins cât ai putut de mult şi ai căscat?

Waelei i se tăie respiraţia auzind îndrăzneala copilului. Întrebarea lui era foarte aproape de blasfemie, şi nu primise nici un răspuns.

Panille aştepta. Waela îşi spuse că era foarte răbdător pentru o fiinţă atât de tânără.

— Ei? întrebă el cu aroganţă copilărească.

— Îmi pare rău, tinere Kerro. Am dat din cap că da, însă nu ai

observat.

— Cum puteai da din cap? Tu nu ai cap pe care să-l pui pe pernă.

Waela tresări. Copilul provocase Nava, din cauza întrebării Navei referitoare la înrudirea sa cu Dumnezeu. Aşteptă răspunsul, şi se minună.

— Poate că muşchii pe care mi-i întind şi capul pe care-l aplec nu intră în câmpul tău vizual.

Panille luă un pahar cu apă de pe noptieră şi bău înainte de a da un răspuns.

— Tu doar îţi închipui că te întinzi. Nu este deloc acelaşi lucru.

— M-am întins cu adevărat. Poate că *tu* eşti acela care-şi închipuie cum este să te întinzi.

— Eu chiar m-am întins, pentru ca am trup, şi trupul doreşte uneori să doarmă.

Waela avu impresia că Panille vorbise în defensivă, însă în vocea Navei se simţea clar amuzamentul.

— Să nu subestimezi niciodată puterea imaginaţiei, Kerro. Fii atent la cuvânt: creator de imagini. Nu aceasta este esenţa experienţei tale umane?

— Dar imaginile sunt... doar imagini.

— Şi arta din imaginile tale, aceea ce este? Dacă vei decide cândva să reuneşti într-o operă toate experienţele tale, aceea se va numi artă? Spune-mi, cum ştii că exişti?

Waela opri aparatul. Imaginea tânărului Panille se păstră în negativ, ca un gând insistent, apoi pieri. Însă ea avu impresia că imaginea mişcase din cap, ca într-o stare de iluminare.

Ce câştiga el în felul acesta straniu de a discuta cu Nava? Se simţi incapabilă să-l înţeleagă pe Panille, în ciuda faptului că avea la dispoziţie aceste misterioase înregistrări. De unde aflase Hali Ekel despre ele? Waela îşi plimbă privirea prin cabină. Ce loc ciudat, ascuns în spatele unei trape secrete!

De ce a vrut Hali să privesc aceste înregistrări? Chiar am să-l descopăr acolo, în trecutul lui... am să pun fantoma copilăriei sale să-mi scoată sau să-mi potolească vocea din minte?

Waela îşi duse palmele la tâmple. Vocea! În momentele sale de panică necontrolată, vocea aceea îi pătrundea în minte, spunându-i să fie calmă, să accepte, spunându-i lucruri ciudate despre cineva numit Avata.

Înnebunesc. Ştiu că înnebunesc.

Luă mâinile de la tâmple şi la aşeză pe abdomen, ca şi cum presiunea lor ar fi putut opri viteza teribilă cu care creştea fiinţa din ea.

Se auzi ciocănitul sfios al lui Hali. Uşa se deschise doar atât cât să se strecoare înăuntru. Închise uşa, duse mâna spre coapsă şi îşi desprinse trusa medicală.

— Ce ai aflat? întrebă ea.

Waela arătă spre grămada de holoînregistrări din jurul scaunului:

— Cine le-a făcut?

— Nava.

Hali puse trusa medicală pe braţul scaunului.

— Nu am aflat ceea ce am dorit.

— Nava nu este o ghicitoare.

Waela îşi spuse că răspunsul era ciudat. Din când în când, Hali părea pe punctul de a spune ceva important despre Navă, ceva secret, intim, însă revelaţia nu venea niciodată... doar aceste afirmaţii neobişnuite.

Hali prinse suprafaţa de platină a trusei medicale pe dosul mâinii Waelei. Era rece. Avu un moment de tresărire dureroasă la contactul cu metalul, însă senzaţia dispăru imediat.

— De ce creşte copilul atât de repede în mine? întrebă Waela.

Sughiţul de teroare îi dădu puţin târcoale, apoi dispăru.

— Nu ştim, spuse Hali.

— Ceva nu este în regulă. Simt asta.

Cuvintele ieşiseră plate, lipsite de orice sentiment.

Hali inspectă instrumentele trusei medicale, examină ochii Waelei, pielea...

— Nu putem explica, dar te asigur că totul — în afară de viteza creşterii — este normal. Trupul tău a muncit în câteva ore cât altul în câteva luni.

— De ce? Copilul...?

— Totul arată că nu are nimic anormal.

— Dar nu este normal să...

— Nava spune că ai fost hrănita cu tot ceea ce aveai nevoie, spuse Hali arătând spre *ţâţe.*

— Aşa spune Nava!

Waela coborî privirea la legătura dintre mâna şi trusa medi-

cală.

Hali ceru o inspecţie cardiacă.

— Inima este normală, presiunea sângelui este normală, chimia sângelui este normală. Totul este normal.

— Nu este!

Waela se strâmbă, după efortul făcut pentru a pune ceva sentiment în voce. Era ceva care nu dorea ca ea sa se agite, să se emoţioneze, sau să se supere.

— Copilul acesta creşte cu o viteză de douăzeci şi trei de ore la fiecare oră de gestaţie, spuse Hali. Acesta este singurul lucru anormal.

— De ce?

— Nu ştim.

Lacrimile ţâşniră din ochii Waelei, coborând spre obraji.

— Eu am încredere în Navă, spuse Hali.

— Eu nu ştiu în ce să am încredere.

Fără vreun impuls conştient, Waela se întoarse spre *ţâţă,* şi supse lung din ea. Lacrimile se opriră. În acelaşi timp o privea pe Hali. Cât de precis se mişca, modificând parametrii trusei medicale! Ce creatură stranie, această Hali Ekel — părul la fel de negru ca şi al lui Panille, şi inelul acela din nară!

Prea matură pentru cineva atât de tânăr.

Aceasta era singura ciudăţenie în legătură cu Hali Ekel. Spunea că nu fusese niciodată la sol. Viaţa aici nu se reducea la simpla supravieţuire. Aici exista timp pentru plăceri fine, preocupări elevate. Aveai la vârful degetelor înregistrările Navei. Însă Hali Ekel avea ochi de parcă ar fi trăit la sol.

Waela se opri din băut. Foamea se potolise. Se întoarse spre Hali, privind-o direct.

Să-i spun despre vocea lui Kerro din capul meu?

— Ai dat graficele peste cap, spuse Hali. La ce te gândeai?

Waela simţi un val cald urcând spre gât.

— Te gândeai la Kerro, spuse Hali.

Waela aprobă. Încercă să vorbească despre el, dar încă mai simţea o piedică în gât.

— De ce spui că l-au luat aerostatele? întrebă Hali. Cei de la sol spun că a murit.

— Aerostatele ne-au salvat, spuse Waela. De ce să se întoarcă pentru a ne ucide?

Închise ochii. Hali tăcu, atentă.

Înţelegi, Hali, aud vocea lui Kerro în capul meu. Nu, Hali, nu sunt nebună. Îl aud cu adevărat.

— Ce înseamnă să alergi P-ul? întrebă Hali.

Waela deschise larg ochii:

— Ce?

— Documentele spun că iubitul tău a pierit alergând P-ul. Se numea Jim. Ce înseamnă să alergi P-ul?

Rar la început, apoi din ce în ce mai înfrigurată, Waela descrise Jocul. Apoi, înţelegând rostul întrebării, adăugă:

— Nu are nici o legătură cu Kerro. Nu din cauza asta cred că este în viaţă.

— De ce să-l ia aerostatele?

— Nu mi-au spus.

— Şi eu aş vrea să fie în viaţă, Waela, dar...

Hali dădu din cap, şi Waela avu impresia că zăreşte lacrimi în ochii ei.

— Şi tu îl iubeai, Hali?

— Am avut momentele noastre bune, spuse Hali.

Apoi, aruncând o privire pântecului agitat al Waelei:

— Nu momente *din acestea,* dar au fost bune totuşi.

Îşi îndreptă brusc atenţia spre trusa medicală. Ceru o altă verificare, o codifică şi o înregistră.

— De ce o înregistrezi?

Mă supraveghează, gândi Hali. *Să o mint?*

Ceva trebuia totuşi făcut pentru a alunga temerile ridicate de această examinare şi întrebările fără răspuns.

— Îţi voi arăta, spuse Hali.

Reluă înregistrarea şi o proiectă pe ecranul de studiu din spatele holofocusului. Selectă cu pointerul linia roşie oscilând pe o grilă verde.

— Inima ta. Observă ritmul foarte lent.

Hali apăsă alte taste. O linie galbenă îşi făcu apariţia lângă cea roşie, pulsând mai rapid şi cu o amplitudine mai redusă.

— Inima bebeluşului.

Încă o dată, Hali formă un cod la tastatură:

— Iată ce ţi s-a întâmplat când te-ai gândit la Kerro.

Cele două linii aveau o modulare identică. Se contopeau, pulsând ca una timp de câteva bătăi de inimă, apoi se separară.

— Ce înseamnă asta? întrebă Waela.

Hali îndepărtă plăcuţa de mâna Waelei, strânse trusa medi-

cală şi o prinse de coapsă.

— Se cheamă biologie sincronă şi nu ştim exact ce înseamnă. Arhivele Navei o asociază cu un anume fenomen psihic — vindecarea credinţei, de exemplu.

— Vindecarea *credinţei?*

— Fără intervenţia vreunui tratament medical.

— Dar eu niciodată...

— Kerro mi-a arătat odată arhivele. Vindecătorul ajunge la o stare biologică stabilă, uneori în transă. Kerro o numea "simfonia minţii."

— Nu înţeleg ce legătură...

— Trupul pacientului intră într-o stare identică, în absolută armonie cu cea a vindecătorului. Când se sfârşeşte, pacientul este vindecat.

— Nu cred.

— Dovada o găseşti în documente.

— Vrei să spui că bebeluşul mă *vindecă?*

— Având în vedere necunoscutele acestei gestaţii rapide, spuse Hali, mă aşteptam să ai tulburări mai puternice. Însă se pare că nu poţi rămâne foarte multă vreme într-o stare de dezechilibru interior.

— Orice ar fi, deocamdată este un copil încă neformat, spuse Waela. Ea nu ar putea face una ca asta.

— Ea?

Waela simţi cum copilul îşi schimbă poziţia, apăsându-i coastele inferioare.

— Am ştiut dintotdeauna că este o "ea".

— Aşa spune şi investigaţia cromozomică. Însă aveai cincizeci la sută şansă să ghiceşti. Nu mă impresionezi.

— Nici pe mine nu mă impresionează chestia aia cu vindecarea credinţei.

Waela se ridică încet şi simţi copilul adaptându-se noii poziţii.

— Se ştie că bebeluşii nenăscuţi compensează deficienţele existente la mame, spuse Hali, însă nici eu nu cred că este vorba de vindecarea credinţei.

— Dar ai spus...

— Eu spun multe lucruri, făcu Hali arătând spre trusa medicală. Am pregătit o cabină specială pentru ca să-ţi menţii forma fizică. Este jos, în T-F. Trebuie să-ţi menţii tonusul corporal,

dacă...

— Dacă nu te înşeli, acest copil se va naşte peste câteva cicluri diurne. Ce-aş putea face...

— Mergi la T-F, Waela.

Hali ieşi pe uşă. Waela nu mai avu cui să se opună. Hali era o femeie inteligentă şi ageră. Waela ştia cum să caute prin Arhive, şi curiozitatea ei nu putea fi estompată de nişte răspunsuri evazive. *Bine, ce facem acum?*

Hali se îndreptă spre poarta creşei şi văzu un copil zgâindu-se la ea din cupola deschisă, destinată jocurilor. Hali îl cunoştea, era Raul Andrit, în vârstă de cinci annos. Îl vindecase de coşmaruri. Se aplecă asupra lui:

— Salut. Mă mai ţii minte?

Raul îşi întoarse faţa spre ea; o faţă albă şi nepăsătoare. Înainte să poată da un răspuns, căzu din cupolă în pasaj.

Punând semnalul de alarmă pe *activ,* Hali întoarse copilul pe spate şi prinse trusa medicală. Semnalul de avertizare bâzâia şi, pentru prima oară, Hali se îndoia de corectitudinea diagnosticului computerizat. În vârtejul faptelor plutind înceţoşate în faţa ochilor, citi: *oboseală... epuizare fizică... 10.2...*

— Da?

Vocea medicului suna subţire în difuzorul trusei medicale.

Îl puse la curent şi trată copilul cu o doză de glucoză şi vitamine din pachetul de prim ajutor.

— Am să trimit un cărucior.

Difuzorul scoase un *blip* scurt, şi medicul întrerupse legătura.

Hali puse computerului o întrebare:

— Care este vârsta lui Raul Andrit?

Display-ul arăta *5.5*

— Care este vârsta pacientului tratat adineauri?

10.2

Degetele zburau pe deasupra tastelor:

— Ultimul pacient tratat a fost *Raul Andrit.* Cum poate avea 5.5 *şi* 10.2 annos?

A trăit 5.5 annos standard. Corpul său prezintă caracteristici ale structurilor intracelulare corespunzătoare unui copil de 10.2 annos. În tratamentul medical, vârsta celulară este cea mai importantă.

Hali se lăsă pe spate şi aruncă o privire copilului — cearcăne

negre sub ochi, piele albă. Pieptul părea prea firav şi era scuturat de spasme în timpul respiraţiilor. Computerul îi spusese că acest copil îşi dublase vârsta în doar câteva cicluri diurne. Auzi căruciorul sosind. În el se afla o tânără asistentă.

— Du-l repede la Infirmerie. Continuaţi tratamentul pentru oboseală, spuse ea. Vin şi eu imediat.

Se grăbi spre Secţia de Terapie Fizică şi, dând colţul, se lovi de un medic.

— Ekel! Pe tine te căutam. Ai anunţat un copil care oboseşte? Mai avem unul, în zona de joacă. Pe aici!

Îl urmă, ascultând relatarea.

— Are şapte annos, şi aparţine de Secţia Polly. Puştiul de abia se mai ţine treaz. În ultima vreme a mâncat prea mult şi, ţinând cont de raţionalizarea hranei, a constituit o mare problemă. Însă astăzi a fost cântărit şi am descoperit că a slăbit două kilograme în ultima săptămână.

Hali ştia foarte bine că o asemenea scădere în greutate era alarmantă pentru un copil de şapte annos.

Băiatul stătea întins pe un petic de iarbă verde, în zona de joacă liberă. Tavanul era ca o cupolă, obturat de jaluzele. Hali îngenunche lângă el pentru a-i potrivi trusa medicală, şi simţi mirosul de iarbă proaspăt tăiată. Se gândi la disonanţă — mirosul proaspăt, verde, şi copilul bolnav.

După întâmplarea cu Raul Andrit, informaţiile trusei medicale nu o surprinseră: *Oboseală... epuizare fizică... semne de îmbătrânire...*

— Să-l mutăm de aici?

Era o voce nouă. Se întoarse şi zări lângă medic un bărbat cu piele fină, îmbrăcat într-o salopetă albastră — semn că venea de pe planetă.

— Oh, dânsul este Sy Murdoch, spuse medicul. A urcat să pună nişte întrebări referitoare la Waela TaoLini. Ai trimis-o la T-F, nu-i aşa?

Hali se ridică în picioare, amintindu-şi poveştile care circulau pe seama lui Murdoch. *Alge şi cloni. Directorul Laboratorului Unu. Unul dintre oamenii lui Lewis.*

— De ce vrei *tu* să-l mutăm? întrebă ea.

— Am înţeles de la ceilalţi medici că Raul Andrit a fost dus la urgenţă, cu un diagnostic similar. Mi-am zis că...

— Vorbeşti despre Raul Andrit de parcă l-ai cunoaşte, spuse

ea. Şi porţi îmbrăcămintea celor de pe planetă. Ce ştii despre...?

— Ia ascultă! Nu sunt obligat să răspund...

— Îmi răspunzi mie, sau unui consiliu de medici. Ar putea fi vorba de o boală adusă de pe planetă. Ce legătură există între tine şi Raul Andrit?

Figura lui se albi, pierzându-şi toate trăsăturile, apoi:

— L-am cunoscut pe tatăl lui.

— Doar atât?

— Doar atât. Nu m-am întâlnit niciodată cu copilul. Ştiam... ştiam doar că se află aici, pe navă.

Hali, pregătită pentru meseria de med-teh, pentru a ajuta viaţa şi supravieţuirea Navigatorilor, îşi cunoştea fiecare muşchi, nerv, glandă, arteră şi venă. Le cunoştea după nume, şi adesea vorbea cu ele în timp ce lucra. Instinctiv, înţelese că Murdoch era altfel pregătit. Îi provoca repulsie. Şi minţea.

— Ce treabă ai cu Waela TaoLini?

— Asta este problema PP-ului, nu a ta.

— Natalii mi-au dat-o mie sub supraveghere pe Waela TaoLini. Este problema Navei. Tot ceea ce o priveşte pe ea, mă priveşte şi pe mine.

— O procedură de rutină, spuse Murdoch.

Totul în comportamentul lui spunea că nu era *doar rutină,* însă înainte să poată da un răspuns, o zări pe Waela pătrunzând în zona de joacă.

Nu se apropiase încă suficient de mult, când Waela strigă:

— Mi s-a spus că mă caută cineva. Ai...?

— Nu te apropia! o avertiză Hali. Avem nişte băieţi bolnavi aici, şi nu vrem ca mamele însărcinate să păţească ceva. Aşteaptă-mă în Secţia Natali. Vin şi eu în...

— Las-o baltă!

Fusese vocea lui Murdoch, sub o nouă faţetă, brutală. Avea toate semnele comportamentale ale unuia care luase o decizie foarte importantă.

— Ne întâlnim în biroul lui Ferry. Imediat.

— În biroul lui Ferry? protestă Hali. El nu are...

— Oakes l-a lăsat responsabil aici, pe navă. Cred că îţi este suficient, nu mai ai nevoie de alte lămuriri.

Murdoch se întoarse şi părăsi în grabă zona.

Miturile nu sunt ficţiune, ci istorie văzută cu ochii poetului şi povestită în cuvintele unui poet.

— ***Cuvintele Navei***

FERRY se aşeză în fotoliul de comandă, sorbind un lichid incolor cu aromă de mentă. Când Hali şi Waela intrară în cameră, tocmai inspecta ceva pe un monitor protejat. Nu coborî scutul protector al monitorului.

Cabina de comandă, amenajată în Complexul de Prelucrare după plecarea lui Oakes, era puternic luminată de surse plasate în colţuri. Acestea răspândeau o lumină galbenă. În aer plutea un miros agresiv de detergent caustic.

Hali remarcă imediat două lucruri: Ferry încă nu se îmbătase şi părea temător. Apoi văzu că centrul de comandă fusese aranjat recent. Oriunde ar fi lucrat Ferry, se producea o dezordine teribilă — situaţia lui era bine cunoscută la bordul Navei, unde instinctele şi ordinea însemnau supravieţuire. Însă aici, lucrurile fuseseră puse în ordine. Ceva neobişnuit.

Îl zări pe Murdoch, şi îşi dădu seama că Ferry se temea de ceea ce Murdoch i-ar putea raporta lui Oakes. Murdoch stătea în partea laterală a centrului de comandă, cu braţele încrucişate la piept, impasibil.

Ferry decuplă monitorul cu un gest teatral, apoi roti scaunul pentru a întâmpina persoanele nou venite.

— Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede.

În vocea lui Ferry puteau fi sesizate sentimente deocamdată bine ţinute în frâu. Îşi mângâie nasul; o mişcare inconştientă, împrumutată de la Oakes.

Waela observă că degetele îi tremurau.

De ce anume se teme?

Privirile furişate ascundeau spaime.

Toate astea au vreo legătură cu copilul meu?

Sughiţul caracteristic al propriilor temeri îşi făcu apariţia apoi dispăru. Auzi vocea lui Kerro: *Ai încredere în Navă şi în Hali, Waela. Ai încredere.*

Waela înghiţi în sec. Oare nu-l mai auzea nimeni? Aruncă o privire furişă în cameră. Când auzea vocea, era sigură. În mo-

mentul în care dispărea, apăreau îndoielile. Totuşi, percepţiile sale îi atrăgeau acum atenţia. Simţurile sale foarte bine educate de necesităţile supravieţuirii pe Pandora... În ele avea încredere. Iar Ferry îi cerea foarte multă atenţie. Omul acesta era o ameninţare, un ipocrit; o persoană cu mai multe feţe. Auzise poveştile despre Ferry, un medic competent cu câteva ciudăţenii; însă nu se putea avea încredere în el dacă era lăsat singur în cameră cu o femeie tânără.

Ochii ei îi spuneau altceva.

Un nepriceput, îşi spuse ea, *care stă în fotoliul de comandă. Interesant. De ce a ales Oakes un neisprăvit ca el?*

Nările sale sesizară alcool în băutura lui Ferry. Îşi puse masca cea mai impasibilă, pentru a ascunde faptul că recunoscuse acest lucru. La sol, în Colonie, se accepta folosirea alcoolului şi tetrahidracannabinol-ului, în diferitele lor forme. Însă nu se aşteptase la aşa ceva pe Navă. Nava îi proteja şi... ei bine, Navigatorii susţinuseră mereu că alcoolul la bordul Navei era o otravă periculoasă şi nepoftită. Însă îşi aduse aminte că Ferry, ca şi ea de altfel, îşi petrecuse primii ani ai existenţei pe Pământ. Probabil că rămăsese cu acest obicei, ceea ce nu era chiar atât de ciudat.

Acţiunile lui Ferry îi atrăgeau interesul. Dacă faptul că rămăsese însărcinată la sol, în afara programului Navei, era luat în serios în anumite cercuri...? De ce folosea Ferry scut de protecţie la monitor? Şi alcool! Nu dorea ca viaţa ei, sau cea a copilului, să depindă de cineva care-şi tocea în mod deliberat ascuţimea simţurilor.

Băutura, gândi ea. Cuvântul venea din copilăria ei, şi trecuse imens de multă vreme până să pună semnul egal între acel cuvânt şi alcool.

Monitorul cu scut de protecţie o deranja. Era timpul ca cineva să pătrundă în intimitatea lui Ferry, gândi ea.

— Băutura aceea miroase a mentă. Aş putea gusta?

— Da... desigur.

Tonul nu spunea chiar *desigur,* însă Ferry îi oferi paharul:

— Doar un pic. O mamă în devenire nu trebuie să abuzeze de lucruri din astea.

Waela puse degetele pe pahar. Era rece. Sorbi băutura şi închise ochii, amintindu-şi de o zi din copilărie. Era vară, după-amiaza, căldura pârjolea totul, şi mama îi dăduse un sirop de

mentă diluat, din acela pe care îl serveau de obicei adulţii. Culoarea acestei băuturi era mai palidă, însă asupra conţinutului nu încăpea nici o îndoială: whisky cu mentă. Deschise ochii şi zări ochii lui Ferry aţintiţi asupra paharului.

E lacom, îl doreşte, înţelese ea. *Aproape că-i curg balele.*

— Este foarte bun, spuse ea. De unde ai făcut rost?

Ferry se întinse după pahar, însă Waela îl puse în mâna lui Hali. Aceasta ezită puţin, privind mai întâi la Ferry, apoi la Waela.

— Bea, o îndemnă Waela. Fiecare ar trebui să bea din când în când aşa ceva. Eu am băut prima oară când aveam doisprezece annos.

Hali ezită din nou şi Ferry îi spuse:

— Poate că nu ar trebui să bea. Mai ales acum, cu boala asta ciudată care bântuie pe aici. Dacă se ia?

Parcă ar fi o piatră preţioasă, gândi Waela. *Probabil că e greu de obţinut.*

— Dacă este o boală contagioasă, înseamnă că ne-am îmbolnăvit deja. Haide, Hali, bea.

Hali sorbi, înghiţi, apoi o cuprinse un acces de tuse, întinzând paharul altcuiva, ca să scape de el. Ferry i-l luă din mână. Cu ochii în lacrimi, Hali spuse:

— Este îngrozitor!

— Trebuie să ştii la ce să te aştepţi, acesta este secretul, făcu Ferry.

— Nu e suficient, spuse Waela. Îţi trebuie mult antrenament. Nu ne-ai spus de unde l-ai obţinut. În nici un caz de la laboratoarele noastre, nu?

Ferry puse grijuliu paharul pe biroul de lângă fotoliu.

— Vine de pe Pandora.

— Probabil că îl obţii cu foarte mare greutate.

— Nu credeţi că avem treburi mai importante de discutat? interveni Murdoch.

Erau primele sale cuvinte şi Ferry înlemni. Întinse mâna după băutură, apoi o trase înapoi, fără să ia paharul. Se întoarse şi îşi făcu de lucru cu comenzile monitorului, apoi coborî scutul, ezită, şi îl lăsă totuşi aşa cum era.

Waela îşi promise că se va folosi de prima ocazie pentru a vedea şi ea înregistrările care pentru Ferry păreau atât de interesante. Cu toate facilităţile Navei la îndemână, nu-i va fi

greu.

Murdoch se deplasă până în spatele lui Ferry, ceea ce crescu nervozitatea medicului.

Waela îl compătimea pe bătrân. Cu Murdoch în spate, oricine ar fi tremurat de nelinişte.

Ferry bolborosi ceva, apoi:

— Eu... ăăă, aşteptam... ăăă, să vină şi alţii, înainte să... ăăă, trecem... ăăă, la treburile care... vreau să spun...

— Ce *căutăm* noi aici? întrebă Hali.

Nu-i plăceau stările emoţionale din această cameră. Pe umerii lui Ferry apăsau ameninţări nerostite şi era clar că veneau din partea lui Murdoch.

Ferry se întinse după băutură într-o mişcare convulsivă, însă înainte să îşi înmoaie buzele în ea, Murdoch se aplecă peste el şi îi luă paharul din mână.

— Asta va trebui să mai aştepte.

Murdoch puse paharul pe o poliţă din spatele lui. Cum se întoarse, uşa se deschise şi intrară alte trei persoane.

Hali o recunoscu pe Brulagi de la Secţia Medicală, o femeie solidă, cu braţe ca nişte perne şi buza de jos groasă. Avea păr castaniu tuns după moda standard la bordul Navei şi ochi albaştri deasupra unui nas plat. Imediat în spatele ei se afla Andrit de la Secţia Comportamente, un bărbat cu piele închisă la culoare; era înalt şi masiv, cu ochi alungiţi, căprui, şi un comportament nervos. În spatele lor venea Usija, cu părul argintiu, buze subţiri şi voce blândă; Usija lucra la Secţia Natali, care îi dăduseră lui Hali misiunea de a o supraveghea pe Waela TaoLini.

— Ahh, iată-vă, spuse Ferry. Vă rog să luaţi loc, cu toţii. Vă rog să luaţi loc.

Hali mulţumi pentru invitaţie. Găsi două scaune simple, pentru ea şi Waela. Waela îşi mută scaunul pentru a se aşeza în faţa lui Ferry. Asta o separa de ceilalţi, o punea în poziţia unui observator, şi îi putea urmări pe Ferry şi Murdoch fără a fi nevoită să întoarcă privirea. Ferry va observa mişcarea şi se va simţi stingherit, gândi ea. Ferry vroia atenţie, nu curiozitate.

Ce se întâmplă cu tine, bătrâne? se întrebă Waela. *Ce te înspăimântă?*

Ultimii sosiţi se înşirară pe o canapea care făcea un unghi drept cu direcţia în care privea Ferry. Murdoch rămăsese în

picioare.

Hali, observând mişcarea Waelei, se miră, însă deodată îşi spuse că Andrit de la Secţia Comportamente era probabil tatăl tânărului Raul. Ce se petrecea aici?

Murdoch atinse umărul lui Ferry şi acesta tresări.

— Arată-le harta.

Ferry înghiţi din greu, se întoarse spre tastatură, formă cu neîndemânare câteva coduri. În holofocusul din lateral se materializă o schemă a Navei, în miniatură.

Hali recunoscu zona Secţiei Natali, ieşită în afară, lângă Secţia Comportamente, şi remarca un număr de puncte roşii pe toată întinderea proiecţiei. Brulagi de la Secţia Medicală se apleacă în faţă punându-şi braţele groase pe genunchi şi privi cu atenţie harta tridimensională. Andrit părea agitat. Usija nu reacţionă decât printr-o uşoară mişcare a capului.

— Ce reprezintă semnele roşii? întrebă Hali.

— Fiecare punct reprezintă un copil lovit de boală, spuse Ferry. Dacă le unim, vedem că formează o spirala şi că densitatea lor creşte pe măsură ce se apropie de centrul spiralei.

— Un vârtej, spuse Murdoch.

Waela privi schema cu mai multă atenţie. Îşi ţinu răsuflarea şi ridică privirea, surprinzând expresia de furie întipărită pe figura lui Andrit. Acesta îşi încleşta spasmodic pumnii. Îi zări muşchii puternici ai antebraţului formând noduri pe sub salopetă.

Ferry trase câteva hârtii de pe măsuţa consolei, le răsfoi, şi spuse:

— Pentru binele celor care încă nu ştiu... ăăa, unde se află cabina ta, Waela?

Andrit se aplecă în faţă privind-o cu intensitate pe Waela, gata-gata să cadă de pe canapea. Murdoch îşi reprimă un zâmbet, însă Waela îl sesiză. Ce îl amuza atât de tare?

— Ştiţi cu toţii unde dorm, *Doctore,* Cabina mea se află în centrul spiralei.

Andrit se aruncă spre ea. Fusese mai rapid decât oricare alt Navigator de la bordul Navei. Însă, deşi se simţea îngreunată de sarcină, Waela avea reflexe antrenate în condiţiile de pe Pandora, şi era mereu pregătită pentru atacurile cele mai fulgerătoare. Când Andrit ajunse în dreptul scaunului Waelei, ea nu mai era acolo. Înainte să-şi poată reveni, Waela îl lovi în carotidă; gestul fusese de asemenea reflex.

Waela simţea forţa curgând prin toate canalele sale subtile. Forţa izvora din făt, ajungând până la toate fibrele trupului.

Hali se ridicase şi îşi plimba privirea dinspre Andrit — întins la podea, fără cunoştinţă — spre Waela, care stătea senină în faţa lor, respirând calm. Atacul acesta neaşteptat îi modificase culoarea pielii: de la o tentă roşiatică, acum strălucea puternic. Se întoarse încet pe călcâie, încercând să detecteze vreun alt pericol. Era întruchiparea triumfului.

— De ce a făcut asta? întrebă Hali buimăcită.

Waela îl privi în ochi pe Ferry:

— De ce?

Stătea ferm pe picioare. Andrit nu pe ea o ameninţase. Pusese în pericol viaţa copilului nenăscut! Să încerce vreunul să facă vreun rău copilului ei!

Murdoch se hotărî să răspundă. Avea o lucire ciudată în ochi. Părea să se bucure de întorsătura evenimentelor.

— Avea o supărare... personală, înţelegi? Unul dintre copiii loviţi de boală era al lui.

— Ce înseamnă de fapt punctele acelea roşii? întrebă Hali.

— Păi, se pare că au apărut unele probleme cu energia lor vitală, spuse Murdoch. Am văzut cazuri similare în Laboratorul Unu.

Waela făcu un pas spre Ferry:

— Vreau să aud de la tine. Oakes pe tine te-a lăsat răspunzător aici. Ce se petrece?

— Eu... ăăă, nu ştiu prea multe.

Ferry îşi linse buzele, aruncând o privire peste umăr, spre Murdoch.

— Adică nu ar trebui să ştii nimic despre asta, spuse Waela. Spune-ne ce *ştii.*

— Ce-ar fi să schimbăm puţin tonul, spuse Murdoch. Avem aici un om rănit, iar problema asta nefericită nu se rezolvă deloc dacă ne lăsăm stăpâniţi de pasiuni.

Se întoarse spre reprezentantul Secţiei Natali:

— Doctor Usija, întrucât med-teh-ul pare incapabil să reacţioneze...

Hali coborî privirea spre Andrit, care începuse să se mişte.

— Îşi va reveni, spuse Waela. Nu am lovit tare.

Hali o privi fix. Aluzia fusese evidentă: l-ar fi putut omorî. Într-un târziu, Hali se aplecă să-l examineze. Trusa medicală

indica o vânătaie la gât şi câţiva nervi deterioraţi, însă Waela avea dreptate: îşi va reveni repede.

— Ce s-a întâmplat la Laboratorul Unu?

Waela îl întrebase direct pe Murdoch.

— O... o formă artificială a acestui fenomen. Tu reprezinţi deocamdată primul exemplu *natural.*

— Exemplul natural *al cui?*

Waela se forţase să scoată cuvintele din gură.

— Absorbi energie de la... alţi oameni.

Waela îi aruncă o privire feroce. Ce vroia să spună? Făcu un pas spre el, dar simţi mâna lui Hali pe umăr. Waela se răsuci violent spre med-teh, şi aproape o doborî. Hali îşi îndepărtă mâna.

— Waela? Stai puţin. Încep să înţeleg.

— Ce să înţelegi?

— Ei cred ca tu eşti vinovată pentru îmbolnăvirea copiilor.

— Eu? Cum?

Waela se întoarse spre Ferry:

— Explică-mi.

Murdoch începu să vorbească, dar primi o privire furioasă:

— Nu tu! El.

— Haide, Waela, calmează-te, spuse Ferry. A fost o greşeală nefericită.

— Cum adică *greşeală nefericită,* beţivule? Tu ai pus totul la cale. Tu l-ai invitat aici pe Andrit. Ştiai foarte bine despre spirala din schemă. Ce încerci să faci?

— Nu accept tonul ăsta din partea ta, spuse Ferry. Eu...

— Te aşteaptă moartea, daca nu-mi spui ce anume se petrece aici!

Hali o supraveghea atent pe Waela. Ce se întâmpla cu ea? Murdoch stătea foarte calm — nu întreprindea nimic ameninţător. Usija şi Brulagi îngheţaseră pe locurile lor.

— Waela, să nu mă ameninţi, spuse Ferry.

O spusese pe un ton plângăcios.

Este în stare să-l omoare dacă nu-i răspunde, gândi Hali. *Navă, salvează-ne! Ce s-a întâmplat cu ea?*

Usija începu să vorbească blând, însă vocea ei era foarte autoritară în atmosfera tensionată din cameră.

— Doctore Ferry, sunteţi martor la consecinţele ameninţării unei mame. Sentimentul este foarte profund şi periculos pentru

dumneavoastră. Waela este pregătită în condiţiile Pandorei. Vă sfătuiesc să-i răspundeţi.

Ferry se lipi de scaun cât putu de bine. Îşi umezi buzele cu vârful limbii.

— Eu... ăăă, situaţia ta la bordul navei, Waela. A fost un fel de... ăăă, să-i spunem superstiţie.

— În ce privinţă?

— În privinţa ta. Ţi-am făcut tot felul de verificări din momentul întoarcerii tale aici, şi... ăăă, nu am găsit nici un răspuns satisfăcător. Nici Nava nu ne ajută. Orice ar fi, Nava a blocat răspunsul — *Interzis.* Sau...

Aruncă o privire veninoasă spre Hali:

— ... suntem trimişi la Med-teh Hali Ekel.

Hali nu-şi putu reprima o tresărire.

Waela se răsuci, îndreptându-se spre ea.

Hali îşi dădu deodată seama că ea devenise acum ţinta.

— Waela, îţi jur că nu ştiu despre ce vorbeşte. Mă aflu aici pentru a te proteja, şi a-ţi proteja copilul. În nici un caz ca să-ţi fac rău.

Waela aprobă cu o scurtă mişcare a capului, apoi se întoarse din nou spre Ferry.

Andrit mormăi ceva şi se ridică în picioare. Waela se aplecă şi, cu o singură mână, îl ridică de la podea. În aceeaşi mişcare, îl aruncă spre canapea, exact în spaţiul liber dintre Usija şi Brulagi, fără a o lovi pe nici una. Maniera lejeră în care acţionase Waela o făcu pe Hali să-şi ţină respiraţia, apoi să expire încet. *Într-adevăr, foarte periculoasă.*

— Povesteşte-ne despre circumstanţele în care Nava vă trimite la Hali Ekel, spuse Waela.

Vocea ei era ca un vulcan pe cale să erupă.

Andrit se aplecă spre înainte şi vomită, dar nimeni nu-i dădu atenţie.

— S-a referit la ea atunci când am întrebat dacă tu sau bebeluşul tău aţi provocat aceste boli, spuse Ferry.

Hali tresări şi vederea i se tulbură deodată, în minte aşternându-se clar amintirea unei coline prăfuite, a unui apus de soare orbitor, şi a trei siluete torturate pe cruce. Ce fel de copil purta Waela în pântec?

Waela vorbi fără a se întoarce spre ea:

— Hali, toate astea îţi spun ceva?

— Cum a fost conceput copilul tău? întrebă Hali.
Waela îi răspunse cu o privire contrariată:
— Kerro şi cu mine... pentru numele Navei, ştii foarte bine cum se fac copiii! Crezi că în submersibilele alea cărăm containere cu axolotl?
Hali privi spre podea. Legenda spunea: concepţie imaculată — fără implicarea vreunui bărbat. Un zeu... Însă era o simplă legendă, un mit. De ce îi trimisese Nava la ea? După acea călătorie în timp, Hali se întrebase de foarte multe ori: *De ce? Ce trebuia să învăţ?* Nava vorbea de violenţă sfântă. De la acea experienţă, căutase poveşti referitoare la Golgota. Toate se potriveau. *Violenţă sfântă şi copilul Waelei?*
Waela continua să o fixeze cu privirea:
— Hali?
— Poate că bebeluşul tău nu aparţine acestui timp, spuse Hali ridicând din umeri. Nu pot explica, dar asta este explicaţia care îmi vine în minte.
Explicaţia păru să o satisfacă pe Waela. Îl privi pe Andrit, care se ţinea de cap, incapabil să scoată o vorbă. Apoi reveni la Ferry:
— Ce are copilul meu? De ce vă temeţi?
Ferry, disperat, ceru ajutor:
— Murdoch?
Murdoch îşi puse braţele în piept şi spuse:
— Am primit rapoartele lui Ferry şi...
— Ce rapoarte?
Murdoch înghiţi, apoi făcu un semn cu capul spre holoproiecţia cu spirala de puncte roşii.
— Ce ar fi trebuit să-mi faceţi? întrebă Waela.
— Nimic. Îţi jur. Nimic.
Este îngrozit, gândi Hali. *A mai avut de-a face vreodată cu comportamentul unei mame ameninţate?*
— Întrebări? făcu Waela.
— A, da, desigur... Întrebări.
— Pune-le.
— Ei bine, am... adică am discutat cu cei de la Natali şi noi, adică Oakes, vroiam să te întrebăm dacă nu ai fi de acord să te întorci pe planetă, ca să naşti acolo.
— Să violez legile Adorării? spuse Waela privind-o pe Usija.
— Nu eşti obligată să mergi pe planetă, spuse Usija. Însă am

fost de acord ca el să-ţi ceară acordul.

Waela îşi îndreptă atenţia spre Murdoch:

— De ce la sol? Ce speraţi să faceţi acolo?

— Am stocat o mare cantitate de potol, spuse Murdoch. Am convingerea că ai mare nevoie de aşa ceva.

— De ce?

— Copilul tău creşte într-un ritm foarte accelerat. Cerinţele fizice ale creşterii celulare sunt... foarte mari.

— Dar cu copiii bolnavi, ce s-a întâmplat?

Waela vorbi cu Andrit:

— *Ţie* ce ţi-au spus?

El ridică privirea; o privire duşmănoasă:

— Că tu eşti vinovată! Că au mai văzut cazuri din astea, la sol.

— Vrei să plec la sol?

Pe figura lui Andrit se putea citi dilema. Ce ar fi trebuit să facă? Să ceară violarea legilor Adorării? Înghiţi în sec şi spuse:

— Vreau ca *boala* să plece. Vreau ca fiul meu să se facă bine.

— Şi cum au argumentat faptul că eu sunt vinovată?

— Mi-au spus că este o absorbţie... *psihică.* Remarcată foarte adesea, însă niciodată explicată. Poate că Nava...

Era incapabil să repete blasfemia.

Nu şi-au ales bine arma cu care să mă atace, gândi Waela.

Complotul era acum foarte clar: Andrit trebuia să demonstreze violenţa potenţială cu care cei de la bordul Navei o puteau ameninţa pe Waela. Ar fi fost obligată să plece la sol "pentru binele tău, draga mea". O doreau foarte mult acolo, jos.

De ce? În ce fel sunt periculoasă pentru ei?

— Hali, ai auzit vreodată de acest fenomen?

— Nu, dar sunt de acord că faptele ar putea dovedi implicarea ta — sau a copilului tău în acest fenomen. Totuşi, să ştii că nu ai nevoie de potol.

— De ce? întrebă Murdoch.

— Nava o hrăneşte prin *ţâţe.*

Murdoch îi aruncă o privire urâtă, apoi:

— De când ştiţi voi, cei de la Secţia Natali, că bebeluşul creşte într-un ritm prea rapid?

— De unde ştii *tu* că bebeluşul creşte într-un ritm prea rapid? contraatacă Usija.

— Este o caracteristică a fenomenului — creştere rapidă, necesităţi energetice anormal de mari.
— Am ştiut încă de la prima examinare, spuse Hali.
— Aţi păstrat tăcerea şi aţi acţionat cu prudenţă, spuse Murdoch. Exact la fel am procedat şi noi, la sol.
— De ce vreţi să mă hrăniţi cu potol? întrebă Waela.
— Dacă fătul capătă suficientă energie din potol, atunci absorbţia psihică nu mai are loc.
— Minţi, spuse Waela.
— Ce?!
— Eşti transparent ca o bucată de plasmasticlă, spuse Waela. Potolul nu poate fi mai bun decât elixirul.
Usija îşi drese glasul:
— Povesteşte-ne, Murdoch, despre acest fenomen.
— Făceam studii privind ADN-ul unor eşantioane de alge. Am descoperit această... această caracteristică legată de supravieţuire. Organismul absoarbe energie de la cea mai apropiată sursa de energie, spuse Oakes.
— Mama este cea mai apropiată sursă de energie, spuse Hali.
— Mama este gazda. Este imună. Organismul ia de la alte organisme din jur care... ăăă, îi sunt similare.
— Eu nu îmbătrânesc, spuse Hali. Eu stau cel mai mult în preajma ei şi nu îmbătrânesc.
— Nu ia de la oricine, spuse Murdoch. Ia numai de la anumite organisme.
— De ce de la copii? întrebă Hali.
— Pentru că nu se pot apăra!
Cuvintele fuseseră aruncate de Andrit. Se temea, însă furia nu îi dispăruse.
Waela simţi energia activându-i fiecare fibră a trupului:
— Nu merg la sol.
Andrit porni să se ridice în picioare, însă Usija îl opri:
— Ce intenţii ai, Waela?
— Mă voi muta pe Periferie, în spatele unui agrarium. Vom ţine oamenii, mai ales copiii, departe de mine, până când Hali se lămureşte asupra situaţiei.
Waela o întrebă din ochi pe Hali, care încuviinţă. Murdoch nu vroia să accepte soluţia:
— Ar fi mult mai bine dacă ai veni la sol, unde avem expe-

rienţă. ..

— Ai încerca să mă forţezi?

— Nu, nu, desigur.

— Poate ne trimiteţi nişte potol, sugeră Usija.

— În acest moment, nu putem justifica transportul pe navă a unui produs atât de preţios, spuse Murdoch.

— Spune-ne tot ce ştii despre fenomen, spuse Hali. Putem crea imunitate? Se stinge, sau devine cronic? Cum...

— Este pentru prima oară când observăm fenomenul în afara laboratorului. Ştim că Waela TaoLini a conceput copilul în afara programării şi în afara barierelor protectoare ale Coloniei, însă...

— De ce nu primesc răspunsuri de la Colonie? întrebă Ferry.

Se ridicase încet din scaun în timp ce Murdoch vorbea, şi acum ridicase privirea spre el.

— Nu are nici o legătură cu...

— Ai spus că momentul transportului nu este potrivit, insistă Ferry. Ce se întâmplă *acum?*

Waela simţi disperarea în vocea bătrânului. *Ce intenţii are Ferry?* Ceva profund, din adâncul lui, scotea aceste întrebări la suprafaţă.

— Întrebările tale nu au nici o legătură cu problema de faţă, spuse Murdoch.

Waela auzi moartea vorbind prin vocea lui Murdoch.

Ferry o auzi şi el, căci căzu din nou în muţenie.

— Spui că bebeluşul a fost conceput în afara barierelor Coloniei? întrebă Usija.

Era vocea omului de ştiinţă, ros de curiozitate.

Murdoch părea recunoscător pentru această întrerupere:

— Pluteau într-o... într-un fel de sferă de plasmasticlă. Se aflau pe mare, înconjuraţi de alge. Nu cunoaştem toate detaliile, dar unii dintre oamenii noştri au sugerat că Waela *împreună* cu copilul ei nu mai aparţin de rasa umană.

— Să nu încerci să mă duci la sol! spuse Waela.

Usija se ridică în picioare:

— Pământenii făceau dragoste acolo unde le plăcea lor. Acest caz nu este decât o reluare a situaţiei existente cândva... plus o necunoscută care trebuie studiată.

Murdoch o privi cu severitate:

— Ai spus că...

— Am spus că o poţi întreba. A luat deja o decizie. Planul ei

este foarte inteligent şi plin de responsabilitate. O izolăm faţă de ceilalţi copii, o punem sub o permanentă supraveghere...

Vocea Usijei începu să detalieze toate aspectele necesare punerii în aplicare a planului Waelei — un loc cu *ţâţă,* rotaţia cadrelor med-teh...

Waela respinse vocea Usijei. Copilul îşi căuta o nouă poziţie. Se simţea ameţită.

Nimic nu este normal. Nimic nu este aşa cum ar trebui să fie.

Blip. Frica pătrunse în conştienţă, apoi dispăru rapid.

Ce vrea să spună Murdoch? Cum adică "nu mai aparţin de rasa umană"?

Încercă să-şi amintească detalii. Ce se întâmplase cu ea în gondolă, în timp ce plutea pe marea pandorană? Nu-şi putea aminti decât starea de extaz, fuziunea cu ceva magnific. Această cabină de comanda, vocea Usijei... nu mai aveau nici un fel de importanţă. Important era doar copilul care creştea în ea cu o viteză teribilă.

Am nevoie de o ţâţă.

Imaginea lui Ferry intră cu forţa în conştienţa ei. Era în altă parte, cu inevitabilul pahar de băutură în mână. Murdoch îi vorbea. Ferry încerca să protesteze, fără succes. Auzea voci slabe, îndepărtate şi neclare de parcă ar fi venit dintr-o cameră izolată fonic. Apoi o imagine de la înălţime... se putea vedea marea pandorană, strălucind în lumina a doi sori. Totul fu înlocuit de o imagine înceţoşată, avându-i ca protagonişti pe Oakes şi pe Legata Hamill. Făceau dragoste. Oakes stătea întins pe spate, pe un covor maroniu. Ea se afla deasupra lui... mişcări lente... foarte lente... o expresie de fericire suspectă pe figura ei... Mâinile se încleştau spasmodic pe sâni. Legata se aplecă spre spate, tremurând, şi Oakes o prinse în cădere.

Este un vis, un vis ciudat, un vis în stare de veghe, îşi spuse Waela.

Acum o zări pe Hali îngenuncheată în propria cabină. Pe măsuţa din faţa lui Hali se afla o construcţie ciudată din lemn — două beţe subţiri, perpendiculare, fixate în centru. Hali îşi aplecă fruntea spre beţigaşele încrucişate şi Waela simţi mirosul inconfundabil de cedru. Niciodată nu simţise într-o Catedrală a Copacilor un miros mai proaspăt.

Dintr-o dată, conştiinţa îi reveni în cabina de comandă. Hali o

cuprinsese pe după umăr, conducând-o afară, în timp ce Usija şi Brulagi se certau în spatele lor cu Murdoch.

— Ai nevoie de hrană şi de odihnă, spuse Hali. Te-ai suprasolicitat.

— *Ţâţe,* şopti Waela. Nava mă va hrăni.

Profeţii Israelului care au propovăduit necesitatea formării unui nucleu de zece oameni buni pentru supravieţuirea unui oraş, au construit acest concept pe ideea Talmudică a celor Treizeci şi Şase de Drepţi a căror existenţă în fiecare generaţie este necesară pentru supravieţuirea Omenirii.

— **Cartea Iudaică a Morţilor,**
Arhivele Navei

PÂNĂ NU-L ZĂRI alergând pe câmpia dinspre est, urmărit de o Glugă Nemiloasă, Legata nu ştiu că Toma se afla la Fort. Stătea la monitorul uriaş din Centrul de Comandă; în jurul ei se auzea forfota activităţii obişnuite din ciclul diurn. Oakes şi Lewis se sfătuiau undeva în stânga ei. Monitorul cel mare fusese aservit unui program de scanare, gata să se focalizeze asupra oricărei situaţii neprevăzute. Legata preluă controlul asupra comenzilor şi mări imaginea, concentrându-se asupra bărbatului alergând. Gluga Nemiloasă era la doar câţiva paşi în urma lui. Scena era puternic conturată de lumina încrucişată venind de la cei doi sori.

— Morgan, priveşte!

Oakes se grăbi să ajungă lângă ea, şi privi ecranul.

— Nebunul, murmură el.

Toma se răsuci brusc spre stânga, făcu un salt disperat peste o bucată de piatră periculos de înaltă aflată pe nisip, în vecinătatea semnului lăsat de flux. Gluga Nemiloasă sări după el, aprecie greşit şi ateriză într-o grămadă de alge moarte, aduse de brizanţi. Începu imediat să înfulece frunzele, în timp ce Toma se îndepărtă în fugă. O altă Glugă Nemiloasă apăru în spatele său, de după o stâncă înaltă. Toma ocoli un bolovan şi sprintă în lungul semnului lăsat de flux. Încălţările sale ridicau

bulgări de nisip umed. Fără îndoială, auzise Gluga Nemiloasă apropiindu-se de el.

— N-o să reuşească, nimeni nu poate.

Vocea tremurândă a lui Oakes îi trădă neliniştea.

Ţi-e teamă că n-o să reuşească? gândi Legata. *Sau că, dimpotrivă, o să reuşească?*

— De ce l-ai alungat? întrebă ea.

Era mereu atentă la silueta care alerga în zig-zag, îndepărtându-se. Îşi aminti de întâlnirea din ciclul de noapte, de la Laboratorul Unu al Coloniei. Se trezi îmboldindu-l, în gând: *Sări în valuri! Ascunde-te în apă!*

— Nu l-am alungat, draga mea, spuse Oakes. Probabil a evadat.

Apoi se întoarse spre Lewis:

— Ai grijă să nu mai fie vreo ieşire liberă spre spaţiul neprotejat.

— Deci era prizonier. De ce?

— El şi cu femeia TaoLini s-au întors din aventura submarină fără Panille; ne-au servit o poveste incredibilă, cu aerostate care îi salvaseră. Eşti de acord, sper, că trebuia să facem investigaţii suplimentare.

Lewis veni lângă Oakes:

— Toate punctele de acces sunt sigure.

Toma se repezise încă o dată spre apă, plonjând pe sub zdrenţele algelor. Ieşi la suprafaţă învăluit de frunzele moarte; cea de-a doua Glugă Nemiloasă rămăsese în urmă, hrănindu-se cu plantele verzi. Toma era foarte obosit, se vedea bine acest lucru. Ritmul paşilor devenise foarte neregulat.

— Nu putem face nimic pentru el? întrebă Legata.

— Ce-ai vrea să facem? întrebă Oakes.

— Să trimitem o echipă de salvare!

— A intrat într-o zonă plină de Glugi Nemiloase şi Aripi Plate. Nu ne putem permite să pierdem alţi oameni.

— Dacă a fost atât de nesăbuit încât să iasă afară, atunci să se descurce singur, spuse Lewis. Nu asta e regula alergării Perimetrului?

O privi fix pe Legata.

— Acum nu aleargă P-ul, spuse ea întrebându-se dacă Lewis nu aflase cumva de aventura ei nebunească.

— Oricum ar fi, trebuie să se descurce singur, spuse Oakes.

— Ooo, nu...

Strigătul îi scăpase Legatei. Silueta neagră a unei alte Glugi Nemiloase apăruse în imagine, împreună cu două Aripi Plate la scurtă distanţă în urma ei. Demonii începură din nou vânătoarea. Toma de-abia se mai ţinea pe picioare şi Gluga Nemiloasă se apropie rapid, executând saltul final. În ultima clipă, fu aruncată cu brutalitate în lateral. O masă de tentacule coborâră din înalturi. Aerostatul trecu pe deasupra lui Toma, scoţându-l din scenă.

Oakes se repezi spre comenzile monitorului, cerând o imagine generală. Cineva din spatele lor spuse:

— Ia uitaţi-vă la asta!

Fusese aproape un oftat de uşurare.

De după dealurile şi stâncile care înconjurau Fortul apăruseră şiruri succesive de aerostate, adunate într-o formaţie de asediu, dincolo de bătaia armelor.

— Adio, Raja Toma, spuse Oakes. Păcat că l-au prins aerostatele. O Glugă Nemiloasă ar fi terminat rapid treaba.

— Ce fac aerostatele? întrebă Legata.

Înainte ca Oakes să poată răspunde, Lewis se întoarse spre centrul camerei şi spuse:

— În regulă. Spectacolul s-a terminat. Toată lumea să meargă înapoi la treburi.

— Nu ştim foarte precis. Singurele probe sunt nişte carcase de demoni, spuse Oakes. Au fost supte, lăsate fără nici un pic de sevă.

— Aş... aş fi dorit să-l putem salva, spuse ea.

— A riscat şi a pierdut.

Oakes se aplecă asupra comenzilor, cu degetul îndreptat spre programul de scanare, apoi se opri. Ceru imaginea anterioară, aducând întreaga panoramă pe ecranul monitorului. Aerostatul care-l căra pe Toma se pierduse în mulţimea celor din depărtare. Uriaşele pungi dansau acum în aer, luminate de lumina portocalie a sorilor. Membranele lor de dirijare erau scuturate de vânt.

Legata văzu ce anume îl oprise pe Oakes. În scenă apăreau alte aerostate, urcând din ce în ce mai sus, în straturi succesive, umplând cerul.

— Pe ochii Navei! spuse cineva în spatele lor. Ne-au acoperit sorii!

— Vreau imagini multiple, simultane, spuse Oakes. Activează toţi senzorii perimetrului.

Legata avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi da seama că Oakes i se adresase ei. Apăsă o secvenţă de butoane, imaginea iniţială se pierdu sub o perdea cenuşie, apoi se restructură în mai multe pătrate, fiecare înfăţişând o imagine diferită, cu un număr de identificare dedesubt. Aerostatele acoperiseră cerul peste tot în jurul Fortului — deasupra mării şi uscatului.

— Priveşte acolo.

Vorbise Lewis, arătând spre un pătrat în care apărea baza stâncilor din centrul suprafeţei de uscat:

— Demoni.

Îşi dădură seama că toate crestele muntoase, dealurile... tot ceea ce intra în raza de acţiune a senzorilor prinsese viaţă. Legata era sigură că niciodată până atunci nu se adunase pe suprafaţa Pandorei o asemenea mulţime de dinţi, fălci, cleşti şi ţepi.

— Ce vor? întrebă Oakes cu voce tremurândă.

— Se pare că aşteaptă ceva, spuse Legata.

— Aşteaptă ordinul de atac, făcu Lewis.

— Verificaţi toate sistemele de securitate! lătră Oakes.

Legata schimbă imaginile, alegând senzorii care arătau zonele reparate după revolta clonilor-P. De la cine aşteaptă ordine? se întrebă ea. În fiecare pătrat, se vedeau echipele de lucru în plină acţiune. Majoritatea erau cloni-P, păziţi de Naturali înarmaţi. Unii munceau în careul neprotejat, acolo unde Tentaculele Nervoase nu mai lăsaseră nici urmă de viaţă în urma lor; alţii trudeau în zonele slabe ale perimetrului, improvizând bariere. Ba chiar şi afară, în spaţiul letal, se aflau câteva echipe bine păzite de gardieni. Aerostatele şi demonii stăteau în expectativă.

— De ce nu atacă? întrebă Legata.

— Parcă am fi încheiat un armistiţiu, spuse Lewis.

— Deocamdată să ne păstrăm toată energia, spuse Oakes. Aveţi grijă să nu se tragă la întâmplare. Îi prăjim doar dacă se apropie la mai puţin de douăzeci şi cinci de metri de oameni sau echipamente.

— Gândesc, spuse Lewis. Gândesc şi îşi fac planuri.

— Da, dar ce planuri? întrebă Legata. Oakes devenea din ce în ce mai palid.

— Jesus, ar fi cazul să punem şi noi la punct nişte planuri, spuse el. Vino cu mine.

Legata nu sesiză plecarea lor. Rămăsese cu atenţia îndreptată asupra monitorului, inspectând zona cu ajutorul senzorilor. Întregul peisaj căpătase o puternică strălucire aurie datorată sorilor şi aerostatelor. Pe stâncile negre viermuiau demoni. Marea era acoperită de spumă şi deasupra ei plutea un abur.

Legata se răsuci deodată, dându-şi seama că Oakes şi Lewis dispăruseră din Centrul de Comandă.

Peste foarte puţin timp va trebui să acţionez, gândi ea. *Şi trebuie să fiu pregătită.*

Îşi făcu dram prin agitaţia din Centrul de Comandă, deschise poarta unui coridor principal, şi se îndreptă grăbită spre locuinţa ei.

Poetule,
Tu vezi oase deasupra capului,
dar ele nu sunt acolo.
În momentul în care ajungem noi,
oasele apar...

— Hali Ekel,
Scrisori

HALI SUPRAVEGHEA cu atenţie starea Waelei, prin monitoare. Erau în plin ciclu diurn, însă Waela părea să doarmă; trupul odihnea liniştit în hamacul bine întins, montat într-unul dintre compartimentele de la periferia Navei. Abdomenul i se umflase ca o moviliţă. Cabina nu avea uşă, ci doar o draperie care foşnea uşor, agitată de adierile ce veneau dinspre agrarium.

Nu este un somn normal, gândi Hali.

Respiraţia Waelei era prea liniştită, pasivitatea trupului prea profundă. De parcă ar fi intrat într-o stare asemănătoare hibernării. Ce însemna asta pentru făt?

Compartimentul era cu puţin mai mare decât o cabină standard, şi Hali adusese o targă cu rotile, pe care-şi aşezase moni-

torul. Acesta prezenta mereu starea Waelei, într-un şir de curbe oscilante însoţite de un cronometru sonor. Un set de grafice secundare prezentau starea fătului din pântecul Waelei. Simpla răsucire a unui buton putea suprapune un set de grafice peste celălalt.

Hali căutase timp de o oră ritmul sincron. Waela se mutase în această redută a Secţiei Natali fără nici un protest. Respectase cu o pasivitate de somnambul toate sugestiile lui Hali. Părea să câştige energie de fiecare dată când sugea de la o *ţâţă* aflată pe coridor. Fenomenul acesta o umplea de uimire pe Hali. Foarte puţini se puteau bucura de elixirul Navei. Navigatorii ajunseseră chiar să nu le ia în seamă, considerând că Nava era profund nemulţumită. Prezenţa la slujbele de Adorare a Navei era mai numeroasă ca niciodată.

De ce o hrănea Nava pe Waela?

Hali încercase să obţină şi ea un pic de elixir, de la aceeaşi staţie ca şi Waela. Nimic.

De ce, Navă?

Nici un răspuns. După ce o trimisese să fie martoră la crucificarea lui Iisus, Nava nu-i mai răspundea decât foarte rar.

Liniile de pe ecranul monitorului fuzionară încă o dată -fătul şi mama intraseră într-un ritm sincron. Waela ridică pleoapele. Ochii nu reflectau o stare conştientă; pur şi simplu rămăseseră fixaţi pe tavanul celulei.

— Să ne înapoiem la Jesus.

După ce rosti cuvintele, liniile sincrone se separară, şi Waela închise ochii cufundându-se iarăşi în geografia misteriosului ei somn.

Hali încremenise. Oare şi Waela fusese trimisă în acea călătorie stranie pe Golgota? Îşi spuse că nu. *Dacă ar fi fost martoră la acel eveniment, mi-aş fi, dat imediat seama.* Hali cunoştea bine urmele lăsate asupra ei de călătoria pe Golgota.

Ochii mei sunt mai bătrâni.

Iar în comportamentul ei se făcea simţită o nouă pace interioară, o dorinţă de a povesti şi altcuiva despre experienţa trăită. Însă avea convingerea că nimeni nu ar putea înţelege... *probabil* cu excepţia lui Kerro Panille.

Se concentră asupra pântecului umflat al Waelei.

De ce a însămânţat-o pe această... această femeie mai în vârstă decât ea?

Să ne înapoiem la Jesus?

Să fi fost doar nişte cuvinte spuse în delir?

Un sentiment puternic de nelinişte începu să crească în ea. Se folosi de trusa medicală pentru a lua legătură cu Staţia Centrală şi aranjă cu cineva să o înlocuiască la supravegherea monitorului. Aproape imediat, se prezentă o tânără. Era o internistă de la Secţia Natali, pe nume Latina. Dădu buzna în compartiment, cu trusa medicală de culoare verde prinsă de coapsă.

— Ce-i graba asta? întrebă Hali.

— Ferry îţi trimite vorbă că vrea să te întâlneşti imediat cu el la Punctul de Adorare numărul Nouă.

— De ce nu m-a înştiinţat prin sistemul de comunicaţii? făcu Waela arătând spre propria trusă medicală.

— Da... În sfârşit, mi-a spus că trebuie să te grăbeşti.

Hali încuviinţă şi îşi adună lucrurile. Trusa medicală şi recorderul le lua mereu cu ea, de parcă deveniseră o parte din identitatea ei fizică. O instrui pe Latina, arătându-i procedura cu ritmurile sincrone, apoi dispăru prin cortină. În agrarium se desfăşura o activitate intensă: culegeau recolta. Îşi croi drum prin dansul muncitorilor şi găsi un servo care mergea înspre centru. La Cabina Veche coborî pe tobogan până la Staţia Centrală şi intră în pasajul de Studiu, care ducea spre Punctul de Adorare numărul Nouă.

Găsi poarta şi pătrunse în lumina albastră. Numerele roşii de la intrare clipiră spre ea. Nu-l vedea nicăieri pe Ferry, însă acolo se aflau adunaţi în jur de treizeci de copii, în vârstă de la cinci la şapte annos. Stăteau cu picioarele încrucişate, în jurul unui holofocus montat în centrul zonei de Adorare. Holofocusul arăta proiecţia unui bărbat îmbrăcat în salopetă albă, zăcând pe pământ, acoperindu-şi ochii cu mâinile; avea o mare durere, sau îi era frică.

— Care este lecţia, copii?

Întrebarea fusese pusă cu tonul plat şi lipsit de sentimente caracteristic programelor de instruire.

Un băiat arătă cu degetul spre un altul, spunând:

— Vrea să ştie de unde vine numele acelui om.

Personajul din holofocus se ridică în picioare, părând năucit, şi o mână se întinse din afara focusului, pentru a-l stabiliza. Mâna deveni un alt om, îmbrăcat într-o robă lungă, bej. Focusul căpătă dimensiuni mai mari. Lângă acest nou venit dansa un cal

mare şi alb, cu mişcări nervoase şi ochi sălbatici.

Copiii tresăriră văzând calul pătrunzând, ieşind, apoi pătrunzând din nou în imagine. Bătură din palme atunci când omul cu robă reuşi să-l stăpânească.

Hali se îndreptă spre o canapea şi se cufundă între perne. Privi încă o dată în jur, căutându-l pe Ferry. Nici urmă de el. Tipic. Îi spusese să se grăbească, dar nu venise la întâlnire.

Nici una dintre siluetele proiectate de holofocus nu vorbea, însă dinspre aparat izbucni o voce. Vorbea într-o limbă ciudată. Cât de familiar îi suna acel limbaj! Aproape îl putea înţelege — ca şi cum îl învăţase în vis. Apăsă un buton pe care scria *traducere,* aflat pe braţul canapelei, şi vocea tunătoare izbucni încă o dată:

— Saul, Saul, de ce mă persecuţi?

Vocea! Unde mai auzise vocea aceea?

Silueta îmbrăcată în alb, care nu îşi luase mâna de la ochi, ascunzându-şi faţa, se răsuci şi rămase în picioare, cu spatele la Hali. Abia acum observă că nu purta deloc salopetă, ci o robă albă care i se lipise de picioarele lungi. Omul se clătină, făcând doi paşi înapoi, şi căzu din nou. În cădere, strigă:

— Cine eşti?

Vocea tunătoare spuse:

— Eu sunt Iisus, pe care îl persecuţi. Rău este să calci pe mărăcini.

Hali înlemnise; de-abia mai respira: *Iisus.*

Holofocusul se stinse şi luminile de Adorare a Navei răspândiră raze calde, de culoare galbenă. Hali sesiză că era singurul adult din cameră — şedinţa era pentru copii. De ce o chemase Ferry aici?

Unul dintre copiii care încă nu se ridicaseră de la podea i se adresă direct:

— Ştii de unde vine numele acelui om?

— Provine din fuziunea a două străvechi culturi pământene, spuse ea. De ce priveaţi imaginile acelea?

— Nava a spus că aceasta a fost lecţia noastră de azi. A început cu omul de pe cal. Călărea foarte repede. Noi avem cai în celulele de hibernare?

— Documentele spun că avem, însă deocamdată nu există suficient spaţiu pentru ei.

— Mi-ar plăcea să călăresc un cal.

— Ce aţi învăţat din lecţia de azi? întrebă Hali.

— Nava este pretutindeni, a fost pretutindeni, a făcut şi a văzut totul, spuse băiatul.

Ceilalţi copii aprobară.

De asta mi l-ai arătat pe Iisus, Navă?

Nu primi răspuns, dar nici nu se aşteptase să primească.

Nu mi-am învăţat lecţia. Indiferent ce a vrut Nava să învăţ... nu am reuşit.

Se ridică mâhnită în picioare şi îşi aţinti privirea asupra băiatului care i se adresase. De ce nu erau adulţi aici? Locul acesta era pentru copii, dar să nu existe nici măcar un supraveghetor?

— A fost pe-aici Doctorul Ferry? întrebă ea.

— A fost, dar l-a chemat cineva, spuse o fetiţă din spate. E normal să plece de la Adorare?

— Dacă sunt probleme care privesc Nava, da.

Scuza părea fadă, însă fetiţa o acceptă.

Hali se răsuci deodată şi se strecură afară din cameră. Plecând, o auzi pe fetiţă strigând:

— Cine ne va duce astăzi în sala de studii?

Nu eu, dragă fetiţă. Trebuie să mă ocup de propriile mele lecţii.

Ceva nu era deloc în regulă la bordul Navei. Strania sarcină a Waelei era doar un singur simptom, printre multe altele. Alergă printr-un culoar lateral, îndepărtându-se de Punctul de Adorare, se sui pe o placă de acces, şi îşi făcu drum printr-un tunel slab luminat, până la intersecţia cu un alt tunel. Descoperi o altă placă de acces, cu care ajunse în pasajul principal ce ducea la Arhive. În Secţia Arhive se desfăşura o activitate susţinută — un grup de adolescenţi învăţa cum să manevreze echipamente sofisticate. Însă drumul printre dulapuri era liber, iar la consola care ascundea micuţul laborator de studiu al lui Kerro nu se afla nimeni.

Deschise poarta secretă şi descoperi că lumina din laborator era rozalie. Se strecură înăuntru şi se aşeză pe scaunul de comandă. Poarta se închise în urma ei. Fuga până aici o lăsase fără aer, însă nu avea mult timp la dispoziţie. Cu ce să înceapă? Cu vocoderul? Cu proiecţia?

Hali îşi muşcă buza. Nimic nu putea fi ascuns Navei. Lecţia predată copiilor nu minţea. Ştia asta.

Nu am nevoie de echipamentul ăsta pentru a mă adresa Navei.

Atunci, pentru ce folosea Nava locul ăsta?

— Majoritatea sunteţi foarte tulburaţi dacă vă vorbesc direct în minte.

Vocea Navei ieşea din vocoder. Dintr-un motiv nelămurit, tonul calm o înfuriase.

— Acum suntem doar nişte copii răzgâiaţi. Ce se va întâmpla atunci când vom deveni o pacoste?

— Cum puteţi deveni o pacoste?

Răspunsul ieşi fără să-şi dea seama:

— Prin pierderea respectului faţă de Navă.

Nu primi răspuns.

Acest lucru îi potoli mânia. Rămase puţin într-o stare contemplativă, apoi spuse:

— Cine eşti Tu, Navă?

— Cine? Termenul nu este prea potrivit, Hali. Am trăit în mintea primilor oameni. A fost nevoie de timp pentru înlănţuirea corectă a evenimentelor. *Doar* de timp.

— *Tu* ce respecţi, Navă?

— Respect conştiinţa care Mi-a dat conştienţa. Respectul Meu se manifestă prin decizia de a interfera cât mai puţin posibil cu acea conştiinţă.

— Aşa trebuie să Te respect şi eu, Nava?

— Crezi că poţi interfera cu conştiinţa Mea, Hali?

Hali expiră adânc:

— Interferez, nu-i aşa?

Fusese o afirmaţie, nu o întrebare.

Cu o bruscă senzaţie de scufundare, ca şi cum starea de iluminare apăruse nu pentru că îşi dorise, ci pentru că nu fusese atentă, înţelese lecţia de pe Golgota.

— Consecinţele a prea multe interferenţe, şopti ea.

— Hali, Mă satisfaci. La fel de mult ca şi Kerro Panille în momentele lui cele mai bune.

— Hali!

Fusese vocea lui Ferry, urlând prin difuzorul trusei medicale.

— Vino imediat la Infirmerie!

Ieşi rapid prin poarta secretă. Se afla pe la jumătatea şirului de dulapuri cu programe, când îşi dădu seama că plecase în mijlocul conversaţiei cu Nava. Nava vorbea cu foarte puţini

oameni, iar ea comisese obrăznicia de a pleca fără veste. Însă în momentul în care acest gând îi pătrunse în minte, începu să râdă în sinea ei. Nu putea pleca de lângă Navă.

Ferry o întâmpină la poarta principală a Infirmeriei. Purta un costum albastru, destinat celor care mergeau pe Pandora. Sub braţ avea încă unul. I-l întinse şi Hali sesiză că aveau elemente de prindere a căştilor. Căştile nu erau prevăzute decât pentru zborurile periculoase.

Acceptă costumul întins de Ferry. Bătrânul părea cuprins de o agitaţie puternică. Avea faţa roşie, mâinile îi tremurau.

Materialul costumului era aspru, diferit de cel purtat la bordul Navei. Gluga detaşabilă era — prin contrast — mult mai fină.

— Ce... Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Trebuie să o scoatem pe Waela de aici. Murdoch o va ucide.

Avu nevoie de câteva clipe pentru a înţelege. Apoi îndoielile puseră stăpânire pe ea. Ferry era un bătrân fricos. De ce l-ar înfrunta pe Murdoch? Şi, indirect, de ce s-ar opune lui Oakes?

— De ce vrei să ne ajuţi? întrebă ea.

— Am fost retrogradat în funcţie. Sunt trimis pe planetă, la Laboratorul Unu.

Hali auzise zvonuri despre Laboratorul Unu — experimente incredibile cu cloni. Însă Ferry era vizibil speriat. Ştia ceva sigur despre Laboratorul Unu?

— Trebuie să ne grăbim, spuse el.

— Dar cum... ? Ne vor prinde.

— Te rog. Pune-ţi costumul şi ajută-mă.

Îşi puse costumul peste salopetă şi se simţi umflată. Ferry o împinse spre Infirmerie.

— Când îşi vor da seama, noi vom fi plecaţi, spuse el. Peste patru minute pleacă o navetă de la Puntea Opt. Transportă materiale, nu oameni — tot zborul este automat.

Intrară în sala Infirmeriei şi, când Ferry trase draperiile, Hali tresări. Se strădui să nu pună întrebări. Waela era întinsă pe o targă mobilă, îmbrăcată deja în costum, cu gluga trasă până deasupra sprâncenelor. Abdomenul umflat era ca o pungă albastră sub costum. Cum o adusese Ferry aici?

— Murdoch a adus-o imediat ce ai fost înlocuită, spuse Ferry.

Icni, încercând să scoată targa din sală. Hali se repezi să decupleze legăturile cu monitorul.

— Nu încă! sări Ferry. Acesta ar fi semnalul către Bio că ceva nu este în regulă.

Hali se retrase. Desigur; ar fi trebuit să ştie.

— Acum, pune-ţi trusa medicală, spuse Ferry. Ceilalţi vor crede că o ducem undeva pentru verificări.

Ferry plie gluga sub capul Waelei şi o acoperi cu o pătură gri. Waela sforăi în somn.

— Ce i-au dat? întrebă Hali.

— Un sedativ, cred.

Hali coborî privirea spre hainele ei, apoi îl studie şi pe Ferry:

— E suficientă o singură privire, şi oricine îşi poate da seama că e cusută cu aţă albă.

— Ne vom comporta ca şi cum am şti sigur ce vrem să facem.

Waela tresări, murmură ceva, deschise ochii şi spuse:

— Acum. Acum.

Imediat după aceea căzu din nou în somnul provocat de sedative.

— Te aud, şopti Hali.

— Gata? întrebă Ferry.

Prinse capătul tărgii.

Hali încuviinţă.

— Decupleaz-o.

Decuplă conexiunile monitorului. O transportară pe coridor, păşind cât mai rapid posibil.

Puntea Opt, gândi Hali. *Patru minute.* Puteau reuşi, dacă nu întâmpinau vreo piedică neprevăzută.

Văzu că Ferry conducea targa spre un pasaj tangent punţilor de docare. Bună idee!

Nu făcuseră nici măcar zece paşi, când se auzi chemată:

— Ekel la Infirmerie. Ekel la Infirmerie.

Hali presupuse că două sute de metri despărţea Infirmeria de ţinta lor. Nu se puteau baza pe mijloacele de transport obişnuite. Dacă Murdoch era un ucigaş, atunci intrarea într-un tunel de tranzit ar fi fost un dezastru. Murdoch putea trece peste comenzile automate, aducându-i ca pe o salată chiar la poarta cabinei sale.

Roţile tărgii scârţâiau, ceea ce o enerva. Ferry gâfâia. Nu era obişnuit cu astfel de eforturi fizice. Cei câţiva oameni pe lângă care trecură nu sesizară decât graba unei echipe de intervenţie

medicală şi se dădură la o parte din cale.

Încă o dată, se auzi chemată:

— Ekel! Este un caz urgent la Infirmerie!

Dădură colţul, intrând pe culoarul care ducea spre Punte, şi aproape că scăpară targa de sub control. Ferry o prinse, împiedicând-o pe Waela să cadă.

Hali îl ajută să o aşeze din nou la locul ei şi îşi continuară drumul spre Puntea Opt. Depăşiră Puntea Cinci zărind Puntea Opt undeva în faţă.

Ochii lui Ferry fură atraşi de ceva ascuns sub umărul Waelei. Se repezi şi îl scoase.

Hali îl văzu îngălbenindu-se.

— Ce-i ăsta?

Ferry i-l întinse. Era un tub argintiu; părea foarte suspect.

— Un dispozitiv pentru depistare, gâfâi Ferry.

— Unde era?

— Murdoch probabil a încercat să i-l bage pe gât, însă n-a avut suficient timp la dispoziţie, şi nu s-a putut asigura că Waela l-a înghiţit. Probabil că l-a scuipat.

— Dar...

— Ei ştiu unde ne aflăm. Biocomputerul poate urmări acest dispozitiv prin corp. Îl poate depista, oriunde s-ar afla pe Navă.

Hali i-l luă din mână şi îl aruncă în spate, cu toată forţa.

— Nu avem nevoie decât de un foarte scurt răgaz.

— Până aici ţi-a fost, Ekel!

Fusese vocea lui Murdoch, şi Ekel înlemni de spaima. Murdoch stătea în faţa porţii de acces la Puntea Opt, împiedicându-l pe Ferry să intre. Hali zări un scalpel cu laser în mâna lui Murdoch, dându-şi seama că îl putea folosi ca armă. Instrumentul acesta, alimentat cu maximum de energie, putea tăia un picior, chiar şi de la o depărtare de zece metri!

Aşa cum au recunoscut Iezuiţii, una dintre funcţiile principale ale logicii reduce variabilele şi, în consecinţă, limitează procesul gândirii. În Vedanta, acest mod de a îngrădi creativitatea liberă a gândirii a fost clasificat în şapte categorii logice: Calitatea, Substanţa, Acţiunea, Generalitatea,

Particularitatea, Relaţia Intimă şi Non-existenţa (sau Negarea). Aceste categorii defineau adevăratele limite ale universului simbolic. Recunoaşterea faptului că toate procesele sunt sisteme deschise şi infinite a venit mult mai târziu.

— **Raja Toma,**
Arhivele Navei

AEROSTATUL care-l ţinea pe Toma înfăşurat în tentacule eliberă o cantitate de gaz prin supapă. Şuierul era ca un cântec scurt. Începură o coborâre uşoară spre aburul albastru. Toma simţea tentaculele în jurul său, auzi cântecul... era conştient chiar şi de faptul că Alki îşi începuse alunecarea spre asfinţit. Văzu strălucirea purpurie a cerului, ceaţa albastră, şi piscurile abrupte. Vedea toate acestea, dar încă nu era sigur *ce* anume vedea. Nu era sigur nici pe sănătatea sa mentală.

Apoi se cufundară în aburul cald şi umed.

Amintirile erau tulburi, ca un lucru zărit prin apa agitată. Se schimbau, fuzionau în combinaţii înfricoşătoare.

Calm. Fii calm.

Nu era sigur dacă gândul îi aparţinuse.

Unde eram?

Îşi aminti că fusese alungat în spaţiul neprotejat, dincolo de Fortul lui Oakes. Deci, suprafaţa de pământ de sub ei putea fi tot Dragonul Negru. Totuşi, nu-şi amintea să fi fost ridicat în aer de un aerostat.

Cum am ajuns aici?

Ca şi cum această nelămurire declanşase o explicaţie, se văzu ca prin ceaţă alergând pe plajă. O Glugă Nemiloasă în spatele lui se apropia ameninţător, apoi tentaculele unui aerostat îl ridicară, punându-l la adăpost. Imaginile îi jucau în minte rară să vrea.

Salvat? Ce fac eu aici? Sunt balast? Hrană? Poate că aerostatul mă duce la cuibul lui, unde aşteaptă o ceată înfometată de... cine ştie ce?

— Cuib!

Auzi vocea clar, ca şi cum cineva i-ar fi vorbit în ureche, însă nu avea pe nimeni lângă el. Ştia că vocea nu era a lui, nici a Navei.

Nava!

Aveau la dispoziţie mai puţin de şapte cicluri diurne! Nava avea să şteargă înregistrarea. Sfârşitul omenirii.

Am înnebunit, asta el De fapt, nu mă aflu între tentaculele unui aerostat. Nu plutesc prin aburul albastru.

În minte se deschise o poartă şi auzi o învălmăşeala de voci. Printre ele se afla şi cea a lui Panille. Amintiri... Îşi simţi mintea concentrată asupra unor amintiri blocate până la acest tumult de voci. Gondola... aerostatele atingând gondola ajunsă la suprafaţă... Waela şi Panille făcând dragoste... tentacule lungi şi negre ca nişte şerpi, cotrobăind, alunecând. Îşi aminti propriile hohote isterice. O altă amintire? Dirijabilul aducându-i până la Fort... celula, cu acei cloni-P ciudaţi... alte hohote. *Am halucinaţii... Îmi amintesc halucinaţii.*

— Nu ai halucinaţii!

Din nou vocea aceea! Tentaculele îi schimbară poziţia, însă nu zărea decât aburul albastru şi... şi... Nu mai era sigur pe nimic altceva.

Sporovăială continua în minte — amintiri sau prezent, habar n-avea. Ameţise. Fragmente din presupuse holoînregistrări îi dansau în spatele ochilor.

Am luat-o razna — am înnebunit.

— Nu ai înnebunit.

Nu... vorbesc singur.

Sporovăială începuse să se coaguleze în bucăţi separate. Avu impresia că recunoştea frânturi de conversaţie, însă holoînregistrarea internă îl speria. Simţea că întreaga planetă devenise ochi şi urechi puse la dispoziţia lui. Simţea că era... pretutindeni.

Liniştea reveni în şocuri. O simţi spălându-i mintea. Încet-încet — precum o creatură insignifiantă târându-se pe un perete vertical gigantic — simţi urechile şi ochii aceia ieşind din conştienţa sa.

Era singur.

Ce naiba mi se întâmplă?

Nici un răspuns.

Însă simţea ecourile vocii din minte reflectate într-un sistem complicat de tuneluri şi coridoare. Era în întuneric. Undeva în acest întuneric se afla o ureche pentru auzit şi o voce care să răspundă. Era şi Waela acolo. O simţi, de parcă era suficient să întindă mâna pentru a o atinge.

Tentaculele îl eliberaseră!

Palma atingea solul... piatră, nisip. În jur, întuneric. Waela rămăsese — calmă, receptivă.

Am devenit un fel de mistic blestemat.

— Mistic viu.

Vocea! Era la fel de reală ca şi vântul biciuindu-i faţa. Atunci ştiu că îngenunchease pe un sol negru. În jur... În jur se afla o ceaţă luminoasă, albastră. Şi îşi aminti, îşi aminti clar, că fusese ridicat în aer de un aerostat. O amintire perfectă, clară. O susţinea în minte de parcă ar fi fost propriul său copil. Amintire: suprafaţa strălucitoare a mării, o creastă subţire trecând rapid prin faţa ochilor, cei mai masivi munţi ai Pandorei ieşind din mare şi deşert... Dragonul Negru.

— Priveşte în sus, Raja Toma, şi vezi cum copilul devine tatăl omului.

Lăsă capul pe spate şi văzu fragmente de galben strălucitor şi portocaliu în ceaţa albastră. Un vânt subţire îi chinuia urechile. Zări un mic aerostat chiar deasupra capului. Tentaculele măturau pământul din jur. Ceaţa începu să se subţieze, împrăştiată de briză. Simţea briza pe piele. Parfumuri îi pătrunseră în nări. Cercul de vizibilitate se mărea în jurul lui, prin aerul cald impregnat cu vapori de apă. Întoarse privirea în dreapta şi în stânga.

Junglă.

Fără să ştie cum, înţelese tot ceea ce se afla în jur: un crater imens într-o stâncă neagră, un nor prizonier care producea un curent cald în jurul marginii craterului.

Unul dintre tentaculele aerostatului şerpui spre el şi îi atinse dosul palmei. Îl simţi cald şi moale, la fel ca propria carne. Aburul se condensase şi un firicel îl gâdila coborând în jos, pe ceafă. Ridică privirea spre aerostat. Un alt tentacul, pe care curgeau picături, se legăna deasupra lui.

Calmul îi pieri.

Ce are de gând să-mi facă?

Privi în jur: ceaţă albastră, caldă.

O fisură!

Departe, deasupra, un fir de lumină străluci puternic brăzdând ceaţa. Îi simţi prezenţa electrică prin părul de pe mâini, ceafa şi spate.

Unde mă aflu?

— Cuib.

De fapt, nu auzea acea voce. Nu… ajungea până la centrii auditivi la fel ca şi vocea Navei. Însă nu era vocea Navei.

Totuşi, simţi că ochii îi dezvăluiau realitatea. Tentaculul unui aerostat îi atingea mâna; un altul plutea deasupra capului. Jungla nu dispăruse. Probabil vedea tocmai ceea ce îşi dorea din tot sufletul: refugiul legendar, locul unde se găsea cornul abundenţei, unde nu existau griji, unde timpul nu avea influenţă: Raiul.

M-am refugiat în propria-mi minte, din cauza deciziei Navei de a pune capăt existenţei omenirii.

Aruncă încă o privire spre jungla învăluită de ceaţă — pâlcuri de copaci şi liane ciudat colorate ascunse în frunziş.

— Simţurile tale nu te înşeală, Raja Toma. Aceia sunt copaci adevăraţi. Liane adevărate. Vezi florile?

Culorile erau foarte vii — roşu, liliachiu, cascade de galben auriu. Totul era prea perfect… ficţiune fragilă.

— Ne plac foarte mult florile.

— Cine… vorbeşte… cu mine?

— Avata îţi vorbeşte. Lui Avata îi plac de asemenea grâul şi porumbul, merii şi cedrii. Avata a plantat aici ceea ce specia ta a distrus sau a abandonat.

— Cine este Avata?

Toma se holbă la aerostat, temându-se de răspunsul pe care îl putea primi.

— Acesta este Avata!

Simţurile fură invadate de viziuni: planeta în lumină şi întuneric, crestele Dragonului Negru şi deşerturile Oului, mările şi orizontul — o zăpăceală care îi copleşi capacitatea de discernere. Încercă să scape de ele, însă nu reuşi.

— Aerostatele, şopti el.

— Am hotărât ca voi să ne numiţi "Avata", pentru că suntem mulţi, dar în acelaşi timp unul singur.

Viziunile se retraseră încet.

— Avata ţi-l aduce pe Panille, ca să te ajute. Vezi?

Făcu ochii mari şi zări, în stânga, un alt aerostat coborând prin ceaţa albastră. Kerro Panille, dezbrăcat, era înfăşurat între tentacule, şi parcă înota prin aer. Aerostatul îl aduse la câţiva centimetri de sol. Panille ateriză pe picioare şi alergă spre Toma. Sunetul paşilor lui Panille agitând nisipul nu putea fi negat.

Poetul era adevărat. Nu murise pe plajă, şi nici nu fusese ucis de aerostate.

— Nu ai halucinaţii, spuse Panille. Tine minte. Nu este o înşelăciune. Este un schimb pe care-l faci cu Sinele.

Toma se ridică în picioare. Tentaculul aerostatului se mişcă şi el, rămânând în contact cu dosul palmei.

— Unde ne aflăm, Kerro?

— Exact acolo unde ai presupus — în Rai.

— Îmi citeşti gândurile?

— Unele gânduri. Cine eşti tu, Toma? Avata este foarte curios. Doreşte să-ţi pătrundă misterul.

Cine sunt eu? Rosti cuvintele care îi veniră atunci în minte:

— Sunt aducătorul veştilor rele. Nava are intenţia să pună capăt existenţei omenirii. Pentru totdeauna. Avem... avem la dispoziţie mai puţin de şapte cicluri diurne.

— De ce ar face Nava una ca asta?

Panille se opri la mai puţin de un pas depărtare. Aplecase capul într-o parte, şi faţa avea întipărită o expresie întrebătoare, uşor amuzată.

— Pentru că nu am învăţat să Adorăm Nava.

Limbajul uitat al trecutului nostru animalic perpetuează necesitatea provocărilor. Dacă nu eşti provocat, incitat, te atrofiezi. Provocarea supremă este să depăşeşti entropia, să spargi acele bariere care închid şi izolează viaţa, limitând energia şi împlinirea.

— **Kerro Panille,**
Cânt închinat lui Avata

HALI rămase nemişcată în pasaj, privind arma mortală din mâna lui Murdoch — scalpelul laser. Chiar în spatele lui se afla Puntea Opt — transportorul şi libertatea. Rămăseseră mai puţin de două minute până la lansarea automată a navetei în spaţiu, spre Pandora. O privire rapidă aruncată Waelei îi spuse că nu putea primi nici un ajutor din partea ei. Zăcea fără cunoştinţă pe targa cu rotile. Ţinta scalpelului era evidentă. Hali se repezi în

spaţiul dintre Murdoch şi Waela. Îl auzi pe bătrânul Ferry icnind.

Se concentră asupra scalpelului. Îşi drese glasul şi spuse cu o voce surprinzător de calmă:

— Instrumentele acestea ar trebui să salveze vieţi, nu să aducă moarte.

— Voi salva multe vieţi omorând-o pe femeia TaoLini.

Vocea lui îi aduse aminte de evenimentul îndepărtat, când

Nava o confruntase cu Gură-stricată, la baza Golgotei.

Navă? Era o implorare.

Nava nu-i răspunse. Deci, totul depindea de ea.

Ferry oprise targa la doi paşi de Murdoch şi tremura ca varga, lângă Hali.

Murdoch agită scalpelul:

— Acesta scoate toate formele anormale care cresc într-un corp sănătos. Femeia asta...

Îşi pironi privirea asupra Waelei:

— ... ne contaminează.

Încă o dată, Hali fu invadată de amintirile celor petrecute pe Golgota — ochi mânioşi; ochii erau transparenţi, în spatele lor se zărea violenţa. Faţa lui Murdoch părea adusă din acea gloată.

— Nu ai nici un drept, spuse ea.

— Am ăsta.

Trecu lama fierbinte a scalpelului laser pe lângă obrazul ei:

— Nu am nevoie de alt drept.

— Dar Nava...

— Blestemată fie nava!

Făcu un pas spre ea, întinzând braţul pentru a o da la o parte.

În acest moment, interveni Ferry. Fu atât de rapid încât Hali nu zări decât obrazul lui Murdoch zguduit de lovitură şi cotul lui Ferry trecând rapid ca un fulger prin raza ei vizuală. Murdoch se prăvăli la podea, scăpând scalpelul din mână. Hali era de-a dreptul şocată, atât de acţiunea bătrânului, cât şi de rapiditatea sa. Disperarea îi dăduse forţă.

— Fugi! strigă Ferry spre ea. Scoate-o pe Waela de aici!

Murdoch încerca să se ridice în picioare. Ferry se aruncă asupra lui.

Hali acţionă instinctiv. Puse mâna pe targă şi o împinse, trecând de cei doi bărbaţi încleştaţi în luptă. Scârţâitul roţilor o zgâria pe creier.

Cât timp avem la dispoziţie?

Intrând pe poarta Punţii Opt, se întrebă: *De unde vine disperarea lui Ferry?*

Trapa sigilată a navetei se afla chiar în faţa porţii. Împinse targa peste pragul sasului şi în zece paşi ajunse la trapă. Deabia atunci îşi dădu seama că nu putea evada fără Ferry. El avea programul de tranzit al navetei. Se holbă la panoul de comandă aflat lângă trapă. Fără acel program, transportorul îi va duce la Colonie. Instinctele îi spuneau că acolo îi aştepta ceva mai rău decât Murdoch. Fără acel program, nu puteau intra în navetă — vor fi arşi de vii pe Puntea Opt. Fără acel program, nu putea instrui naveta sa schimbe mediul în cabină, de la *echipamente automate* la *viaţă.*

Opri aici lista problemelor, auzind releele decuplându-se pentru faza finală de dinaintea separării. Se răsuci auzind un mormăit şi îi zări pe cei doi bărbaţi luptându-se în pasajul ce ducea spre trapa navetei. Murdoch îl împingea încet-încet pe Ferry, înaintând spre Hali. Se auzi din nou un clic la panoul cu relee. Una câte una, porţile punţii de docare se închiseră şuierând. Bolţurile intrară în locaşuri, izolând puntea — împreună cu cele patru suflete — de restul Navei.

Murdoch scoase un ţipăt, şi Hali îi zări urechea desprinzându-se şi căzând ca o floare pe podeaua mânjită de sânge. Atunci văzu că Ferry pusese mâna pe scalpel. Se repezi spre panoul cu relee, îl deschise larg şi descoperi butonul *suspendarea programului.* Disperată, apăsă cu putere.

Sper că nu am intrat în cine ştie ce capcană.

Panoul emise un sunet ameninţător.

Ferry o împinse şi introduse o dischetă în locaşul special prevăzut în panou. Mâna sa tremurândă atinse tasta *adaugă program* şi trapa navetei se deschise. Împinseră targa înăuntru şi, în acel moment, Waela se ridică în capul oaselor, spunând:

— Copilul meu va dormi în mare. Acolo unde aerostatele calmează apa formând un leagăn, acolo va dormi copilul meu.

Capul îi căzu în piept. O ridicară de pe targă, aşezând-o cu grijă pe un fotoliu pentru pasageri şi punându-i centurile. Hali auzi trapa transportorului închizându-se. Naveta începu să vibreze. Ferry o împinse spre cabina de pilotaj, luară loc în scaune, şi se fixară bine.

— Ai mai zburat vreodată cu aşa ceva? întrebă Ferry.

Hali negă cu o mişcare a capului.
— Nici eu. M-am antrenat la un simulator, dar asta a fost cu mult timp în urmă.
Mâna sa şovăi asupra butonului *program de decolare* şi, înainte să apese, luminile roşii ale sistemului automat începură să clipească. Hali privi spre bariera de plaz a punţii, aşteptând să se ridice. Nu se întâmplă nimic.
— E ceva în neregulă? spuse ea simţind cum isteria i se ridică până în cerul gurii. De ce nu decolăm?
— Ferry! Ekel! Opriţi maşina aia şi reveniţi înăuntru!
— Murdoch, spuse Ferry. Întotdeauna găseşte o cale să strice totul. Probabil că a scăpat din puntea de docare. A inhibat funcţia pilotului automat şi nu putem scoate bolţurile de prindere.
— Ferry, Ekel... dacă nu o aduceţi pe TaoLini înapoi la Infirmerie, ar putea muri. Vreţi să o aveţi pe conştiinţă? Nu are rost să intraţi în bucluc doar pentru...
Ferry decuplă vocoderul.
Hali inspiră adânc:
— Acum ce facem?
— Asta ori va fi aventura vieţii tale, ori vei muri. Ţine-te bine.
Ferry făcu ordine pe consolă, apăsă butonul *iniţializare,* apoi *prioritate,* apoi *pilotaj manual.* Degetul său ezită câteva clipe asupra butonului *program de decolare.*
— Haide! spuse Hali.
Apăsă butonul. O puternică vibraţie se făcu simţită în cabină.
Hali îi aruncă o privire. Nu bănuise niciodată că Ferry avea resurse pentru o asemenea hotărâre în acţiunile sale. Părea trecut dincolo de limita disperării, acţionând ca şi cum ar fi avut un program bine definit în subconştient. Îşi dădu deodată seama că bătrânul era treaz; nu băuse.
— Numai să avem un manual de zbor, spuse el.
O voce metalică, de femeie, îi făcu să tresară. Venea dintr-un vocoder plasat deasupra capetelor:
— Aveţi un manual.
— Cine naiba eşti tu? întrebă Ferry.
— Sunt Bitten, sistemul acestei navete. Am fost proiectat pentru programe convenţionale şi conversaţionale în caz de avarie. Doriţi să vă separaţi de Navă. Corect?
— Da, dar...

Un vuiet cutremură naveta. Parbrizul din plaz le arătă o imagine a Regăi, apoi o panoramă cu stele. Se separaseră violent de Navă. Începură o rotaţie lentă, cu o sută optzeci de grade, îndreptându-se spre Pandora. Hali zări o gaură enormă acolo unde mai devreme fusese Puntea Opt. Echipele robox se agitau deja în jurul zonei ca nişte insecte, începând reparaţiile.

— Bun, murmură Ferry. Acum ce facem?

Hali înghiţi cu noduri, apoi spuse:

— Facem ce a spus Waela... ne îndreptăm spre mare. Ştie ceva despre...?

— Sistemele de protejare a vieţii au fost acţionate, anunţă Bitten. Persoana adormită are nevoie de îngrijiri suplimentare?

Hali se întoarse în scaun şi privi spre Waela, care zăcea cufundată într-un somn adânc. Pieptul se ridica şi cobora cu regularitate. Îşi desfăcu centurile, veni lângă Waela şi începu o serie de teste: Totul părea foarte normal — presiunea sângelui ceva mai ridicată, adrenalina crescută, dar în scădere. Nu se simţea nevoia unui tratament medicamentos.

Vocea lui Ferry zbură tăci gândurile lui Hali, întrebîndu-l pe Bitten asupra momentului estimat al aterizării pe Pandora.

Hali privi din nou imaginea planetei. În ea creştea un sentiment de incertitudine. Viaţa la bordul Navei luase sfârşit. Singurul lucru cert pe care-l ştia despre viaţa ei acum era că deocamdată nu o pierduse.

Vocea enervantă a lui Bitten se făcu din nou auzită:

— Două ore şi treizeci şi cinci de minute până la contactul cu atmosfera. Plus încă douăzeci şi cinci de minute pentru navigaţie în atmosferă şi aterizarea la Colonie.

— Nu putem ateriza la Colonie! spuse Hali.

Se întoarse în scaunul de comandă şi îşi puse din nou centurile:

— Ce alternative avem?

— Colonia are singura staţie de aterizare potrivită pentru această navetă, spuse Bitten.

— Dar o aterizare obişnuită pe suprafaţa planetei?

— În anumite condiţii, este posibilă aterizarea pe solul pandoran fără a se aduce prejudicii navetei şi echipajului. Însă plecarea noastră a distrus trenul de aterizare din faţă şi valvele pentru docare. Acestea nu sunt necesare la Colonie.

— Dar nu putem ateriza la Colonie!

Îl privi pe Ferry, care nu mai făcea nici o mişcare. Ori îi era frică, ori se resemnase.

— Pe suprafaţa Pandorei, şansele de supravieţuire ale unui echipaj neprotejat sunt minime, spuse Bitten.

Hali îşi simţi mintea vuind. *Şansele de supravieţuire sunt minime!* Avu deodată sentimentul că toate acestea nu erau decât un spectacol; regizat şi nereal. Ferry continua să privească fix prin parbrizul de plasmasticlă. Într-adevăr: Ferry se comporta foarte neobişnuit. *Prea* neobişnuit.

Însă urechea lui Murdoch... gaura aceea făcută în Navă...

— Nu ne putem întoarce pe Navă, nu putem ateriza la Colonie şi nici în spaţiul neprotejat, spuse ea.

— Suntem prinşi, fu de acord Ferry.

Ei i se păru foarte suspect calmul cu care Ferry rostise aceste vorbe.

Iată, ei formează o trupă micuţă, şi ne agasează; iar noi suntem o armată gata de luptă.

— **Cartea Musulmană a Morţilor,**

Arhivele Navei

— TU VORBEŞTI DE RĂZBOI, spuse Panille dând din cap.

Stătea pe solul cald, cu spatele sprijinit de un copac al junglei. Erau învăluiţi în umbrele aruncate de lună.

— Război?

Toma îşi frecă fruntea, coborând privirea spre pământul întunecat. Nu-i făcea plăcere să-l privească în ochi pe Panille — un spiriduş dezbrăcat care părea să intre în contact cu viaţa autohtonă... atingea când un copac, când tentaculele unui aerostat. Contact, contact fizic: atingea mereu.

— Navigatorii au pierdut de mult experienţa războiului, spuse Panille. Clonii şi clonii-P nu au nici un fel de experienţă în privinţa asta. Nu cunosc nici măcar legendele sau tradiţiile. Eu am aflat de războaie doar din holoînregistrările Navei.

Una dintre luni strălucea din plin, cealaltă îşi iţea sfera palidă

deasupra orizontului neregulat. În lumina lor, Toma căpătase un fel de halou pe fondul întunecat al nopţii. Un contur neclar printre celelalte stele. Un om foarte tulburat.

— Dar trebuie să cucerim Fortul, spuse Toma. Este singura noastră şansă. Nava are de gând să... să...

— De unde ştii?

— Acesta este motivul pentru care am fost scos din hiberna-re.

— Să ne înveţi Adorarea Navei?

— Nu! Să vă anunţ că problema aceasta trebuie urgent rezolvată! Nava insistă să...

— Dar nu există nici o problemă.

— Cum adică nu există nici o problemă? se înfurie Toma. Nava va...

— Priveşte în jurul tău.

Panille făcu un gest larg, arătând spre craterul scăldat în lumina lunilor, foşnetul uşor al frunzelor agitate de aerul umed.

— Dacă ai grijă de casa ta, atunci eşti la adăpost.

Toma se forţă să inspire adânc. Să capete o aparenţă de calm, măcar la suprafaţă. În junglă, da... În locul acesta nu păreau să existe demoni. Erau ca într-un *cuib,* aşa cum spusese aerostatul. Însă nu era suficient! Nici un loc nu era sigur, la adăpost de Oakes sau de Navă. Iar cererea Navei nu putea fi eludată. Panille trebuia să înţeleagă asta.

— Te rog să mă crezi, spuse Toma. Dacă nu învăţăm să Adorăm corect, atunci suntem terminaţi. Omenirea va dispărea de pretutindeni. Eu... eu nu vreau să se întâmple aşa ceva.

— Atunci, de ce să atacăm Fortul?

— Ai spus că doar acolo mai sunt oameni pe planeta asta. Colonia a fost distrusă.

— Este adevărat, dar ce îi poţi învăţa pe acei oameni dacă îi ataci?

Vocea lui Panille era exasperant de calmă, şi părea în intre în ritmul frunzelor agitate de vânt.

Toma încercă să păstreze şi el acelaşi ton:

— Lewis şi Şeful distrug algele şi aerostatele. Timpul nu mai are răbdare cu viaţa autohtonă. Nu ţi se pare...?

— Avata înţelege ce se întâmplă aici.

— Ştie de exterminările care au loc?

— Da.

— Şi nu vrea să împiedice acest lucru?
— Ba da.
— Şi cum vrea să procedeze, dacă nu pune stăpânire asupra Fortului?
— Avata nu va ataca Fortul.
— Dar *ce* va face?
— Ceea ce a făcut dintotdeauna. Avata va continua să protejeze oamenii, ori de câte ori va avea posibilitatea. Avata ne va duce acolo unde dorim să mergem.
— Algele nu au ucis Colonişti? Ai auzit ce a spus Waela...
— Încă una dintre minciunile lui Lewis, spuse Panille.
Toma îşi dădu seama că Panille avea dreptate.
Privi jungla din spatele lui Panille. Undeva acolo se afla un grup mare de supravieţuitori, cloni-P şi Naturali, toţi luaţi de pe suprafaţa Pandorei *şi plantaţi* aici, aşa cum aerostatele plantaseră vegetaţia neglijată a Pământului. Toma nu văzuse grupul de oameni, însă Panille şi aerostatele îi descriseseră. Aerostatele puteau face acest lucru, dar... Toma dădu disperat din cap.
— Au atât de multă putere!
— Cine?
— Electroalgele şi aerostatele!
— Avata, vrei să spui.
Vocea lui Panille rămăsese calmă.
— De ce nu-şi folosesc puterea pentru a se apăra?
— Avata este o creatură unică, şi ştie ce înseamnă puterea.
— Ce? Ce ai...?
— Să ai putere înseamnă să te foloseşti de ea. Acesta este sensul posesiunii. Să te foloseşti de ea, înseamnă să o pierzi.
Toma închise ochii, încleştând pumnii. Panille pur şi simplu nu vroia să înţeleagă. Refuzând să înţeleagă, îi condamna pe toţi ceilalţi.
Ce pierdere! Nu era vorba doar de omenire... ci şi de acest Avata.
— Au atât de multe, şopti Toma.
— Cine?
— Avata!
Se gândi la ceea ce aerostatele îi arătaseră deja, apoi îşi rosti gândul cu voce tare:
— Aerostatul acela care m-a adus aici, ştii ce mi-a arătat

după ce ne-a hrănit?

— Da.

Toma continuă. Nu auzise răspunsul lui Panille:

— După câteva clipe de atingere, am avut o halucinaţie, am văzut aproape în întregime recentele fenomene botanice şi geologice ale Pandorei. Gândeşte-te ce pierdere!

— Nu a fost o halucinaţie, îl corectă Panille.

— Atunci ce a fost?

Panille deschise larg ochii spre cele două luni.

— La început, Avata te învaţă prin intermediul atingerii. Primeşti un flux de informaţii real, însă uneori prea intens. Pe măsură ce ucenicul învaţă să se concentreze, informaţia va trece prin procesul discernământului. Începe să separe informaţiile necesare de restul fluxului.

— Flux, da. Aproape totul reprezintă un flux confuz, dar eu...

— Ştii ce înseamnă să te concentrezi, spuse Panille. Selectezi zgomotele pe care doreşti să le auzi şi să le înţelegi. Alegi lucrurile pe care să le vezi şi să le recunoşti. Este pur şi simplu o altă formă de concentrare.

— Spune-mi şi mie, cum de stăm aici, discutând, când... vreau să spun, totul se va sfârşi! Pentru totdeauna!

— Acesta este adevăratul schimb de cunoaştere dintre noi, Raja Toma. Avata trece de la atingere la comunicarea directă. Mintea comunică direct cu cealaltă minte. O identificare perfectă cu cealaltă fiinţă. Ai văzut demoni mâncând fragmente de aerostate după explozie?

Toma era interesat, în ciuda nemulţumirii sale:

— Da, am văzut.

— Aceasta este alimentarea directă cu cunoaştere, identificarea precisă. Unele creaturi din vremurile primitive ale Pământului procedau la fel. Planarienii, de exemplu.

— Tu nu comunici totul prin cuvinte.

— Nu... nu vreau să limitez.

Toma se feri deodată. Tentaculele unui aerostat i se lipiseră de faţă. Acelaşi aerostat îl atinse şi pe Panille. Preţ de o clipă, Toma sesiză un caleidoscop de imagini, fragmente de vise dansând în spatele ochilor. Şi un flux continuu de cuvinte neînţelese!

— Avata este fascinat de misterul tău, Raja Toma, spuse Panille. Cine eşti tu?

— Cel mai bun prieten al Navei.

Panille sesiză adevărul în răspunsul lui Toma, şi se translată în amintire înapoi, spre cabina de studiu aflată la bordul Navei. Aripa trecătoare a geloziei îi atinse conştienţa, apoi dispăru.

— Cel mai bun prieten al Navei ar porni un război?

— Este singura soluţie.

— Şi cine ar lupta în războiul tău?

— Noi şi ei.

— Dar cine vor fi soldaţii *tăi?*

Toma arătă spre junglă, sperând că îşi îndreptase degetul spre grupul de oameni adus aici de aerostate.

— Şi vrei să-l înlături pe Oakes prin violenţă?

— Oakes este un impostor. Preotul-psihiatru este responsabil de prima cerinţă a Adorării: supravieţuirea. Oakes ar sacrifica întreg viitorul omenirii pentru a-şi satisface poftele egoiste.

— Ai dreptate. Oakes este un egoist.

Toma continuă să-şi verse năduful:

— Supravieţuirea cere planuri şi sacrificiu. PP-ul ar trebui să sacrifice cel mai mult. Ne oferim copiii Navei, ca o expresie a Adorării. Oakes *proiectează* oameni prin clonare, având la dispoziţie o cantitate fixă de hrană. Copiii mor de foame în timp ce jucăriile lui...

Se opri, supărat. Stătea acolo, întrebându-se cum l-ar putea convinge pe acest poet că trebuia făcut ceva. Alki se ridică deasupra orizontului dinspre răsărit, inundând ceţurile craterului cu o lumină lăptoasă. Lumina scotea în evidenţă fiecare frunză umedă, însă păstra fundalul într-un amestec misterios de culori amestecate.

— Suntem în pericol, murmură el. Într-un pericol teribil.

— Viaţa este întotdeauna în pericol.

— În sfârşit, cădem şi noi de acord asupra unui lucru.

Toma coborî bărbia în piept şi, în acea stranie elasticitate a timpului care vine odată cu pericolul, îşi văzu ghetele. Îşi aminti ghetele acelea alergând, împleticindu-se sub el... aerostatul care îl ridicase scăpându-l cu viaţă din faţa unei Glugi Nemiloase, în apropierea Fortului.

Teribil pericol!

Îşi aminti deodată un alt moment, legat de acesta: când apăsase butonul *distrugere* la bordul Navei Neantului *Pământeanul,* nenumăratele milenii şi *reluări ale scenariului* se

năpustiseră în mintea sa. Momentul în care trupul său primise comanda de a distruge Nava Neantului şi momentul în care apăsase butonul fuseseră separate de un întreg secol. În acel secol, privise galaxiile făcându-i semn din spatele mâinii şi degetelor. Un fir de păr răzleţ, lung de doar un milimetru, răsărise la încheietura degetului drept arătător, şi îşi aminti înţepătura unui lucru mic şi umed, pe obrazul drept.

— De ce m-a adus aerostatul aici?

— Ca să-ţi păstreze sămânţa.

— Dar Oakes şi cei de la Laboratorul Unu ne vor ucide. Nimeni nu va supravieţui. Iar ceea ce nu vor reuşi ei, va termina Nava.

— Totuşi, suntem în Rai, spuse Panille.

Mişcările sale erau pline de graţie:

— Aici avem hrană, căldură. Un kilometru ne desparte de stâncile din preajma litoralului. Până la Fort sunt mai puţin de zece kilometri. Două lumi diferite, şi vrei să le aduci la un numitor comun!

— Nu! Nu înţelegi ce...

Toma se opri, observând o umbră trecând deasupra lor. Ridică privirea şi zări trei aerostate cărând un cutter lung pentru plastoţel şi câteva siluete umane care se zvârcoleau între tentacule. În spatele lor, de după crestele craterului, apărură alte aerostate, împovărate cu oameni şi echipamente.

Un aerostat plana deasupra lor, cu membrana de dirijare umflată de vânt. Panille îi atinse tentaculul ce atârna până la sol. Vorbi cu o voce detaşată, slabă:

— Lewis a instalat Laboratorul Unu la Fort. Aceşti oameni au fost alungaţi. Sunt îngroziţi. Trebuie să avem grijă de ei.

Un sentiment de bună dispoziţie puse stăpânire pe Toma:

— Ai întrebat de trupe? Uite-le! Aerostatele au adus şi arme! Ai spus că nu ne vor ajuta într-un atac, însă...

— Acum ştiu că ai fost cândva un adevărat PP, spuse Panille. Păstrătorul ritualului şi al costumaţiilor — gătelile şi hainele de doliu.

— Îţi spun că altă cale nu există! Trebuie să cucerim Fortul şi să învăţăm cum să Adorăm!

Panille privi prin el.

— Tu ştii că oamenii au făcut Nava? În consecinţă, oamenii au făcut tot ceea ce provine de la Ea. Nava nu ne spune şi nu ne

cere nimic care să nu facă parte din noi.

Toma nu-şi mai putu stăpâni furia:

— Tu mă întrebi *pe mine* dacă ştiu că oamenii au făcut Nava? Eu am fost unul dintre ei!

Pentru Panille, aceste vorbe aduseră o revelaţie explozivă — Toma, un fragment reînviat al istoriei! *Lucrarea* Navei era aproape vizibilă — trecut, prezent şi viitor întrepătrunse, formând o ţesătură minunată. Acest lucru merita, *cerea* un poem. Panille zâmbi şi spuse cu însufleţire:

— Atunci *trebuie* să ştii de ce ai făcut Nava.

Toma o sesiză ca pe o întrebare.

— Aveam o Navă a Neantului, *Pământeanul,* şi ni s-a cerut să o transformăm într-o fiinţă conştientă. În momentul în care a căpătat conştiinţă, Nava ne-a purtat dintr-o primejdie într-alta, cerându-ne sa o Adorăm. Asta trebuia să facem cu noile noastre vieţi. Asta trebuiau să facă toţi descendenţii noştri.

Panille nu răspunse, însă continuă să privească sosirea unor noi şiruri de aerostate, fiecare cu încărcătura sa de oameni sau echipament. Şuierul blând al aerostatelor şi vorbele speriate ale oamenilor aduşi la sol începură să predomine în zonă.

— Deci vorbeşti cu Nava la fel ca şi mine, şopti Panille. Totuşi, tu nu-ţi auzi propriile cuvinte. Acum înţeleg de ce avea Nava nevoie de un poet aici.

— Noi avem nevoie de un conducător militar cu experienţă, spuse Toma. În lipsa altcuiva, cred că va trebui să mă ofer eu.

Se întoarse pe călcâie, pornind spre cel mai apropiat lot de supravieţuitori.

— Unde te duci? întrebă Panille.

— Să recrutez.

În procesul amintirii, nostalgia acţionează ca un filtru. Navigatorii împrumută Pământului caracteristicile unui tărâm de basm. Diferitele neamuri de oameni, povestindu-şi diferitele amintiri, fac ca în ansamblu acest loc să fie considerat un paradis. Nici un Navigator nu a cunoscut vreodată toate locurile, climele, şi societăţile Pământului. Astfel, de-a lungul mai multor generaţii, accentuarea amintirilor pozitive a dus la o

deformare a realităţilor istorice.

— **Kerro Panille,**
Istoria lui Avata

LEGATA şedea la com-consolă, într-o cameră mică, construită în grabă. Chiar în faţa ei, dincolo de birou, se afla o uşă ovală care ducea în cabina sa — un loc pe care îl folosea destul de rar. Însă Oakes era acum ocupat cu altele şi Legata încerca să profite de această ocazie.

Formă codurile de apel al înregistrărilor, introduse propriul cod, şi aşteptă. Se păstrase contactul cu Nava?

Instrumentul scoase un bâzâit. Pe ecranul monitorului începură să danseze hieroglife. Apelă poarta Bivolului, alese la întâmplare o parolă de protecţie şi începu să transfere datele în sistemul de stocare al lui Oakes.

Acum să te văd, Morgan Lon *Oakes!*

Foile tipărite rămâneau ascunse în fosta cabină a lui Oakes de la bordul Navei, până se va decide să le folosească. Existau şanse — slabe — ca Oakes să se împiedice din întâmplare de înregistrarea aflată aici, la Fort, să o şteargă, apoi să descopere fişierul original, ştergându-i şi pe acela. Însă foile tipărite vor rămâne, purtând pe ele sigiliul Navei.

După ce trecu în revistă datele şi verifică încă o dată eficacitatea barierei, ieşi din program şi reveni la problema lui Lewis. Nu era suficient să aibă putere asupra lui Oakes. Lewis se agăţa de puterea cu care fusese învestit, comportându-se ca un om ameninţat. Legatei nu-i plăcea felul în care Lewis o fixa cu privirea sa secretoasă şi bănuitoare.

Poarta Bivolului îi oferi numele fişierelor disponibile în acel moment. Legata ceru toate informaţiile referitoare la Jesus Lewis.

Imediat, luminiţa *activ* a consolei de comandă se stinse. Legata încercă butonul de alimentare. Nimic. Încercă secvenţa *prioritate,* codul personal al lui Oakes, vocoderul. Nimic.

Chestia asta s-a întâmplat după ce am cerut informaţii despre Lewis.

Probabil că era o coincidenţă. Parcurse încă o dată procedura de iniţializare a consolei. Înregistrările Navei nu puteau fi aduse la această consolă. Se ridică, ieşi în pasaj, trecând prin

încordarea şi agitaţia Secţiei de Pregătire a clonilor-P. Se folosi de una dintre consolele lor. Acelaşi rezultat.

Am fost decuplaţi.

Îi mulţumi clonului palid, cu degete subţiri, care îi făcuse loc la consolă, şi se întoarse în camera ei. Cel mai bun lucru era să îl anunţe pe Oakes. Colonia fiind pierdută şi întrerupându-se comunicarea cu Nava, erau izolaţi. Singuri în mijlocul presiunilor teribile din afară.

Da... Oakes va trebui să afle. Se aşeză la birou şi, după ce înţelese că nimic altceva nu mai răspundea comenzilor, îl căută pe Oakes prin Sistemul de Voce. Oakes lătră să fie lăsat în pace; avea treburi foarte importante de rezolvat. Legata insistă că informaţiile ei erau mai importante decât toate.

Oakes îi ascultă în tăcere raportul, apoi spuse:

— Suntem prinşi în capcană.

— Cum putem fi prinşi? întrebă ea. Nu este nimeni care să ne prindă.

— Am fost "lucraţi", spuse el. Aşteaptă-mă acolo.

Oakes întrerupse brusc legătura prin vocoder şi de-abia atunci îşi dădu ea seama că el nu o întrebase unde anume se afla. O spionase tot timpul? *Cât de mult... cât de mult a văzut?*

În mai puţin de un minut, Oakes intră pe uşă. Salopeta albă era pătată de sudoare. Începu să vorbească şi neliniştea urla în vocea lui.

— Femeia TaoLini, Panille şi Toma... sunt afară şi vor să ne distrugă!

Se opri imediat în faţa uşii, aruncându-i o privire întunecată.

— Imposibil! făcu Legata. Am văzut aerostatul luându-i pe Toma. Iar Panille...

— Dacă-ţi spun că sunt în viaţă! Trăiesc şi complotează împotriva noastră.

— Cum...?

— Mulţi cloni s-au revoltat. Şi am primit un mesaj ameninţător din partea lui Ferry. Se află undeva prin apropiere. Lewis crede că într-o vale. Au oameni şi echipament. Sunt pregătiţi să ne atace.

— Dar cum se poate...?

— Lewis trimite câteva echipe în zboruri de recunoaştere. Acolo, afară, *este* ceva. Sunt capabili să ne perturbe instrumentele — e vorba despre un fel de interferenţă pe care Lewis nu şi-

o poate explica — însă primim totuşi dovezi că acolo se află strânsă multă viaţă, şi foarte mult metal.

— Unde?

— Spre sud, făcu el un gest vag. Ce făceai când Nava a întrerupt contactul?

— Nimic, minţi ea. Circuitele au murit.

— Avem nevoie de acest contact, de oamenii de la bordul navei, de materiale şi de hrană. Restabileşte contactul.

— Am încercat. Poftim, convinge-te.

Se ridică din scaun, invitându-l să ia loc.

— Nu... nu.

Părea că se teme de com-consolă.

— Am... am încredere în tine. Vroiam doar să...

Legata se aşeză din nou:

— Să *ce?*

— Nimic. Încearcă să iei legătura cu Lewis. Spune-i că vreau să ne întâlnim la Centrul de Comandă.

Oakes se răsuci şi părăsi camera. Uşa se închise şuierând în urma sa.

Legata porni un program de căutare a lui Lewis, îi transmise mesajul, apoi încercă să restabilească legătura cu Nava. Nici un răspuns. Se lăsă pe spate, fixând com-consola cu privirea. O cuprinse un sentiment de regret, de remuşcare... de părere de rău, gândindu-se la Morgan Oakes. Acesta se apropia de disperarea în care dorea ea să îl aducă.

Foarte bine dacă Fortul avea să fie atacat. Orice s-ar întâmpla, materialul adus aici îi va fi de folos.

În cel mai nefericit moment, Morgan Lon *Oakes! Ai să-mi apreciezi sincronizarea, deşi nu ai făcut-o niciodată până acum.*

Se va întâmpla în faţa lui Toma? Era posibil ca Toma să fi supravieţuit şi să conducă un atac? Nu i se părea deloc imposibil. Toma — un alt PP. Toma, care o văzuse alergând P-ul, o ajutase în acel ceas disperat, şi nu o trădase nimănui.

Discret. Amabil şi discret. O calitate pe cale de dispariţie.

Apoi o încolţiră îndoielile. Poate că totuşi supravieţuirea oamenilor pe planetă depindea într-adevăr de perechea Oakes-Lewis. Însă Colonia fusese pierdută iar Fortul era supus unui asediu. Asediul venea din partea planetei, sau din partea forţei necunoscute conduse de Toma. Apoi îşi aminti de Camera Ţipetelor. În ce schemă de supravieţuire figura Camera Ţipetelor?

Nu avea nici o justificare. Conducea la impulsuri negative, anti-supravieţuire. Tot ceea ce ieşea din ea aducea moartea, foamea, sau servilismul înjositor. Nu. Nu avea nici o legătură cu supravieţuirea.

Oakes m-a trimis în Camera Ţipetelor.

Nimic nu va schimba asta, vreodată. Însă Toma păzise poarta perimetrului, ajutând-o. Instinctele lui ţineau de supravieţuire. Era foarte hotărâtă să perpetueze calităţile lui Toma.

Cu ce preţ? se întrebă ea apoi, când îndoielile reveniră. *Cu ce preţ?*

Un sentiment oribil apus stăpânire pe mine — un amarnic amuzament, închipuindu-mi că omenirea, după atâtea manipulări ale Navei şi trecerea unei enorme perioade de timp, îşi pierduse capacitatea de a lupta într-un război. Am crezut că această capacitate le fusese răpită exact în momentul în care aveau cea mai mare nevoie de ea.

— **Pamfletele lui Toma,**
Arhivele Navei

HALI o examină încă o dată pe Waela. Naveta nu ajunsese încă în atmosferă, când vocea metalică a lui Bitten lătră spre ei din vocoderul plasat în plafon:

— Cunoaşteţi pe cineva numit Kerro Panille?

Waela tresări la pronunţarea numelui, apoi îşi mângâie abdomenul cu ambele mâini.

— Da, îl cunoaştem, spuse Hali.

Închise ochii:

— De ce întrebi?

— Doriţi să nu aterizaţi la Colonie, spuse Bitten. Acum ar fi posibil.

Ferry ridică privirea spre vocoder:

— Ai spus că suntem obligaţi să aterizăm la Colonie!

— Am fost contactat de Kerro Panille, spuse Bitten. El afirmă că întreg teritoriul Coloniei a fost distrus.

— Distrus?

Hali se prăbuşi ţeapănă în scaun, năucită de şoc.
Ferry prinsele braţele scaunului de comandă. Încheieturile degetelor i se albiseră:
— Dar am fost programaţi să aterizăm la Colonie.
— Vă amintesc că eu sunt un program pentru situaţii neprevăzute, spuse Bitten. Condiţiile de faţă sunt caracteristice unei situaţii de avarie.
— Unde putem ateriza? întrebă Hali.
Şi speranţa îi înfioră carnea. *Legătura cu Panille!*
— Panille spune că pot face o amerizare, lângă o bază ocupată numită Fortul. Este pregătit să ne dirijeze.
Hali verifică siguranţa centurilor care o fixau pe Waela, se întoarse în scaunul său şi făcu acelaşi lucru. Plazul parbrizului încadra un cer strălucitor acoperit de nori: Pandora.
— Vor să ne omoare, murmură Ferry. La naiba cu ei!
— Doriţi să aterizăm în locul propus de Kerro Panille? întrebă Bitten.
— Da, du-ne acolo, spuse Hali.
— Există un factor de risc, spuse Bitten.
— Du-ne acolo! strigă Ferry.
— Pentru conversaţia cu acest program, este suficient un ton normal al vocilor, spuse Bitten.
Ferry o privi pe Hali:
— Vor să ne omoare.
— Te-am auzit. Ce vrei să spui?
— Murdoch a spus că va trebui să mergem la Colonie.
Hali îi întoarse privirea, surprinsă. Omul ăsta îşi dădea seama ce spunea?
— Deci totul a fost o înscenare, spuse ea. Lupta aceea a fost o regizare.
Ferry amuţise, clipind din ochi.
— Dar i-ai tăiat lui Ferry una dintre urechi, spuse Hali aducându-şi aminte.
Ferry îşi dezgoli dinţii într-un rânjet feroce:
— I-a făcut ceva Rachelei. Simt asta.
Hali îşi încrucişă braţele la piept, auzind toate lucrurile nerostite în cuvintele lui Ferry. Privirea îi coborî spre scalpelul laser băgat într-un buzunar la piept. Un tub subţire, care putea aduce moartea sau viaţa.
Trebuia să ia scalpelul cu el, în caz că ar fi avut nevoie să-l

folosească împotriva mea!

— Am făcut să pară un accident, spuse Ferry. Dar ştiu că i-a făcut ceva Rachelei. Treburile murdare sunt lăsate pe seama lui Murdoch, făcu el spre Hali. În Camera Ţipetelor. Acolo îşi execută el misiunile murdare.

Spunând *Camera Ţipetelor,* un fior îl parcurse din creştet până-n tălpi.

— Deci trebuia să mergem la Colonie, dar Colonia este distrusă, spuse Ferry. Demoni, desigur. Foarte curat. Nu le-au plăcut întrebările mele. Vroiam să aflu ce s-a întâmplat cu Rachel.

Hali îşi umezi buzele cu vârful limbii:

— Ce... ce este Camera Ţipetelor?

— Treburile lor murdare le fac în Laboratorul Unu. Au făcut-o din cauza Rachelei, ştiu asta. Iar eu beau prea mult. Mulţi dintre noi se apucă de băutură după ce trec prin Camera Ţipetelor.

Vocea lui Bitten îl întrerupse:

— Corecţia acceptată.

— Ce a fost asta? întrebă Ferry.

— Sunt Bitten. Am primit de la Kerro Panille instrucţiuni pentru modificarea cursului.

— Amerizăm? Pe mare? întrebă Hali.

Brusc, se simţea îngrijorată de starea Waelei.

— Lângă ţărm. Panille spune că vor fi alge acolo unde amerizăm.

— Dar demoni? Demoni sunt? întrebă Ferry.

— Dacă v-aţi referit la fauna autohtonă, vă puteţi proteja cu armele aflate în încărcătura navetei.

— Transporţi arme? întrebă Hali.

— Pe lista de inventar a navetei se află concentrate de hrană, scule şi echipamente de construcţie, ajutoare medicale, costume pentru sol şi arme.

Hali dădu din cap:

— Ştiam că aveţi nevoie de arme pentru a supravieţui la sol, însă nu ştiam că se construiesc pe Navă.

— Ştii ce este o armă? întrebă Ferry privind-o în ochi.

Hali îşi aminti de holoînregistrări, de soldaţii aflaţi atunci pe Golgota:

— Da. Ştiu ce sunt armele.

— Acest scalpel laser este o armă, spuse Ferry atingând tubuleţul de la piept. Acid concentrat, cuttere pentru plastoţel

destinate echipelor de construcţie, cuţite, topoare...

Hali simţi un nod în gât. Toată pregătirea ei de med-teh urla împotriva acestui lucru:

— Dacă ne pregătim să... ucidem...

Ultimele cuvinte de-abia se auziră ieşind printre buze:

— ... atunci vom ucide.

— Acolo jos, problema se pune altfel. Ori ucizi, ori eşti ucis, spuse Ferry. Aşa vrea Şeful.

În acel moment, naveta ajunse în stratul superior al atmosferei. Vibraţiile se făcură simţite în toată cabina, apoi se potoliră.

— Nu putem fugi? întrebă Hali în şoaptă.

— Nu avem unde, spuse Ferry. Ar fi trebuit să ştii asta. Toţi Navigatorii ştiu măcar acest lucru despre Pandora.

Să lupţi sau *să fugi,* gândi Hali, *dar nu ai unde fugi.* Îşi dădu seama că Pandora era un loc în care oamenii se transformau în creaturi primitive.

— Ai încredere în mine, spuse Ferry pe un ton patetic.

— Da, desigur, spuse Hali.

Simţi că naveta frânase, căci centurile o apăsau mai tare. Aruncă o privire în spate, asigurându-se că Waela era în siguranţă.

— Vom ajunge în leagănul mării, zise Hali. Aşa a spus şi Waela. Îţi aminteşti?

— Ce ştie ea? întrebă Ferry.

Vocea sa avea tonul acela curios, temător, care o făcea să-l dispreţuiască.

Omul adevărat cunoaşte aceasta:
firele tuturor posibilităţilor
alcătuiesc un cablu foarte puternic
şi eficient...

— **Kerro Panille,**
Poeme Alese

VREME ÎNDELUNGATĂ, Panille rămase la umbra falezei, simţind apropierea *prezenţei* din spaţiu. Ţărmul neregulat al

mării se afla la câţiva paşi mai jos. Faleza se înălţa mult spre cer. Avata îi vorbise primul despre această problemă şi, preţ de câteva clipe, împrumutase modul de gândire al lui Toma.

Fortul va afla de navetă şi îşi va folosi armele împotriva ei.

Însă Avata îl linişti, spunându-i ca va trimite imagini false sistemelor de supraveghere ale Fortului, disimulând traiectoria reală a navetei. Avata va continua să mascheze locul amerizării folosindu-se de aceeaşi metodă.

Panille simţi pe spate piatra rece a stâncii. Din când în când, închidea şi deschidea ochii. Când ţinea ochii deschişi, era vag conştient de dublul asfinţit roşiatic — cerul luminat de doi sori îndreptându-se spre orizontul Pandorei.

Nava ştia că el se afla acolo. Ştia cu ce se ocupa. Nimic nu putea scăpa Navei. Conştienţa aceea omnipotentă avea similari-tăţi cu cea a lui Avata? Era Nava conştientă de cele mai infime modificări ale impulsurilor electrice? Sau era o altă formă de energie, controlată de Navă şi de Avata?

Prezenţa din spaţiu se apropia... se apropia. O simţi, apoi o văzu.

Naveta apăru deasupra orizontului, ca o stâncă mare traversând suprafaţa unei mări de sticlă. Intrarea în atmosferă fusese amăgitoare. Naveta intrase în raza de atracţie gravitaţională în cel mai de jos punct al orizontului. Apoi urcă pe o traiectorie boltită, pe măsură ce Panille o simţea cucerindu-i din ce în ce mai mult conştienţa. Se mărea mereu şi o văzu îndreptându-se spre el, ca un bolid incandescent.

Zgomotul pietrişului îi spuse că se apropia Toma, însă Panille nu avea acum decât o singură preocupare. Naveta care se apropia era el însuşi. *El* zbura pe cerul roşiatic.

— Te descurci? întrebă Toma.

— Mă descurc, şopti Panille.

Necesitatea de a da un răspuns îi slăbise concentrarea.

Până nu zărise nava apărând pe fundalul asfinţitului pando-ran, Panille nu fusese sigur că o putea stăpâni.

— Sunt cu toţii în mintea mea, şopti el.

În vocea sa se făcea simţită admiraţia şi uimirea.

— Cine soseşte? întrebă Toma.

— Avata nu mi-a spus.

Toma scoase câteva zgomote ciudate, false. Poate se amu-zase, cine ştie?

— Nava ne trimite un cadou surpriză. Poate un nou transport cu recruţi pentru mine.

Îl înconjură pe Panille, apoi dispăru coborând o potecă. Silueta sa aducea o notă de mister în atmosferă.

Merge la ţărm, unde se sparg valurile. Brizanţii vor pune în pericol această amerizare.

După ce zgomotul ultimilor paşi ai lui Toma dispăru din conştienţa lui Panille, căzu întunericul — Dublul întuneric, în care înfloreau cele mai mari mistere ale Pandorei.

Panille se închipui baliză radio. Transmitea un semnal, într-o poziţie cunoscută. Naveta şi pasagerii ei necunoscuţi depindeau de precizia şi constanţa lui. Avata dorea ca naveta să amerizeze în acest loc. Panille avea încredere în Avata.

Vino spre mare, gândi el. *Spre mare... spre mare...*

Aerostatele îşi începură şuierul pe deasupra unui şir de stânci înalte. Ştia că sosise momentul să se alăture lui Toma, la ţărmul mării. Se ridică. Articulaţiile îi înţepeniseră. Aşteptase mult în punctul acesta de observaţie. Se îmbrăcase cu o salopetă albă, adusă de Avata în cuib.

Deasupra lui plutea un aerostat. Începu coborârea spre ţărm. Simţea tentaculele spânzurând prin apropiere, gata să-l prindă dacă ar fi căzut.

Avata, Frate, gândi el.

Drept răspuns, aerostatul scoase un şuier scurt.

Pietrele ascuţite şi poteca dificilă nu-i puneau probleme. Nu avea nevoie să se gândească la paşii pe care trebuia să-i facă. Descoperi că putea acţiona în continuare ca *baliză,* chiar dacă gândurile vagabondau pe alte tărâmuri. Mintea se concentră asupra lui Toma.

Toma cerea explicaţii, şi refuza să creadă aproape tot ceea ce i se spunea.

Crede că Avata îi proiectează în minte imagini false. Crede că eu am învăţat de la Avata, că am devenit un maestru al iluziilor. Nu crede decât în ceea ce poate atinge; apoi se îndoieşte chiar şi de acel lucru.

Panille îşi aminti propriile cuvinte:

— Avata nu aduce halucinaţii. Avata nu este mai mulţi. De aceea folosesc termenul Avata. De aceea spun că aerostatul este Avata.

— Cunosc cuvântul acesta! spusese Toma pe un ton

acuzator.

— Unitatea prezentă în multiplicitate. Unitatea. Este un cuvânt învăţat de la strămoşii poporului mamei mele.

— *Mamei* tale? făcuse surprins Toma.

— Nava nu ţi-a spus? Am fost conceput în pântec, am crescut în pântec, şi am fost hrănit în pântec. Credeam că Nava îţi spune totul.

Toma îi aruncase o privire aspră. Panille atinsese nişte coarde sensibile. Însă nimic nu-l oprise pe Toma să-şi formeze o *armată* — nici avertismentele despre natura lui Avata, nici faptul că nu avea suficiente informaţii. Jumătate din armată aştepta acum undeva sus — un grup eterogen format din cloni-P şi Naturali — rugându-se ca naveta să le aducă arme şi alte echipamente logistice. Unii coborâseră mai devreme, aşteptând la baza falezei.

Deasupra lui Panille, gardianul său manifesta acelaşi dispreţ şi amuzament pentru aceste gânduri.

Armata aceea te poate salva? întrebă Panille.

Avata va muri peste câteva cicluri diurne. După aceea va veni renaşterea.

Oakes nu te-a învins încă, spuse Panille. *Lewis se foloseşte de otrăvuri şi viruşi, dar nici unul dintre ei nu ştie ce înseamnă puterea.*

Un şuier slab veni dinspre aerostat. Panille se întrebă: nepăsarea aceasta era determinată de eforturile lui Toma, sau de iminentul sfârşit al lui Avata? Avea să se termine cu algele-aerostate, cu celulele individuale formând măreaţa unitate plural-singular?

Gândul acesta îl tulbură şi gândi furios, coborând spre ţărm: *Dacă ai impresia că eşti terminat, atunci eşti terminat!*

Depăşi ultimele două stânci şi ajunse pe plaja largă. Nisipul era presărat cu pietre negre. Toma ajunse departe, lângă valuri — încă o umbră întunecată, amestecându-se cu cele ale stâncilor. Valurile erau înalte. În aer se simţea o umezeală sărată. Panille simţi ritmul puternic al valurilor prin piele şi tălpi. Puse mâna pe o stâncă aflată la baza falezei. Piatra era rece şi umedă, vibrând la rândul ei în ritmul valurilor.

Fără algele care să potolească marea, valurile se sălbăticiseră, năpustindu-se să distrugă pietrele, aruncând bolovani enormi pe plajă. Curând, foarte curând, tot ceea ce ridicase Avata avea

să se prăbuşească sub furia mării.

Gardianul plutea deasupra umărului. Un tentacul îi atinse obrazul, transmiţându-i sentimente uitate.

Da, acesta este locul.

Aici învăţase Panille să aprecieze toate acele poeme preaslăvind pietrele, nisipul, marea, şi viaţa-Sinelui — Avata, luminate de trecerea ciclică a sorilor şi lunilor. Aici, monotonia valurilor pierind pe ţărm fusese întreruptă de naşterea în timpul nopţii a unui aerostat; scăpase din cuibul mamei sale şi se înălţase în aer, cu tentaculele plutind pe suprafaţa mării. Deşi Avata era o singură creatură, Panille se simţi înrudit cu aerostatul născut atunci. Aici îi ascultase pe toţi şi întâmpinase fiecare naştere cu un poem. O apariţie îndepărtată, o naştere, îi atrăgea atenţia şi îl umplea de extaz. Se simţea de parcă îi fuseseră ascultate rugăciunile. Noii-născuţi se înălţau în întuneric, deasupra mării.

Toate acestea vor lua sfârşit pentru vecie?

Panille murmură un cânt închinat celulelor pierdute ale lui Avata. Simţea cântul vibrând în întreg trupul, ca şi cum în cele din urmă reuşise să fuzioneze deplin cu Avata.

Floarea solitară este mai presus decât buchetul.
Îşi aminteşte unitatea, lipsită de îmbrăţişare:
apoi o transformare.
O, adevărul înfloreşte noaptea, înconjurat de aur.

Rostind poemul, observă că întreg ţărmul începuse să strălucească în lumina lunii. Totul era înconjurat de aura prieteniei cu Avata. Lumina scălda armata improvizată a lui Toma. Panille îl zări pe Toma ieşind în evidenţă pe fondul semi-întunecat. Depărtându-se de baza falezei, Panille străbătu plaja, apropiindu-se de misteriosul "prieten al Navei".

— Sunt la mai puţin de două minute depărtare, spuse Panille.

Simţea *baliza* în el, emiţând impulsuri care îl conectau cu acea bucată de metal incandescent repezindu-se spre ei.

— Oakes va trimite rachete împotriva ei, spuse Toma.

— Avata mă va ajuta dându-le semnale false.

Panille zâmbi întunericului:

— Nu vrei să mi te alături?

— Nu!

Ridici prea multe bariere, Raja Toma.

— Însă eu am nevoie de ajutorul tău, spuse Panille.

Îl simţi pe Toma gata să erupă:

— Ce trebuie să fac?

— Ar fi bine dacă ai atinge un tentacul de-al lui Avata. Nu este obligatoriu, dar ajută.

Din cerul nopţii coborî un tentacul negru. Cu mişcări reţinute, Toma întinse mâna şi atinse cablul cald.

Aproape imediat, îşi simţi conştienţa conectându-se cu ceea ce dirija naveta spre ei. Vedea două aerostate plutind chiar deasupra lui, îşi simţea trupul stând pe nisipul scăldat de valuri. Însă ritmul zborului îl încătuşase.

Dacă mi-ar fi spus cineva atunci, la Baza Lunară, că într-o zi am să aduc o navetă la aterizare folosindu-mă de minte şi de două plante care cântă în întuneric...

Şi gândesc!

Intervenţia lui Avata fusese inconfundabilă. Avata nu accepta să fie categorisit drept plantă. Toma sesiză nu doar un impuls auditiv, ci şi altceva... nu foarte departe de un sentiment de mândrie.

Avata mă zăpăceşte, se scuză el.

Te zăpăceşti singur. De ce îţi ascunzi adevărata identitate?

Toma renunţă brusc la contactul cu tentaculul cald, însă prezenţa lui Avata nu-i dispăruse din conştienţă.

Te amesteci unde nu-ţi fierbe oala! îl acuză Toma.

Avata nu se amestecă. Fără îndoială, Avata se simţea jignit.

Panille se simţi ca un intrus într-o ceartă. Toma fierbea de mânie, conştient că voinţa nu era suficientă pentru a rupe contactul cu Avata, conştient că Avata dorea să dărâme zidul dincolo de care se ascundea ideea lui despre sine.

— Hai să aducem naveta jos, spuse Panille. Dinspre Fort au fost lansate rachete.

Renunţă să mai fie o baliză radio, spunându-şi că trebuia să se concentreze asupra rachetelor. Toma va trebui să se descurce singur.

Prima dintre rachete apăru urlând pe plajă, repezindu-se spre ei. I se calculase un curs de impact cu naveta.

Aşa cum îl învăţase Avata, Panille creă harta unui teren imaginar, transmiţând-o rachetei. Racheta fu aproape să depăşească limita de rezistenţă structurală, executând o manevră de

evitare a unei stânci care de fapt nu exista acolo.

Se apropie, gândi el.

Ştia şi de ce. Fiecare imagine falsă contribuia la formarea unui model de eroare din care computerul aflat la Fort putea trage concluzii semnificative.

Numerele furnizate de Avata apărură în conştienţa sa, spunându-i că acum era asistat permanent.

Da, fu el de acord. *Numărul patrulelor a crescut.*

De zece ori în ultimele douăsprezece ore, insistă Avata. *De ce nu vrea Toma să-şi înţeleagă adevăratul rol?*

Nu ştiu. Probabil asta este firea lui.

Ai identificat contactul cu naveta?

Panille reflectă la această întrebare, reveni la starea de baliză, şi trăi deodată un puternic sentiment de iluminare. Ştiind că era o problemă urgentă, se insinuă în activitatea lui Toma, şi simţi contactul cu naveta.

Toma, cu cine ai luat contactul pe navetă? întrebă Panille.

Toma se gândi puţin. Simţea apropierea *prezenţei* — era aproape palpabilă. Dacă aceasta era o iluzie, atunci atinsese perfecţiunea.

Cu cine? insistă Panille.

Toma ştia că nu intrase în contact cu mintea unui Navigator. Navigatorii s-ar fi panicat imediat simţind intruziunea altor gânduri. Atunci, cine era?

Bitten.

Semnalul de identificare al navetei îi parveni clar: o concentrare simplă, intensă, lipsită de sentimente.

— Ahhhhh, făcu Toma.

Pentru Panille, reacţia emoţională a lui Toma fusese de-a dreptul derutantă. Toma se amuza. Bitten era un computer de zbor, şi faptul că mintea unui om intrase în contact cu un computer nu era de natură să aducă amuzament. Încă o dovadă a misterului de care Avata se simţea foarte atras.

Se concentrară amândoi asupra contactului cu Bitten, însă Panille nu-şi putea explica de ce acest lucru îi aducea deodată un sentiment de teamă. Teamă profundă. O simţea totuşi, o teamă care radia din propriul său trup, expansionând în afară, şi pătrunzând în fiecare celulă a lui Avata.

NAVA: Te-am învăţat despre mitul Pandorei şi al cutiei sale.
PANILLE: Da, ştiu de unde se trage numele acestei planete.
NAVA: Unde te-ai ascunde dacă şerpii şi fantomele ar năvăli afară din cutie?
PANILLE: Sub capac, desigur.

— **Kerro Panille,**
Arhivele Navei

WAELA SIMŢEA că trăia într-un vis. Era incapabilă să se încreadă în realitate. Ţinea ochii închişi, ca pe un sigiliu eficient împotriva lumii aflată dincolo de trupul ei. Dar nu era suficient. O parte din conştienţă îi spunea că se afla la comanda aterizării navetei. *Ce nebunie!* O altă parte înregistra momentele de dinaintea răsăritului sorilor, umbrele în care era învăluit Dragonul Negru. Panille se afla şi el acolo, undeva printre umbre. *Am halucinaţii.*

Hali!

Simţea neliniştea venind dinspre Hali... Hali se afla prin apropiere. Era o nelinişte stranie — tensiune, peste care se aşternuse efortul de a rămâne calmă.

Hali se teme foarte tare. Cel mai tare se teme că teama i se va citi în comportament. Ar vrea să lase responsabilitatea pe umerii altcuiva.

Desigur — Hali nu a mai părăsit niciodată Nava.

Waela încercă să-şi mişte buzele, să scoată cuvinte liniştitoare, însă avea gura prea uscată. Vorbirea cerea un efort enorm. Se simţi prinsă în capcană, convinsă că zăcea legată pe un scaun în cabina pasagerilor, într-o navetă ce se năpustea spre valurile agitate.

Un fragment dintr-un poem al lui Kerro îi pătrunse în conştienţă şi se concentră asupra lui, temătoare şi fascinată în acelaşi timp, fără să-şi amintească unde mai auzise poemul:

Drumul tău va fi adevărat când vei zări linia albastră a răsăritului, pe când noaptea încă învăluie Dragonul Negru în întuneric.

Hali era şi ea acolo, ascultând fragmentul şi respingându-i. Un val de emoţie puse stăpânire pe Waela, care îşi dori să

ajungă lângă Hali, să o ţină strâns în braţe, să plângă împreună cu ea. Cunoştea starea aceasta — dragostea pentru acelaşi bărbat. Însă acum vedea că Pandora se apropiase foarte mult — linia albă a valurilor se contura clar. Waela ar fi vrut să se îndepărteze de valuri. Simţea copilul în pântec, o altă conştienţă, a cărei viaţă împărtăşită se extindea în afară, tot mai mult, tot mai mult...

Scoase un strigăt, acoperit însă de zgomotul teribil făcut de metal la atingerea apei. Câteva clipe, viteza scăzu; avea o senzaţie de alunecare, urmată de o frânare lină şi apoi de urcare. În cele din urmă, sunetele se transformară într-o cacofonie. Totul se termină cu o bufnitură, urmată de tăcere.

— Unde sunt oamenii?

Fusese vocea lui Hali.

Waela deschise ochii. Ridică privirea spre tavanul navetei — grinde din metal, surse de iluminare, o lumina roşie clipind. Undeva se auzea sunetul valurilor. Naveta scârţâi. Dintr-o dată începu să se clatine.

— E cineva acolo, spuse Ferry.

Waela întoarse capul, zărindu-i pe Ferry şi pe Hali eliberându-se din scaunele de pilotaj. Plasmasticla din faţa lor încadra o barieră de bolovani negri, la doar câţiva metri depărtare. Fascicole de lumină artificială iluminau stâncile din spate.

Ferry întinse mâna şi atinse un buton. Se auzi un *sssss* lângă picioarele Waelei, iar cabina fu inundată de un val de aer rece. Dincolo de fascicolele acelea de lumină se zărea fondul întunecat al nopţii. Trapa fu blocată câteva momente de intrarea a două personaje. Waela îi recunoscu, de parcă atunci se trezise din vis — Panille şi Toma.

— Waela! spuseră amândoi deodată.

Păreau foarte surprinşi de apariţia ei.

Hali se îndepărtă de consola cu instrumente, dându-şi seama că Panille îşi concentrase privirea asupra pântecului umflat al Waelei. Nici Panille, nici celălalt bărbat nu se aşteptaseră să o găsească aici pe Waela, şi nici nu îşi puteau explica starea ei.

— Kerro, spuse ea.

Panille se întoarse spre ea, la fel de surprins:

— Hali?

Toma dădu capul pe spate, râzând în hohote:

— Ai văzut? Ce ţi-am zis eu? Un cadou-surpriză din partea

Navei!

Waela încercă să-şi desfacă centurile. Hali se repezi să o ajute şi o sprijini să se ridice de pe scaun. Zgomotul valurilor se auzea foarte clar şi simţeau şocurile sub tălpi.

— Salut, spuse Waela.

Făcu trei paşi micuţi înspre Toma, îmbrăţişându-l.

Hali încercă să traducă jocul emoţiilor de pe figura bărbatului. *Teamă?*

Panille o atinse pe braţ:

— El este Raja Toma, comandantul armatei şi oponentul lui Morgan Oakes.

— Armată?

Hali îşi plimba privirile de la un bărbat la celălalt.

Toma se desprinse cu blândeţe din îmbrăţişarea Waelei, îi puse mâinile pe umeri, şi aruncă o privire severă spre Panille:

— Este cumva o glumă de-a ta?

— Nu, spuse Panille dând din cap.

Hali nu reuşi să înţeleagă semnificaţia schimbului de cuvinte dintre cei doi. Vru să întrebe ceva, însă Toma vorbi primul:

— Ce mai aveţi în navetă?

Programul Bitten răspunse. Avea o voce împiedicată, plină de paraziţi, însă inventarul aflat în magazia navetei se înţelegea destul de bine.

— Arme! spuse Toma.

Se repezi spre trapa deschisă, strigă ceva oamenilor de afară, apoi se întoarse:

— Trebuie să o descărcăm, înainte să fie distrusă de valuri… sau de Oakes. Ieşiţi afară cu toţii!

Hali simţi o atingere pe umăr. Era Ferry:

— Cred că merit şi eu o explicaţie.

Dar chiar şi pretenţiile sale aveau tonuri plângăcioase.

— Mai târziu, spuse Toma. Veţi întâlni afară o persoană care vă va conduce la tabără. Ea vă va spune tot ceea ce vreţi să aflaţi.

— Demoni? întrebă Ferry.

— N-am întâlnit aşa ceva pe-aici, spuse Toma. Acum grăbiţi-vă ca să...

— Nu ai dreptul să-l tratezi în felul acesta! protestă Hali. Fără el, Murdoch ne-ar fi... ne-ar fi ucis!

Panille aruncă o privire curioasă spre Hali, apoi spre Ferry:

— Hali, bătrânul acesta lucrează pentru Oakes... şi pentru sine. Este un expert în jocurile politice, şi ştie că poate negocia un preţ foarte bun pentru noi.

— Toate astea ţin de trecut, bolborosi Ferry.

Părul îi ieşea din nas ca nişte viermi.

— Ghidul vă aşteaptă afară, spuse Toma.

— Numele ei este Rue, spuse Panille. A fost colega de cameră a Rachelei Demarest.

Ferry înghiţi în sec, încercă să spună ceva, înghiţi din nou, apoi:

— Rachel?

Panille îi răspunse plimbându-şi capul dintr-o parte într-alta.

În colţul ochilor lui Ferry se ivi o lacrimă, coborând apoi pe obrazul brăzdat de riduri. Inspiră adânc, se întoarse şi ieşi prin trapă. Toată energia şi hotărârea de mai înainte dispăruseră din trupul său.

— Să ştii că într-adevăr ne-a salvat, spuse Hali. Îmi dau seama că este spion, dar...

— Cine eşti tu? întrebă Toma.

— Med-teh Hali Ekel, spuse Panille.

Hali ridică privirea spre Toma — cât de înalt era! Părea să aibă patruzeci-cincizeci de ani, însă când îi întinse mâna, o simţi puternică şi tânără. O mână de comandant, sigură. Apoi îşi dădu seama că Waela şi Kerro se atingeau. Kerro o luase pe după umeri, conducând-o afară din navetă.

— Med-teh, spuse Toma. Ne vei fi de mare ajutor, Hali Ekel. Vino. Pe aici.

Hali rezistă presiunii braţului său. Îl privi pe Kerro mângâind pântecul Waelei cu un deget.

Toma văzu gestul şi se concentră asupra Waelei:

— Ceva e în neregulă cu ea. N-ar fi trebuit să...

Toma o iubeşte, gândi ea. Vocea lui era prea îngrijorată.

— Trusa mea medicală spune că mai sunt doar câteva zile până la naştere, spuse Hali.

— Imposibil!

— Ba da. Doar câteva cicluri diurne. În rest...

Hali ridică din umeri:

— ... pare să fie sănătoasă.

— Este imposibil, crede-mă! Un copil are nevoie de mai mult timp pentru a creşte în...

— Lewis reuşeşte şi el acelaşi lucru. Ai auzit ce-au spus clonii-P.

Vorbise Kerro, care revenise în navetă, rară să-şi ascundă amuzamentul faţă de nedumerirea lui Toma.

— Da, dar...

Toma dădu din cap.

— Poţi merge singură pe plajă, Hali? întrebă Panille. Partea din spate a navetei este pe cale să cedeze. Şi cred că Waela...

— Da, desigur.

Trecu pe lângă el — avea aceeaşi figură, aceeaşi voce, trupul puţin mai subţire decât înainte. Apoi îşi dădu seama: *Acesta nu este Kerro pe care-l ştiam eu! S-a schimbat... e atât de diferit!*

Îl auzi pe Toma spunând:

— Vreau s-o examinez şi eu pe Waela.

De asemenea, omul nu-şi cunoaşte timpul: aşa cum peştii sunt prinşi în plasa cea rea şi aşa cum păsările sunt prinse în colivie, tot aşa fiii omului sunt prinşi în timpul cel aducător de nenorociri, atunci când acesta cade asupra lor.

— **Cartea Creştină a Morţilor,**

Arhivele Navei

— ARUNCĂ ÎN AER cutterul acela. Îmi dai mai târziu detalii.

Lewis întrerupse convorbirea şi se îndreptă cu faţa spre Oakes. Se aflau în Centrul de Comandă. Ca şi cum ar fi comunicat subtil, amândoi se întoarseră pentru a privi imaginile de pe monitorul cel mare.

Activitatea continua frenetic în jurul lor — în jur de cincizeci de oameni dirijând apărarea Fortului, sub ochii Naturalilor înarmaţi urmărind cu atenţie tot ceea ce se petrecea în cameră. Însă Legata, care stătea lângă Oakes, avu impresia că zgomotul scăzuse dramatic. Şi ea se holba în monitorul cel mare.

Rega răsărise de curând, iar lumina punea în evidenţă şirurile succesive de aerostate, haitele de demoni adunate pe

dealuri — toţi aşteptând parcă semnalul de atac. Totuşi, dimineaţa aceasta prezenta un element nou. Pe stânca dinspre sud stătea un om dezbrăcat, mângâiat de tentaculele unui aerostat. Senzorii măriră imaginea şi trăsăturile bărbatului se distinseră clar. Era poetul, Kerro Panille.

Pe suprafaţa netedă de la baza stâncii se afla un cutter, montat pe roţi. În jurul aparatului se grupaseră cloni-P şi Naturali. Vârful mortal al cutterului se îndreptase spre Fort. Era prea departe pentru a putea provoca vreo stricăciune, însă avea un aer ameninţător.

Cel mai ameninţător lucru părea faptul că nici un demon nu se repezise să atace vreunul dintre oamenii grupaţi în jurul cutterului. Teribilele creaturi ale Pandorei aşteptau disciplinate, împreună cu ceilalţi.

— Peste o clipă sau două vom afla, spuse Lewis.

Îşi făcu drum până în apropierea lui Oakes. Priveau cu toţii monitorul.

— Nu putem trimite nişte oameni acolo? întrebă Oakes. Am putea captura lucrul acela printr-un atac direct.

— Pe cine să trimitem? întrebă Lewis.

— Trimitem nişte cloni. Avem cloni până *aici!* urlă Oakes ridicând mâna la nivelul gâtului. Şi nu avem destulă hrană. Să trimitem câţiva, poate reuşesc să captureze cutterul.

— De ce ar face clonii una ca asta? întrebă Legata.

— Ce?

Oakes îi aruncă o privire distrugătoare, supărat pe îndrăzneala ei.

— De ce s-ar arunca clonii în luptă, la porunca ta? Demonii sunt afară. Toată lumea îi vede. Undeva pe câmpia aia sunt şi Tentacule Nervoase. De ce să-şi asume clonii un asemenea risc?

— Ca să-şi salveze pielea, desigur. Dacă stau aici şi nu fac nimic...

Vocea lui Oakes se stinse.

— Soarta ta este şi soarta lor, spuse ea. Poate chiar mai rea. Te vor întreba de ce nu mergi împreună cu ei.

— Pentru că... pentru că eu sunt PP-ul! Eu sunt mai important decât ei.

— Crezi că în ochii unui clon valorezi mai mult decât se apreciază el însuşi?

— Legata, ce vrei să...?

Fu întrerupt de un fulger strălucitor şi de o explozie care răsunase atât de aproape încât îi asurzi urechile, oprindu-i respiraţia. Imaginile dispărură de pe ecranul monitorului, înlocuite de paraziţi. Legata, aruncată la podea de puterea exploziei, se ridică sprijinindu-se de consolă. Lewis se ridica şi el în patru labe. Auziră urlete şi paşi grăbiţi în pasajul din afara Centrului de Comandă.

Oakes îi făcu semn Legatei:

— Fă ecranul ăla să meargă!

— Probabil că am distrus cutterul, spuse Lewis.

Legata se repezi la comenzile monitorului, porni un program de identificare a senzorilor activi, şi descoperi unul plasat la înălţime, care oferea imagini ale Fortului, împreună cu crestele muntoase din depărtare deasupra căror pluteau aerostatele. Panille stătea în continuare pe stâncă; cutterul şi echipajul său rămăseseră la baza stâncii. Nimic nu părea să se fi schimbat.

Auzeau cu toţii bătăile în poarta Centrului de Comandă. Cineva o deschise. Imediat, Centrul se umplu cu o ceată eterogenă de cloni-P şi Naturali, strigând cu toţii:

— Tentacule Nervoase! Tentacule Nervoase! Izolaţi totul!

Lewis se repezi spre cea mai apropiată consolă şi apăsă butonul *Izolare.* Toate trapele se închiseră. Zăriră cu toţii pe ecran primul val de oameni urlând de groază lângă bariera interioară a Fortului. Legata manevră senzorul urmărindu-i şi zăriră cu toţii o dâră de fum ieşind din perimetrul Fortului. Oamenii alergau înspăimântaţi, îndreptându-se spre primele trape care le ieşeau în cale. Pumnii băteau cu disperare în trape; zgomotul trebuia să fie teribil, având în vedere distanţa faţă de senzor. Toată panorama părea o scenă cu marionete.

Lewis traversă rapid camera, apucă braţul unui nou venit şi îl conduse spre Oakes. Legata îl recunoscu. Era un supraveghetor, un Natural pe nume Marco.

— Ce naiba s-a întâmplat acolo? întrebă Oakes.

— Nu ştiu.

Omul clipea zăpăcit. Se uita mai degrabă la ecranul monitorului decât la Oakes.

— Am folosit unul dintre noile cuttere, cele cu bătaie lungă, şi am lovit la aproximativ un metru de ei.

— I-ai *ratat?* urlă Oakes cu faţa roşie de mânie.

— Nu! Nu, domnule. Un metru este o distanţă foarte bună.

Lovitura topeşte piatra pe o rază de zece metri. Numai că...

— Nu-i nimic, Marco, spuse Lewis. Spune-ne ce-ai văzut.

— A fost omul acela de pe vârful stâncii, spuse Marco arătând spre ecran.

— Nu a făcut nimic, spuse Oakes. Am fost tot timpul cu ochii în ecran şi...

— Lasă-l pe Marco să spună ce a văzut, îl întrerupse Lewis.

— Totul s-a petrecut cu o rapiditate nemaipomenită, spuse supraveghetorul. Fascicolul nostru a lovit la mai puţin de un metru. Am văzut solul de acolo începând să strălucească. Apoi fascicolul... s-a curbat. S-a curbat în sus, spre omul acela din vârf. Am avut impresia că-l văd pe *el* strălucind, apoi fascicolul s-a întors spre noi!

— Cutterul nostru a fost lovit? întrebă Lewis.

— S-a petrecut atât de repede încât foarte puţini am scăpat cu viaţă.

— Trimite nişte cloni, spuse Oakes.

O masă de trupuri se îndreptă ameninţător spre el şi îşi dădu seama, prea târziu, de pericolul în care intrase. Specialiştii care lucrau în Centrul de Comandă erau cloni în proporţie de jumătate. Iar majoritatea refugiaţilor care aglomerau acum încăperea erau cloni.

— Sigur! strigă cineva din grămadă. Tu stai aici, şi noi ne riscăm pielea!

Se auzi o altă voce, plină de accente guturale:

— Da, trimiteţi nişte cloni. Le mai daţi demonilor ceva de mâncare. Între timp, Naturalii se pot întoarce la Colonie, să-şi bea în linişte vinul!

Oakes privi cercul de figuri ameninţătoare. Până şi Naturalii păreau mânioşi. Nu era acum momentul să le spună despre pierderea Coloniei. Abia aşa îi va face conştienţi de puterea lor. Îşi vor da seama câtă nevoie avea de ei.

— Nu! spuse Oakes agitând mâna. Toate deciziile privind supravieţuirea aparţin PP-ului. Eu sunt reprezentantul Navei, vocea sa aici, pe planetă!

— Oooo, acum este *Nava!* strigă cineva.

— Nu vom fugi acasă, la Colonie, spuse Oakes. Vom sta aici, lângă voi... până la ultimul, dacă va fi nevoie.

Vocea guturală îi răspunse:

— Ai al naibii de multă dreptate când spui că n-ai să pleci!

Camera se umplu de tăcere. Apoi se auzi vocea limpede a lui Lewis:

— Nu vom fi înfrânţi.

Oakes se folosi imediat de acest prilej:

— Am eliminat aproape toate algele care ne împiedicau să cultivăm în mare. Aerostatele vor dispărea şi ele. O mână de rebeli nu pot sta în calea unei vieţi mai bune pe care ne-o putem făuri aici.

Privi spre Lewis, surprinzând umbra unui zâmbet.

— Spune-ne ce trebuie să facem, spuse Lewis.

Unul dintre oamenii lui Lewis ieşi în faţa, îndemnându-l:

— Da, spune-ne.

Cât de prompt îşi aduce răsplata condiţionarea din timp a oamenilor, îşi spuse Oakes.

— Mai întâi, trebuie să vedem cum stăm.

— Am urmărit tot timpul ecranul, spuse Lewis. Nu văd nici un Tentacul Nervos. Tu ai văzut vreunul, Legata?

— Nu, nici unul.

— Nici un Tentacul Nervos nu a încercat să intre în Fort, spuse Lewis. Probabil au învăţat lecţia cu clorul.

— Ai inspectat tot perimetrul? întrebă cineva.

— Nu, dar priviţi oamenii aceia de lângă spărtura în zid, spuse Lewis. Nici unul nu pare tulburat. Voi deschide trapele.

— Nu! spuse Oakes făcând un pas în faţă. Cel care a pus întrebarea are dreptate.

Se răsuci spre Legata:

— Ai destui senzori ca să poţi inspecta întreg perimetrul?

— Nu-l pot inspecta în întregime...însă Jesus are dreptate.

Oamenii noştri nu sunt ameninţaţi de nici un pericol.

— Atunci trimite câţiva voluntari cu senzori portabili, spuse Lewis. Putem folosi şi câteva echipe de intervenţie. Mergem şi noi, dacă doriţi.

Oakes îi aruncă o privire. Omul ăsta era chiar atât de curajos pe cât se dădea? Tentaculele Nervoase să-şi amintească de lecţia cu clorul? Imposibil. Altceva reţinea demonii. Imediat după acest gând, Oakes trăi senzaţia că întreaga planetă se afla acolo, în preajma Fortului, aşteptând momentul potrivit pentru a-l ucide.

Luând liniştea drept consimţământ, Lewis îşi croi drum prin mulţime, alegând oamenii:

— Tu... tu... tu... tu... Veniţi cu mine. Larius, tu adună o echipă de intervenţie, ia harta şi reparaţi senzorii.

Lewis deschise o uşă în capătul camerei, îi invită pe *voluntari* să iasă, apoi se întoarse spre Oakes spunând:

— În regulă, Morgan, acum totul depinde de tine.

Ce-a vrut să spună cu asta? Oakes privi uşa închizându-se în urma lui Lewis. *Trebuie să fac ceva!*

— Toată lumea se întoarce la lucru, spuse el. Toată lumea iese afară, cu excepţia personalului care lucrează în centrul de Comandă. Hai! Înapoi la îndatoririle voastre!

Nu prea păreau dornici să plece.

— S-a întâmplat ceva când Jesus a deschis uşa? Haideţi! Avem multă treabă de făcut.

— Lăsaţi uşa deschisă dacă vreţi, spuse Legata.

Oakes nu fu prea fericit de sugestie, însă oamenii se puseră în mişcare. Începură să plece. Legata se întoarse spre consola de comandă a ecranului principal. Oakes veni lângă ea, simţindu-i mirosul îmbătător.

— Ne batem cu o întreagă planetă, spuse el.

Supraveghe acţiunea de începere a reparaţiilor. Când echipa se întoarse, află că ceva distrusese senzorii aflaţi la mai puţin de zece metri deasupra solului, pe un arc de cerc în jurul perimetrului. Arcul de cerc măsura şaptezeci de grade. Releele arse scoseseră senzorii din funcţiune. Stricăciunile erau mai puţin importante decât se temuse. Începu să respire mai uşor. Deabia acum îşi dădu seama că tensiunea îi strânsese pieptul în chingi de oţel.

Lewis se întoarse după o vreme, şi se apropie de ei.

— Vroiai ca oamenii ăia să rămână în pasaj? îl întrebă el pe Oakes.

— Nu, spuse Oakes dând din cap. Nu.

Continua să privească ecranul.

— I-am trimis să-şi vadă de treburi, spuse Lewis. Nimic nu pare să se fi schimbat afară. De ce aşteaptă?

— Războiul nervilor, spuse Oakes.

— Cine ştie?

— Trebuie să punem la punct un plan de atac, spuse Oakes. Clonii trebuiesc convinşi că este obligatoriu să atace.

Lewis privi dansul mâinilor Legatei deasupra comenzilor, ridicând din când în când ochii spre imaginile aduse pe ecran.

Rega urcase sus pe cer şi Alki se căţăra deasupra orizontului. Deşertul strălucea, totul era scăldat în lumină.

— Cum ai de gând să-i convingi pe cloni? întrebă Lewis.

— Adu câţiva aici, spuse Oakes.

Lewis îi aruncă o privire întrebătoare, însă se conformă. Reveni cu doisprezece cloni-P a căror înfăţişare se apropia foarte mult de cea a Naturalilor, cu excepţia musculaturii exagerate care le umfla braţele şi picioarele. Erau genul de cloni pe care Oakes nu-l putea suferi, însă îşi ascunse dezgustul. Lewis îi dispuse într-un arc de cerc, la trei paşi depărtare de Oakes.

Studiindu-le figurile, Oakes recunoscu câţiva din grupul care năvălise cu câteva minute înainte în Centrul de Comandă. Figurile lor trădau neîncrederea. Apoi sesiză că Lewis se înarmase cu un pistol laser. De asemenea, Naturalii din cameră erau în stare de alertă.

— Nu mă voi întoarce la Colonie, începu Oakes. Niciodată. Suntem aici ca să...

— Te-ai putea întoarce pe Navă!

Vorbise un clon din stânga lui Lewis.

— Nava nu ne mai răspunde, spuse Legata. Trebuie să ne descurcăm singuri.

Tâmpito! Oakes se albi la faţă. Femeia asta nu ştia cât de periculos era să trădezi faptul că depinzi de alţii?

— Suntem testaţi, spuse Oakes. Nava vrea să vadă dacă suntem în stare să ne descurcăm şi singuri.

Aruncă o privire spre Lewis, remarcând din nou umbra unui zâmbet pe buzele sale.

— Poate că ar trebui să ieşim şi să fugim, spuse Legata.

Degetele ei alergau pe deasupra comenzilor.

— Poate că ăsta este un joc, la fel ca alergarea P-ului sau Camera Ţipetelor.

Ce face nebuna asta? se întrebă Oakes. O privi pieziş, însă Legata îşi făcea de lucru cu comenzile, fără să-l ia în seamă.

— Se întâmplă ceva, spuse ea.

Toţi ochii se întoarseră spre ecran. Senzorii se focalizaseră asupra stâncii. Panille se ridicase în picioare, strângând în mână tentaculul unui aerostat. În jurul cutterului de la baza stâncii veniseră mulţi cloni-P, şi continuau să se adune. Demonii ieşiseră de sub umbrele falezei. Chiar şi şirul de aerostate părea mai

agitat, mişcându-se mereu, urcând şi coborând.

Legata focaliză senzorul asupra unui om aflat în spatele cutterului.

— Toma, spuse ea. Însă aerostatele...

— Sunt de partea lui, spuse Lewis. Dintotdeauna au fost!

Legata scrută deşertul. Era oare posibil? Fusese gata să-l demaşte pe Oakes, să spună tuturor: "Oakes este un clon." Însă acum şovăia. Ce ştia ea despre Toma?

Toma coborî braţul şi Panille fu ridicat de un aerostat uriaş, apoi depus cu blândeţe pe suprafaţa plană, la poalele stâncii.

Toma şi oamenii săi înaintau. Un front neregulat dar larg, întinzându-se în ambele părţi ale cutterului.

— Sunt cel puţin o mie, murmură Lewis. Cum au adunat atâţia oameni?

— Ce fac demonii? întrebă Legata.

Creaturile ieşiseră de sub faleză — Glugi Nemiloase, Fusuri, Aripi Plate... Veneau în urma atacatorilor, păstrând însă o distanţă.

— Dacă ajung în raza de acţiune a cutterului, suntem terminaţi, spuse Oakes întorcându-se spre Lewis. Ai de gând să trimiţi nişte oameni afară?

— Nu avem altă soluţie, spuse Lewis.

Apoi se întoarse spre echipa de cloni:

— V-aţi convins şi voi, nu?

Se concentrau cu toţii asupra ecranului, urmărind cutterul şi hoardele de demoni aflaţi în spatele oamenilor.

— Este foarte clar, spuse Lewis. Vor să distrugă perimetrul şi să permită intrarea demonilor. Atunci chiar că nu vom mai avea scăpare. Dar dacă îi putem opri...

— Fiţi atenţi cu toţii! strigă Oakes. Promit că fiecare clon voluntar va căpăta statut de Natural. Rebelii sunt ultima ameninţare serioasă la adresa supravieţuirii noastre. Dacă scăpăm de ei, vom face din această planetă un paradis.

Încet, dar din ce în ce mai hotărâţi, clonii se îndreptară spre uşă. Li se alăturară şi alţii.

— Trimite-i să lupte, Lewis, spuse Oakes. Dă-le arme. Vom câştiga copleşindu-i numeric.

Odinioară, în fantezia mea bântuiau vise de virtute, faimă şi fericire. Am sperat prosteşte că voi întâlni fiinţe care, neluând în seamă aspectul meu exterior, mă vor iubi pentru calităţile mele deosebite.

— Cuvintele Monstrului lui Frankenstein,

Arhivele Navei

TOMA DĂDU SEMNALUL DE ATAC, şi imediat trăi senzaţia cutremurătoare, paralizantă, că ţinta atacului nu era Fortul ci Nava.

Tu ai pus asta la cale, Navă! Vezi ce-ai făcut?

Nava nu îi răspunse.

Toma înaintă cu armata sa.

Aerul era fierbinte, amândoi sorii urcaseră sus pe cer. Lumina strălucea puternic, obligându-l să mijească ochii. În aer se simţea o oarecare amăreală, probabil din cauza prafului ridicat de armata încropită în grabă.

Îşi privi soldaţii; întâi în stânga, apoi în dreapta. Se gândise cineva vreodată la o asemenea amestecătură de fiinţe, implicată într-o astfel de acţiune temerară? Naturalii formau o minoritate insignifiantă, înghiţită în diversitatea de forme stranii: capete bulboase, ochi, urechi, nasuri şi guri aşezate aiurea; piepturi umflate ca nişte butoaie, altele osoase, membre subţiri şi degete normale; picioare ca nişe butuci. Mergeau, se legănau sau se împiedicau, dar toţi îi ascultau comenzile. Roţile improvizate prinse de cutter lăsau urme adânci în nisip, dislocând pietrele mai mici. Murmurând, mormăind, şuierând, soldaţii săi înaintau. Unii dintre clonii-P strigau "Avata! Avata! Avata!" târându-şi picioarele anormale. Observă că demonii înaintau odată cu soldaţii săi, păstrând însă distanţa, exact aşa cum îi spusese Panille.

Aşteaptă ospăţul.

Ce vedeau demonii aici? Panille spusese că, ajutat de aerostate, putea proiecta imagini false care să ţină demonii pe loc. Unii dintre clonii-P manifestau capacităţi asemănătoare. Toma îşi spuse că era probabil efectul experimentelor de încrucişare cu algele. Apărarea lor părea destul de fragilă, în comparaţie cu

puternicii demoni. Întreaga acţiune era fragilă — nu aveau suficiente arme, nici suficienţi soldaţi, nici suficient timp pentru a pune la cale planuri strategice.

Întorcând privirea spre stânci, zări mulţimea de demoni târându-se în urma lor. Panille mergea printre ei fără teamă. O Glugă Nemiloasă gigantică se lovi de el, dându-se repede în lături. Toma simţi un fior. Panille spusese că nu va lua parte la acţiune ucigând, însă îi va proteja *armata* cât putea el de bine. Hali Ekel şi o echipă sanitară formată în grabă aşteptau la baza falezei. Totul depindea de capacitatea forţei sale de a-i înfricoşa pe luptătorii Fortului, astfel încât Oakes să capituleze.

La momentul potrivit, Toma dădu soldaţilor săi semnalul de împrăştiere. Ocupară o mare suprafaţă din deşert. Dacă puterile lui Panille erau încă valabile, apărătorii vor vedea doar un grup micuţ de atacatori intrând în raza de acţiune a armelor Fortului. Toma se alătură grupului care ducea cutterul. Făcură un ocol spre stânga.

Îndoielile începeau să-i dea târcoale. La scara lui de percepere a timpului, mai aveau doar câteva ore la dispoziţie. Apoi Nava îşi va pune în aplicare ameninţarea, punând capăt existenţei omenirii, pentru totdeauna. Acţiunea aceasta părea zadarnică. Va trebui să cucerească Fortul, să adune supravieţuitorii, să descopere modalitatea corectă de Adorare, şi să dovedească Navei că omenirea merita să îşi continue existenţa.

Nu avem destul timp.

Panille! Panille era vinovat de această întârziere. La fiecare argument în favoarea atacului, Panille nu făcea decât să scoată un sunet dezaprobator.

Cuibul este un paradis, spunea el.

Da, desigur, era un paradis — un anotimp excelent pentru creşterea plantelor Pământene... fără mucegaiuri, fără noroaie, fără insecte parazite... nici măcar un singur demon nu le ameninţase viaţa.

Craterul din stânca aceea era un micuţ fragment de Pământ, o adunătură haotică de elemente căutând creşterea şi ordinea.

Un Rai cu diametrul de un kilometru nu poate face locuibilă o întreagă planetă.

Panille venea mereu cu afirmaţii idioate:

— Modul în care te comporţi cu pământul de sub picioare

reprezintă prin el însuşi o rugăciune.

Asta vrei, Navă? Astea-s rugăciunile pe care le doreşti?

Nava nu-i oferea răspuns. Nisipul fâşâia sub picioarele lor, armata se răspândise în evantai şi continua să avanseze spre Fort.

Aici sunt de unul singur. Nu primesc ajutor de la Navă.

Îşi aminti de Nava Neantului *Pământeanul* — nava care devenise Nava. Îşi aminti echipajul... pregătirea minuţioasă căpătată la Baza Lunară. Unde erau ei acum? Rămăsese vreunul în celulele de hibernare? Îşi dorea să-l vadă încă o dată pe Bickel. John Bickel i-ar fi fost de mare folos aici — era inventiv, şi foarte direct. Unde era acum Bickel?

Nisipul îi foşnea sub picioare la fel ca nisipul din unităţile de pregătire ale Bazei Lunare. Nisipurile Lunii, nu ale Pământului. Câte nopţi pierduse privind Pământul noaptea — o simfonie superbă în albastru şi alb! Dorinţele sale nu fuseseră îndreptate spre stele, şi nici spre cine ştie ce invenţii matematice cu aplicaţie în sistemul Tau Ceti. El nu-şi dorea decât Pământul — singurul loc din tot universul în care nu avea acces.

Pandora nu este Pământul.

Însă cuibul era o tentaţie — la fel ca şi Pământul din visele sale.

Probabil că nu seamănă deloc cu adevăratul Pământ. Ce cunosc eu despre adevăratul Pământ?

Generaţia sa nu cunoscuse decât secţiile cu cloni aflate la Baza Lunară, separate definitiv de originalele umane printr-un ecran transparent. Mereu ecranele transparente, mereu un Pământ simulat — tot aşa cum clonii simulau oamenii.

Nu vroiau ca noi să răspândim cine ştie ce boli ciudate, căpătate în colţuri necunoscute ale universului.

Îi scăpă un hohot de râs.

Iată ce boli am adus pe Pandora! Războiul. Şi boala numită omenire.

Se auzi o lovitură spre dreapta, scoţându-i din reverie. Dinspre Fort fusese lansat un fascicul care incinerase o stâncă imensă, chiar în faţa lor. Toma ceru soldaţilor să stea cât mai împrăştiaţi. Privi înapoi, văzându-i pe Panille mergând imperturbabil împreună cu demonii, în spatele armatei sale.

Simţi cum invidia ţâşneşte din el prin toţi porii. Panille era un om natural, născut normal.

Eu mă trag dintr-un container cu axolotl!

Ce ciudat, trebuiseră să treacă nenumăraţi eoni şi să ajungă la o criză crucială pentru a-şi da seama cât de mult ura faptul că era clon.

Clonilor de la Baza Lunară li se interzice cu desăvârşire...

Listele cu "Nu ai voie" se întindeau pe numeroase pagini.

Clonilor li se interzice să intre în contact cu oamenii Naturali sau cu Pământul.

Izgonit din Grădina Raiului fără ca măcar să fi păcătuit.

Ceea ce simte unul, simt toţi, spusese Avata.

Da, Avata, însă Pandora nu este Pământul.

Nava spusese că el era material original totuşi, un mic fragment din ceea ce fusese Pământul. Ce amintiri ale Pământului stăteau nedescoperite în genele din vârful degetelor?

Era foarte cald pe întinderea plană, de-a dreptul fierbinte. Sorii loveau nemilos. *Proiecţia* lui Panille putea într-adevăr păcăli apărătorii Fortului? Panille păcălise rachetele, lucrul acesta nu putea fi pus la îndoială. Toma îşi aminti propriul contact mental cu Bitten, programul de comandă al navetei care le adusese atâtea echipamente şi arme utile. Aşa cum spusese Panille, capacitatea de a comunica era în acelaşi timp şi o capacitate de a ascunde.

Şi dacă Panille îi abandona acolo, coborând masca? Dacă îl răneau... sau îl omorau? Panille ar fi trebuit să rămână la adăpost.

Exact ca un clon. Ratezi mereu înţelegerea esenţialului.

Acea veche batjocură îi răsună din nou în urechi. *Exact ca un clon!* Toate eforturile de a insufla clonilor sentimentul mândriei fuseseră întâmpinate cu batjocură. Clonii trebuiau să fie extra-umani, proiectaţi pentru activităţi foarte precise. Oamenilor nu le plăcea aşa ceva. Clonii de la Baza Lunară nu arătau diferit în comparaţie cu oamenii, nu vorbeau diferit... Însă separarea dusese la apariţia unor conflicte subtile. *Exact ca un clon.*

Îşi aminti de un instructor de la Baza Lunară privindu-l prin acel ecran blestemat, învăţându-l despre complexul sistem de monitorizare, şi spunându-i: "Este exact ca un clon, privind cu jind paradisul."

Armata sa intrase în raza de acţiune a armelor Fortului. Îi despărţeau mai puţin de două sute de metri. Toma ieşi cu un efort din reverie — *ce mai comportament la un general de*

armată! Privi în stânga şi în dreapta. Erau în continuare împrăştiaţi. Se opri în spatele unei stânci negre, mai înaltă decât el. Fortul se zărea în faţă. Cutterele ieşeau peste tot, ca nişte ţepi de arici. Panille nu se putea apropia mai mult. Toma se întoarse, făcându-i semn să se oprească. Poetul făcu precum i se spusese. De aici, armata va trebui să se descurce singură. Nu puteau risca pierderea armei esenţiale.

Stânca din faţa sa începu să se încălzească, devenind incandescentă. Toma făcu un salt în dreapta, şi roca explodă împrăştiind fragmente înroşite. Nu le luă în seamă, strigând:

— La atac!

Oamenii săi porniră într-o alergare dezordonată spre Fort. Porţile perimetrului se deschiseră larg. Apărătorii veniră în număr mare, înarmaţi cu puşti laser şi aruncătoare de flăcări. Alergau spre iluziile proiectate de Panille. Apropiindu-se la câţiva metri, confuzia punea stăpânire pe ei: ţintele se dizolvau în faţa lor. Se răsucea spre stânga, dreapta, trăgând la întâmplare, lovind în proprii camarazi. Cutterele Fortului începură să scuipe fascicule incandescente, explorând deşertul.

— Foc! urlă Toma. Foc!

Unii dintre oamenii săi se conformară. Însă apărătorii Fortului aveau aceleaşi caracteristici genetice ca şi armata sa. Atacatorii şi apărătorii se confundau, neavând uniforme. Se loveau orbeşte. Fascicolele tăiau şi prieten, şi duşman. Deşertul se umplu cu trupuri sângerânde — unele dezmembrate, altele zvârcolindu-se şi urlând. Toma privi cuprins de groază fântâna arteziană ţâşnind dintr-un trup rămas fără cap, undeva în stânga sa. Şuvoiul făcu o baltă roşie şi trupul se prăbuşi.

Ce am făcut? Ce am făcut?

Nici unul dintre aceşti oameni, atacatori sau apărători, nu ştiau cum trebuie să lupte într-un război. Se transformaseră în simple instrumente isterice ale distrugerii. Atât. Mai puţin de o pătrime din armata apărătorilor ajunsese în contact cu armata sa. Dar ce mai conta? În jurul Fortului se adunaseră bălţi de sânge şi trupuri sfârtecate.

Făcu semn echipei care manevra curtenii:

— Perforaţi zidul Fortului!

Însă echipa fusese decimată, roţile pierdute. Aparatul zăcea înclinat, cu ţeava spre sol. Supravieţuitorii se ghemuiseră în spatele cutterului.

Toma se răsuci, privindu-l pe Panille. Poetul stătea nemişcat, în mijlocul demonilor. Două Glugi se culcaseră în stânga sa, ca nişte câini fideli. Frontul îngrozitoarelor animale ucigaşe ale Pandorei formase un arc larg în jurul scenei de coşmar.

Toma fu cuprins de turbare. *Nu m-ai învins, Navă!* Se repezi spre cutterul greu, îl apucă de ţeavă şi încercă să-l redreseze. Jos, la baza falezei, fusese nevoie de patru cloni puternici pentru a deplasa aparatul. În furia sa, Toma îl mişcă de unul singur, sprijinindu-l de un bolovan până când îi îndreptă ţeava spre zidul Fortului. Echipajul supravieţuitor se îndepărtă de el, privindu-l cum manevrează comenzile şi activează fascicolul. Un fulger orbitor, albastru, lovi zidul Fortului, topindu-l. Construcţia de deasupra zidului alunecă, prăbuşindu-se în balta de material topit.

Raţiunea îşi întoarse din nou faţa spre Toma. Făcu un pas înapoi, apoi încă unul. Se afla la douăzeci de paşi în spatele cutterului, când armele apărătorilor distruseră aparatul. Nici măcar nu simţi schija ascuţită de metal străpungându-i pieptul.

De ce să umileşti un om făcându-l să implore ajutorul, când stă în puterea Ta, O, Doamne, să-i satisfaci toate necesităţile într-un mod onorabil?

— **A Kahan, Atereth ha-Zaddikim,**

Arhivele Navei

HALI O SUPRAVEGHEA cu atenţie pe Waela, în timp ce clonii-P pregăteau un adăpost obstetric temporar. Umbra falezei îi acoperea, şi armata dezorientată umplea aerul cu zgomote discordante: strigăte, mormăieli, scrâşnetul roţilor cutterului pe nisip. Avu un sentiment de uşurare văzând că demonii pleacă împreună cu Panille. Panille o înspăimânta. Prietenul ei cu voce blândă căpătase un teribil foc interior. Era deţinătorul unei puteri asemănătoare celei pe care o văzuse pe dealul Golgotei.

Deşi purta în pântec copilul nenăscut, Waela se deplasa cu o uşurinţă remarcabilă. Se afla în habitatul ei natural: Pandora.

Acest loc o schimbase. Din cauza asta o însămânţase Panille? Hali îşi reprimă un sentiment de gelozie.

Sunt med-teh. Sunt un Natal. Un copil nenăscut are nevoie de mine. Vreau bucurie!

Încercă să nu se mai gândească la ceea ce s-ar putea întâmpla acolo, în deşert. Toma o prevenise la ce să se aştepte. De unde învăţase el despre bătălii? Hali nu reuşise să-şi stăpânească sentimentele de furie.

— Oamenii aceia care vor muri, cu ce diferă faţă de noi?

Îi aruncase întrebarea în faţă pe când coborau faleza, ea fiind susţinută de tentaculele unui aerostat. În dreapta lor, orizontul cenuşiu era brăzdat de dungi roşiatice. Ciclul nocturn fusese un coşmar: sporovăială soldaţilor, şuierul aerostatelor. Pungile portocalii aduseseră câţiva oameni, căraseră echipamentul, supravegheaseră coborârea celor care făceau de gardă pe vârful falezei.

Sute de oameni, tone de echipament.

Toma nu-i răspunsese la întrebare decât după ce i-o repetase.

— Trebuie să cucerim Fortul. Nava ne va distruge dacă nu vom face aceasta.

— Nu vom fi cu nimic mai buni decât ei.

— Dar vom supravieţui.

— Cui vom supravieţui? Nava ştie ceva despre toate astea?

— Nava spune aşa: "Atunci când vei auzi de războaie, nu te speria: căci aceste lucruri sunt necesare; însă ele nu vor aduce sfârşitul."

— Asta nu este Nava! Asta este *Cartea Creştină a Morţilor!*

— Dar Nava citează din ea.

Toma o privise în ochi, şi ea citise acolo durerea. *Cartea Creştină a Morţilor.*

Întrebase Nava despre *Cartea Creştină a Morţilor,* şi Nava îi arătase câteva fragmente. Fraze studiate de Panille cândva. Dacă Toma era într-adevăr un PP, trebuia să cunoască acele fraze. Se întrebase dacă şi Oakes le ştia. Foarte ciudat, dar nimeni de la bordul Navei nu fusese în stare să răspundă nelămuririlor legate de evenimentele de pe Golgota.

Toma o înfricoşase atunci. Se opriseră pentru a-şi trage răsuflarea, pe un bolovan aflat într-o fisură adâncă a peretelui de piatră.

— De ce ţi-a arătat crucificarea? I-ai cerut asta vreodată?
— De unde... de unde ştii despre...?
— Nava îmi vorbeşte.
— Ţi-a spus Nava de ce eu...?
— Nu!
Toma pornise din nou pe potecă. Ea strigase în urma lui:
— Ştii de ce am fost martoră?
El se oprise, privind lumina dimineţii crescând peste deşert, şi strălucirea barierei de plasmasticlă a Fortului. Hali venise lângă el.
— Ştii?
Toma îi mărturisise:
— Dacă aş şti, aş şti cum trebuie să Adorăm. Nava nu ţi-a dat nici un indiciu?
— Nu mi-a spus decât că trebuie să învăţăm despre violenţa sfântă.
El îi aruncase o privire întunecată:
— Spune-mi ce ai văzut la crucificare!
— Am văzut un bărbat torturat şi ucis. A fost ucis brutal, îngrozitor. Nava n-a vrut să mă lase să intervin.
— Violenţă sfântă, murmurase el.
— Omul pe care l-au ucis mi-a vorbit. El... am avut impresia că mă recunoaşte. Ştia că venisem de departe pentru a-l vedea. Spunea că mă vede aşa cum sunt. Trebuia să spun cuiva că ceva s-a săvârşit.
— Ce a spus?
— A spus că dacă cineva îl poate înţelege pe Dumnezeu, eu sunt aceea... Însă eu nu-l înţeleg!
Hali scuturase din cap, gata să plângă:
— Sunt un simplu med-teh, un Natal, şi nu ştiu de ce mi-a arătat Nava acel eveniment!
Toma vorbise aproape în şoaptă:
— Asta a fost tot? Doar atât a spus?
— Nu... le spunea oamenilor din mulţime să nu plângă pentru el, ci pentru copiii lor. Şi a spus ceva despre un copac tânăr.
— Dacă fac aceste lucruri unui copac tânăr, ce vor face unuia uscat?
— Exact! Exact aşa a spus! Ce înseamnă asta?
— Înseamnă... Înseamnă că cei puternici devin periculoşi în momentele decisive... şi că ceea ce fac rădăcinilor se va simţi

până în vârful ramurilor.

— Atunci de ce ai creat această armată? De ce mergi acolo...?

— Pentru că trebuie.

Toma îşi reluase drumul, refuzând să-i răspundă. Se întâlniseră cu alţii, care urcau panta, şi îl înconjuraseră. Pierduse şansa să-i mai vorbească. După puţin timp ajunseseră la baza falezei şi trebuise să-şi vadă de propriile treburi, în timp ce Toma se ocupase de războiul lui.

Ferry fusese pus să lucreze împreună cu ea. Hali ştia ce credeau Toma şi Kerro despre bătrân, şi avusese ocazia să-şi arate simpatia pentru el. În timp ce lucra cu Ferry la adăpostul pânzei groase, îl auzise pe Toma adresându-se armatei sale:

— Puterea mea este binecuvântată de Navă, care mi-a învăţat mâinile să ducă războaie şi degetele să lupte.

Aşa vorbea oare un PP? Îi ceruse lămuriri lui Ferry.

— Aşa vorbeşte şi Oakes.

Bătrânul păruse resemnat, însă dispus să-i ajute.

Armata era în toiul pregătirilor, şi Panille stătea deoparte, ca un observator detaşat. Lui Hali nu-i plăcuse deloc că se aflau în apropierea demonilor. Însă Panille îi spusese că demonii nu vor face rău nici unuia dintre oamenii de acolo. Spusese că aerostatele umpluseră simţurile demonilor cu imagini false, păstrând controlul asupra lor.

Ferry trecuse pe lângă ei, aruncând o privire ciudată inelului pe care ea îl purta în nară.

Se întrebă ce simţise Ferry. Fusese de faţă, însă Toma nici nu-l luase în seamă.

— Oakes crede că deţine adevărata putere pe Dragonul Negru, dar se înşeală, spusese Toma. Nu vrea să o împartă cu nimeni. S-a instalat aici, crezând că-i va fi mai uşor decât la Colonie.

— I-am spus că nu era cazul să se mute, spusese Ferry.
Toma îl ignorase, adresându-i-se lui Panille:

— Ferry este un mincinos, dar ne poate fi de folos. Trebuie să ştie ceva important despre planurile lui Oakes.

— Dar eu nu ştiu nimic, scârţâise bătrânul.

Unul dintre ajutoarele lui Toma — un Natural — venise cu o problemă organizatorică. Toma privise lung însemnele aflate deasupra sprâncenei acestuia. Plecaseră împreună, şi-l auziseră

pe Toma murmurând:

— Ce mai armată încropim noi aici, din resturile aruncate de alţii!

Totuşi, ordinele lui Toma aveau o logică. Clonii-P fuseseră grupaţi conform destinaţiei: mesageri, hamali, constructori... Alcătuise şi o listă de pregătiri necesare: operator, preparator fizic, sudor, muncă necalificată...

Toate acestea îi veniră în minte pregătind punctul medical de sub faleză. Ce o interesa pe ea cum îşi organizase Toma forţele? Ea trebuia să se ocupe de răniţi, şi cu asta basta.

Waela, ajutând-o să pregătească toate cele necesare naşterii, se opri deodată în faţa ei:

— De ce pari îngrijorată? Are legătură cu copilul meu?

— Nu, absolut deloc.

Waela auzi vocea interioară, Sinceritatea:

Copilul se va naşte curând. Curând.

— Ce te îngrijorează?

Hali coborî ochii spre abdomenul umflat al Waelei:

— Dacă aerostatele nu ne-ar fi adus *potolul* din Colonie...

— Colonia nu mai are nevoie de el. Au murit cu toţii.

— Nu asta vroiam să...

— Ţi-e teamă că bebeluşul meu îţi va fura anii, viaţa şi...

— Nu cred că bebeluşul tău va lua ceva de la mine.

— Atunci?

— Waela, ce facem noi aici?

— Încercăm să supravieţuim.

— Vorbeşti ca Toma.

— Uneori, Toma are foarte multă dreptate.

Trei cloni-P îşi făcură apariţia în adăpost, doi dintre ei ajutând un al treilea care-şi pierduse braţul. Toţi suferiseră arsuri. Unul avea în mână braţul tăiat, care se murdărise de nisip şi sânge.

— Cine este med-teh aici? întrebă un pitic cu degete lungi şi flexibile.

Ferry vru să se ridice, dar Hali îl trase înapoi:

— Rămâi cu Waela. Anunţă-mă când are nevoie de mine.

— Dar eu sunt doctorul, ştii bine asta, făcu el jignit.

— Ştiu. Rămâi cu Waela.

Hali îi conduse pe cei trei în salonul de urgenţă aflat între stâncile negre ale falezei. Lucră repede, acoperind rănile cu sin-

toepidermă, după ce le pudrase cu septalc.

— Nu-i poţi salva braţul? întrebă piticul.

— Nu. Ce se întâmplă acolo?

Piticul scuipă pe jos:

— A coborât iadul!

Hali termină cu camarazii piticului, şi îl privi din nou. Replica sa o surprinsese, şi el îşi dădu seama:

— Nu te teme, n-am înnebunit.

— Vino aici să te îngrijesc, spuse ea.

Braţul drept al piticului suferise o arsură gravă. Hali încercă o conversaţie, ca să-i distragă atenţia de la durere:

— Cum aţi venit aici? V-au adus aerostatele?

— Lewis ne-a dat afară. Ca pe nişte gunoaie. Ştii ce înseamnă asta. În zonă erau multe Tentacule Nervoase. Cei mai mulţi dintre noi n-au reuşit să scape. Sper ca Tentaculele Nervoase să intre acolo.

Arătă cu braţul sănătos spre Fort:

— Să-i mănânce pe toţi ticăloşii ăia hrăniţi de *ţâţe.*

Piticul coborî de pe masa de tratament. Se îndreptă spre ieşire.

— Unde pleci?

— Mă întorc să mai dau o mână de ajutor.

Ridicase draperia şi Hali avu prilejul să privească Fortul. Aerul era traversat de fulgere albastre. Auzea urlete şi explozii îndepărtate.

— Nu eşti restabilit complet. Nu poţi...

— Pot căra răniţii.

— Sunt mulţi?

— Foarte mulţi.

Piticul dispăru, lăsând draperia să cadă.

Hali închise ochii. În minte îi apăru un grup de oameni. Grupul se transformă în mulţime, iar mulţimea deveni gloată. Vântul purta mirosuri de gură stricată şi sânge sărat. Imaginile care îi fugeau acum prin minte erau pline de tăieturi şi arsuri. O pereche de genunchi zdrobiţi apărură ca prin ceaţă... oamenii cu suliţele.

— Nu aceasta este calea, murmură ea.

Îşi luă trusa medicală şi echipamentul de prim ajutor, se repezi spre perdea, o dădu violent la o parte, şi ieşi. Piticul de-abia se mai zărea în depărtare. Alergă după el.

— Unde pleci? strigă Ferry.
— Au nevoie de mine acolo, spuse ea fără să întoarcă privirea.
— Dar cu Waela cum facem?
— Eşti doctor.
Strigase ultimele cuvinte fără a-şi lua ochii de pe fumul ce se înălţa în depărtare.

Atunci când oamenii se consideră reprezentanţi ai zeilor, mortalitatea devine mai importantă decât moralitatea. Martiriul corectează această discrepanţă, însă doar pentru scurt timp. Lucrul trist cu martirii este că ei nu ne mai pot explica semnificaţia gestului lor. Şi nici nu mai pot vedea teribilele consecinţe ale martiriului.

— **Voi Sunteţi Purtătorii de Cuvânt ai Martirilor,**

Raja Toma, Arhivele Navei

LEGATA TRECEA de la un senzor la altul, încercând să-şi formeze o imagine de ansamblu. Imaginile apăreau, dispăreau în ceaţa, apoi erau recreate dintr-un un alt unghi. Fascicolele cutterelor brăzdau deşertul; vedea cadavre, mişcări convulsive. Sirenele de alarmă semnalară deteriorări ale perimetrului. Îl auzi pe Lewis formând echipe de intervenţie. Cutterele reintrară în acţiune, dirijate de specialiştii Centrului. Era permanent atentă asupra misterului prezent pe ecran. În imagini apărea deodată o ceaţă, de parcă o forţă exterioară încerca să zăpăcească instrumentele.
Îşi şterse fruntea cu mâneca salopetei. Cei doi sori urcaseră sus pe cer. Bătălia continua, şi sistemele de aclimatizare îşi încetaseră în cea mai mare parte activitatea, aproape toată energia fiind furnizată armelor. Era foarte cald în Centrul de Comandă, iar mişcările nervoase ale lui Oakes o iritau. Spre deosebire, Lewis părea nefiresc de calm… ba chiar un pic amuzat.
Deşertul era martorul unui adevărat măcel. Clonii din Centrul

de Comandă erau din ce în ce mai puţin atenţi la treburile lor, de teamă să nu fie trimişi afară să lupte.

Legata apăsă butonul *redare.* Ecranul principal fu acoperit de ceaţă.

— Ce a fost asta? întrebă Oakes.

Legata apăsă butonul *stop,* însă senzorii nu reuşeau să ofere o imagine clară. Apăsă încă o dată butonul *redare,* mărind detaliile. Nimic clar. Încă o dată: *redare. Î*ncetini derularea, cerând computerului îmbunătăţirea imaginii. O umbră neclară apăru pe ecran, cu formă vag umanoidă. Se mişca printre stânci, luptându-se cu un obiect greu. Apoi se îndepărtă.

Un fascicol albastru porni de undeva din zona înceţoşată. Semnalele de alertă se aprinseseră într-un colţ al ecranului. Nu le luă în seamă — faptele se petrecuseră cu câteva momente mai înainte, şi Lewis dăduse ordinele necesare pentru a rezolva situaţia. Ecranul arăta însă ceva mult mai important: o pată mare portocaliu-roşiatică invizibilă până atunci.

— Ce faci? întrebă Oakes. De unde a venit lovitura?

— Cred că ne parazitează sistemul de senzori, spuse ea.

Dar sesiză îndoiala din propria voce.

Oakes se holbă la ecran câteva clipe, apoi izbucni:

— Nava! Blestemata de navă îşi bagă iar coada!

Picături de sudoare îi străluceau pe buza superioară şi pe fălci. Legata îl simţi gata să cedeze.

— De ce ar face nava una ca asta? întrebă Lewis.

— Din cauza lui Toma. Doar l-ai văzut acolo, în mijlocul rebelilor.

Vocea lui Oakes tremura puternic.

Legata comută pe alţi senzori, cerându-le să se concentreze asupra zonei din care pornise lovitura. Demonii dispăruseră, nu se vedeau nicăieri. Poetul nu se mai afla la postul său, în vârful stâncii. Stratul gros de aerostate se subţiase, devenind o linie subţire deasupra munţilor. Întreaga scenă stătea în bătaia razelor celor doi sori.

— Unde sunt aerostatele? întrebă ea. Nu le-am văzut plecând.

— Cine ştie? făcu Lewis. Poate s-au ridicat până la...

Fu întrerupt de zarva iscată deodată în apropierea uşii.

Legata se întoarse în scaun, zărind un Natural brunet — supraveghetor — pătrunzând în Centrul de Comandă. Transpirat şi

nervos, se îndreptă grăbit spre Lewis. Umărul suferise o arsură puternică şi sângera, în ciuda unui petic de sintoepidermă. În ochii săi se citea foarte clar că era pe cale să înnebunească de durere.

Deci afară sunt şi Naturali, gândi ea.

— Primim din ce în ce mai mulţi cloni răniţi, Jesus, spuse bărbatul cu voce răguşită şi încordată. Ce facem cu ei?

Lewis privi spre Oakes, lăsându-l pe el să răspundă.

— Improvizaţi o infirmerie, spuse Oakes. În blocul clonilor. Să se trateze singuri.

— Nu se prea pricep la aşa ceva, spuse Lewis. Unii dintre ei sunt foarte tineri, dacă mai ţii minte.

— Da, ştiu, spuse Oakes.

— Înţeleg, spuse Lewis dând din cap.

Apoi îi spuse supraveghetorului:

— Ai auzit. Dă-i drumul!

Omul le aruncă o privire întunecată, dar se conformă.

— Nava se amestecă în toată afacerea asta, spuse Oakes. Nu putem face rost de medici în momentul ăsta. Trebuie să punem a punct un plan pentru...

— Ce se întâmplă acolo? întrebă Legata.

Oakes se întoarse, văzu că Legata schimba imaginile, comutând senzorii într-o secvenţă rapidă. Ridică privirea spre ecran şi nu sesiză imediat ce anume îi atrăsese ei atenţia. Apoi se lămuri — un dreptunghi undeva în dreapta sus arăta o creatură argintie căţărându-se pe zidurile Fortului. Se mişca precum un val lent, păcălind senzorii. Legata compensă mişcarea înşelătoare, trecând de la un senzor la altul şi înapoi. Valul era compus din nenumărate fragmente strălucitoare reflectând lumina puternică a sorilor.

— Fusuri, şuieră Lewis.

În întreaga cameră se aşternu o tăcere atât de profundă încât îşi puteau auzi chiar şi gândurile.

Legata îşi continuă activitatea la consolă.

Lewis se întoarse spre Naturalii care păzeau Centrul de Comandă:

— Harcourt, Javo, luaţi un aruncător de flăcări şi încercaţi să respingeţi atacul Fusurilor.

Oamenii nu se mişcară.

Legata zâmbi în sinea ei. Simţea încordarea crescând până

la nivelul pe care şi-l dorise. Făcuse bine că aşteptase.

În cameră se produse o agitaţie apăsătoare. Privi peste umăr şi văzu cloni pe coridor, făcând presiuni să intre în Centrul de Comandă. Unii dintre ei erau foarte bizari. Majoritatea aveau răni grele. Căutau pe cineva. O voce guturală spuse din mijlocul lor:

— Avem nevoie de medici!

Lewis se îndreptă spre cei doi Naturali pe care-i trimisese să se lupte cu valul de Fusuri:

— Refuzaţi să îndepliniţi ordinele?

Harcourt se înroşi la faţă, protestând:

— Trimite nişte cloni. Pentru asta au fost proiectaţi.

De undeva din centrul camerei se auzi o voce subţire:

— Noi nu mergem acolo!

— De ce să-i trimiţi? întrebă Legata.

— Nu te amesteca, Legata! răcni Oakes.

— Explică-le pentru ce trebuie să meargă clonii acolo, spuse ea.

— *Ştii* foarte bine de ce!

— Nu, nu ştiu.

— Pentru că în misiunile periculoase clonii trebuiesc scoşi în faţă. Harcourt are dreptate. Clonii trebuie să meargă primii. Aşa s-a procedat dintotdeauna. Aşa vom proceda şi acum.

Deci încearcă să-i câştige pe Naturali.

Legata se întoarse spre Lewis, întâlnindu-i privirea. Ce era cu amuzamentul din ochii lui? În sfârşit, nu conta. Apăsă un buton al consolei care controla ecranul principal, apoi se întoarse spre cei din cameră. Nimeni nu putea rata ceea ce se întâmpla acolo, pe ecran. Avusese ea grijă de asta.

Da... camera deveni o sală de cinema. Toţi ochii se fixară pe ecran.

Nedumerit, Oakes se răsuci şi el, zărindu-şi imaginea proiectată acolo. Sub imagine, se derula biografia sa. Rămase cu privirea pironită în titlu: "Morgan *Lon* Oakes. Ref. Original, Morgan Hempstead, donator..."

Simţi că se sufocă. Asta era o păcăleală! Îşi îndreptă ochii spre Legata, şi privirea ei rece îi trimise un fior de gheaţă pe şira spinării.

— Morgan...

Cât de dulce suna vocea ei!

— ... ţi-am descoperit biografia, Morgan. Vezi sigiliul Navei? Nava garantează că acest fişier nu este fals.

Oakes simţi un spasm în pleoapa stângă. Înghiţi cu noduri.

Visez! Nu este adevărat!

Murmurele începeau să crească:

— Oakes este clon? Pe ochii Navei!

Legata se ridică, apropiindu-se de Oakes:

— Numele tău... este numele femeii care a suportat să-i fii băgat în pântec — contra cost, desigur.

Oakes îşi regăsi vocea:

— Este o minciună! Părinţii mei... soarele nostru se transforma în novă... Eu...

— Nava spune că nu. Vezi? spuse ea arătând spre ecran. Informaţiile continuau să se înşire: Data implantării celulelor, adresa falşilor părinţi, numele...

Lewis veni lângă Oakes:

— De ce, Legata?

Da, Lewis se amuza, fără îndoială.

Legata nu-şi putea desprinde ochii de pe figura şocată a lui Oakes. *De ce aş vrea să-i alin durerea?*

— Camera Ţipetelor a fost o greşeală, şopti ea.

Cineva din cameră strigă:

— Clonii sunt trimişi primii! Trimiteţi clonul afară!

Începură să urle cu toţii, într-un singur glas:

— Trimiteţi clonul afară!

— Nu! strigă Oakes.

Însă se simţi prins de braţe puternice. Legata nu putea interveni. Ar fi însemnat să facă victime printre cei de faţă. Vocea lui Oakes strigând: "Nu! Vă rog, nu!" se auzea din ce în ce mai slab, ieşind din cameră, pierind în trecere printre urletele furioase ale gloatei.

Lewis se apropie de consolă, opri derularea informaţiilor, şi comută pe imaginea luată de un senzor aflat la înălţime deasupra Fortului, neafectat încă de otrăvurile lansate de Fusuri. Un aruncător de flăcări făcu o breşă prin stratul lipicios produs de Fusuri, acolo unde fascicolul cutterului doborâse mai devreme zidul. Oakes apăru deodată în imagine, alergând disperat peste deşertul ucigaş al Pandorei.

Acest făt nu se poate naşte la termenul impus. Este imposibil să aparţină speciei umane. Nici un om nu poate grăbi creşterea propriului făt. Nici un om nu poate lua energie din lumea exterioară pentru nevoile sale. Nici un om nu poate comunica înainte de a părăsi pântecul. Trebuie să-l avortăm, sau să ucidem atât mama cât şi copilul.

— **Sy Murdoch,**
Schimb de Cuvinte cu Lewis, Arhivele Navei

WAELA SE AŞEZĂ pe marginea patului, în salonul de obstetrică improvizat la poalele falezei. Îl auzea pe Ferry tratând răniţii în salonul de urgenţă. Nici nu o auzise când plecase de acolo. Pachete cu tot felul de ajutoare erau puse grămadă în faţa ei. Stătea învăluită în umbră, respirând adânc pentru a încetini ritmul contracţiilor.

Estimările trusei medicale a lui Hali şi propria sa voce interioară nu se înşelaseră. Copilul avea să se nască la timp, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Se culcă pe pat.

Nu mi-e frică. De ce nu mi-e frică?

Auzi o voce vorbindu-i din pântec — *Totul va fi aşa cum trebuie.*

Liniştea fu spartă de un murmur agitat, şi alţi paşi se repeziră în adăpostul medical. Câte grupuri de răniţi se strânseseră? Pierduse numărul.

O contracţie foarte puternică o făcu să icnească.

A sosit momentul. Chiar a sosit momentul.

Se simţi ca lansată pe un tobogan, incapabilă să iasă, incapabilă să schimbe ceva. Totul fusese inevitabil, începând cu acel moment din gondola submersibilului.

Cum m-aş fi putut opune? Nu aveam cum.

— Unde-i femeia TaoLini? Avem nevoie de ea aici.

Era vocea plângăreaţă a lui Ferry. Waela se ridica în picioare, reuşi să-şi păstreze echilibrul, şi se întoarse cu greu în salonul de urgenţă. Se opri la intrare, surprinsă de o altă contracţie.

— Sunt aici. Ce vrei?

Ferry aplica un petic de sintoepidermă pe rănile unui clon-P.

— Cineva trebuie să iasă afară şi să hotărască urgenţele. Cei care nu sunt în stare critică vor trebui să aştepte. Nu am timp.

Waela dădu să iasă, de-abia ţinându-se pe picioare.

— Stai.

Ochii tulburi se opriră asupra ei:

— E ceva în neregulă cu tine?

— Este... Sunt în...

Se prinse de marginea mesei de tratament, coborând privirea asupra unui clon rănit.

— Mergi şi culcă-te pe pat, spuse Ferry.

— Dar ai nevoie...

— Eu hotărăsc ce trebuie făcut!

— Dar ai spus...

— M-am răzgândit.

Termină de pansat, aţintindu-şi privirea asupra clonului. Ochii acestuia erau plasaţi în dreptul tâmplelor.

— Tu, spuse Ferry. Tu te simţi destul de bine. Mergi afară şi trimite înăuntru doar cazurile critice.

— Nu ştie nimic despre..., începu Waela.

— Ştie când cineva este pe moarte. Nu-i aşa?

Ajută clonul să coboare de pe masă, şi Waela zări arsura de pe umăr.

— Este rănit, protestă ea. Nu poate...

— Toţi suntem răniţi, spuse Ferry simţind cum isteria îi răzbate prin voce. Toată lumea este rănită. Du-te şi stai pe pat. Lasă-i pe răniţi să aibă grijă de răniţi.

— Dar tu...?

— Am să vin imediat cum termin cu grupul ăsta. După aceea...

Îi zâmbi printre dinţii îngălbeniţi:

— Poate facem un copil. Ce zici?

Waela simţi şarpele fricii urcându-i pe şira spinării.

O altă victimă cu arsuri pătrunse în salonul de urgenţă — o femeie cu aspect de păianjen... ceafă alungită, cap ascuţit ochi uriaşi. Ferry vru să o urce pe masa de tratament, cerând unui clon să îl ajute. Se apropie o siluetă cu picioare boante, prinzând-o pe femeie de umerii răniţi.

Waela se întoarse, neputând să privească durerea din ochii femeii. Cât de tăcută era!

— Vin imediat! strigă Ferry în urma ei.

Se opri la intrarea în salonul de obstetrică:

— Mă pot descurca singură. Hali m-a învăţat să...

Ferry izbucni în râs:

— Hali este o tânără minunată, un boboc de floare, dar nu te-a învăţat nimic! Nu mai eşti tânără, TaoLini, şi acesta *este* primul tău copil. Îţi place sau nu, ai nevoie de mine. Ai să vezi.

Altă contracţie. Se apleacă de şale până trecu criza, apoi se grăbi să ajungă la patul din penumbră, aruncându-se pe el. Simţi încă o crampă în abdomen, urmată de alta, şi mai puternică. Inspiră adânc. Începea a treia contracţie. Brusc, lichidul amniotic se revărsă pe aşternut.

Oh, Navă! Copilul vine. Vine acum! Fetia vine...

Închise puternic ochii şi întregul trup îi fu scăldat în forţa esenţială izvorând chiar din interiorul ei. Nu-şi aminti să fi strigat, însă când deschise ochii îl văzu pe Ferry. Lângă el se afla un pitic cu degete lungi, cel pe care-l zărise la intrarea în salonul de urgenţă.

Piticul se apleacă deasupra ei:

— Eu sunt Milo Kurz.

Avea ochi uriaşi, ieşiţi mult în afară.

— Ce vrei să fac? spuse el.

Ferry îşi frângea mâinile. Fruntea i se udase toată de transpiraţie, şi bravada isterică din salonul de urgenţă dispăruse cu totul.

— Copilul nu vine acum, spuse el.

— Vine, gâfâi ea.

— Dar Hali nu s-a întors. Natalii...

— Te-ai lăudat că mă poţi ajuta.

— Da, dar până acum eu n-am...

Se simţi cuprinsă de o nouă contracţie.

— Nu sta aşa! Ajută-mă! Ajută-mă!

Kurz îi mângâie fruntea.

De două ori, Ferry încercă să se apropie de ea. De două ori, se trase înapoi.

— Te rog! striga Waela între două guri de aer. Copilul trebuie întors! Te rog, întoarce-o!

— Nu pot!

Ferry se îndepărtă de pat.

Waela îşi îndreptă privirea spre pitic:

— Kurz... te rog. Copilul trebuie întors. Poţi...?

Contracţia îi luă vorbele din gură.

După ce se mai linişti, auzi vocea piticului, calmă:

— Spune-mi ce trebuie să fac, soră.

— Încearcă să bagi mâinile şi să prinzi copilul. Trebuie întors. A ridicat o mână şi capul nu poate... ooohhhhhh!

Îşi muşcase buza, şi simţea gustul sângelui în gură. Însă durerea îi limpezi mintea. Deschise ochii, zări piticul îngenunchind între picioarele ei, îi simţi mâinile... blânde, sigure.

— Ahhhhhhhh, făcu el.

— Ce... ce...?

Fusese Ferry, la intrarea în salon, gata să o ia la fugă.

— Copilul îmi spune ce trebuie să fac, zise Kurz.

Închise ochii, respirând rar.

— Copilul are un nume, continuă el. Este fetiţă şi se numeşte *Vata.*

Afară, afară.

Waela auzi vocea în minte. Văzu întunericul, mirosi sângele, îşi simţi nasul plin de... de...

— *Eu* m-am născut aici? întrebă Kurz.

Se trase înapoi brusc. Copilul din mâinile sale era umed şi se zbătea.

— Cum ai reuşit? întrebă Ferry.

Waela deschise larg braţele şi simţi copilul la piept. Piticul o atingea, atingea copilul... *Vata, Vata, Vata...* Imagini din propria sa viaţă se amestecau cu imagini pe care ştia că le văzuse Kurz. *Ce om bun!* Văzu lupta de la Fort, simţi cum fusese rănit Kurz. În spatele ochilor se derulau alte scene, ca într-un film proiectat cu viteză mare. Simţi prezenţa lui Panille. Auzi vocea lui răsunându-i în cap! Terifiant! Nu putea opri acea voce.

Atingerea copilului ne învaţă despre naştere, şi mâinile noastre sunt martore la această lecţie. Vorbise Panille. Însă Panille nu se afla în salon.

Apoi îi simţi pe Navigatorii lăsaţi la bordul Navei... muncitorii din agraria, echipajul care îşi vedea de treburi prin nenumăratele pasaje... chiar şi pe cei dormind în celulele de hibernare. Timp de o clipă, toţi fuzionară cu mintea ei. Îi simţi oprindu-se, conştientizând momentul. Simţea întrebările din minţile lor. Spaima lor deveni spaima ei.

Ce se întâmplă cu mine? Ce se întâmplă?

Trăim! Trăim!

După ce auzi/simţi aceste cuvinte, dispărură cu toţii din mintea sa. Nu rămase decât ecoul — o voce slabă, un cor, o imensă uşurare. *Trăim!* Deschise ochii şi întâlni privirea piticului.

— Am văzut ceva, şopti el. Copilul...

— Da, murmură ea. Vata... Vata, copilul nostru...

— Se întâmplă ceva aici, spuse Ferry. Ce-i asta?

Îşi duse mâinile la tâmple:

— Ieşi de-aici! Ieşi, dacă-ţi spun!

Se prăbuşi în spasme.

Waela îi spuse lui Kurz:

— Ajută-l.

— Da, desigur, spuse Kurz ridicându-se în picioare. Mai întâi, cei aflaţi în stare critică.

În momentul acela, când Egiptenii au pierit în Marea Roşie, preoţii au dorit să închine un imn lui Dumnezeu, însă El i-a oprit, spunând: Lucrarea Mea s-a înecat în mare; şi voi vreţi să-Mi cântaţi bucurându-vă de aşa ceva?

— **Sanhedrinul,**
Arhivele Navei

OAKES îşi simţi inima bătând prea repede. Transpiraţia îi udase costumul verde. Îl dureau picioarele. Totuşi, continua să fugă de Fort.

Legata, cum ai putut?

Când nu mai fu în stare să facă nici un pas, se prăbuşi pe nisip, aruncând pentru prima oară o privire în spate. Nimeni nu îl urmărea.

Mă puteau ucide!

Zări gaura făcută de gloată în plasa ucigătoare a Fusurilor, pentru a-l alunga pe el. Gaura avea margini negre, carbonizate. Pieptul îl durea la fiecare mişcare. Puţin câte puţin, auzi şi alte zgomote, în afară de propria respiraţie. Pământul de sub mâna sa tremura, zguduit de şocuri îndepărtate. *Valuri!*

Privi departe, spre mare. Fluxul era mai înalt decât oricând.

Întregul orizont al mării era marcat de o linie alba. Valuri uriaşe se spărgeau pe promontoriul destinat aterizării navetelor. Chiar în acel moment, o parte a promontoriului se prăbuşi în mare. Hangarul se rupse în două. Oakes se ridică în picioare. În spuma alba a valurilor demente se zăreau obiecte negre. *Pietre!* În valurile acelea se aflau bolovani mai înalţi decât un om. Grădina — preţioasa lui grădină — dispăru sub mare.

În afară de zgomotul valurilor se mai auzea un sunet. Semăna cu tânguiala unor păsări de mare. Ridică privirea şi se învârti pe loc. *Aerostate?* Pieriseră. Nici măcar o singură pungă portocalie nu mai dansa pe cer, ridicându-se deasupra crestelor muntoase.

Strigătele se auzeau în continuare.

Privi spre stânca de unde pornise atacul lui Toma. *Cadavre.* Câmpul de bătălie era plin cu fragmente de trup, zvârcolindu-se sub razele fierbinţi ale sorilor. Câteva siluete se mişcau printre răniţi, punându-i pe tărgi şi cărându-i spre faleză.

Încă o dată Oakes privi înapoi spre Fort. Moartea avea să se facă stăpână acolo. Se întoarse din nou spre câmpul de bătălie şi, pentru prima oară, zări demonii. Se simţi cutremurat de un fior. Demonii se adunaseră într-un arc de cerc, în spatele câmpului de luptă. În mijlocul lor se afla un om, un singur om, îmbrăcat în haine albe. Oakes îl recunoscu. Era poetul, Kerro Panille.

Strigătele acelea. Veneau dinspre răniţi şi muribunzi.

Se îndreptă spre Panille. Ce importanţă mai avea? *Trimite-ţi demonii să mă ucidă, poetule!*

Ajunsese la marginea scenei însângerate... cadavre mutilate. Călcă pe o mână separată de trup. Apăsarea o făcu să strângă gheata între degete. Oakes sări îngrozit. Ar fi vrut să fugă înapoi la Fort, la Legata, însă trupul său refuza, îndreptându-se spre Panille, care stătea semeţ în mijlocul demonilor.

De ce stau aici?

Se opri la câţiva metri de Panille.

— Tu!

Oakes rămase surprins de sunetul spart al propriei voci.

— Da.

Vocea poetului se auzi clar în pilula din ceafa, deşi nu mişcase buzele.

— Eşti terminat, Oakes.

— Tu! Tu m-ai ruinat! Din cauza ta eu şi cu Lewis n-am reuşit să...

— Nimic nu s-a ruinat, Oakes. Viaţa aici este abia la început.

Da, buzele nu se mişcau. Şi totuşi, vocea răsuna în pilulă!

— Nu vorbeşti... dar te pot auzi.

— Acesta este darul pe care ni-l face Avata.

— Avata?

— Aerostatele şi algele sunt unul: Avata.

— Deci planeta asta ne-a înfrânt.

— Nici planeta, nici Avata.

— Atunci nava. Până la urmă a reuşit să mă doboare.

— Nu, nici Nava.

— Lewis! El a pus totul la cale. El, împreună cu Legata!

Oakes simţi că-i dau lacrimile. *Lewis şi Legata.* Nu se simţea în stare sa înfrunte privirea lui Panille. *Lewis şi Legata.* O Aripă Plată se depărtă de poet, căţărându-se pe una dintre ghetele lui Oakes, odihnindu-şi acolo capul cu peri ţepoşi. Oakes o privea cu groază, incapabil să dea o comandă muşchilor. Furia şi neputinţa scoaseră vorbele din el:

— Spune-mi cine a făcut asta!

— Ştii foarte bine cine.

Din gâtlej porni un strigăt sfâşietor:

— Nuuuuuuuuu!

— Tu ai făcut-o Oakes. Tu, împreună cu Toma.

— Eu nu!

Panille îl privea, fără să spună nimic.

— Atunci, spune demonilor tăi să mă ucidă! lătră Oakes.

— Nu sunt demonii mei.

— De ce nu atacă?

— Pentru că le arăt o lume pe care unii ar numi-o iluzie. Creaturile nu atacă ceea ce văd, ci ceea ce *au impresia* că văd.

Oakes îl privi îngrozit. *Iluzie. Poetul acesta îmi poate păcăli mintea cu iluzii?*

— Nava te-a învăţat să faci aşa ceva!

— Nu, Avata m-a învăţat.

Oakes fu cuprins de isterie:

— Şi Avata ăsta al tău a pierit... nu mai este!

— Nu înainte de a ne învăţa universul realităţilor paralele. Avata trăieşte încă în noi.

Oakes coborî privirea spre Aripa Plată de pe gheată. O crea-

tură ucigaşă.

— Asta ce vede? spuse el arătând-o cu un deget tremurător.

— Ceva din propria ei viaţă.

Un şoc zgudui pământul din jur şi Aripa Plată se ridică de pe gheată, lăţindu-se liniştită pe nisip. Oakes privi spre sursa zgomotului, şi văzu că încă o porţiune din Fort alunecase în mare. Linia albă de la orizont venise până la marginea uscatului: valuri nimicitoare. Golful amplifica forţa valurilor, trimiţându-le spre ţărm. O altă porţiune a Fortului dispăru prăbuşindu-se. Oakes privea înspăimântat.

— Nu-mi pasă ce spui, zise el. Planeta ne-a înfrânt.

— Dacă aşa vrei...

— Dacă aşa vreau!

Se îndreptă furios spre Panille, dar rămase locului zărind doi cloni-P purtând un rănit pe targă. Hali Ekel mergea lângă rănit. Inelul din nară strălucea în lumină. Trusa medicală era legată de pacient. Oakes privi mai atent spre targă şi-l recunoscu pe Raja Toma. Brancardierii îl priveau curioşi pe Oakes. Aşezară targa pe nisip.

— Cât de grav este? o întrebă Oakes pe Hali.

Îi răspunse Panille:

— Este pe moarte. Are o rană în piept şi a suferit arsura unui fascicol de cutter.

Oakes simţi cum din el se ridică un hohot de râs. Îl împinse înapoi şi spuse:

— Deci nu-mi va supravieţui! Foarte bine... n-a mai rămas nici un PP pentru blestemata de navă!

Hali îngenunche lângă Toma, ridicând privirea spre Panille:

— Nu va supravieţui drumului până la adăpost. A vrut să-l aduc la tine.

— Ştiu.

Panille îl privi pe muribund. Conştienţa lui Toma se afla în mintea lui Panille, conectată cu Vata, cu Waela, cu majoritatea clonilor-P ale căror caracteristici genetice aveau legătură cu Avata. Totul era acolo, urzeala completă. Ce complicaţie! Nava îl luase pe Raja Flattery, omul de la începutul existenţei Sale, făcând din el un instrument al pedepsei.

Toma îşi mişcă buzele. Fusese o şoaptă, dar o auzi până şi Oakes:

— Am studiat prea mult situaţia... Am ascuns adevărata pro-

blemă.
— Despre ce vorbeşte? întrebă Oakes.
— Vorbeşte Navei, răspunse Panille.
De data aceasta, buzele se mişcaseră. Vocea sa era cea cunoscută, a poetului, prin care răzbătea conştienţa limpede. Toma deschise larg gura de câteva ori, apoi spuse:
— Am lungit prea mult jocul... prea mult. Panille ştie. Este piatra... copilul. Da! Ştiu! Copilul!
Oakes pufni dispreţuitor:
— Are impresia că vorbeşte cu nava.
— Nici măcar acum nu vrei să te înalţi la nivelul a ceea ce este mai bun în omenire, spuse Panille fixându-l cu privirea.
— Ce... ce vrei să spui?
— Doar atât ne-a cerut Nava, spuse Panille. Asta vroia să fie Adorarea: descoperirea omului din noi şi identificarea cu el.
— Cuvinte! Cuvinte!
Oakes se simţea încolţit. Totul era iluzie!
— Atunci renunţă la cuvinte şi întreabă-te ce cauţi aici, spuse Panille.
— Încerc sa supravieţuiesc. Ce altceva să fac?
— Dar tu nu ai trăit niciodată cu adevărat.
— Eu am... eu am...
Oakes tăcu. Panille ridicase un braţ.
Unul câte unul, demonii ieşiră de sub adăpostul oferit de faleză, ieşind din scenă, pornind spre teritoriile înalte.
— Îi eliberez, aşa cum i-a eliberat şi Avata. Şi totuşi, iată ce fac.
Oakes privi demonii:
— Acum pleacă. Dar ce vor face în continuare?
— Când le va fi foame, vor mânca.
Era prea mult pentru Oakes:
— Ce vrei de la *mine?*
— Eşti doctor, spuse Panille. Avem răniţi aici.
Oakes arătă spre Toma:
— Vrei să-l salvez pe *el?*
— Doar Nava sau toţi împreună îl putem salva, spuse Panille.
— Nava!
— Sau toţi împreună — este acelaşi lucru.
— Minciuni! Spui minciuni!
— Ideea de salvare are mai multe înţelesuri, spuse Panille.

Inteligenţa şi posibila nemurire a speciei noastre aduce linişte sufletului.

Oakes se depărtă un pas:

— Cuvinte mincinoase! Planeta asta ne va ucide pe toţi!

— La ce-ţi folosesc simţurile dacă nu te încrezi în ele? întrebă Panille.

Făcu un gest larg, întâlnind privirea fascinată a lui Hali.

— Supravieţuim. Vindecăm această planetă. Avata, care a păstrat echilibrul acestui loc, a dispărut. Însă Vata este fata lor, şi a mea în aceeaşi măsură.

— Vata? făcu Oakes scuipând cuvântul. Ce-i cu absurditatea asta nouă?

— S-a născut copilul Waelei. Se numeşte Vata. Fetiţa poartă adevărata esenţă a lui Avata, însămânţată în ea în momentul concepţiei.

— Încă un monstru, spuse Oakes dând din cap.

— Absolut deloc. Un copil minunat, cu forme la fel de umane ca şi mama sa. Uite, să-ţi arăt.

Imaginile începură să joace în mintea lui Oakes, năpustindu-se pe lungimea de undă a pilulei din ceafă. Ar fi vrut să-şi smulgă lucrul acela din carne. Se dădu înapoi, îndreptând o mână spre Panille, în semn de respingere, în timp ce cu cealaltă mână se prinse de ceafa.

— Nuuuuu... nu... nu!

Imaginile nu vroiau să se oprească. Căzu pe spate în nisip... şi apoi auzi vocea Navei. Ştia că era Nava. Nu se putea sustrage acelei prezenţe care se extindea în el, neavând nevoie de pilulă sau de vreun alt echipament.

Vezi, Şefule? Nu ai avut niciodată nevoie de un regulament inflexibil. Nu-ţi trebuia decât respectul de sine, adorarea de sine, care cuprinde în ea toată omenirea şi lucrurile importante pentru nemurirea voastră.

Apăsându-şi palmele pe cap, Oakes îngenunche. Privea spre nisip, cu ochi tulburaţi de lacrimi.

Nava se retrase încet. Ca un cuţit fierbinte scos din creier. Îi lăsă un vid dureros. Coborî palmele şi auzi mulţi paşi pe nisip. Se întoarse, zărind un lung şir de oameni — cloni-P şi Naturali — apropiindu-se dinspre Fort. Legata şi Lewis erau în fruntea lor. În spate, Oakes zări un fum plutind pe mare. Era fumul care venea dinspre ruinele Fortului. Preţiosul său sanctuar fusese distrus!

Totul! Se ridică în picioare, şi simţi cum mânia pune din nou stăpânire pe el.

Fii blestemată, Navă! M-ai păcălit!

Îndreptă pumnul spre Legata:

— Legata! Căţea ce eşti!

Lewis şi Legata se opriră la zece paşi de Oakes. Ceilalţi se opriră în spatele lor, cu excepţia unei femele cu trăsături fine şi cap rotund. Păşi în faţa Legatei.

— Să nu i te mai adresezi astfel! strigă ea. Am ales-o PP. Să nu mai vorbeşti astfel cu PP-ul nostru.

— Asta-i o tâmpenie! răcni Oakes. Cum este posibil ca nişte monstruozităţi diforme să-şi aleagă un PP?

Clonul-P — femela — făcu un pas spre Oakes, apoi un altul:

— Pe cine numeşti tu monstruozitate? Dacă noi ne înmulţim aici, şi semenii tăi vor fi consideraţi monştri?

Oakes o privi cuprins de groază.

— Nu eşti deloc frumos, să ştii, spuse ea. Mă uit la mine în fiecare zi, şi nu mi se pare că arăt rău. Dar tu devii mai hidos pe zi ce trece. Ce-ar fi să spun că urâţeniile nu au drept să se nască?

Legata păşi în faţă şi atinse braţul femeii:

— Suficient.

O umbră trecu pe deasupra lor. Ridicară privirea, zărind Nava trecând pe sub Rega, deasupra deşertului — mai aproape ca oricând. Se vedeau foarte clar protuberanţele ciudate şi formele agrarium-urilor. Umbra se deplasa cu o încetineală plină de măreţie. Trecerea dura o eternitate. Când îl atinse umbra, Lewis începu să râdă. Toţi cei care îl auziră se întoarseră spre el, la timp pentru a-l vedea dispărând. Deveni o ceaţă lăptoasă care se dizolvă repede. Nimic nu mai rămase în urma sa.

— De ce, Navă? vorbi Panille cu voce tare.

Era foarte nedumerit de această dispariţie.

Auziră răspunsul, ca pe un zgomot vesel în minţile fiecăruia.

Aţi avut nevoie de un diavol adevărat: Jesus Lewis, cealaltă jumătate a Mea. Adevăratul diavol rămâne întotdeauna cu Mine. Toma a rămas propriul lui diavol — un demon mai special, un imbold. Iar acum ştie. Oameni, aţi câştigat jocul. Ştiţi cum să adoraţi.

În acel moment, înţeleseră cu toţii intenţia Navei privitoare la Toma. Situaţia se afla într-un echilibru foarte fragil.

Toma se ridică într-un cot, opunându-se încercărilor lui Hali de a-l culca la loc.

— Nu, Navă, murmură el. Nu vreau să mă întorc în hibernare. Acum sunt acasă.

— Lasă-l, Navă, interveni Legata.

Dacă-l puteţi salva, este al vostru.

Primiră cu toţii provocarea Navei.

Panille se cuplă repede la conştienţa lui Toma şi trimise chemarea spre Vata, în adăpostul medical de la baza falezei: *Vata! Ajută-ne!*

Prezenţa deja cunoscută a lui Avata i se strecură în minte — atenuată, dar completă. Vata era tot ceea ce fusese Avata... şi chiar mai mult. Panille simţi că fiica sa era deţinătoarea secretelor nenumăraţilor eoni de existenţă a lui Avata, în fuziune cu tot ceea ce era uman. Vata se ridică până la echipajul rămas pe Navă, conectându-se chiar şi cu cei adormiţi în celulele de hibernare, aducându-le noua adorare şi împletindu-i într-un singur organism. Deveniră cu toţii o conştienţă unică... chiar şi Oakes intră în acea urzeală. Şi după ce fuzionară, intrară în trupul lui Toma, închizându-i rănile, aducând celulele la viaţă.

Terminară cu succes şi Toma adormi pe targă.

Panille respiră adânc, privind în jurul său, la oameni. În procesul vindecării lui Toma, fuseseră vindecate toate rănile. Cadavrele celor morţi rămăseseră, însă dintre cei vii nu mai suferea nici unul. Tăceau cu toţii, sub umbra care aluneca pe deasupra deşertului.

Legata.

Fusese din nou Nava.

Cutremurată încă de experienţa fuziunii, Legata spuse cu voce tare, tremurândă:

— Da, Navă?

L-ai luat pe cel mai bun prieten al Meu. Acum Oakes îmi aparţine. Este un schimb echitabil. Acolo unde merg, îmi va fi mai necesar decât vouă.

Legata ridică privirea, spre conturul aureolat de razele soarelui Rega:

— Pleci?

Voi traversa poarta Bivolului, Legata. Poarta Bivolului — copilăria şi eternitatea Mea.

Îşi aduse aminte de poarta Bivolului, depozitul încâlcit în

care găsise totul despre originile lui Oakes; computerul misterios din care ieşeau la suprafaţă lucrurile ascunse. Gândindu-se la asta, îşi simţi conştienţa devenind una cu arhivele Navei. Şi pentru că toţi erau legaţi prin Vata, ceilalţi simţiră acelaşi lucru.

Cuvintele şi imaginile Navei ieşiră în prim plan.

Imaginaţia nelimitată are ororile ei nelimitate. Poeţii îşi transpun coşmarurile în cuvinte. Cu ajutorul zeilor, visele capă-tă substanţă şi viaţă proprie. Aceste lucruri nu pot fi negate. Poarta Bivolului este factorul Meu de moralitate. Psihicul Meu merge în ambele sensuri. Trece prin simboluri; prin Poarta Bi-volului. Unele dintre simbolurile Mele merg şi respiră — aşa cum a fost Jesus Lewis. Altele cântă cu cuvintele poeţilor.

Oakes căzu în genunchi, implorând:

— Nu mă lua, Navă. Nu vreau să plec.

Însă Eu am nevoie de tine, Morgan Oakes. Nu-l mai am pe Toma, demonul Meu personal. Deci am nevoie de tine.

Umbra Navei trecu peste oameni. Imediat ce lumina îl atinse pe Oakes, acesta dispăru — o ceaţă lăptoasă, apoi un loc gol pe nisip.

Legata rămase locului, privind locul în care îngenunchease Oakes. Nu-şi putea stăpâni lacrimile, care începură să-i curgă pe obraji.

Hali se ridică de lângă pacientul ei adormit. Se simţea pustie şi furioasă. Simţea că rolul îi fusese furat. Ridică privirea spre imensitatea Navei.

Asta trebuiau ei să afle de la mine? întrebă ea.

Arată-le, Ekel.

Încă furioasă, Hali le arătă imaginile crucificării, apoi spuse:

— Navă! Aşa a fost şi cu Iisus? El a fost tot un fragment al viselor Tale?

Are vreo importanţă, Ekel? Lecţia nu-şi mai atinge scopul, doar din cauză că incidentul care te-a marcat a fost ficţiune? Evenimentul pe care l-ai împărtăşit adineauri celorlalţi este prea important pentru a fi limitat şi dezbătut în planul faptelor sau fanteziei. Iisus a trăit. El a reprezentat esenţa iubirii lui Dumnezeu. Cum puteaţi cunoaşte această esenţă fără a trăi şi opusul ei?

Umbra trecuse de grupul lor, plutind pe deasupra munţilor, ducând cu ea fragmente ale omenirii — Natalii, muncitorii din

agraria, cei ce aşteptau trezirea din hibernare...

— Nava ne părăseşte, spuse Legata apropiindu-se de Panille.

Nici nu termină bine cuvintele, când simţi lumina puternică a conştienţei pe care Nava le-o împărtăşise — Arhivele, toată istoria, injectate până şi în ultima celulă a deşertului.

— Acum trebuie să ne descurcăm singuri, spuse Panille. Hali veni lângă ei:

— Nu mai avem *ţâţele* Navei să ne hrănească.

— Însă "singur" şi-a pierdut vechea semnificaţie, continuă Panille.

— Asta reprezintă expansiunea universului? întrebă Legata. Plecarea zeilor de lângă propriile lor lucrări?

— Zeii pun alte întrebări, spuse Panille coborând privirea spre Hali. Ne-ai fost tuturor moaşă. Ne-ai adus-o pe Vata. Ne-ai adus Golgota.

— Vata a venit singură, spuse Hali strângând mâna lui Panille. Unele fiinţe nu au nevoie de moaşă.

— Nici de PP, spuse Legata zâmbind. Însă acesta este un rol pe care-l cunoaştem acum cu toţii.

Dădu din cap şi continuă:

— Am o singură întrebare... Ce va face Nava cu oamenii de acolo?

Arătă cu degetul spre umbra care dispărea.

Apoi o auziră cu toţii, prezenţa Navei trecând prin ei şi dispărând fără a mai putea fi uitată vreodată.

Tu eşti Sfântul Vid! Uimeşte-Mă!
